

DECRET

***/202*, pel qual s'estableixen els currículums del nivell Bàsic A2, i del nivell Avançat (C1 i C2) dels ensenyaments d'idiomes de règim especial.

L'article 131.3.c) de l'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix que correspon a la Generalitat la competència compartida per a l'establiment dels plans d'estudi corresponents, incloent-hi l'ordenació curricular.

D'acord amb l'article 6 de la Llei orgànica 2/2006, de 3 de maig, d'educació, les administracions educatives competents han d'establir el currículum dels diferents ensenyaments que s'hi regulen, dels quals el Govern de l'Estat ha de fixar prèviament els aspectes bàsics.

L'article 64.4 de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació, estableix que correspon al Govern determinar els currículums dels diversos nivells dels ensenyaments reglats d'idiomes i els requisits que han de complir les escoles oficials d'idiomes, els centres públics delegats i els centres privats autoritzats.

Mitjançant el Decret 45/2022, de 15 de març, pel qual s'estableix l'ordenació dels ensenyaments d'idiomes de règim especial i el currículum del nivell Intermedi de diversos idiomes, s'ha actualitzat el règim d'aquests ensenyaments.

Per tal de completar l'oferta formativa dels ensenyaments d'idiomes de règim especial aquest decret n'estableix els currículums del nivell Bàsic A2, i del nivell Avançat (C1 i C2).

El currículum establert per aquest Decret sota el principi de proporcionalitat conté la regulació imprescindible perquè sigui desplegat en les programacions elaborades per l'equip docent, les quals han de possibilitar l'assoliment de les competències lingüístiques de l'alumnat establertes en l'idioma corresponent.

D'acord amb el que s'ha exposat, aquesta iniciativa s'exerceix en el marc del règim de millora de la qualitat normativa i dels principis de bona regulació, en particular, dels principis de necessitat, eficàcia, seguretat jurídica, transparència i eficiència. Es persegueix la millora del sistema educatiu com a interès general justificatiu, tot establint la regulació imprescindible per atendre les necessitats detectades, alhora que resulta coherent amb l'ordenament jurídic vigent i no s'estableixen càrregues administratives innecessàries per als destinataris. Així mateix s'ha garantit la participació en la seva elaboració, així com el règim de transparència.

Aquest Decret s'ha tramitat segons l'article 59 i següents de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya i d'acord amb els principis de millora de la qualitat normativa i de participació establerts a la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, atès que s'inclou en l'ordenació acadèmica la nova ordenació curricular dels ensenyaments d'idiomes de règim especial i dona resposta a necessitats de qualificació de les persones empreses en l'àmbit dels idiomes, i disposa del dictamen previ del Consell Escolar de Catalunya.

En virtut d'això, a proposta del conseller d'Educació, d'acord amb/vist el dictamen de la Comissió Jurídica Assessora i amb la deliberació prèvia del Govern,

Decreto:

Article únic

Currículum

1. S'estableix, a l'annex I, el currículum dels ensenyaments d'idiomes de règim especial del Nivell Bàsic A2 dels idiomes següents: Alemany, Anglès, Àrab, Català, Coreà, Espanyol per a estrangers, Èuscar, Francès, Grec, Italià, Japonès, Neerlandès, Portuguès, Rus i Xinès.

2. S'estableix, respectivament als annexos II i III, el currículum dels ensenyaments d'idiomes de règim especial del nivell Avançat C1 i Avançat C2, dels idiomes següents: Alemany, Anglès, Català, Espanyol per a estrangers, Francès i Italià.

Barcelona,

President de la Generalitat de Catalunya

Josep González Cambray
Conseller d'Educació

Annex I

Nivell Bàsic A2

Alemanys

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

- 3.4.1.2 Estratègies de recepció
- 3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita
 - 3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús
 - 3.4.2.2 Estratègies de producció
 - 3.4.2.3 Estratègies d'interacció
- 3.4.3 Mediació
 - 3.4.3.1 Activitats de mediació
 - 3.4.3.2 Estratègies de mediació

- 3.5 Competència i continguts lingüístics
 - 3.5.1 Lèxico-semàntics
 - 3.5.2 Morfosintàctics
 - 3.5.3 Fonètico-fonològics
 - 3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Bàsic A2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma de manera suficient en situacions quotidianes de necessitat immediata en els àmbits personal i públic, amb un mínim de flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics per tal de mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per aconseguir aquesta finalitat, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus en una varietat de llengua estàndard, en un registre informal, que tractin sobre temes bàsics, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú d'ús freqüent.

1.2 Objectius generals de nivell.

1. Utilitzar la llengua, de forma receptiva, productiva i interactiva, com a mitjà de comunicació i d'expressió personal per tal de satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana.
2. Utilitzar les experiències i coneixements previs, tant lingüístics com socioculturals, per construir els nous aprenentatges.
3. Aprofitar totes les ocasions possibles d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma, dins i fora de l'aula.
4. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin resoldre situacions de comunicació en els contextos més habituals.

5. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin avaluar i continuar l'aprenentatge de l'idioma un cop superat el Nivell Bàsic.
6. Adoptar una actitud oberta davant d'elements o situacions no característiques de la llengua pròpia que apareguin en el discurs.
7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre la informació essencial, les idees principals i la informació específica de textos orals i escrits de diversa tipologia, breus, clars i senzills, en llengua estàndard, contextualitzats i sobre temes habituals, familiars o coneguts, per tal de poder satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana, sempre que els textos orals emesos per mitjans audiovisuals o sense la presència de la persona emissora estiguin articulats amb claredat o certa lentitud, en bones condicions acústiques, i sempre que es pugui tornar a escoltar-ne alguns fragments, i en els textos escrits amb l'ajut del context i del suport visual i icònic.

Producció.

Produir i coproduir textos orals i escrits curts i senzills, sobre necessitats personals i situacions de la vida quotidiana, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport. Pel que fa a la producció oral, en situacions de comunicació habituals i en converses curtes, o en anuncis i presentacions preparades prèviament, amb una facilitat raonable i de forma eficaç, amb la col·laboració d'una persona interlocutora. Pel que fa a la producció escrita, seguint les convencions i formats adequats a cada tipus de text, i utilitzant frases simples connectades amb elements de cohesió bàsics.

Interacció.

Participar en interaccions socials bàsiques, i comunicar-se en tasques senzilles i rutinàries, amb un interlocutor, tant cara a cara com en línia, sobre tòpics i activitats familiars, intercanviant de forma senzilla, gestionant intercanvis socials molt curts, expressant necessitats, responent i agraint, tot i que normalment no pot comprendre prou i necessita un interlocutor de suport. Reconèixer quan els parlants estan en desacord o quan es produeixen dificultats i es poden utilitzar frases simples per buscar compromís i acord.

Mediació.

Mediar entre parlants de la llengua meta utilitzant paraules senzilles en situacions quotidianes predictibles sobre desitjos i necessitats personals, sempre que pugui repetir o reformular el missatge de tant en tant. Reformular un text breu i senzill sobre temes quotidians, concrets, familiars o d'interès immediat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo en un llenguatge senzill.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i per a la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístics com no lingüístics, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que

parlen la llengua objecte d'aprenentatge.

- Consciència de la importància de la forma en la interacció per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què té lloc.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona medidora, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge:

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per a sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroalimentació del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitar totes les ocasions possibles per establir contacte fora de l'aula amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.).

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant, i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar/-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; repetir o sol·licitar repetició; demanar a algú que parli més a poc a poc; convidar; acceptar o declinar una invitació; concertar una cita; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i informació: demanar o donar informació o aclariments sobre una paraula o expressió que no es coneix o que s'ha oblidat o sobre la comprensió d'un enunciat; parafrasejar; lletrejar o sol·licitar que es lletregi una paraula; afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; demanar i dir a qui pertany quelcom; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; expressar ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; formular hipòtesis; predir; valorar un fet com a probable o improbable.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.
- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual, etc.; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció,

narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

- Procediments lèxics: repeticions; sinònims (*toll / prima*), i antònims (*langhaarig / kurzhaarig*); hipònims i hiperònims (*Kleidung: Rock, Hose, Hemd, Schlafanzug, Mütze, etc*); metàfores (*Die Welt durch die rosarote Brille sehen*), i metonímies (*Ich habe heute Goethe gelesen*); proformes lèxiques (*Peter, dich möchte ich etwas fragen*); referències semàntiques basades en el coneixement del món.

- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Urlaub hat sie noch nicht gemacht*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Sie singt Popsongs. Das ist Lena Meyer-Landruht*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *Ich möchte gern ein Glas Wasser (trinken)*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*zuerst, dann, danach*); per ordenar (*erstens, zweitens, drittens, etc.*); per concloure (*also*); per resumir o acabar (*zum Schluss*).

- Posicionament de l'emissor (*ich meine, ich glaube, ich finde, etc.*).

- Tractament de la informació: reformulació (*ich meine, etc.*); exemplificació (*zum Beispiel, wie, etc.*); introducció de temes (*auch, übrigens, etc.*).

- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*auch, außerdem*); contrastius (*aber, trotzdem*); causatius (*weil, da, denn*); consecutius (*deshalb*); condicionals (*wenn, dann*); finals (*um...zu, damit, zum + Inf*); temporals (*früher, später, als, wenn*).

Marcadors propis del discurs oral: presa de contacte (*Entschuldigung; Hallo; Guten Tag, etc.*); introducció del tema (*also; weisst du; etc.*); tematització (*Also ich möchte sagen, dass...*); demanda de confirmació (*Alles klar?; Ist das in Ordnung?*); advertència (*Achtung!*); acord (*Ich bin einverstanden*); desacord (*Ich bin nicht einverstanden*); tancament (*Das ist alles; Ich bin gleich fertig, etc.*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels

individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia:

Vida quotidiana.

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals.

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, administració, etc.).

Condicions de vida.

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal.

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals.

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus, senzills i clarament estructurats.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, instrucció, exposició).
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, cançons, poemes, contes, missatges escrits o de veus, anuncis, notícies, fullets d'informació, programació de televisió, cartellera d'espectacles, horaris de transports, converses informals, xats, instruccions d'ús, llibre de text).
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.

- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus i senzills.
- Sobre temes generals, quotidians o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, anècdotes, transaccions, missatges escrits o de veu, notes, anuncis, converses informals, xats, indicacions, instruccions, simulacions, cançons, poemes, textos literaris breus).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) al destinatari (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (p. e. modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió); paralingüístics o paratextuals (p. e. demanar ajuda, assenyalar objectes, usar deíctics

o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica; o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals).

- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs après, coneguts per la persona usuària que li donen seguretat.
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, paràfrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció).
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles

malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1. Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut de textos simples informatius o avisos i missatges clars.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure infografies, mapes del temps o un diagrama de flux senzill.
- Selecció de paraules clau d'un text per reescriure'l de forma senzilla.
- Traducció oral aproximada de textos senzills com fulletons, correus electrònics o notícies, i traducció escrita de textos curts.
- Presa de notes senzilles en presentacions.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple descriure les emocions d'un personatge d'una sèrie.

3.4.3.1.2. Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup donant instruccions senzilles.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant per l'opinió.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords de forma senzilla i usant paraules simples.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals.) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües

entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre els dos textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lèxico-semàntics.

Repertoris lèxics referits a camps semàntics d'ús general i a les àrees temàtiques del nivell.

3.5.1.1. Famílies lèxiques. Sinònims, antònims i mots polisèmics d'ús freqüent (*groß, riesig, enorm; klein, winzig*).

3.5.1.2. Formació de paraules.

3.5.1.2.1. Paraules derivades amb prefixos i sufixos bàsics:

- Prefixos (*un- unmöglich* (per formar antònims)).
- Suffixos: els més freqüents per als noms d'oficis (-er: *Bäcker* / -in: *Bäckerin*); botigues (-ei: *Bäckerei*).
- Formació de gentilicis (algunes regularitats: *Berliner, Katalane, Engländerin*).

3.5.1.2.2. Paraules compostes:

- Substantius (*Badeanzug, Hausschuhe, etc.*).
- Adjectius (*hellblau, dunkelhaarig, etc.*).

3.5.1.2.3. Abreviacions: sigles, acrònims, símbols i abreviatures més freqüents (*LKW, PKW, LG, mfg, ca., kg, km, m, etc.*).

3.5.1.3. Mots transparents o pròxims (*Master, Techniker*). Falsos amics (*endlich, zum Schluss*).

3.5.1.4. Préstecs i mots d'origen estranger (*Computer, Designer, etc.*).

3.5.1.5. Frases fetes, dites, refranys d'ús molt freqüent (*Keine Ahnung!; So ein Quatsch!*).

3.5.2 Morfosintàctics.

Elements constituents de l'oració.

3.5.2.1. El substantiu.

3.5.2.1.1. Tipus de substantius.

- Noms comuns / propis (*Stadt / Dortmund*).
- Concrets / abstractes (*Strand / Schönheit, etc.*).
- Comptables / in comptable: (*Birnen / Essen, etc.*).
- Noms col·lectius (*Familie, Gemüse, Kleider, etc.*).

3.5.2.1.2. Morfologia del substantiu (gènere i nombre).

- Algunes regularitats en els gèneres.
- Plurals regulars, plurals irregulars i mots invariables: algunes regularitats.
- Declinació (datiu pl.: *mit den Hände*).
- Gentilicis (*Kölner / Kölneri*).
- Composició (models de composició d'ús més freqüent: *Fügen s*).
- Derivació (diminutius: *-chen, -lein*).
- Concordança verbal d'alguns noms col·lectius freqüents (+ vb en sing. o pl.) (*die Leute sind, das Gemüse schmeckt, etc.*).

3.5.2.1.3. La complementació bàsica del substantiu.

- L'adjectiu (*der neue Computer, ein schönes Haus, etc.*).
- El nom propi (*Evas Mutter*).
- El complement preposicional (*Die Reise nach Deutschland war schön*).

3.5.2.2. Els determinants (morfologia i posició).

3.5.2.2.1. Articles definits, indefinits i negatius. Declinació i ús.

3.5.2.2.2. Demostratius. Declinació i ús.

3.5.2.2.3. Possessius. Declinació i ús.

3.5.2.2.4. Quantificadors.

- Quantitatius (*viel, sehr*).
- Partitius (*ein paar, etwas*).
- Indefinits: (*jeder, alle*).
- Numerals (cardinals i ordinals: *eins, zwei, drei; erstens, zweitens, drittens, etc.*).

3.5.2.3. El pronom (morfologia i posició).

3.5.2.3.1. Els pronoms personals i reflexius en nominatiu, acusatiu i datiu (*Ich interessiere mich; Ich wünsche mir*).

3.5.2.3.2. Els pronoms relatius en nominatiu, acusatiu i datiu.

3.5.2.3.3. Els pronoms interrogatius (*warum, wann, woher, wohin, wo, wie, wer, was, welch-, was für ein-*).

3.5.2.3.4. Els determinants com a pronoms (possessius, demostratius, indefinits: *Meiner ist besser; Diese gefällt mir nicht; Jeder weiß das*).

3.5.2.3.5. El pronom impersonal *man* (en nominatiu).

3.5.2.4. L'adjectiu.

3.5.2.4.1. Morfologia de l'adjectiu.

- Declinació en nominatiu, acusatiu i datiu.
- Declinació amb articles determinats i indeterminats; article negatiu, *Nullartikel*.
- Grau: expressió de la comparació (superioritat, igualtat / desigualtat, inferioritat: *klein, kleiner, am kleinsten; so klein wie, kleiner als, genauso klein wie*).
- Comparatius irregulars bàsics (*gut, besser, am besten, etc.*).

3.5.2.4.2. Posició bàsica de l'adjectiu dins el sintagma: l'adjectiu davant del nom.

- L'ordre dels adjectius dins d'un mateix sintagma.

3.5.2.4.3. Els complements més freqüents dels adjectius.

- *Zu, wirklich, extrem, sehr, etc. (Das Wetter ist extrem heiß)*.
- Preposicions que acompanyen alguns adjectius molt freqüents (*Ich bin gut in Mathe; Er ist mit der Arbeit fertig, etc.*).

3.5.2.4.4. Funció predicativa i funció atributiva de l'adjectiu (*Das Buch ist interessant / das interessante Buch*).

3.5.2.5. El verb.

3.5.2.5.1. Tipus de verbs.

- Verbs regulars i irregulars. Formes dels verbs irregulars més freqüents.
- Verbs auxiliars (*haben, sein, werden*). Significat i ús.
- Verbs modals. Significats bàsics i ús.
- Verbs *lassen* i *brauchen*. Significat bàsic i ús.
- Verbs amb complements preposicionals d'ús més freqüent (*sich interessieren für, sich kümmern um, fragen nach*).
- Verbs separables i no separables. Prefixos d'ús freqüent. (*be-: beantworten*,

bekommen; aus-: aussehen, ausgehen).

- Verbs d'estat i factitius (*liegen / legen, stehen / stellen, sitzen / setzen, hängen / hängen*).
- Verbs transitius i intransitius (*kaufen / einkaufen*).
- La complementació bàsica del verb (complement directe i complement indirecte).
- Posició dels complements del verb.

3.5.2.5.2. Formes personals i no personals (infinitiu i participi) de verbs regulars i irregulars.

3.5.2.5.3. Temps i aspecte.

- Formes de present, passat i futur (formes simples i perfectives): *Präsens, Perfekt, Präteritum* (dels verbs auxiliars, modals i d'ús més freqüent).

3.5.2.5.4. Modalitat.

- Verbs modals. Consolidació.
- Mode imperatiu. Consolidació. Funcions i àmbits d'ús. Combinació amb partícules modals (*denn, doch, mal*).
- Mode *Konjunktiv II*: Forma simple dels verbs auxiliars (*wäre, hätte, würde*) i modals (*könnte, müsste, dürfte, wollte, sollte*) i la forma perifràstica amb *würden* dels verbs lèxics. Funcions i àmbits d'ús.
- Partícules modals més freqüents (*denn, doch, mal*).

3.5.2.5.5 Veu (activa i passiva).

- Formes bàsiques de la veu passiva (present, perfet i *Präteritum*).
- Primera aproximació a les diferències d'àmbits d'ús de la veu passiva en alemany i en les llengües romàniques. Estratègia contrastiva.
- La forma impersonal *man* com a alternativa a la veu passiva.

3.5.2.6. Les preposicions.

3.5.2.6.1. Formes simples i locucions preposicionals bàsiques (*bis... zum, von... bis*).

- Recció: *Wechselpräpositionen*, preposicions d'acusatiu i preposicions de datiu. Consolidació.
- Contraccions (preposició + article determinat: *im, ins, am, ans, zum, zur*).
- Consolidació.
- Complementos preposicionals del verb, del nom, del adjectiu (formes fixes) d'ús més freqüents (*denken an, Angst vor, zufrieden mit*).

3.5.2.6.2. Funcions.

- De lloc / posició (*bei, in, etc.*).
- De temps (*an, um, gegen, in, vor, etc.*).
- De direcció (*in, an, zu, nach, etc.*).
- Altres (*aus, ohne*).

3.5.2.7. Els adverbis.

3.5.2.7.1 Formes simples i locucions adverbials bàsiques.

- De freqüència (*immer, meistens, häufig, oft, manchmal, selten, nie, etc.*).
- De lloc (*links / rechts; oben / unten; hier / da / dort; vorne / hinten*).
- De temps: present (*heute, jetzt, gerade*); passat (*(vor)gestern, früher, damals*); futur (*(über)morgen, bald, später*).
- De manera (*gern, sehr, fast, etc.*).
- Conjuncionals (*Konjunktionaladverbien: deshalb, trotzdem*).
- Interrogatius (*wann, wo, wie, wohin, woher, warum, wie viel*).

3.5.2.7.2 Morfologia d'alguns adverbis.

- Formes comparatives d'alguns adverbis (*viel, mehr, am meisten; gern, lieber, am liebsten*).

3.5.2.7.3 Locucions adverbials (*ab und zu, mehr oder weniger, von...bis...*).

3.5.2.7.4. Posició dels adverbis (temporals o de freqüència, causals, modals, locals) a l'oració.

3.5.2.8. El pronom es no elidable:

- Amb valor funcional: (*Es ist verboten,...*).
- Sense valor funcional: amb *sein* (*Es ist wichtig,...*); amb verbs impersonals (*Es regnet*) o amb verbs utilitzats com a impersonals (*Es gibt; Wie geht es dir?*).

3.5.2.9. Conjuncions bàsiques.

3.5.2.9.1. Coordinades (*und, aber, oder, denn, sondern*).

3.5.2.9.2. Subordinades (*weil, da, dass, wenn, obwohl*).

3.5.2.9.3. Correlatives (*entweder...oder; weder...noch*).

3.5.2.10. L'oració simple.

3.5.2.10.1. Estructura de l'oració.

- Enunciativa: afirmativa i negativa.
- Interrogatives: Directa *W-Frage* o *Ja-Nein-Frage*; Indirecta (*Ich frage, ob / wie / was, etc.*).
- Exclamativa.
- Imperativa.

3.5.2.10.2. Modificacions de l'estructura bàsica de l'oració.

- Inversions. Consolidació.
- Posició final del verb amb conjuncions subordinades.

3.5.2.11. L'oració composta.

3.5.2.11.1. La coordinació.

- Oracions juxtaposades (*Er ist zu spät gekommen, hat mit mir gesprochen und ist dann gleich gegangen*).
- Oracions conjuntives (*Du kommst mit uns und wir feiern deinen Geburtstag*).
- Oracions disjuntives (*Ich spreche entweder mit meiner Schwester oder ich rufe Sabine an*).
- Oracions adversatives (*Sie ist eine nette Person, aber sie spricht zu viel*).

3.5.2.11.2. La subordinació.

- Oracions subordinades d'infinitiu amb "zu" (*Ich schlage vor, heute Abend ins Kino zu gehen*).
- Oracions subordinades substantives (*Ich weiß nicht, ob er kommt*).
- Oracions subordinades de relatiu (*Hast du den Mann gesehen, mit dem ich gesprochen habe?*).
- Oracions subordinades adverbials (amb els connectors més freqüents): temporals (*Wenn ich nach München fliege, besuche ich meine Freunde*); causals (*Ich kann morgen nicht kommen, weil ich länger arbeiten muss*); finals (*Ich treibe jeden Tag Sport, um gesund zu bleiben*); condicionals (*Wenn du Lust hast, dann können wir ins Kino gehen*).

3.5.3. Fonètico-fonològics.

3.5.3.1. Sons i fonemes vocàlics: repàs i aprofundiment del sistema vocàlic alemany (diferències fonamentals i contrastos amb la L1).

- *Umlaute*: A-Umlaut, O-Umlaut i U-Umlaut.
- Diftongs: -ei-, -eu-, -au-, -äu-, -ie-.
- Sensibilització per la llargada de les vocals.

3.5.3.2. Sons i fonemes consonàntics: repàs i aprofundiment del sistema consonàntic alemany (diferències fonamentals i contrastos amb la L1).

- Vocalització de la -r final de paraula.
- *Auslautverhärtung* dels consonants b, d, g, s, v: Kind [t] – Kinder [d], Tag [k] – Tage [g], etc.
- Repàs de la pronúncia de: z / ch / j / b / v / w / pf / sch / sp / st /, etc.

3.5.3.3. Accent, ritme i entonació.

3.5.3.3.1. Patrons tonals d'elements lèxics aïllats. (*Wortakzent*). Accentuació de:

- Paraules simples (*Bild- Bilder*).
- Paraules estrangeres (*Biologin*).
- Paraules derivades (*Bäckerei*).
- Paraules compostes (*Arbeitnehmer, Arbeitgeber*).

- Verbs amb prefixos separables i no separables (*ánziehen, áussehen, vergéssen, entschéiden*).

3.5.3.3.2. Patrons tonals de l'oració (*Satzakzent*).

- Aspectes molt bàsics del ritme i l'entonació: Diferència entre paraules funcionals (àtones) i paraules amb contingut semàntic (tòniques). Paraules funcionals (determinants, preposicions, conjuncions, verbs auxiliars); paraules amb contingut semàntic (substantius, adjectius, verbs i adverbis).
- Principals models d'entonació de l'alemany: descendent (*die fallende Endmelodie*): frases enunciatives, imperatives, interrogatives (*W-Fragen*); ascendent (*die steigende Endmelodie*): frases interrogatives (*Ja-Nein-Fragen*), condicionals.
- Consciència de l'alemany com a *akzentzählende Sprache* vs. les *silbenzählende Sprachen* (català, castellà). Estratègia contrastiva.

3.5.3.4. Pronunciació de les abreviatures d'ús molt freqüent (*usw., z.B.*).

3.5.4. Ortotipogràfics.

3.5.4.1. L'alfabet alemany. Consolidació.

3.5.4.2. Ús de les majúscules en alemany. Consolidació.

- En els substantius i verbs substantivats.
- En la forma de cortesia: *Sie, Ihr* (possessius).

3.5.4.3. Ortografia del plural. Algunes regularitats. Aprofundiment.

3.5.4.4. Ortografia de les formes verbals en participi (*-t, -iert, -en*). Ampliació.

3.5.4.5. Ortografia de les abreviatures i sigles d'ús freqüent.

3.5.4.6. Estructura sil·làbica. Divisió de paraules a final de línia.

3.5.4.7. Ús dels signes ortogràfics bàsics (apòstrof: *Klaus' Bruder*; guionet: *Haus- und Schularbeiten*). Aprofundiment.

3.5.4.8. Ús principal dels signes de puntuació (punt, coma, dos punts, guionet, signes interrogació, signe d'exclamació, parèntesi, punts suspensius). Aprofundiment.

3.5.4.9. Ortografia de les abreviatures d'ús molt freqüent (ordinals, dates, etc.).

3.5.4.10. Convenció de puntuació en textos de caràcter informal (cartes, correus electrònics, etc.).

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita i oral.

Comprèn i produeix textos orals i escrits breus, clars i senzills, en llengua estàndard, en situacions senzilles i quotidianes, en registre informal o semiformal. Pot cometre

errors bàsics de forma sistemàtica. Les pauses i les reformulacions són evidents.

2. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet de forma senzilla, oralment o per escrit, la informació clau de textos breus, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes quotidians, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions i malgrat les limitacions lèxiques. Col·labora en la interacció si l'interlocutor parla lent i l'anima a participar. Copsa les dificultats i indica amb llenguatge simple quin és el problema. Té una actitud de mediació oberta, tot i que pot recórrer a estereotips culturals.

3. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, de manera bàsica i no sempre autònoma, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, en tasques senzilles i habituals que exigeixin un intercanvi simple i directe d'informació. No sempre dirigeix ell mateix la conversa, i col·labora a la creació de significat, per exemple, demanant per l'opinió dels interlocutors.

4. Interacció en línia.

Interactua de forma bàsica a través de les tecnologies digitals. Coneix la utilitat d'algunes eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida. Participa de forma asíncrona en intercanvis de tipus social simples, fent i responent a preguntes, fent comentaris, i intercanviant idees sobre temes personals.

5. Estratègies de comprensió.

Utilitza estratègies bàsiques adequades per a la comprensió de les idees principals, i de la informació específica del text oral o escrit. Per exemple, adapta la velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix. Generalment ho fa correctament, però amb cert esforç.

6. Estratègies de producció.

Utilitza de manera adequada estratègies bàsiques per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa esquemes simples o copia models. En la interacció i producció oral, fa preguntes simples, fa comparacions senzilles, repeteix, reformula o pren notes per traslladar la informació que necessita el destinatari, fa pauses per donar-se temps per pensar o demana ajuda a l'interlocutor per mantenir la interacció.

7. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement bàsic dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (costums, actituds i valors). Té un domini bàsic de les normes de cortesia.

8. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica les intencions comunicatives bàsiques i adapta la producció i interacció oral i escrita de forma senzilla. Utilitza, generalment de forma correcta, els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives bàsiques, en els registres informal i semiformal.

9. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu i una adequació bàsica a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

10. Coherència i cohesió.

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori bàsic de connectors i marcadors discursius, de la juxtaposició, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

11. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza oralment i per escrit el lèxic d'ús més freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, en situacions habituals o quotidianes.

12. Fluïdesa.

Es comunica amb una fluïdesa limitada utilitzant estructures formades per oracions bàsiques i/o expressions i fórmules automatitzades.

13. Riquesa i correcció gramatical.

Utilitza algunes estructures lingüístiques senzilles correctament, però encara comet sistemàticament errors bàsics.

14. Pronunciació.

Pronuncia i entona generalment de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Comet errors de pronúncia que poden interrompre la comunicació, i els interlocutors poden haver de sol·licitar repeticions.

15. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació elementals i les regles ortogràfiques bàsiques, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Bàsic A2

Anglès

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació
3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics
3.5.1 Lèxico-semàntics
3.5.2 Morfosintàctics
3.5.3 Fonètico-fonològics
3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Bàsic A2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma de manera suficient en situacions quotidianes de necessitat immediata en els àmbits personal i públic, amb un mínim de flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics per tal de mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per aconseguir aquesta finalitat, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus en una varietat de llengua estàndard, en un registre informal, que tractin sobre temes bàsics, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú d'ús freqüent.

1.2 Objectius generals de nivell.

1. Utilitzar la llengua, de forma receptiva, productiva i interactiva, com a mitjà de comunicació i d'expressió personal per tal de satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana.
2. Utilitzar les experiències i coneixements previs, tant lingüístics com socioculturals, per construir els nous aprenentatges.
3. Aprofitar totes les ocasions possibles d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma, dins i fora de l'aula.
4. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin resoldre situacions de comunicació en els contextos més habituals.
5. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin avaluar i continuar l'aprenentatge de l'idioma un cop superat el Nivell Bàsic.
6. Adoptar una actitud oberta davant d'elements o situacions no característiques de la llengua pròpia que apareguin en el discurs.

7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre la informació essencial, les idees principals i la informació específica de textos orals i escrits de diversa tipologia, breus, clars i senzills, en llengua estàndard, contextualitzats i sobre temes habituals, familiars o coneguts, per tal de poder satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana, sempre que els textos orals emesos per mitjans audiovisuals o sense la presència de la persona emissora estiguin articulats amb claredat o certa lentitud, en bones condicions acústiques, i sempre que es pugui tornar a escoltar-ne alguns fragments, i en els textos escrits amb l'ajut del context i del suport visual i icònic.

Producció.

Produir i coproduir textos orals i escrits curts i senzills, sobre necessitats personals i situacions de la vida quotidiana, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport. Pel que fa a la producció oral, en situacions de comunicació habituals i en converses curtes, o en anuncis i presentacions preparades prèviament, amb una facilitat raonable i de forma eficaç, amb la col·laboració d'una persona interlocutora. Pel que fa a la producció escrita, seguint les convencions i formats adequats a cada tipus de text, i utilitzant frases simples connectades amb elements de cohesió bàsics.

Interacció.

Participar en interaccions socials bàsiques, i comunicar-se en tasques senzilles i rutinàries, amb un interlocutor, tant cara a cara com en línia, sobre tòpics i activitats familiars, intercanviant de forma senzilla, gestionant intercanvis socials molt curts, expressant necessitats, responenent i agraint, tot i que normalment no pot comprendre prou i necessita un interlocutor de suport. Reconèixer quan els parlants estan en desacord o quan es produeixen dificultats i es poden utilitzar frases simples per buscar compromís i acord.

Mediació.

Mediar entre parlants de la llengua meta utilitzant paraules senzilles en situacions quotidianes predictibles sobre desitjos i necessitats personals, sempre que pugui repetir o reformular el missatge de tant en tant. Reformular un text breu i senzill sobre temes quotidians, concrets, familiars o d'interès immediat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo en un llenguatge senzill.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i per a la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístics com no lingüístics, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què té lloc.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el

procés d'aprenentatge.

- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.

- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge:

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per a sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroalimentació del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitar totes les ocasions possibles per establir contacte fora de l'aula amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo etc.).

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant, i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar/-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; repetir o sol·licitar repetició; demanar a algú que parli més a poc a poc; convidar; acceptar o declinar una invitació; concertar una cita; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i informació: demanar o donar informació o aclariments sobre una paraula o expressió que no es coneix o que s'ha oblidat o sobre la comprensió d'un enunciat; parafrasejar; lletrejar o sol·licitar que es lletregi una paraula; afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions...); assentir; dissentir; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; demanar i dir a qui pertany quelcom; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: Expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; formular hipòtesis; predir; valorar un fet com a probable o improbable.
- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.
- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre;

acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual, etc.; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

- Procediments lèxics: repeticions (*He bought some fruit. He bought apples, pears and bananas*); sinònims i antònims (*big, large, huge; small, tiny*); hipònims i hiperònims

(*The chairs, the table, the bed: all the furniture was new*); metàfores (*Life is a journey*) i metonímies (*Let's Google it!*); proformes lèxiques (*someone, somewhere, something*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*The BBC, The UK, curry*).

- Procediments sintàctics: anàfora (*I have a car. Do you want to borrow IT?*); catàfora (*Although I phone her every week, my mother still complains that I don't keep in touch often enough*); el·lipsi (*Sally is ill and is not coming to work*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*initially, first, then, etc.*); per ordenar (*firstly, secondly, thirdly*); per concloure o resumir (*finally*); per acabar (*to conclude*).

- Posicionament de l'emissor (*I think...; I don't agree with you*).

- Tractament de la informació: reformulació (*I mean...*); exemplificació (*for example, like*); introducció de temes (*About your brother...*).

- Connectors per relacionar parts del text: sumatiu (*also*); contrastiu (*but*); causatiu (*because*); consecutiu (*and*); condicional (*if*); finals (*to + infinitiu*); temporals (*when, while*).

- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*All right?*); advertència (*Be careful!*); acord (*That's right*); desacord (*I don't think so*); tancament (*That's all; That's it, etc.*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia:

Vida quotidiana.

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals.

- Estructura familiar i relacions de parentiu.

- Relacions entre generacions.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, administració, etc.).

Condicions de vida.

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques etc.).

Llenguatge corporal.

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals.

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera

d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus, senzills i clarament estructurats.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, instrucció, exposició).
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, cançons, poemes, contes, missatges escrits o de veus, anuncis, notícies, fullets d'informació, programació de televisió, cartellera d'espectacles, horaris de transports, converses informals, xats, instruccions d'ús, llibre de text).
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus i senzills.
- Sobre temes generals, quotidians o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, anècdotes, transaccions, missatges escrits o de veu, notes, anuncis, converses informals, xats, indicacions, instruccions, simulacions, cançons, poemes, textos literaris breus).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) al destinatari (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (p. e. modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (p. e. demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica; o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals).
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs après, coneguts per la persona usuària que li donen seguretat.
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, parafrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per

aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.

- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció).
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1. Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut de textos

simples informatives o avisos i missatges clars.

- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure infografies, mapes del temps o un diagrama de flux senzill.
- Selecció de paraules clau d'un text per reescriure'l de forma senzilla.
- Traducció oral aproximada de textos senzills com fulletons, correus electrònics o notícies, i traducció escrita de textos curts.
- Presa de notes senzilles en presentacions.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple descriure les emocions d'un personatge d'una sèrie.

3.4.3.1.2. Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup donant instruccions senzilles.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant per l'opinió.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords de forma senzilla i usant paraules simples.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals.) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre els dos textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lèxico-semàntics.

3.5.1.1. Lèxic referit a camps semàntics d'ús general i a les àrees temàtiques del Nivell.

3.5.1.2. Famílies lèxiques. Sinònims, antònims i mots polisèmics d'ús freqüents (*big, large, huge; small, tiny*).

3.5.1.3. Formació de paraules. Paraules derivades amb prefixos i sufixos d'ús freqüent:

- Prefixos: *un-, in- / im-, dis-, re-, over-* (*unfair, impossible, indefinite, disconnected*).
- Suffixos: *-er, -ful, -less* (*player, careful / careless*).
- Mots compostos: substantius (*alarm clock, credit card, baby-sitter, milkman*); adjectius (*blue-eyed, good-looking*).

3.5.1.4 Abreviacions: sigles, símbols i abreviatures més freqüents, acrònims bàsics (*a.m., p.m., etc., e.g., AIDS, NATO, bike, fridge*).

3.5.1.5 Paraules que poden tenir diferents funcions (*to look* (vb) / *a look* (n)).

3.5.1.6 Mots transparents o pròxims (*flexible*). Falsos amics (*library, realise*).

3.5.1.7 Frases fetes, dites, refranys d'ús més freqüent (*wait and see; no news, good news*).

3.5.2 Morfosintàctics.

Elements constituents de l'oració.

3.5.2.1 El substantiu.

3.5.2.1.1 Tipus i morfologia (gènere i nombre) dels substantius.

- Noms comuns / propis.
- Concrets / abstractes (*song / hope*).
- Comptables / in comptables (*sandwich(es) / food*).
- Noms col·lectius (*team, flock, cattle*).
- Formes diferents per a masculí i femení (molt freqüents: *nephew / niece; widow / widower; bride / bridegroom*).
- Plural regular, plurals irregulars i mots invariables (*coach-es; man / men; child / children; mouse / mice; news; person / people*).
- Substantius que se solen fer servir en plural (*scissors, trousers*).
- Concordança verbal d'alguns noms col·lectius freqüents (*government, police, team +*

vb en sing. o pl.).

3.5.2.1.2 La complementació bàsica del substantiu:

- Adjectiu (*a new computer*).
- Complement del nom (funció adjectiva: *a tennis racket; a leather coat*).
- Complement preposicional (*the house on the mountain*).

3.5.2.2 Els determinants (morfologia i posició).

3.5.2.2.1 Articles definits i indefinits. Ús i omissió més freqüent de l'article (*I have a car; I am going to the theatre; Do we need bread?; I love horses*).

3.5.2.2.2 Demostratius (*this, that, these, those*).

3.5.2.2.3 Possessius (*my, your, his, her, its, our, their*).

3.5.2.2.4 Quantificadors.

- Quantitatius (*much, many / a lot (of), lots (of), a great deal (of)*).
- Partitiu (*a pair of, a bit of*).

3.5.2.2.5 Indefinits (*some, any; no, not a / not any; several, enough, etc.*).

3.5.2.2.6 Numerals cardinals i ordinals (*one, two, three; first, second, third*).

3.5.2.3 Els pronoms (morfologia i posició).

3.5.2.3.1 Els pronoms personals (de subjecte i de complement), reflexius i recíprocs (*I, you, she, etc.; me, you, her, etc.; myself, yourself, herself, etc.; each other, one another*).

3.5.2.3.2 Els pronoms *it* i *there* en estructures bàsiques (*It's raining again; There are two people in the picture*).

3.5.2.3.3 Els pronoms relatius (*that, who, which, whose, etc.*).

3.5.2.3.4 Els pronoms interrogatius (*who, what, which, whose, when, where, why, how, etc; how much, how many, how long*).

3.5.2.3.5 Els pronoms possessius (*mine, yours, etc.*).

3.5.2.3.6 Els pronoms quantitatius o formes comparatives (*enough, both, many, a few, neither, etc.*).

3.5.2.3.7 Els determinants com a pronoms (demostratius, quantitatius, indefinits: *this, that, some, any, another, several, both, each, enough*).

3.5.2.3.8 Els pronoms indefinits compostos: *some, any* i *no* amb *-body, -one, -thing* (*There was something strange in the house; Nobody said anything*).

3.5.2.3.9 El genitiu saxó: *The 's possessive (This is mine and that is Mark's; Show me the gardener's (tools)).*

3.5.2.4 L'adjectiu.

3.5.2.4.1 Morfologia de l'adjectiu.

- Invariable en gènere i nombre.
- Grau: expressió de la comparació: superioritat, igualtat / desigualtat, inferioritat: (*nice, nicer (than), the nicest; more beautiful (than); the most handsome; as... as; not as / so pretty as...; less expensive than; the least comfortable*).
- Formes comparatives i superlatives de l'adjectiu (*easy, easier, the easiest*).
- Comparatius irregulars bàsics (*good, better, (the) best; bad, worse, (the) worst; far, further, furthest*).

3.5.2.4.2 Posició bàsica de l'adjectiu dins el sintagma: l'adjectiu davant del nom.

- L'ordre dels adjectius dins d'un mateix sintagma (*a beautiful red-brick house; a very expensive necklace; a new leather coat*).

3.5.2.4.3 Parelles d'adjectius acabats en *-ed / -ing* (*interested / interesting, bored / boring*).

3.5.2.4.4 Preposicions que acompanyen alguns adjectius molt freqüents (*good at, interested in, keen on, fond of, etc.*).

3.5.2.4.5 *Too* i *enough*. Posició: *too + adj. / adj. + enough* (*It's not good enough; It's too hot*).

3.5.2.5 El verb.

3.5.2.5.1 Tipus de verbs i complementació del verb.

- Verbs auxiliars (formes i contracció): *do, have, be*.
- Verbs lèxics: regulars i irregulars. Formes dels verbs irregulars més freqüents.
- Verbs amb partícules: *multi-word verbs –phrasal and prepositional–* més freqüents (*put on, take off, stand up, write (sth) down*).
- Transitius i intransitius. (*My grandfather spoke at my wedding, and said beautiful things*).
- La complementació bàsica del verb: complement directe i complement indirecte.
- Posició dels complements del verb (*I gave the book to him / I gave him the book*).
- Verbs copulatius: *be* i altres: verb + adj. = *feel; look, sound, taste, smell + good, bad, delicious, etc. (She feels sad)*.

3.5.2.5.2 Formes no personals del verb (infinitiu, gerundi i participi): *-ing* i *-ed*.

- Usos bàsics de la forma *-ing* (*present participle and gerund*).
- *Be + -ing* per a les formes progressives.
- Darrera de preposició (*It's good for training*).

- Darrera de verbs com *like, love, prefer, hate, etc.* (*I hate speaking in public*).
- Substantivació: nucli del sintagma nominal (*Speaking in public is a difficult thing*).
- Adjectivació (*They gave the kid a speaking doll*).

3.5.2.5.3 Usos bàsics de la forma *-ed*.

- Formació del *past tense* (verbs regulars).
- Forma *-ed* (*past participle*).
- *Have + -ed* per a *perfect tenses*.
- *Be + ed* per a la veu passiva.
- Adjectivació (*smoked salmon, fried chicken*).

3.5.2.5.4 Verb patterns.

- Usos molt bàsics de l'infinitiu amb *to* i sense *to* (*I want to tell you a story; He can speak English*).
- Contrast entre *I like going* i *I'd (I would) like to go*.
- *Make* i *let* seguits de complement i d'infinitiu (*They made me wait outside; They didn't let me (go) in*).

3.5.2.5.5 Temps i aspecte. Formes bàsiques de present, passat i futur. Formes simples, compostes i perifràstic.

- El *present simple*, el *present progressive* (*continuous*) i el *present perfect*.
- El *simple past*, el *past progressive* i el *past perfect*.
- El futur simple amb *will*.

Altres formes d'expressió del temps present, passat i futur més habituals: *going to*, *present continuous* i *present simple* per al futur; *used to* per al passat.

- Contrast entre formes simples i perifràstiques (en passat i present): *present simple* vs *present continuous*; *past simple* vs. *past continuous*.

3.5.2.5.6 Modalitat.

- Verbs modals més habituals: *can, could, should, must, will, would*. Formes interrogatives i negatives, contraccions.
- Construccions semimodals bàsiques (*I had to leave*).
- Perífrasis verbals més habituals: *make / do; play / do / go* per a activitats esportives, etc. (*Shall we go swimming next weekend?*).
- *Tell* i *want* amb ús persuasiu (*They told me to wait outside; She wanted us to wait outside*).

3.5.2.5.7 Veu activa i veu passiva: formes bàsiques de la veu passiva (*This book was published in Britain*).

3.5.2.6 Les preposicions i locucions preposicionals d'ús freqüent:

- De lloc / posició (*in, at, on, under, over, below, between, behind, in front of, out of; near, next to, among, etc.*).
- De temps (*in, on, at, since, until, before, after, during, throughout, etc.*).
- De moviment (*over, across, along, off, through, etc.*).

- De direcció (*to, from, toward, etc.*).
- Altres (*with, without, about, from, as far as, against, by, etc.*).

3.5.2.7 Els adverbis.

3.5.2.7.1 Formes simples i locucions adverbials d'ús freqüent:

- De freqüència (*never, sometimes, often, always, usually, hardly, hardly ever, seldom, rarely*).
- De manera (*slowly, fast*).
- De temps (*still, yet; soon, early, late*).
- De lloc (*here, there, nearby, far*).
- De grau (*a lot, a little, scarcely, greatly*).

3.5.2.7.2 Morfologia dels adverbis d'ús més freqüent:

- Formació amb *-ly*, especialment adverbis de manera (*slow, slowly*).
- Altres (*fast, hard*).
- Formes comparatives d'adverbis d'ús freqüent (*fast-er, hard-er, more slowly*).

3.5.2.7.3 Locucions adverbials (*next week, from...to..., etc.*).

3.5.2.7.4 Posició dels adverbis (de freqüència, de manera, de temps, de lloc, etc.) en l'oració.

3.5.2.8 Conjuncions d'ús freqüent.

- Coordinades (*and, or, but*).
- Subordinades (*because, as, so, before, after, when, if, although*).

3.5.2.9. L'oració.

3.5.2.9.1 L'oració simple.

3.5.2.9.1.1 Estructura de l'oració.

- L'oració declarativa afirmativa i negativa.
- L'oració interrogativa: *Wh-questions* i *Yes / No-questions*; *Tag questions*.
- L'oració exclamativa (*How wonderful!*).
- L'oració imperativa (*Open the door, please*).

3.5.2.9.1.2 L'estil indirecte amb *say* i *tell*.

3.5.2.9.1.3 Modificacions de l'estructura bàsica de l'oració (*Me too; Me neither*).

3.5.2.10 L'oració composta.

3.5.2.10.1 La coordinació.

- Oracions juxtaposades (*She arrived late, spoke to me, and left five minutes later*).

- Oracions conjuntives (*You come with us or stay here, and decide fast*).
- Oracions disjuntives (*Be careful, or you'll fall off!*).
- Oracions adversatives (*He is a good person, but he speaks too much*).

3.5.2.10.2 La subordinació.

- Oracions subordinades substantives (*Reading in bed is very relaxing; It's important to remember this*).
- Oracions subordinades adjectives o de relatiu (*defining*) (*It's a place where you can see paintings*).
- Oracions subordinades adverbials (amb els connectors més freqüents: temporals (*I've lived here since I was born*); concessives (*Although I feel tired, I must finish this tonight*); causals (*As I had nothing better to do, I watched television*); finals (*He came here to improve his training*); condicionals (*If sentences*). Construccions bàsiques: *zero conditional*, *first conditional* i *second conditional* (*If you didn't lie so often, you wouldn't have so many problems*).

3.5.3 Fonètico-fonològics.

3.5.3.1 Sons i fonemes vocàlics: introducció al sistema vocàlic anglès.

- Diferències fonamentals i contrastos amb la L1.
- *Minimal pairs*: *Cap vs cup; bag vs bug; here vs. hair*.

3.5.3.2 Introducció al sistema consonàntic anglès.

- Diferències fonamentals i contrastos amb la L1.
- *Minimal pairs*: [b] vs [v] (*boat / vote*); [s] vs [z] (*Sue / zoo*).
- Grafemes muts (*island, castle; could, would; walk, talk, etc.*).
- *Linking -r* (*more / more ideas*).
- Pronunciació del morfema -s del plural i 3ª persona singular present (*boats, nuns, coaches*).
- Pronunciació del sufix -ed per al passat i participi passat de verbs regulars (*stopped, loved, decided*).
- Grafemes amb diverses pronunciacions: -gh- (*enough, though, ghost*).

3.5.3.3 Accent, ritme i entonació.

- Patrons tonals d'elements lèxics aïllats; accent en les paraules simples i compostes (*thirty, thirteen, etc.*).
- El so schwa en la síl·laba àtona (*of vs off; London*).
- Patrons tonals dins d'un grup de paraules (*black and white; sugar and spice*).
- Formes febles.
- Introducció al concepte del ritme marcat per les síl·labes tòniques.
- Les formes febles dels elements gramaticals (articles, preposicions, pronoms, auxiliars, etc.).
- El concepte de formes febles o tòniques segons el context (*What's it made of?*).
- Mots de pronunciació similar d'ús molt freqüent que es poden confondre (parònims) (*soup / soap*).
- Representació gràfica de fonemes i sons. Regularitats bàsiques entre ortografia i

pronunciació (*write / written; pet / Pete*).

3.5.4 Ortotipogràfics.

3.5.4.1 L'alfabet anglès.

3.5.4.2 Ús de les majúscules en anglès: adjectius geogràfics i de nacionalitat, llengües, pronom *I* (*English, Asian, Muslim, I love NYC, etc.*).

3.5.4.3 Ortografia del plural (-s / -es) (*house-s; coach-es*).

3.5.4.4 Ortografia del verb acabat en -y (*play / plays; cry / cries*).

3.5.4.5 Ortografia de les formes verbals acabades en -ed i -ing (*stopped, hoped, lying, etc.*).

3.5.4.6 Ús dels signes ortogràfics bàsics (apòstrof, guionet, etc.) (*Peter's friends; my parents' home*).

3.5.4.7 Ús principals dels signes de puntuació (punt, coma, punt i coma, dos punts, guió, signes d'interrogació, signe d'exclamació, parèntesi, punts suspensius, etc.).

3.5.4.8 Ortografia de les abreviatures d'ús molt freqüent (ordinals, verbs auxiliars, dates, etc.) (*1st, 2nd, June 23rd, etc.*).

3.5.4.9 Ortografia de les contraccions bàsiques (*'s (is, has); 'd (had, would), -n't (isn't, aren't, hasn't, haven't; won't, wouldn't; can't / cannot;*).

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita i oral.

Comprèn i produeix textos orals i escrits breus, clars i senzills, en llengua estàndard, en situacions senzilles i quotidianes, en registre informal o semiformal. Pot cometre errors bàsics de forma sistemàtica. Les pauses i les reformulacions són evidents.

2. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet de forma senzilla, oralment o per escrit, la informació clau de textos breus, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes quotidians, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions i malgrat les limitacions lèxiques. Col·labora en la interacció si l'interlocutor parla lent i l'anima a participar. Copsa les dificultats i indica amb llenguatge simple quin és el problema. Té una actitud de mediació oberta, tot i que pot recórrer a estereotips culturals.

3. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, de manera bàsica i no sempre autònoma, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, en tasques senzilles i habituals que exigeixin un intercanvi simple i directe d'informació. No sempre dirigeix ell mateix la conversa, i col·labora a la creació de significat, per exemple, demanant per l'opinió dels interlocutors.

4. Interacció en línia.

Interactua de forma bàsica a través de les tecnologies digitals. Coneix la utilitat d'algunes eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida. Participa de forma asíncrona en intercanvis de tipus social simples, fent i responent a preguntes, fent comentaris, i intercanviant idees sobre temes personals.

5. Estratègies de comprensió.

Utilitza estratègies bàsiques adequades per a la comprensió de les idees principals, i de la informació específica del text oral o escrit. Per exemple, adapta la velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix. Generalment ho fa correctament, però amb cert esforç.

6. Estratègies de producció.

Utilitza de manera adequada estratègies bàsiques per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa esquemes simples o copia models. En la interacció i producció oral, fa preguntes simples, fa comparacions senzilles, repeteix, reformula o pren notes per traslladar la informació que necessita el destinatari, fa pauses per donar-se temps per pensar o demana ajuda a l'interlocutor per mantenir la interacció.

7. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement bàsic dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (costums, actituds i valors). Té un domini bàsic de les normes de cortesia.

8. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica les intencions comunicatives bàsiques i adapta la producció i interacció oral i escrita de forma senzilla. Utilitza, generalment de forma correcta, els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives bàsiques, en els registres informal i semiformal.

9. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu i una adequació bàsica a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

10. Coherència i cohesió.

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori bàsic de connectors i marcadors discursius, de la juxtaposició, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

11. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza oralment i per escrit el lèxic d'ús més freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, en situacions habituals o quotidianes.

12. Fluïdesa.

Es comunica amb una fluïdesa limitada utilitzant estructures formades per oracions bàsiques i/o expressions i fórmules automatitzades.

13. Riquesa i correcció gramatical.

Utilitza algunes estructures lingüístiques senzilles correctament, però encara comet sistemàticament errors bàsics.

14. Pronunciació.

Pronuncia i entona generalment de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Comet errors de pronúncia que poden interrompre la comunicació, i els interlocutors poden haver de sol·licitar repeticions.

15. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació elementals i les regles ortogràfiques bàsiques, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Bàsic A2

Àrab

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lèxico-semàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

El Nivell Bàsic A2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma de manera suficient en situacions quotidianes de necessitat immediata en els àmbits personal i públic, amb un mínim de flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics per tal de mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per aconseguir aquesta finalitat, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus en una varietat de llengua estàndard, en un registre informal, que tractin sobre temes bàsics, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú d'ús freqüent.

1.2 Objectius generals de nivell

1. Utilitzar la llengua, de forma receptiva, productiva i interactiva, com a mitjà de comunicació i d'expressió personal per tal de satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana.
2. Utilitzar les experiències i coneixements previs, tant lingüístics com socioculturals, per construir els nous aprenentatges.
3. Aprofitar totes les ocasions possibles d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma, dins i fora de l'aula.
4. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin resoldre situacions de comunicació en els contextos més habituals.
5. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin avaluar i continuar l'aprenentatge de l'idioma un cop superat el Nivell Bàsic.
6. Adoptar una actitud oberta davant d'elements o situacions no característiques de la llengua pròpia que apareguin en el discurs.
7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre la informació essencial, les idees principals i la informació específica de textos orals i escrits de diversa tipologia, breus, clars i senzills, en llengua estàndard, contextualitzats i sobre temes habituals, familiars o coneguts, per tal de poder satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana, sempre que els textos orals emesos per mitjans audiovisuals o sense la presència de la persona emissora estiguin articulats amb claredat o certa lentitud, en bones condicions acústiques, i sempre que es pugui tornar a escoltar-ne alguns fragments, i en els textos escrits amb l'ajut del context i del suport visual i icònic.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits curts i senzills, sobre necessitats personals i situacions de la vida quotidiana, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport. Pel que fa a la producció oral, en situacions de comunicació habituals i en converses curtes, o en anuncis i presentacions preparades prèviament, amb una facilitat raonable i de forma eficaç, amb la col·laboració d'una persona interlocutora. Pel que fa a la producció escrita, seguint les convencions i formats adequats a cada tipus de text, i utilitzant frases simples connectades amb elements de cohesió bàsics.

Interacció

Participar en interaccions socials bàsiques, i comunicar-se en tasques senzilles i rutinàries, amb un interlocutor, tant cara a cara com en línia, sobre tòpics i activitats familiars, intercanviant de forma senzilla, gestionant intercanvis socials molt curts, expressant necessitats, responenent i agraint, tot i que normalment no pot comprendre prou i necessita un interlocutor de suport. Reconèixer quan els parlants estan en desacord o quan es produeixen dificultats i es poden utilitzar frases simples per buscar compromís i acord.

Mediació

Mediar entre parlants de la llengua meta utilitzant paraules senzilles en situacions quotidianes predictibles sobre desitjos i necessitats personals, sempre que pugui repetir o reformular el missatge de tant en tant. Reformular un text breu i senzill sobre temes quotidians, concrets, familiars o d'interès immediat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo en un llenguatge senzill.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i per a la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístics com no lingüístics, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què té lloc.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.

- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona medidora, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.

- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge:

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per a sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroalimentació del professor o professora sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitar totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions...).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo etc.).

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant, i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les

quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciar i mantenir relacions personals i socials habituals.
- Presentar/-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; repetir o sol·licitar repetició; demanar a algú que parli més a poc a poc; convidar; acceptar o declinar una invitació; concertar una cita; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanviar coneixements i informació
- Demanar o donar informació o aclariments sobre una paraula o expressió que no es coneix o que s'ha oblidat o sobre la comprensió d'un enunciat; parafrasejar; lletrejar o sol·licitar que es lletregi una paraula; afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions...); assentir; dissentir; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; demanar i dir a qui pertany quelcom; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar/-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressar gustos i preferències, satisfacció i desgrat.
- Expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressar sentiments, actituds, estat físic i anímic.
- Expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.
- Expressar l'opinió, l'acord i el desacord, el dubte i la hipòtesi.
- Demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; formular hipòtesis; predir; valorar un fet com a probable o improbable.
- Expressar la necessitat, la intenció i la voluntat de fer alguna cosa.
- Demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.
- Demanar i donar consells; fer suggeriments i oferiments.
- Demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressar ordres, prohibicions i permisos.
- Demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nocionals bàsics per expressar:

- Expressió de les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual...; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).

Elements contextuais que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; neutre; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements fonètico-fonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

Procediments lèxics: repeticions (أنا اسمي); sinònims i antònims (أمّ)

– (شاي – قهوة – عصير – مشروبات) hipònims i hiperònims (والدة، صعب – سهل – وجهها قمر – شربنا فنجانا) metàfores i metonímies (أفكر في ذلك) proformes lèxiques (سفينّة الصحراء). referències semàntiques basades en el coneixement del món

Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context)

(الزوجان عربيّان: هي تونسّيّة وهو مصريّ); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs)

(التقينا مرّتين: مرّة في المتحف ومرّة في المطعم); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context)

(الولد الصغير يدرس كثيرا ويلعب مع أصدقائه في الملعب).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

-Organització global del text:

marcadors per iniciar (بشكل عام), per ordenar (أولاً، ثانياً), per concloure o resumir (أخيراً), per acabar (ببعض الكلمات قليلة).

- Posicionament de l'emissor: (لي، في رأيي)

- Tractament de la informació buscar exemples: reformulació (أي، يعني، فعلاً), exemplificació (كـ)، introducció de temes (أولاً).

- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (و، ف)، contrastius (ولكن، بالعكس)، causatius (لأن، بسبب)، consecutius (لذلك)، condicionals (قد يكون، ربما، ممكن)، finals (كي، لكي، لـ)، temporals (عندما، بينما، لما)...

- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (أليس كذلك؟، صحيح؟)، advertència (انتبه)، acord (دون شك)، desacord (مستحيل)، tancament (وأخيراً)، etc.

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti prendre consciència de les situacions de comunicació i de les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals, i interpretar-les.

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de

comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia:

Vida quotidiana:

- horaris i hàbits d'estudi i de treball,
- hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.,
- vacances i festes,
- activitats de lleure.

Relacions interpersonals:

- estructura familiar i relacions de parentiu,
- relacions entre generacions,
- relacions entre homes i dones,
- entre coneguts i desconeguts,
- relacions a la feina,
- estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració...).

Condicions de vida:

- el nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social),
- l'habitatge,
- les prestacions socials (educació, sanitat, pensions...),
- entorn (paisatge, clima...)
- trets socioeconòmics (sectors primari, secundari i terciari).

Valors, creences i actituds:

- cultura, costums i tradicions,
- història i identitat nacional,
- creences religioses,
- manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques...),
- altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants),
- canvis en l'estructura social,
- sentit de l'humor.

Llenguatge corporal:

- gestos, postures i expressions facials,
- ús de la veu
- contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals:

- fórmules de cortesia, tractament i ús dels registres,

- pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals...),
- celebracions (festes familiars, tradicionals...),
- actituds, convencions i tabús en les interaccions,
- pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments...),
- celebracions, festivals, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- de l'àmbit personal, públic, professional, educatiu,
- en un registre informal i semiformal,
- en llenguatge estàndard, breus, senzills i clarament estructurats,
- sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb les pròpies experiències i interessos,
- de diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, instrucció, exposició),
- de diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, cançons, poemes, contes, missatges escrits o de veus, anuncis, notícies, fullets d'informació, programació de televisió, cartellera d'espectacles, horaris de transports, converses informals, xats, instruccions d'ús, llibre de text),
- emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- de l'àmbit personal, públic, professional, educatiu,
- en un registre informal i semiformal,
- en llenguatge estàndard, breus i senzills,
- sobre temes generals, quotidians o relacionats amb les pròpies experiències i interessos,
- de diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, anècdotes, transaccions, missatges escrits o de veu, notes, anuncis, converses informals, xats, indicacions, instruccions, simulacions, cançons, poemes, textos literaris breus),
- emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia,
- produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) al destinatari (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs...).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (p. e. modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (p. e. demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica, o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals).
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs après, coneguts per la persona usuària que li donen seguretat.
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, paràfrasis, canvi de tema...).

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció...).
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

A més de les estratègies de recepció i producció, hi ha les d'interacció, les quals utilitzen les persones interlocutores per al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal (oral, escrit o multimodal), del sistema de comunicació (cara a cara, carta, correu electrònic, missatgeria instantània, videoconferència, fòrum de discussió, blog...) i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.

- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Ús d'estratègies col·laboratives en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut de textos simples informatius o avisos i missatges clars.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure infografies, mapes del temps o un diagrama de flux senzill.
- Selecció de paraules clau d'un text per reescriure'l de forma senzilla.
- Traducció oral aproximada de textos senzills com fulletons, correus electrònics o notícies, i traducció escrita de textos curts.
- Presa de notes senzilles en presentacions.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple descriure les emocions d'un personatge d'una sèrie.

3.4.3.1.2. Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup donant instruccions senzilles.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant per l'opinió.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords de forma senzilla i usant paraules simples.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals..) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació

- Comprovació de la congruència entre els dos textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lèxico-semàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics relacionats amb els temes i amb els àmbits de la vida quotidiana en els contextos a que es refereixen els objectius especificats per aquest nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques (sinònims, antònims, homònims, mots polisèmics).

3.5.1.3 Derivació: adjectius, adjectius de relació, noms de lloc, etc.

3.5.1.4 Abreviacions (د.د، ش)

3.5.1.5 Préstecs i mots d'origen estranger (تلفون، تلفزيون، باص).

3.5.1.6. Frases fetes, dites i refranys (على رأسى، على مهلك / الفرد بعين أمه غزال).

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.2.1 El substantiu

3.5.2.1.1 Tipus de substantius: noms propis i noms comuns.

3.5.2.1.2 Morfologia del substantiu: gènere (masculí i femení) i nombre (singular, dual i plural regular).

3.5.2.1.3 El masdar.

3.5.2.2 L'adjectiu.

3.5.2.2.1 Morfologia dels diferents tipus d'adjectius: صغير – مشغول – وردِيّ – أصفر

3.5.2.2.2 Concordança de l'adjectiu amb el nom.

3.5.2.2.3 El comparatiu.

3.5.2.3 Els pronoms.

3.5.2.3.1 Els pronoms independents i els pronoms sufixats.

3.5.2.4 Els determinants.

3.5.2.4.1 L'article definit.

3.5.2.4.2 Els demostratius (singular, dual i plural).

3.5.2.4.3 Els quantificadors.

3.5.2.4.3.1 Els numerals: cardinals i ordinals.

3.5.2.4.3.2 Els partitius (..ثلث).

3.5.2.4.3.3 Altres quantificadors: كلّ، بعض..

3.5.2.5 Els participis (اسم الفاعل واسم المفعول) de I forma.

3.5.2.6 Els interrogatius.

3.5.2.6.1 Morfologia i posició.

3.5.2.6.2 Combinació amb preposicions (بكم).

3.5.2.6.3 Ús en oracions exclamatives (إكم هو طويل).

3.5.2.7 El verb.

3.5.2.7.1 Introducció als diferents tipus de verbs.

3.5.2.7.2 El verb regular de I forma (الفعل الصحيح السالم المجزء)

3.5.2.7.3 Temps i aspecte: الماضي، المضارع المرفوع، المضارع المنصوب، المضارع المجزوم والأمر

3.5.2.7.4 El futur: لن / سوف -

3.5.2.7.5 كان وأخواتها

3.5.2.8 Les preposicions

3.5.2.8.1 Morfologia i ús.

3.5.2.8.2 Locucions preposicionals (..بجانبه).

3.5.2.9 Els adverbis

3.5.2.9.1 Morfologia i ús.

3.5.2.9.2 Adverbis de lloc i de temps.

3.5.2.9.3 Locucions adverbials (على الفور).

3.5.2.10 Les partícules

3.5.2.10.1 Les partícules de negació: لا، لن، لم، ما، غير، عدم

3.5.2.10.2 Les partícules de possessió: عند / لـ / لدى

3.5.2.10.3 Les partícules de comparació: كـ / مثل / كأنّ

3.5.2.10.4 Les partícules d'obligació: على ..

3.5.2.10.5 La partícula إنّ.

3.5.2.11. Sintaxi / L'oració.

3.5.2.11.1 La declinació (الإعراب).

3.5.2.11.2 L'oració.

3.5.2.11.2.1 L'oració simple.

3.5.2.11.2.2 L'oració composta (أريد أن أسافر إلى تونس).

3.5.2.11.2.3 L'oració nominal (الجملة الاسمية).

3.5.2.11.2.4 L'oració verbal (الجملة الفعلية).

3.5.2.11.3 Els complements.

3.5.2.11.3.1 L'objecte directe (المفعول به).

3.5.2.11.3.2 El complement de temps i lloc (المفعول فيه).

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.3.1 Sons i fonemes consonàntics.

3.5.3.2 Sons i fonemes vocàlics.

3.5.3.3 Les lletres lunars i les lletres solars.

3.5.3.4 L'alif wasla (ألف الوصلة).

3.5.3.5 Els canvis vocàlics (فيه).

3.5.4 Ortotipogràfics

3.5.4.1 L'alfabet i les diferents escriptures de les lletres segons la seva posició dintre de la paraula.

3.5.4.2 Altres lletres: التاء المربوطة و الألف المقصورة

3.5.4.3 Signes auxiliars (الفتحة والضمة والكسرة والسكون والشدة والتنوين).

3.5.4.4 Les xifres àrabs i les xifres índies.

3.5.4.5 Els signes de puntuació.

4. Criteris d'avaluació

1. Comprèn i elabora textos orals i escrits breus, clars i senzills, en llengua estàndard, en situacions senzilles i quotidianes, en registre informal. Encara comet sistemàticament errors bàsics. Les pauses i les reformulacions són evidents.

2. Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement bàsic dels costums, dels valors i dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana. Té un domini bàsic de les normes de cortesia.

3. Utilitza estratègies adequades bàsiques per a la comprensió de les idees principals, la informació específica del text oral o escrit. Per exemple, adaptant la velocitat de

lectura i/o inferint del context (lingüístic i paralingüístic) el significat d'algunes paraules o expressions que desconeix. Generalment ho fa correctament però amb cert esforç.

4. Utilitza estratègies adequades bàsiques per a la producció de textos orals i escrits. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa esquemes simples o copia models segons els gèneres i tipus de text. En la interacció i producció oral, fa pauses per donar-se temps per pensar o demana ajuda a l'interlocutor per mantenir-hi la interacció.

5. Identifica les intencions comunicatives bàsiques i sap adaptar de forma senzilla la producció i interacció oral i escrita. Utilitza generalment de forma correcta els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives bàsiques.

6. Organitza el text oral o escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu i una adequació bàsica a les macrofuncions textuais (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

7. Utilitza, en general adequadament, els mecanismes o recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori bàsic de connectors i marcadors discursius, de la juxtaposició, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

8. Reconeix i utilitza oralment i per escrit el lèxic d'ús més freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o relacionats amb interessos personals en situacions habituals. Es comunica amb una fluïdesa limitada utilitzant estructures formades per oracions bàsiques amb expressions i fórmules memoritzades.

10. Pronuncia i entona generalment de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Comet errors de pronúncia que poden interrompre la comunicació, i els interlocutors poden haver de sol·licitar repeticions.

11. Utilitza de manera adequada els signes de puntuació elementals i les regles ortogràfiques bàsiques, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

12. Identifica i transmet de forma senzilla, oralment o per escrit, la informació clau de textos breus, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes quotidians, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions i malgrat les limitacions lèxiques.

13. Demostra, en situacions on cal mediació, el coneixement bàsic dels costums, les actituds i els valors que prevalen en les diferents comunitats en què es parla l'idioma. Col·labora en la interacció si l'interlocutor parla lent i l'anima a participar. Capta les dificultats i indica amb llenguatge simple quin és el problema. Té una actitud de mediació oberta, tot i que pot recórrer a estereotips culturals.

14. Interactua oralment i per escrit, de manera bàsica i no sempre autònoma, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, en tasques senzilles i habituals que exigeixin un intercanvi simple i directe d'informació. No sempre dirigeix ell mateix la conversa i col·labora a la creació de significat, per exemple, demanant per l'opinió dels interlocutors.

15. Utilitza estratègies adequades bàsiques per transmetre el missatge amb claredat i eficàcia com ara fer preguntes simples per obtenir informació bàsica; fa comparacions senzilles amb allò que creu que poden conèixer els interlocutors; repeteix o reformula de manera més senzilla la informació per aclarir el missatge als receptors; pren notes amb la informació necessària que considera important per traslladar als destinataris.

16. Interactua amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari a través de les tecnologies digitals, coneix la utilitat i els avantatges de cada eina digital i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida, col·labora a distància i sap donar i rebre feedback per construir continguts de forma col·laborativa.

Nivell Bàsic A2

Català

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lèxico-semàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Bàsic A2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma de manera suficient en situacions quotidianes de necessitat immediata en els àmbits personal i públic, amb un mínim de flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics per tal de mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per aconseguir aquesta finalitat, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus en una varietat de llengua estàndard, en un registre informal, que tractin sobre temes bàsics, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú d'ús freqüent.

1.2 Objectius generals de nivell.

1. Utilitzar la llengua, de forma receptiva, productiva i interactiva, com a mitjà de comunicació i d'expressió personal per tal de satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana.

2. Utilitzar les experiències i coneixements previs, tant lingüístics com socioculturals, per construir els nous aprenentatges.

3. Aprofitar totes les ocasions possibles d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma, dins i fora de l'aula.

4. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin resoldre situacions de comunicació en els contextos més habituals.

5. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin avaluar i continuar l'aprenentatge de l'idioma un cop superat el Nivell Bàsic.

6. Adoptar una actitud oberta davant d'elements o situacions no característiques de la llengua pròpia que apareguin en el discurs.

7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre la informació essencial, les idees principals i la informació específica de textos orals i escrits de diversa tipologia, breus, clars i senzills, en llengua estàndard, contextualitzats i sobre temes habituals, familiars o coneguts, per tal de poder satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana, sempre que els textos orals emesos per mitjans audiovisuals o sense la presència de la persona emissora estiguin articulats amb claredat o certa lentitud, en bones condicions acústiques, i sempre que es pugui tornar a escoltar-ne alguns fragments, i en els textos escrits amb l'ajut del context i del suport visual i icònic.

Producció.

Produir i coproduir textos orals i escrits curts i senzills, sobre necessitats personals i situacions de la vida quotidiana, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport. Pel que fa a la producció oral, en situacions de comunicació habituals i en converses curtes, o en anuncis i presentacions preparades prèviament, amb una facilitat raonable i de forma eficaç, amb la col·laboració d'una persona interlocutora. Pel que fa a la producció escrita, seguint les convencions i formats adequats a cada tipus de text, i utilitzant frases simples connectades amb elements de cohesió bàsics.

Interacció.

Participar en interaccions socials bàsiques, i comunicar-se en tasques senzilles i rutinàries, amb un interlocutor, tant cara a cara com en línia, sobre tòpics i activitats familiars, intercanviant de forma senzilla, gestionant intercanvis socials molt curts, expressant necessitats, responent i agraint, tot i que normalment no pot comprendre prou i necessita un interlocutor de suport. Reconèixer quan els parlants estan en desacord o quan es produeixen dificultats i es poden utilitzar frases simples per buscar compromís i acord.

Mediació.

Mediar entre parlants de la llengua meta utilitzant paraules senzilles en situacions quotidianes predictibles sobre desitjos i necessitats personals, sempre que pugui repetir o reformular el missatge de tant en tant. Reformular un text breu i senzill sobre temes quotidians, concrets, familiars o d'interès immediat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo en un llenguatge senzill.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que

representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i per a la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístics com no lingüístics, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al

context comunicatiu en què té lloc.

- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona medidora, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge:

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per a sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroalimentació del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitar totes les ocasions possibles per establir contacte fora de l'aula amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents

recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.).

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant, i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar/-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; repetir o sol·licitar repetició; demanar a algú que parli més a poc a poc; convidar; acceptar o declinar una invitació; concertar una cita; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i informació: demanar o donar informació o aclariments sobre una paraula o expressió que no es coneix o que s'ha oblidat o sobre la comprensió d'un enunciat; parafrasejar; lletrejar o sol·licitar que es lletregi una paraula; afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; demanar i dir a qui pertany quelcom; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; expressar ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; formular hipòtesis; predir; valorar un fet com a probable o improbable.
- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual, etc.; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

- Procediments lèxics: repeticions (*És d'un país asiàtic però no sé quin país és*); sinònims i antònims (*Visc a Barcelona. És una ciutat interessant*); hipònims i hiperònims (*Tinc un gos. És un animal molt tranquil; La taula era plena de coses. Hi havia molts llapis de colors*); metàfores i metonímies (*El temps és or; M'agrada el Rioja*); proformes lèxiques (*No m'agrada estudiar, però no vull parlar sobre aquest tema*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*És un edifici diferent, com la Sagrada Família de Barcelona*).

- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Vull anar a París, però hi aniré l'any que ve*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Hi aniré l'any que ve, a París*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context; el·lipsi del subjecte: *Els meus germans han arribat avui. Demà vindran a la festa*; el·lipsi del verb: *La meva germana gran es diu Maria i la petita Rosa*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*Hola; Com va això?; Què fem?; Què hi ha?; Bon dia, etc.*); per ordenar (*Primer; Després; I també; Això vol dir; Doncs; Llavors; Aleshores, etc.*); per concloure o resumir (*Per acabar; Al final; I ja està*).

- Posicionament de l'emissor (*Jo penso que; Jo crec que; A mi em sembla que*).

- Tractament de la informació: reformulació (*Això vol dir que; Això és*); exemplificació (*Per exemple; Com diu en Pere...*); introducció de temes (*Primer; Després; Finalment; I també*).

- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*I; A més; També; Després*); contrastius (*Però*); causatius (*Perquè; Com que*); consecutius (*Per això; Doncs*); condicionals (*si*); finals (*per*); temporals (*Llavors; Aleshores*).

- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*Què?; Com?; Què vol / vols dir?; Ho pots repetir?; Com es pronuncia?; Com s'escriu?*); advertència (*Escolta*); acord (*I tant; Que fort; Sí; Ja; És clar; És veritat; Ah, si?; Ah, no?; Tens raó*); desacord (*I ara; Això no; No ho crec; Què dius; Sí?; Vols dir?*); tancament (*Finalment; Per acabar, etc.*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de

comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia:

Vida quotidiana.

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals.

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, administració, etc.).

Condicions de vida.

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal.

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals.

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció,

producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus, senzills i clarament estructurats.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, instrucció, exposició).
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, cançons, poemes, contes, missatges escrits o de veus, anuncis, notícies, fullets d'informació, programació de televisió, cartellera d'espectacles, horaris de transports, converses informals, xats, instruccions d'ús, llibre de text).
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus i senzills.
- Sobre temes generals, quotidians o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, anècdotes, transaccions, missatges escrits o de veu, notes, anuncis, converses informals, xats, indicacions, instruccions, simulacions, cançons, poemes, textos literaris breus).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) al destinatari (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (p. e. modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió); paralingüístics o paratextuals (p. e. demanar ajuda, assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica; o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals).

- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs après, coneguts per la persona usuària que li donen seguretat.
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, paràfrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció).
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1. Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut de textos simples informatius o avisos i missatges clars.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure infografies, mapes del temps o un diagrama de flux senzill.
- Selecció de paraules clau d'un text per reescriure'l de forma senzilla.
- Traducció oral aproximada de textos senzills com fulletons, correus electrònics o notícies, i traducció escrita de textos curts.
- Presa de notes senzilles en presentacions.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple descriure les emocions d'un personatge d'una sèrie.

3.4.3.1.2. Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup donant instruccions senzilles.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant per l'opinió.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords de forma senzilla i usant paraules simples.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals.) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre els dos textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lèxico-semàntics.

3.5.1.1 Repertoris lèxics relacionats amb els temes i amb els àmbits de la vida quotidiana que fan referència als objectius especificats per a aquest nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques (sinònims, antònims i mots polisèmics).

3.5.1.3 Paraules compostes i derivades (sufixos de derivació per a gentilicis, noms d'oficis, diminutius i augmentatius o despectius).

3.5.1.4 Abreviacions (ordinals i escriptura d'adreces, etc.), símbols i sigles.

3.5.1.5 Interjeccions i onomatopeies.

3.5.1.6 Mots transparents o pròxims. Falsos amics. Usos dels verbs copulatius *ser* i *estar* en funció d'atribut. Usos dels verbs *ser*, *estar(-se)* i *haver-hi* en funció locativa. Usos dels verbs *anar* / *anar-se'n* / *venir*.

3.5.1.7 Préstecs i mots d'origen estranger.

3.5.1.8 Frases fetes, dites i refranys:

- Per expressar dubte o sorpresa (*Vols dir?*; *De debò?*; *De veritat?*; *No m'ho puc creure, etc.*).
- Per expressar indiferència (*M'és igual*; *Tant me fa, etc.*).
- Per expressar sorpresa (*Què dius ara?*; *I ara!*; *I tant*; etc.).

3.5.2 Morfosintàctics.

Elements constituents de l'oració.

3.5.2.1 El substantiu.

- Gènere. Flexió regular: oposició Ø/ -a; -e/ -a; -(vocal)u / -(vocal)va (*blau* / -va); -leg / -loga).; flexió irregular: oposició -or / -riu; femení amb sufix -essa; oposició a partir de lexemes diferents (*home* / *dona*); flexió invariable: amb sufix -ista, -aire, -cida; gènere femení dels substantius acabats en -ció, -or; gènere masculí d'alguns substantius acabats en -a (*mapa*, *problema*).
- Nombre. Flexió regular: oposició Ø/ -s; Ø/ -os; flexió invariable: alguns substantius acabats en -s (*dilluns*, *temps*, *fons*, *llapis*, etc.); noms que se solen dir en plural: (*les ulleres*, *els pantalons*, *les estovalles*, *les postres*, etc.).

3.5.2.2 Els determinats (morfologia i posició).

3.5.2.2.1 Articles: article definit. Contraccions de l'article masculí amb les preposicions *a*, *de* i *per*; article indefinit; article personal; article *el* per a conceptes abstractes o neutres com *la cosa*, *allò*, *això* (*El que hauries de fer és anar-hi*); presència i absència de l'article definit, indefinit i personal.

3.5.2.2.2 Demostratius (*aquest/a/s/es*, *aquell/a/s/es*, *això* / *allò*).

3.5.2.2.3 Possessius tòpics: posició del possessiu respecte de l'element que determina: casos especials (*casa meua*, *darrere seu*); presència i posició de l'article respecte del possessiu.

3.5.2.2.4 Quantificadors: numerals, cardinals i ordinals.

Altres quantificadors:

- Partitiu (*mig* / *mitja*, *un quart de*, *la meitat de*, *la tercera part de*, etc.).
- Col·lectiu (*un parell de*, *una dotzena de*, *un grup de*, *una colla de*, *un munt de*, etc.).
- Quantitatiu (*tot/a/s/es*, *massa*, *molt/a/s/es*, *prou*, *bastant/s*, *força*, *algun/a/s/es*, *uns quants* / *unes quantes*, *una mica de*, *poc/a/s/ques*, (no) *gaire/s*, (no) *gens de*, (no) *cap*, (no) *tant/a/es*).
- Indefinits (*altre/a/s*, *qualsevol*).
- Comparatiu (*més*, (no) *tant/a/s/es*).
- Distributiu (*cada*).
- Multiplicatiu (*el doble de*, *el triple de*, etc.).

3.5.2.2.5 Adjectius interrogatiu i exclamatiu (*quin/a/s/es*, *quant/a/s/es*).

3.5.2.3 Els pronoms (morfologia i posició).

3.5.2.3.1 Els pronoms personals, reflexius i recíprocs.

3.5.2.3.1.1 Formes tòniques:

- Presència i absència del pronom personal fort (*jo*, *tu*, *ell/a*, *vostè*, *nosaltres*, *vosaltres*, *ells/elles*, *vostès*).

3.5.2.3.1.2 Formes àtones:

- Reflexius (*em / m', et / t', es / s', ens, us*).
- Pronoms *et* i *es* darrere del verb en imperatiu (*Prengui's; Lleva't, etc.*).
- Pronom *es* en les formes impersonals del verb (*Es pot passar; S'ha de fer*).
- Pronom *hi* en el verb *haver-hi* i pronoms *es* + *en* el verb *anar-se'n*.
- Pronoms *hi* i *en* funció adverbial (locatiu) i en substitució del complement de règim preposicional (en alguns verbs: *recordar-se'n, etc.*).
- Pronoms en funció de complement directe davant del verb (*em / m', et / t', es / s', ens, us, el / l', la / l', els, les*).
- Pronom partitiu *en / n'* (substitució de tot o part del sintagma nominal).
- Pronom neutre *ho* per substituir *això, allò* o oracions subordinades.
- La forma *'m* després del verb en imperatiu (*Dóna'm això*).
- Pronoms de complement indirecte *es* i *li / els* (*Es renta les mans; Li fa mal la panxa*).
- Pronom *ho* com a atribut (adjectiu o nom), amb verbs copulatius *estar, ser, semblar*.
- Combinacions de dos pronoms (*em, et, es* + *el, la, els les, en; em, et, li, ens, us, els* + *ho*).
- Forma dels pronoms segons la seva posició respecte del verb.

3.5.2.3.2 Els relatius.

- Els relatius *que* i *on*.
- Els interrogatius (*a / de*) *què, (a / de) qui, (a / de) quin/a/s/es, quant/a/s/es*.
- Els exclamatius (*quant/a/s/es*).
- Els determinants com a pronoms. Possessius (*el meu / teu / seu, etc.*); demostratius (*aquest/a/s/es, aquell/a/s/es, això / allò*); quantitatius (*algun/a/s/es, cap*); indefinits (*l'altre/a, els / les altres, un/a altre / altra*).
- Els pronoms quantificadors (*res, ningú, tothom, algú*).

3.5.2.4 L'adjectiu.

3.5.2.4.1. Morfologia de l'adjectiu.

- Gènere: flexió regular: oposició Ø/ -a; -e / -a; -o / -a; -u / -a; vocal+u / vocal+va; flexió invariable: amb terminació vocal+ *ble*; amb sufix -ista (*egoista*) -aire (*xerraire*) i amb altres terminacions (-al, -el o -il, -aç, -iç o -oç, -ar, -ant, -ent o en diftong -au, -eu).
- Nombre: flexió regular: oposició Ø/ -s; Ø/ -os.
- Concordança de l'adjectiu amb el nom en gènere i nombre.
- Grau: comparatiu: *millor, pitjor*. Superlatiu: adjectiu + *íssim/a/s/es*.

3.5.2.4.2 Posició de l'adjectiu respecte del nom. Posposició i casos d'avantposició: *bon/a/s/es (bo)/ mal/a/s/es (dolent)* (*És un bon noi; És una mala pel·lícula*).

3.5.2.5 El verb.

3.5.2.5.1 Tipus de verbs.

- Verbs copulatius (*ser, estar, semblar*). Verbs predicatius intransitius. Verbs predicatius transitius.

- Verbs que requereixen un pronom.
- Verbs de règim preposicional (*acostumar-se a, començar a, dedicar-se a, estar d'acord amb, oblidar-se de, recordar-se de, pensar en, etc.*).
- Verbs defectius conjugats només en 3a persona del singular (*haver-hi; fer + fred / calor / bon temps; ploure, nevar; fer + referència temporal: Fa tres anys*).
- Usos dels verbs *ser / haver-hi* per expressar localització i existència. Posició dels complements dins l'oració.

3.5.2.5.2 Formes no personals.

- Infinitiu simple en les tres conjugacions (*dur*, terminacions *-er/re* en la 2a conjugació). Funcions sintàctiques dins de l'oració (*Li agrada menjar bé; Vine abans de dinar*). Col·locació dels pronoms.
- Gerundi simple en les tres conjugacions. Funcions sintàctiques dins de l'oració (*Pujant a mà dreta*).
- Participis regulars i irregulars en les tres conjugacions. Formes irregulars: 2a conjugació *—ès (entès); -it (dit, escrit); -gut (sigut, conegut); -et (tret); -st (vist); -cut (nascut, viscut)*; 3a conjugació *—rt (mort); -gut (tingut, vingut); -it (conduït)*.
Concordança amb el substantiu. Funcions sintàctiques dins l'oració (*Estic cansat*).

3.5.2.5.3 Temps i aspecte.

3.5.2.5.3.1 Expressió del present.

- Formes regulars de 1a, 2a i 3a conjugació (amb o sense increment *—eix-*).
- Formes irregulars (*anar, dir, estar, fer, poder, saber, ser, tenir, venir, viure, voler, conèixer, beure, escriure, prendre, entendre, veure, haver-hi, etc.*). Qüestions ortogràfiques (*obre*, alteració *—o/-u-*). Fenomen de velarització de la 1a persona del singular en verbs acabats en *—ndre (prenc), -eure (crec), -iure (ric, visc), etc.*
- Present amb *estar* + gerundi.

3.5.2.5.3.2 Expressió del passat.

- Passat perifràstic d'indicatiu (*vaig / vas / va / vam / vau / van* + infinitiu).
- Perfet d'indicatiu (*he, has, ha, hem, heu, han* + participi).
- Imperfet d'indicatiu: formes regulars (*solia*) i formes irregulars (formes rizotòniques dels verbs de la 2a conjugació: *deia, feia, duia, etc.*; elisió de la *d* del radical en els verbs acabats en *—dre —aprenia*; canvi de la *—u-* per *—v-* en els verbs *deure, escriure, viure, ploure, etc*; verb *ser (era, eres, etc.)*).
- Verb *ser* en temps de passat + gerundi (*Vaig estar fent; He estat fent*).

3.5.2.5.3.3 Expressió del futur.

- Futur d'indicatiu: formes regulars (elisió de la terminació vocàlica d'infinitiu dels verbs acabats en *—re (perdré, escriuràs)*. Alteracions del radical en els verbs en futur *tenir (tindr-); venir (vindr-); haver-hi (hi haurà); fer (far-); anar (anir-)*; elisió de la *—e-* en els verbs *poder (podr-), voler (voldr-), saber (sabr-)*).
- Present d'indicatiu amb valor de futur (*Ara vinc*).

3.5.2.5.3.4 Condicional: formes regulars (elisió de la terminació vocàlica d'infinitiu dels

verbs acabats en *-re* (*perdrí, escriuria*). Alteracions del radical en els verbs en futur *tenir* (*tindr-*), *venir* (*vindr-*), *fer* (*far-*), *anar* (*anir-*); elisió de la *-e-* en els verbs *poder* (*podr-*), *voler* (*voldr-*), *saber* (*sabr-*).

3.5.2.5.3.5 Temps verbals de subjuntiu.

- Present. Formes regulars. Alguns verbs irregulars (*sigui, tingui, sàpiga, pugui, faci*).

3.5.2.5.3.6 Modalitat.

- Asseveració: present, passat perifràstic, perfet i futur d'indicatiu.
- Referència: *es veu que* + oració; *sembla que* + oració.
- Necessitat: (*no*) *cal* + infinitiu; *s'ha de* + infinitiu; *és necessari, és imprescindible, fa falta* + infinitiu / *que* + present de subjuntiu (*tenir, ser, saber*).
- Obligació: *haver de* + infinitiu (present i condicional); imperatiu d'alguns verbs regulars bàsicament en persones del singular (*callar, passar, pujar, baixar, continuar*) i irregulars (*anar(-se'n), fer, sortir, obrir, seure, venir, dir, ser*).
- Capacitat: *poder* + infinitiu; *saber* + infinitiu.
- Permís: *poder* + infinitiu. Imperatiu d'alguns verbs regulars o irregulars especialment en persones del singular (*entrar, passar, seure, etc.*); generalment repetit (*passa, passa*); *deixar* + infinitiu.
- Conjectura: *deure* + infinitiu (present i imperfet); *potser* + indicatiu.
- Possibilitat: *poder* + infinitiu (present i imperfet).
- Prohibició: *no es pot* + infinitiu; *està prohibit* + infinitiu; *No* + present de subjuntiu.
- Intenció: *voler* + infinitiu; *tenir ganes de* + infinitiu; *pensar* + infinitiu; *decidir (de)* en passat + infinitiu.
- Desig: *voler que* + present de subjuntiu; condicional + infinitiu (*Voldria / M'agradaria tenir més diners*).
- Probabilitat: *deure* + infinitiu.

3.5.2.6 Les preposicions.

3.5.2.6.1 Formes.

- Simples (*a, amb, en, de, per, cap, entre, fins, sense, durant*); compostes (*cap a, des de, fins a*); locucions preposicionals (*dalt de, damunt de, abans de, després de, etc.*).

3.5.2.6.2 Funcions de les preposicions i locucions preposicionals.

- De situació (*a, en, de*); ús preceptiu de *a* (*Viu a Sabadell; a casa; a terra; al mercat*) i ús preferent de *a* o *en* (*Treballa a la / en una universitat*).
- De posició relativa (*entre*).
- De direcció o destinació (*a, fins a, per, per a*).
- D'origen o procedència (*(des) de*).
- De temps (*(des) de, (fins) a, durant, en, entre*); absència o presència de la preposició *a* en dates o referències temporals.
- De mode o característica (*amb, sense, de, per, a, segons*).
- D'instrument (*a, amb, en, per*).
- De pertinença (*de*).
- De companyia (*amb*).

- De causa o motiu (*a, per, de*).
- De finalitat (*per (a)*).
- D'inclusió o d'exclusió (*amb, de, sense*).
- De posició relativa (*(a/al) davant (de), (a/al) darrere (de), al costat de, al nord / sud / est / oest de, després de, lluny de, (a) prop (de), a la dreta / l'esquerra de, a l'entrada de, a la sortida de, al final de, al fons de, entremig, (a) dalt (de), (al) damunt (de), (a) dins (de), (a) fora (de), (a) sobre (de), (a) sota (de), al començament de, al principi de, al mig de*).
- De direcció o destinació (*cap a*).
- De temps (*cap a, abans de, al cap de, després de*).

3.5.2.7 Els adverbis.

3.5.2.7.1 Tipus d'adverbis i locucions adverbials (per significat o funció).

- Referència temporal de present (*avui, ara, ja, encara*).
- Referència temporal de passat (*ahir*).
- Referència temporal de futur (*demà*).
- Anterioritat (*abans*).
- Posterioritat (*després, més tard, havent dinat / sopat*).
- Imminència (*aviat, ara mateix*).
- Freqüència i duració (*sempre, mai, sovint, a/de vegades, una/alguna vegada, x vegades, de tant en tant, cada + període de temps*).
- De seqüència (*primer, després, aleshores, abans, al principi, al començament, al final*).
- Puntualitat i retard (*d'hora, aviat, en punt, tard*).
- Indicacions horàries (*a la una, a dos quarts de dues, a les deu i deu*).
- Indicacions temporals: parts del dia (*al matí, a la tarda, al vespre, a la nit, al migdia*); dies de la setmana, mesos de l'any, períodes estacionals i èpoques de l'any.
- Reiteració (*un altre cop, una altra vegada*).
- Situació (*aquí, allà, (a) prop, lluny, al costat, a la dreta, a l'esquerra, davant, darrere, a dalt, a baix, al mig, damunt, sobre, sota, adverbis de situació + mateix (allà mateix)*).
- Direcció (*a la dreta, a l'esquerra, a mà dreta/esquerra, entrant / sortint / pujant / baixant a + indicació de lloc*).
- De mode (*així, bé, malament, a poc a poc, de pressa, adjectius femenins amb sufix –ment, ben / mal (davant d'un participi, per oposició a bé / malament); millor / més bé, pitjor / més malament*).
- De grau (quantitatiu: *massa, molt, força, bastant, una mica, poc, prou, gaire, gens, més, no tan, més o menys, ben, tan, tant, menys, gairebé*).
- D'unicitat (*només*).
- D'interrogació (*com, quan, on, quant; per què, per a què, etc.*).
- D'afirmació (*sí, també, i tant, és clar, de veritat*).
- De negació (*no (pas), tampoc, I ara!*).
- De ponderació (exclamatiu: *que*).
- De matís (*més aviat*).
- De dubte (*potser*).

3.5.2.8. L'oració.

3.5.2.8.1 L'oració simple.

3.5.2.8.1.1 Estructura de l'oració.

- Concordances de persona i nombre Subj → V (pronoms indefinits *tothom, cap*, col·lectius: *la gent, etc.* → V en singular); de gènere i nombre Subj → Atribut / predicatiu; de gènere i nombre Adj (amb funció de predicatiu) → CD (*El veig cansat*); de temps verbals i marcadors temporals.
- Posició canònica (subjecte + verb + complements).
- Posposició del subjecte (*M'agraden les pel·lícules antigues; Sóc jo; No, jo sóc la Rita; Em fa mal la panxa; Arriba el tren; No queda pa; Ja ho faig jo*).
- Ordre dels elements de les oracions amb els verbs *haver-hi* i *ser*.
- CI en posició inicial (*A mi m'agrada el te*).
- Mobilitat del vocatiu i del CC.
- Elisions d'algun dels constituents de l'oració (subjecte el·líptic, verb el·líptic: proformes oracionals (*Jo, Carla, i tu?*)).
- Posició i organització interna d'algunes combinacions binàries de pronoms (*Ara s'hi posa; Me l'ha donat*).
- Usos enfàtics dels pronoms amb redundància de constituents (*Que t'han dit a tu?; A mi, no m'enganyes; Ella, la Carla, sí que és maca*).

3.5.2.8.1.2 Tipus d'oració simple.

- Oració declarativa afirmativa.
- Oració interrogativa simple: interrogativa total (partícula *que*); interrogativa confirmatòria (oració declarativa amb marques interrogatives, *oi?*); interrogativa parcial: element interrogatiu en posició inicial.
- Oració exclamativa: oració declarativa o interrogativa amb marques exclamatives. Element exclamatiu (*que, quin / a / s / es* en posició inicial).
- Oració imperativa.

3.5.2.8.1.3 La negació.

La negació: *no* + verb (*No és ell*); *no* + verb + *res, ningú, mai, gens, cap, gaire, tampoc* (*No vull res*); ús de *res, ningú, mai, gens, cap, tampoc* com a resposta negativa a una pregunta elidint el verb i la partícula *no* (*Quants germans tens? Cap*); *ningú, mai, tampoc* + (*no*) + verb (*Ningú no hi vol anar*).

3.5.2.9 L'oració composta.

3.5.2.9.1 La coordinació.

- Oracions conjuntives (*i, ni*).
- Oracions disjuntives (*o*).
- Oracions adversatives (*però, doncs*).

3.5.2.9.2 La subordinació.

3.5.2.9.2.1 Oracions subordinades substantives:

- D'infinitiu (en funció de Subj.: *M'agrada llegir; Parlar català és fàcil*; d'OD: *Vull anar a*

Eivissa; de complement de règim verbal: *Aprèn a ballar*).

- Flexionades amb la conjunció *que* + oració subordinada en mode indicatiu (*Li diré que no és veritat*).

- Interrogativa indirecta parcial amb *si* (*No sé si vindrà*).

- Interrogativa indirecta total (*Explica'm com s'ha de fer; no sé on són*).

3.5.2.9.2.2 Oracions subordinades adjectives o de relatiu:

- Amb pronom relatiu *que* amb antecedent explícit (*Aquell és el noi que vaig conèixer ahir*) o amb determinant (*El meu xicot és aquell que duu ulleres*).

- Amb pronom relatiu *on* amb antecedent explícit (*Aquesta és la casa on vaig néixer*) o sense antecedent explícit (*Aquí és on vaig néixer*).

3.5.2.9.2.3 Oracions subordinades adverbials: temporals: *quan* (*Quan era petit, vivia amb els meus avis*); *abans de* + infinitiu, *després de* + infinitiu; condicionals: *si* + present d'indicatiu (*Si acabo la carrera, buscaré feina*); causals: *perquè*, *com que*, *per què* (oracions interrogatives); finals: *per a què* (interrogatives: *Per a què serveix, això?*); *per* + infinitiu (*Per estendre la roba*); consecutives: *doncs*, *per tant*, *per això*; concessives: *encara que* + subjuntiu; comparatives: (SN) + V copulatiu + *més* + Adj (+ *que* + (SN)); (SN) + V copulatiu + *millor* / *pitjor* (+ *que* + (SN)); (SN) + *no* + V copulatiu + *tan* + Adj (+ *com* + (SN)); (SN) + *no* + V + *tant* (*com* + SN); (SN) *no* + V + *tant/a/s/es* + substantiu (+ *com* (SN)).

3.5.3 Fonètico-fonològics.

3.5.3.1 Sons i fonemes vocàlics.

3.5.3.1.1 Sons simples.

3.5.3.1.2 Combinacions: Diftongs decreixents i creixents: pronunciació dels verbs en present d'indicatiu acabats en *-iar*. Trifongs: consonantització de [u], [i]: [□], [□] (pronunciació de les formes rizotòniques de l'imperfet d'indicatiu).

3.5.3.2 Sons i fonemes consonàntics.

3.5.3.2.1 Pronunciació dels sons corresponents als fonemes consonàntics.

3.5.3.2.2 Distinció entre fonemes consonàntics sords i sonors i les seves grafies: <s, ss, c, ç> / <z, s>; <x, ix> / <j, g>; <tx, -ig> / <tj, dj, tg>.

3.5.3.3 Processos fonològics.

3.5.3.3.1 Pronunciació de sons consonàntics a final de paraula:

- Nasals /m/, /n/.

- Fricatives postconsonàntiques /ts/, /ns/, /ls/.

- Palatals [λ] i [ɲ].

3.5.3.3.2 Emmudiment i sensibilització de consonants finals (<-r>; <-nt>, <-lt>; <-st>).

3.5.3.3.3 Enllaços, elisions (apostrofació i contracció) i sonoritzacions.

3.5.3.4 Altres processos:

- Canvi freqüent de la forma *es* per *se* en verbs que comencen per la síl·laba [sə]. Altres canvis (*Tant me fa*).
- Reforç vocàlic de la forma *n'* per *en* les formes verbals (*Ens en anem; Us en aneu*).

3.5.3.5 Accent, ritme i entonació. Patrons tonals d'elements lèxics aïllats: distinció de la síl·laba tònica.

3.5.3.5.1 Entonació de la frase declarativa: afirmativa i negativa.

3.5.3.5.2 Entonació de les frases interrogatives:

- Amb interrogatiu *què, qui, quin/a/s/es, on, quan, com*.
- Amb / sense la partícula *que* (*Vindràs? / Que vindràs?*).
- Amb la partícula adverbial *oi* (*Oi que vius aquí / Vius aquí, oi?*).

3.5.3.5.3 Entonació de la frase exclamativa:

- Amb l'adjectiu *quin/a/s/es* i *quant/a/s/es*.
- Amb l'adverbi ponderatiu *que*.

3.5.3.5.4 Entonació de la frase imperativa (per donar ordres, per donar permís (*Passa, passa*)).

3.5.4 Ortotipogràfics.

3.5.4.1 L'alfabet.

3.5.4.2 Diferents formes dels caràcters (ús de majúscules i minúscules).

3.5.4.3 Representació gràfica de fonemes i sons.

3.5.4.3.1 El sistema vocàlic: ortografia <a/e>per representar la vocal neutra [ə] i <o/u>per representar el fonema [u] en les variants centrals del català.

3.5.4.3.2 El sistema consonàntic: alternances gràfiques (<c/qu, qu/qü, ç/c, j/g, g/gu, gu/gü) en verbs, noms i adjectius. Altres alternances (<b/v, h/o>). Els dígrafs: <ny, ll, l·l, qu, gu, ss, rr, ix, ig, tx>.

3.5.4.4 Signes ortogràfics.

3.5.4.4.1 Ús de l'apòstrof en els articles *el* i *la* i en la preposició *de*.

3.5.4.4.2 Ús del guionet i de l'apòstrof entre el verb i els pronoms i en la combinació de pronoms.

3.5.4.4.3 Accent gràfic.

- Accent obert i tancat.
- Normes d'accentuació: especial atenció a l'accentuació de les formes verbals del nivell: accentuació de l'imperfet d'indicatiu (regular i formes rizotòniques), participi, futur i condicional.
- Accents diacrítics

3.5.4.4 Dièresi.

- Per a les síl·labes *qüe, güe*.
- En algunes formes del participi i de l'imperfet d'indicatiu.

3.5.4.5 Estructura sil·làbica.

3.5.4.6 Signes de puntuació. Ús del punt, la coma, punts d'interrogació, exclamació.

3.5.4.7 Abreviatures d'ús freqüent.

3.5.4.8 Sigles.

3.5.4.9 Contracció de les preposicions *a, de, per* amb els articles *el, els*. Trencament de la contracció.

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita i oral.

Comprèn i produeix textos orals i escrits breus, clars i senzills, en llengua estàndard, en situacions senzilles i quotidianes, en registre informal o semiformal. Pot cometre errors bàsics de forma sistemàtica. Les pauses i les reformulacions són evidents.

2. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet de forma senzilla, oralment o per escrit, la informació clau de textos breus, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes quotidians, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions i malgrat les limitacions lèxiques. Col·labora en la interacció si l'interlocutor parla lent i l'anima a participar. Copsa les dificultats i indica amb llenguatge simple quin és el problema. Té una actitud de mediació oberta, tot i que pot recórrer a estereotips culturals.

3. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, de manera bàsica i no sempre autònoma, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, en tasques senzilles i habituals que exigeixin un intercanvi simple i directe d'informació. No sempre dirigeix ell mateix la conversa, i col·labora a la creació de significat, per exemple, demanant per l'opinió dels interlocutors.

4. Interacció en línia.

Interactua de forma bàsica a través de les tecnologies digitals. Coneix la utilitat d'algunes eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida. Participa de forma asíncrona en intercanvis de tipus social simples, fent i responent a

preguntes, fent comentaris, i intercanviant idees sobre temes personals.

5. Estratègies de comprensió.

Utilitza estratègies bàsiques adequades per a la comprensió de les idees principals, i de la informació específica del text oral o escrit. Per exemple, adapta la velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix. Generalment ho fa correctament, però amb cert esforç.

6. Estratègies de producció.

Utilitza de manera adequada estratègies bàsiques per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa esquemes simples o copia models. En la interacció i producció oral, fa preguntes simples, fa comparacions senzilles, repeteix, reformula o pren notes per traslladar la informació que necessita el destinatari, fa pauses per donar-se temps per pensar o demana ajuda a l'interlocutor per mantenir la interacció.

7. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement bàsic dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (costums, actituds i valors). Té un domini bàsic de les normes de cortesia.

8. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica les intencions comunicatives bàsiques i adapta la producció i interacció oral i escrita de forma senzilla. Utilitza, generalment de forma correcta, els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives bàsiques, en els registres informal i semiformal.

9. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu i una adequació bàsica a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

10. Coherència i cohesió.

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori bàsic de connectors i marcadors discursius, de la juxtaposició, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

11. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza oralment i per escrit el lèxic d'ús més freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, en situacions habituals o quotidianes.

12. Fluïdesa.

Es comunica amb una fluïdesa limitada utilitzant estructures formades per oracions bàsiques i/o expressions i fórmules automatitzades.

13. Riquesa i correcció gramatical.

Utilitza algunes estructures lingüístiques senzilles correctament, però encara comet

sistemàticament errors bàsics.

14. Pronunciació.

Pronuncia i entona generalment de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Comet errors de pronúncia que poden interrompre la comunicació, i els interlocutors poden haver de sol·licitar repeticions.

15. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació elementals i les regles ortogràfiques bàsiques, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Bàsic A2

Coreà

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lèxico-semàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Bàsic A2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma de manera suficient en situacions quotidianes de necessitat immediata en els àmbits personal i públic, amb un mínim de flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics per tal de mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per aconseguir aquesta finalitat, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus en una varietat de llengua estàndard, en un registre informal, que tractin sobre temes bàsics, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú d'ús freqüent.

1.2 Objectius generals de nivell.

1. Utilitzar la llengua, de forma receptiva, productiva i interactiva, com a mitjà de comunicació i d'expressió personal per tal de satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana.

2. Utilitzar les experiències i coneixements previs, tant lingüístics com socioculturals, per construir els nous aprenentatges.

3. Aprofitar totes les ocasions possibles d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma, dins i fora de l'aula.

4. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin resoldre situacions de comunicació en els contextos més habituals.

5. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin avaluar i continuar l'aprenentatge de l'idioma un cop superat el Nivell Bàsic.

6. Adoptar una actitud oberta davant d'elements o situacions no característiques de la llengua pròpia que apareguin en el discurs.

7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre la informació essencial, les idees principals i la informació específica de textos orals i escrits de diversa tipologia, breus, clars i senzills, en llengua estàndard, contextualitzats i sobre temes habituals, familiars o coneguts, per tal de poder satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana, sempre que els textos orals emesos per mitjans audiovisuals o sense la presència de la persona emissora estiguin articulats amb claredat o certa lentitud, en bones condicions acústiques, i sempre que es pugui tornar a escoltar-ne alguns fragments, i en els textos escrits amb l'ajut del context i del suport visual i icònic.

Producció.

Produir i coproduir textos orals i escrits curts i senzills, sobre necessitats personals i situacions de la vida quotidiana, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport. Pel que fa a la producció oral, en situacions de comunicació habituals i en converses curtes, o en anuncis i presentacions preparades prèviament, amb una facilitat raonable i de forma eficaç, amb la col·laboració d'una persona interlocutora. Pel que fa a la producció escrita, seguint les convencions i formats adequats a cada tipus de text, i utilitzant frases simples connectades amb elements de cohesió bàsics.

Interacció.

Participar en interaccions socials bàsiques, i comunicar-se en tasques senzilles i rutinàries, amb un interlocutor, tant cara a cara com en línia, sobre tòpics i activitats familiars, intercanviant de forma senzilla, gestionant intercanvis socials molt curts, expressant necessitats, responent i agraint, tot i que normalment no pot comprendre prou i necessita un interlocutor de suport. Reconèixer quan els parlants estan en desacord o quan es produeixen dificultats i es poden utilitzar frases simples per buscar compromís i acord.

Mediació.

Mediar entre parlants de la llengua meta utilitzant paraules senzilles en situacions quotidianes predictibles sobre desitjos i necessitats personals, sempre que pugui repetir o reformular el missatge de tant en tant. Reformular un text breu i senzill sobre temes quotidians, concrets, familiars o d'interès immediat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo en un llenguatge senzill.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors

psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i per a la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístics com no lingüístics, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.

- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què té lloc.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge:

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per a sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroalimentació del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitar totes les ocasions possibles per establir contacte fora de l'aula amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció.

- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.).

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant, i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar/-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; repetir o sol·licitar repetició; demanar a algú que parli més a poc a poc; convidar; acceptar o declinar una invitació; concertar una cita; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i informació: demanar o donar informació o aclariments sobre una paraula o expressió que no es coneix o que s'ha oblidat o sobre la comprensió d'un enunciat; parafrasejar; lletrejar o sol·licitar que es lletregi una paraula; afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; demanar i dir a qui pertany quelcom; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; expressar ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; formular hipòtesis; predir; valorar un fet com a probable o improbable.
- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions

sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual, etc; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

- Procediments lèxics:
- Repeticions; sinònims i antònims: 가격-값, 무료-공짜, 교환하다-바꾸다 / 기쁘다-슬프다, 살다-죽다, 커다-꼬다
- Hipònims i hiperònims; 학교: 선생님, 교실, 책상
집: 침대, 냉장고, 식탁
- Metàfores i metonímies; metàfores: 바다같은생각, metonímies: 나간다 – 나는집에간다
- Proformes lèxiques; 그때
- Referències semàntiques: 신문에, 책에
- Procediments sintàctics:
- Anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context):
아나벨과다니엘은친하다. 그녀는공부를잘하고그는잘못한다.
- Catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs):
내가좋아하는것은학교에서노래부르는것이다.
- El·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context):
일본식당에가서일본음식을먹어요. 그리고내일은한국식당에가요.

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text:
- Marcadors per iniciar: 첫째로
- Per ordenar: 하나, 둘, 셋
- Per concloure o resumir: 결국에는
- Per acabar: 끝으로
- Posicionament de l'emissor: 내가볼때, 제의견으로는
- Tractament de la informació:
- Reformulació: 다시생각해보면
- Exemplificació: 예를들면
- Introducció de temes: 이주제로말할것같으면
- Connectors per relacionar parts del text:
- Sumatiu: 마지막으로
- Contrastiu: 하지만, 그렇지만

- Causatiu: 그래서
- Consecutiu: 때문에
- Finals: 끝으로
- Temporals: 그런다음에
- Marcadors propis del discurs oral:
- Demanda de confirmació o acord: 맞지요? 그러지요?
- Advertència: 아니에요
- Acord: 맞아요
- Desacord: 틀려요
- Tancament: 결론적으로

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia:

Vida quotidiana.

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals.

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, administració, etc.).

Condicions de vida.

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).

- Habitatge.
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal.

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals.

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus, senzills i clarament estructurats.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, instrucció, exposició).
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, cançons, poemes, contes, missatges escrits o de veus, anuncis, notícies, fullets d'informació, programació de televisió, cartellera d'espectacles, horaris de transports, converses informals, xats, instruccions d'ús, llibre de text).
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus i senzills.
- Sobre temes generals, quotidians o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.

- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, anècdotes, transaccions, missatges escrits o de veu, notes, anuncis, converses informals, xats, indicacions, instruccions, simulacions, cançons, poemes, textos literaris breus).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) al destinatari (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (p. e. modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió); paralingüístics o paratextuals (p. e. demanar ajuda, assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica; o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals).
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs après, coneguts per la persona usuària que li donen seguretat.
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, parafrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció).
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1. Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut de textos simples informatius o avisos i missatges clars.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure infografies, mapes del temps o un diagrama de flux senzill.
- Selecció de paraules clau d'un text per reescriure'l de forma senzilla.
- Traducció oral aproximada de textos senzills com fulletons, correus electrònics o notícies, i traducció escrita de textos curts.
- Presa de notes senzilles en presentacions.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple descriure les

emocions d'un personatge d'una sèrie.

3.4.3.1.2. Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup donant instruccions senzilles.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant per l'opinió.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords de forma senzilla i usant paraules simples.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals.) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre els dos textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lèxico-semàntics.

- Repertoris lèxics relacionats amb els temes i amb els àmbits de la vida quotidiana que fan referència als objectius especificats per a aquest nivell.
- Antònims: 아침/저녁, 일찍/늦게, 신다/벗다, 나오다/들어오다
- Sinònims: 아내/부인, 밥을먹다/식사를하다
- Interjeccions i onomatopeies: 풍당풍당, 강충강충
- Abreviacions (ordinals i escriptura d'adreces), símbols i sigles: 페북, 한은, 엘피지(LPG), 케이비에스(KBS).
- Formació de paraules a partir de la pronunciació estrangera: 카메라, 노트북, 텔레비전
- Principals mecanismes de composició i derivació: 외국어, 외국인, 외화
- Frases fetes: 발없는말이천리간다, 이웃사촌

3.5.2 Morfosintàctics.

3.5.2.1 El substantiu.

- Numerals: 일 이 삼 사 오 육 칠 팔 구 십 하나 둘 셋 넷 다섯
- Noms formals: 선생님, 학교장님, 사장님, 회장님
- Substantius que expressen temps: 새벽, 아침, 낮, 밤, 오전, 오후, 저녁
- Nominalització de les oracions.
- Verbs i adjectius que regeixen no: 안먹어, 먹지않아요, 먹지마세요, 예쁘지않아요, 기쁘지않습니다
- Verbs i adjectius: 먹다, 자다, 일어나다, 세수하다, 예쁘다, 아름답다, 기쁘다
- Estructura verb present informal: 먹어요, 자요, 일어나요, 세수해요
- Estructura verb passat afirmatiu informal: 먹었어요, 잤어요, 일어났어요
- Estructura verb present formal: 먹습니다, 갑니다, 일어납니다, 세수합니다
- Estructura verb passat afirmatiu formal: 먹었습니다, 잤습니다, 숙제했습니다

3.5.2.2 Els pronoms.

- Els pronoms personals 나/저, 우리/저희, 너/당신, 너희/당신들, 그/그들, 그녀/그녀들
- Superlatiu: 최고, 제일

3.5.2.3 Els adjectius (verbs descriptius).

- Conversió dels verbs en adjectius: V-(으)ㄴ N, 예쁜누나, 높은산, 비싼구두

3.5.2.4 Els verbs.

- Futur immediat: 갈거예요, 먹을거예요
- Forma verbal d'intenció: 가겠어요, 먹겠어요
- Estructura verbal d'imperatiu negatiu: 가지마세요, 먹지마세요, 가지마십시오
- Verb ser: 이에요/예요, 입니다, 이었어요/였어요, 이었습니다/였습니다
- Verb estar: 있어요, 있었어요, 있습니다, 있었습니다
- Estructura verbal d'obligatorietat: 가야해요, 먹어야해요, 숙제해야합니다
- Estructura de confirmació: 네, 알겠습니다
- Partícula de futur: ㄹ(을) 것 겠
- Terminació verbal per fer èmfasi (passat): 았다/었다/했다

3.5.2.5 Els adverbis.

- Conversió dels adjectius en adverbis: 예쁘게/아름답게, 빠르게, 옳게
- Posposició de temps: ㄹ(을) 때

3.5.2.6 L'oració simple.

- La estructura de l'oració (Subjecte + C.D + V).
- El subjecte: **이 개** 깨서
- El C.D.: **을**를
- El marcador: **은**는
- El C.I.: **에게** 깨
- L'oració amb **못**
- Estructura de final predicatiu: **나는 학교에**가요, **밥을**먹어요
- Comparatiu estructura: **나는 친구보다**수학을**다**잘해요
- Complement indirecte: **나는 친구에게**전화해요
- Estructures: **나는 책을**읽어요, **우리는 학교에**가요, **친구는 도서관에서**숙제해요,
나는 부모님과살아요, **친구가 나에게**전화했어요,
교실은 아침에있어요, **비가**와요

3.5.2.7 L'oració composta.

- Estructura causal: **--기 때문에**, **--아서/어서**해서
- Estructures:
- **려면** (으)면서, **-고**싶다, **-고**있다, **-기로**하다, (으)르**수**있다/없다,
- **는/은/ㄴ/**(으)르**모**양이다, **눈**은 **지**알다/ **모**르다, **-도**록하다,
- **아/** **-어**드려다, **-**(으)라**가**다(오다), **-**(아) **어**도**되**다/ **안**되다,
- (으)면**안**되다, **-어/** **아**야하다, **-어/** **아**주다, **-아/** **어**지다, (으)려**고**하다

3.5.3 Fonètico-fonològics.

3.5.3.1 L'alfabet coreà sons i signes. Identificació i producció de fonemes vocàlics i consonàntics, fonètica i fonologia

3.5.3.2 Sons i fonemes vocàlics.

- Les vocals: **ㅏ, ㅑ, ㅓ, ㅕ, ㅗ, ㅛ, ㅜ, ㅠ, ㅡ, ㅣ, ㅞ, ㅟ**
- Els diftongs: **ㅘ, ㅙ, ㅚ, ㅜㅡ, ㅠㅡ, ㅞㅡ, ㅟㅡ, ㅠ, ㅡ, ㅢ**

3.5.3.3 Sons i fonemes consonàntics.

- Les consonants simples: **ㄱ, ㅋ, ㆁ, ㄷ, ㄸ, ㅁ, ㅂ, ㅅ, ㅇ, ㅈ, ㅊ, ㅋ, ㆁ, ㅌ, ㅍ, ㅎ**
- Les consonants dobles: **ㄲ, ㄴㄴ, ㅃ, ㅆ, ㅉ**
- Les consonants compostes: **ㄱㅅ, ㄴㅇ, ㄴㅅ, ㄴㅎ, ㄹㅅ, ㄹㅇ, ㄹㅉ, ㄹㅎ, ㄹㅇ, ㅁㅅ, ㅁㅇ**

3.5.3.4 Aspectes bàsics del ritme i l'entonació de la frase: interrogativa, exclamativa, assertiva, suspensiva.

3.5.3.5 Enllaç dels sons en el grup fònic. **꽃이**〔**꼬치**〕, **선생님**을**선생님**을 기다립니다

- Nasalització: **갑**니다〔**감**니다〕, **웁**니다〔**움**니다〕 **종**료**중**료
- Palatalització: **굳**이〔**구지**〕 **같이**〔**가치**〕

3.5.4 Ortotipogràfics.

3.5.4.1 L'alfabet. Orígens i característiques.

3.5.4.2 Diferents formes dels caràcters segons la seva posició en la síl·laba.

3.5.4.3 Estructura sil·làbica.

3.5.4.4 Signes de puntuació (punt, coma, signe d'interrogació, signe d'exclamació).

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita i oral.

Comprèn i produeix textos orals i escrits breus, clars i senzills, en llengua estàndard, en situacions senzilles i quotidianes, en registre informal o semiformal. Pot cometre errors bàsics de forma sistemàtica. Les pauses i les reformulacions són evidents.

2. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet de forma senzilla, oralment o per escrit, la informació clau de textos breus, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes quotidians, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions i malgrat les limitacions lèxiques. Col·labora en la interacció si l'interlocutor parla lent i l'anima a participar. Copsa les dificultats i indica amb llenguatge simple quin és el problema. Té una actitud de mediació oberta, tot i que pot recórrer a estereotips culturals.

3. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, de manera bàsica i no sempre autònoma, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, en tasques senzilles i habituals que exigeixin un intercanvi simple i directe d'informació. No sempre dirigeix ell mateix la conversa, i col·labora a la creació de significat, per exemple, demanant per l'opinió dels interlocutors.

4. Interacció en línia.

Interactua de forma bàsica a través de les tecnologies digitals. Coneix la utilitat d'algunes eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida. Participa de forma asíncrona en intercanvis de tipus social simples, fent i responent a preguntes, fent comentaris, i intercanviant idees sobre temes personals.

5. Estratègies de comprensió.

Utilitza estratègies bàsiques adequades per a la comprensió de les idees principals, i de la informació específica del text oral o escrit. Per exemple, adapta la velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix. Generalment ho fa correctament, però amb cert esforç.

6. Estratègies de producció.

Utilitza de manera adequada estratègies bàsiques per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa esquemes simples o copia models. En la interacció i

producció oral, fa preguntes simples, fa comparacions senzilles, repeteix, reformula o pren notes per traslladar la informació que necessita el destinatari, fa pauses per donar-se temps per pensar o demana ajuda a l'interlocutor per mantenir la interacció.

7. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement bàsic dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (costums, actituds i valors). Té un domini bàsic de les normes de cortesia.

8. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica les intencions comunicatives bàsiques i adapta la producció i interacció oral i escrita de forma senzilla. Utilitza, generalment de forma correcta, els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives bàsiques, en els registres informal i semiformal.

9. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu i una adequació bàsica a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

10. Coherència i cohesió.

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori bàsic de connectors i marcadors discursius, de la juxtaposició, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

11. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza oralment i per escrit el lèxic d'ús més freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, en situacions habituals o quotidianes.

12. Fluïdesa.

Es comunica amb una fluïdesa limitada utilitzant estructures formades per oracions bàsiques i/o expressions i fórmules automatitzades.

13. Riquesa i correcció gramatical.

Utilitza algunes estructures lingüístiques senzilles correctament, però encara comet sistemàticament errors bàsics.

14. Pronunciació.

Pronuncia i entona generalment de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Comet errors de pronúncia que poden interrompre la comunicació, i els interlocutors poden haver de sol·licitar repeticions.

15. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació elementals i les regles ortogràfiques bàsiques, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Bàsic A2

Espanyol per a estrangers

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lèxico-semàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Bàsic A2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma de manera suficient en situacions quotidianes de necessitat immediata en els àmbits personal i públic, amb un mínim de flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics per tal de mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per aconseguir aquesta finalitat, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus en una varietat de llengua estàndard, en un registre informal, que tractin sobre temes bàsics, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú d'ús freqüent.

1.2 Objectius generals de nivell.

1. Utilitzar la llengua, de forma receptiva, productiva i interactiva, com a mitjà de comunicació i d'expressió personal per tal de satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana.

2. Utilitzar les experiències i coneixements previs, tant lingüístics com socioculturals, per construir els nous aprenentatges.

3. Aprofitar totes les ocasions possibles d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma, dins i fora de l'aula.

4. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin resoldre situacions de comunicació en els contextos més habituals.

5. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin avaluar i continuar l'aprenentatge de l'idioma un cop superat el Nivell Bàsic.

6. Adoptar una actitud oberta davant d'elements o situacions no característiques de la llengua pròpia que apareguin en el discurs.

7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre la informació essencial, les idees principals i la informació específica de textos orals i escrits de diversa tipologia, breus, clars i senzills, en llengua estàndard, contextualitzats i sobre temes habituals, familiars o coneguts, per tal de poder satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana, sempre que els textos orals emesos per mitjans audiovisuals o sense la presència de la persona emissora estiguin articulats amb claredat o certa lentitud, en bones condicions acústiques, i sempre que es pugui tornar a escoltar-ne alguns fragments, i en els textos escrits amb l'ajut del context i del suport visual i icònic.

Producció.

Produir i coproduir textos orals i escrits curts i senzills, sobre necessitats personals i situacions de la vida quotidiana, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport. Pel que fa a la producció oral, en situacions de comunicació habituals i en converses curtes, o en anuncis i presentacions preparades prèviament, amb una facilitat raonable i de forma eficaç, amb la col·laboració d'una persona interlocutora. Pel que fa a la producció escrita, seguint les convencions i formats adequats a cada tipus de text, i utilitzant frases simples connectades amb elements de cohesió bàsics.

Interacció.

Participar en interaccions socials bàsiques, i comunicar-se en tasques senzilles i rutinàries, amb un interlocutor, tant cara a cara com en línia, sobre tòpics i activitats familiars, intercanviant de forma senzilla, gestionant intercanvis socials molt curts, expressant necessitats, responent i agraint, tot i que normalment no pot comprendre prou i necessita un interlocutor de suport. Reconèixer quan els parlants estan en desacord o quan es produeixen dificultats i es poden utilitzar frases simples per buscar compromís i acord.

Mediació.

Mediar entre parlants de la llengua meta utilitzant paraules senzilles en situacions quotidianes predictibles sobre desitjos i necessitats personals, sempre que pugui repetir o reformular el missatge de tant en tant. Reformular un text breu i senzill sobre temes quotidians, concrets, familiars o d'interès immediat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo en un llenguatge senzill.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors

psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i per a la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístics com no lingüístics, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.

- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què té lloc.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona medidora, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge:

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per a sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroalimentació del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitar totes les ocasions possibles per establir contacte fora de l'aula amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció.

- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.).

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant, i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar/-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; repetir o sol·licitar repetició; demanar a algú que parli més a poc a poc; convidar; acceptar o declinar una invitació; concertar una cita; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i informació: demanar o donar informació o aclariments sobre una paraula o expressió que no es coneix o que s'ha oblidat o sobre la comprensió d'un enunciat; parafrasejar; lletrejar o sol·licitar que es lletregi una paraula; afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; demanar i dir a qui pertany quelcom; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; expressar ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; formular hipòtesis; predir; valorar un fet com a probable o improbable.
- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions

sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual, etc.; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

- Procediments lèxics: repeticions (simples, sinonímiques, etc.: *La historia que estoy leyendo es muy interesante, es realmente un texto fantástico*); sinònims i antònims (*divertido/a = gracioso/a; divertido/a ≠ aburrido/a*); hiperònims i hipònims (*fruta* (*manzana, fresa, plátano*, etc.); metàfores (*El tiempo es oro*); metonímies (*En su casa tiene un Miró*); proformes lèxiques (*esto, cosa, bicho*, etc.); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*¿Tomamos un café en la pausa?*).
- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Juan tiene un coche rojo y María tiene uno negro*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Han llamado dos clientes, el Sr. López y la Sra. García*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *A Juan le gusta comer pollo y a María, pescado*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*En primer lugar; Primero; Para empezar; etc.*); per ordenar (*Primero; Después; Luego; etc.*); per resumir (*Bueno; En resumen; etc.*); per concloure o acabar (*Al final; Finalmente; etc.*).
- Posicionament de l'emissor (*Para mí; Yo creo que; Pues yo; A mí*).
- Tractament de la informació: reformulació (*Quiero decir; Es decir*); exemplificació (*Por ejemplo*); introducció de temes (*¿Sabes/e que...?; Además; Y también*).
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*y; también; además*); contrastius (*pero; en cambio*); causatius (*porque; es que*); consecutius (*por eso*); condicionals (*si*); finals (*para*); temporals (*antes de; después de; al mismo tiempo*).
- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*¿Verdad?; ¿No?; ¿Seguro?*); advertència (*Oye; Perdona; Perdona*); acord (*Sí; Vale; Claro*); desacord (*No; ¿Qué?; Perdón; No lo entiendo*); tancament (*Ya está*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius

de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia:

Vida quotidiana.

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals.

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, administració, etc.).

Condicions de vida.

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal.

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals.

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions

diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus, senzills i clarament estructurats.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, instrucció, exposició).
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, cançons, poemes, contes, missatges escrits o de veus, anuncis, notícies, fullets d'informació, programació de televisió, cartellera d'espectacles, horaris de transports, converses informals, xats, instruccions d'ús, llibre de text).
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió

d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).

- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus i senzills.
- Sobre temes generals, quotidians o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, anècdotes, transaccions, missatges escrits o de veu, notes, anuncis, converses informals, xats, indicacions, instruccions, simulacions, cançons, poemes, textos literaris breus).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) al destinatari (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (p. e. modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió); paralingüístics o paratextuals (p. e. demanar ajuda, assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica; o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals).
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs après, coneguts per la persona usuària que li donen seguretat.

- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, paràfrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció).
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a

la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1. Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut de textos simples informatius o avisos i missatges clars.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure infografies, mapes del temps o un diagrama de flux senzill.
- Selecció de paraules clau d'un text per reescriure'l de forma senzilla.
- Traducció oral aproximada de textos senzills com fulletons, correus electrònics o notícies, i traducció escrita de textos curts.
- Presa de notes senzilles en presentacions.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple descriure les emocions d'un personatge d'una sèrie.

3.4.3.1.2. Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup donant instruccions senzilles.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant per l'opinió.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords de forma senzilla i usant paraules simples.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals.) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.

- Simplificació d'un text amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre els dos textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lèxico-semàntics.

3.5.1.1 Repertoris lèxics relacionats amb els temes i amb els àmbits de la vida quotidiana, que es refereixen als objectius especificats per al nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques (*cocina, cocinar, cocinero; peluca, peluquero, peluquería*); sinònims (*alegre, contento; entender, comprender*); antònims (*alto / bajo; simpático / antipático; subir / bajar; entrar / salir*).

3.5.1.3 Paraules compostes i derivades.

3.5.1.3.1 Formació de noms per derivació. Sufixos més freqüents relacionats amb:

- Gentilicis (*italiano/a, chino/a, inglés/-a, belga, marroquí, vietnamita, brasileño/-a*).
- Noms d'oficis (*carnicero/-a, taxista, zapatero/-a*).

3.5.1.3.2 Paraules compostes (*lavavajillas, sacapuntas, abrelatas*).

3.5.1.4 Abreviacions.

3.5.1.4.1 Números ordinals ((1.º (*primero*), 2.º (*segundo*); 1.er (*primer*), 3.er (*tercer*)).

3.5.1.4.2 Escripura d'adreces (*C/ (calle); Avda. (avenida); P^o (paseo); C.P. (código postal)*).

3.5.1.5 Interjeccions (*¡Uy; ¡Ay!; ¡Eh!; ¡Uf!*).

3.5.1.6. Col·locacions o combinacions més freqüents (*tomar un café; poner la mesa; salir a pasear; bocadillo de jamón; pastel de chocolate; flan de huevo, etc*).

3.5.2 Morfosintàctics.

Elements constituents de l'oració.

3.5.2.1 El substantiu.

3.5.2.1.1 Tipus de substantius: Noms propis (*Madrid, Valencia; Navidad, Pascua; Universidad de Barcelona*); noms comuns (*casa, pizarra, mesa, comedor, terraza, noche, mediodía*); comptables (*silla, coche, bolígrafo, camisa, vestido*); incomptables (*arroz, agua, vino, leche, harina, carne*); individuals (*libro, cuaderno, árbol, perro*); col·lectius (*familia, gente*).

3.5.2.1.2 Morfologia del substantiu.

- Gènere i nombre. Regles generals bàsiques en substantius d'ús freqüent (*alumno/-a/-os/-as; doctor/-a/-es/-as; el padre, la madre; los padres, las madres; el/la periodista, los/las periodistas*).
- Casos especials en paraules d'ús freqüent (*el idioma, el problema; la radio, la mano; el / los paraguas; el sábado / los sábados; las gafas, las vacaciones*).

3.5.2.2 L'adjectiu.

3.5.2.2.1 Morfologia de l'adjectiu.

- Gènere i nombre. Regles generals bàsiques en adjectius d'ús freqüent (*blanco/-a/-os/-as; inteligente/-s; juvenil/-es; cabezón/-a; optimista/-s*).

3.5.2.2.2 L'adjectiu posposat (*libro bueno; armario grande; falda negra*).

3.5.2.2.3 L'apòcope (*primer piso; buen vino; gran coche*).

3.5.2.2.4 Concordança (*Esa chaqueta roja es muy bonita; Los pisos nuevos cuestan mucho dinero*).

3.5.2.2.5 Graus o quantificadors de l'adjectiu.

3.5.2.2.5.1 La comparació.

- De superioritat: *más que* (*Ella es más alta que yo; Mi casa tiene más habitaciones que la tuya*).
- De igualtat: *tan como* (*Barcelona es tan bonita como Sevilla*) i *tanto como* (*En Barcelona hay tantos coches como en mi ciudad*).
- De inferioritat: *menos que* (*Hoy hace menos frío que ayer*).
- Comparatius cultes més freqüents (*mejor / peor; mayor / menor*).

3.5.2.2.5.2 El superlatiu.

- Superlatiu absolut amb adverb: *muy* (*Este libro es muy caro*).
- Superlatiu absolut amb el sufix *-ísimo* amb els adjectius de descripció física més freqüents (*Ese chico es guapísimo*).

3.5.2.3 Els determinants.

3.5.2.3.1 Articles.

3.5.2.3.1.1 Definits.

3.5.2.3.1.1.1 Formes (*el, la, los, las*).

- Contracció de *el* amb les preposicions *a, de* (*Voy al gimnasio; Él vuelve del trabajo a las seis*).

3.5.2.3.1.1.2 Usos.

- Per referir-se a objectes concrets i identificables com a únic (*Tengo el coche en el taller; ¿Me pasas el diccionario?*).
- Per referir-se a un objecte ja mencionat (*Necesito comprarme una casa más grande. La casa tiene que tener cuatro habitaciones y dos baños*).
- Per referir-se a objectes únics (*el sol, la luna, etc.*).

3.5.2.3.1.2 Indefinits.

3.5.2.3.1.2.1 Formes (*un, una, unos, unas*).

3.5.2.3.1.2.2 Usos.

- Per identificar un objecte per primera vegada (*Esto es un bolígrafo; En esta escuela hay una biblioteca*).
- Per presentar algú (*Ana es una prima mía*).
- Per destacar un objecte dins del seu grup o categoria (*Rosalía es una cantante española muy buena; Almodóvar y Amenábar son unos directores de cine españoles muy famosos*).
- Per preguntar per l'existència d'un objecte (*¿Tienes un diccionario, por favor?*).

3.5.2.3.1.2.3 Concordança en gènere i nombre amb el nom (*Tenemos unos hijos maravillosos*).

3.5.2.3.1.3 Usos especials (*el agua; el aula; un aula*).

3.5.2.3.1.4 Absència.

- Amb la professió (*Es profesor*).
- Per parlar de coses no concretes i generalitzar (*Escucho música en la ducha; Mi primo arregla móviles*).
- Per referir-se a substantius no comptables (*Tienes que comprar arroz y café*).

3.5.2.3.2 Demostratius.

3.5.2.3.2.1 Formes masculines (*este/estos, ese/esos, aquel/aquellos*); formes femenines (*esta/estas, esa/esas, aquella/aquellas*); i formes neutres (*esto, eso, aquello*).

3.5.2.3.2.2 Concordança dels demostratius masculins i femenins (*Este libro es difícil; Esa chaqueta es muy larga; Aquellas carpetas son mías*).

3.5.2.3.2.3 Usos dels demostratius.

- Com a deíctic espacial per identificar objectes en relació a la persona que parla (*Esta chica es inglesa; Ese coche es de Ana; Aquellas camisas son muy bonitas*).
- Per identificar objectes en el discurs en relació a l'espai del jo, del tu i d'allò que és fora d'aquests dos (*Estos pantalones me han costado mucho dinero; Esa camisa que llevas me gusta mucho; ¿Me puedo probar aquellas botas?*).
- Com a deíctic temporal (*Esta mañana; Esta tarde; Esta noche*).
- Per al·ludir a un objecte quan se sap de què s'està parlant (*Esta botella de agua está vacía. ¿Me pasas aquella, por favor?*).

3.5.2.3.3 Possessius.

3.5.2.3.3.1 Formes àtones (*mi / mis, tu / tus, su / sus, nuestro/-a/-os/-as, vuestro/-a/-os/-as, su / sus*).

3.5.2.3.3.1.1 Concordança (*nuestro/-a, nuestros/-as, vuestro/-a, vuestros/-as*).

3.5.2.3.3.1.2 Usos.

- Per indicar la possessió d'un objecte que és únic (*Nuestro perro se llama Canelo; Mis abuelos vienen a comer hoy*).

3.5.2.3.3.2 Formes tòniques (*mío/-a/-os/-as, tuyo/-a/-os/-as, suyo/-a/-os/-as, nuestro/-a/-os/-as, vuestro/-a/-os/-as, suyo/-a/-os/-as*).

3.5.2.3.3.2.1 Concordança (*Pedro y Ana son primos míos; ¿El abrigo verde es tuyo?*).

3.5.2.3.3.2.2 Usos.

- Per parlar de les relacions personals i de parentiu (*Carlos es amigo mío; Aurora y Julia son vecinas nuestras; Jorge y David son sobrinos míos*).
- Per expressar pertinença (*Esos pendientes no son míos; La bicicleta es tuya*).

3.5.2.3.4 Quantificadors.

3.5.2.3.4.1 Numerals.

3.5.2.3.4.1.1 Cardinals: de 0 a 1.000.000.

3.5.2.3.4.1.1.1 Concordança. Gènere (*Tengo un perro; Voy a ver una película*); nombre (*doscientos errores / doscientas noches; novecientos años / novecientas casas*).

3.5.2.3.4.1.1.2 Escriptura. Davant del nom *uno / un* (*Gabriel ha cumplido veintiún años*); una sola paraula (*dieciséis*); unitats per la conjunció *y* (*treinta y uno*).

3.5.2.3.4.1.1.3 Usos: per quantificar objectes (*Tengo cuatro gatos. Yo también tengo cuatro*); per quantificar i identificar o presentar l'objecte (*¿Y quiénes son Vanesa,*

Pedro y Carla? Vanesa es una amiga y Pedro y Carla son dos compañeros de trabajo).

3.5.2.3.4.1.1.4 Lectura.

3.5.2.3.4.2 Ordinals (del 1r al 10è: *primero/a, segundo/a, tercero/a, cuarto/a, quinto/a, sexto/a, séptimo/a, octavo/a, noveno/a, décimo/a*).

3.5.2.3.4.2.1 Concordança (*Yo vivo en la primera planta. Nosotras vivimos en la cuarta*).

3.5.2.3.4.2.2 Escripura: en numero (*La secretaría está en la 1ª planta y la biblioteca está en la segunda*); amb els signes volats ° / : (*1º, 2º, 3º, etc.; 1ª, 2ª, 3ª, etc.*); apocop (*Vivo en el primer piso*).

3.5.2.3.4.2.3 Lectura.

3.5.2.3.4.2.4 Usos.

- Per expressar ordre (*Los García viven en la segunda casa a la derecha*).
- Com a marcadors discursius (*Primero, Segundo; En primer lugar, En segundo lugar*).

3.5.2.3.4.3 Universals i no universals.

3.5.2.3.4.3.1 Universals.

3.5.2.3.4.3.1.1 Formes (*Todo, Todo/a/os/as*).

3.5.2.3.4.3.1.2 Concordança.

- Invariable: *todo*.
- En gènere i nombre: *todo/a/os/as* (*Voy a clase en autobús todos los días*).

3.5.2.3.4.3.1.3 Usos. (*Todo funciona mal; -¿Qué te gusta más de Barcelona? – Todo; Sigue todo recto; Todas tienen la misma edad. / Todos van a clase en metro*).

3.5.2.3.4.3.2 No universals.

3.5.2.3.4.3.2.1 Formes (*poco/a/os/as; mucho/a/os/as; demasiado/a/os/as; alguno/a/os/as / algún, ningún; ninguno/a/os/as; nada; nadie*).

3.5.2.3.4.3.2.2 Concordança.

- En gènere i nombre: *Poco/a/os/as, mucho/a/os/as, demasiado/a/os/as, alguno/a/os/as, ninguno/a/os/as* (*Allí hay algunos bolígrafos; Tienes demasiada rop.*).
- En nombre: *Bastante/s* (*¿Hay bastantes cervezas?; No hay bastante chocolate*).
- Invariables: *Nada* i *nadie*.

3.5.2.3.4.3.2.3 Usos.

- Per determinar un objecte (*Muchos días desayuno café con leche; Voy a comprar algunas camisetas para el trabajo*).
- Com a pronoms (*-Esta casa es muy grande para mí. ¡Tiene 5 habitaciones! - Sí, tiene demasiadas; -¿Cuánto dinero tienes en el banco? -Bastante; -¿Quién viene mañana de excursión? -Nadie*).

3.5.2.4 Els pronoms.

3.5.2.4.1 Pronoms personals subjecte.

3.5.2.4.1.1 Formes (*yo, tú, usted, él/ella, nosotros/as, vosotros/as, ustedes, ellos/as*). Varietats.

3.5.2.4.1.2 Concordança amb el verb (*Ellos vienen esta tarde*). El cas de *usted* i *ustedes* (*Usted es peruano*).

3.5.2.4.1.3 Ús.

- Com a subjecte d'un enunciat (*Nosotros no vamos de excursión*).

3.5.2.4.1.4 Absència. (*Eres el mejor*; verbs meteorològics: *Llueve; Hace frío*).

3.5.2.4.1.5 Presència.

- Per contrastar (*-Yo soy portugués. -Yo soy francés y ellas italianas*).
- Per resoldre l'ambigüitat (*Él preguntó y usted contestó*).

3.5.2.4.2 Pronoms de complement directe.

3.5.2.4.2.1 Formes invariables (*me, te, nos, os*) i formes variables en gènere i nombre (*lo, la, los, las*).

3.5.2.4.2.2 Posició.

- Davant del verb (*Lo compro en el mercado; Te he visto esta mañana en la cafetería*).
- Darrere amb els verbs *gustar, encantar i interesar* (*Me gusta comprarlo en el mercado*).
- Davant o darrere de les perífrasis verbals (*Los voy a lavar mañana / Voy a lavarlos mañana; La tenemos que visitar / Tenemos que visitarla*).

3.5.2.4.2.3 Ús.

- Per referir-se a un objecte ja esmentat (*He comprado huevos. Los pongo en la nevera*).

3.5.2.4.3 Pronoms de complement indirecte.

3.5.2.4.3.1 Formes invariables (*me / te / nos / os*) i variables en nombre (*le / les*).

3.5.2.4.3.2 Posició: davant del verb (*Te he comprado un pijama nuevo*); darrere amb

els verbs *gustar*, *encantar* i *interessar* (*Me gusta regalarle flores*); davant o darrere de les perífrasis (*Le voy a enviar un correo. / Voy a enviarle un correo*).

3.5.2.4.3 Reduplicació del complement indirecte (*Le regalé un libro a Alicia*).

3.5.2.4.4 Iniciació a la combinació de dos pronoms (*Te lo doy mañana; Os la compraré*).

3.5.2.4.5 Pronoms amb les preposicions més freqüents per al nivell (*Esto es para mí; María va con él al supermercado*).

3.5.2.4.6 Construccions pronominals reflexives i valoratives (*Ella se maquilla cada día; Me duele la cabeza; A Juan le encanta la paella*).

3.5.2.4.7 Pronoms relatius: *que* (*El chico que está a la derecha se llama Juan*).

3.5.2.4.8 Pronoms interrogatius (*¿Quién es ese chico?*).

3.5.2.4.9 Pronoms exclamatius (*¡Qué bonito es ese bolso!*).

3.5.2.5 El verb.

Introducció als elements bàsics de la conjugació.

3.5.2.5.1 Present d'Indicatiu.

- Conjugació dels verbs regulars en *-ar*, *-er* i *-ir*, i dels irregulars d'ús freqüent (*ser*, *ir*, *estar*); verbs amb 1ª persona irregular (*conocer*); verbs amb canvi vocàlic (*empezar*, *poder*); verbs amb dos irregularitats (*tenir*, *venir*) i reflexius (*levantarse*).

3.5.2.5.1.1 Usos.

- Per expressar present habitual (*Voy a clase de español cada día*).
- Per expressar present actual (*Estamos en París*).
- Amb valor de futur en plans o intencions (*Mañana como en casa de Ana*).

3.5.2.5.2 Pretèrit indefinit.

- Conjugació dels verbs regulars i irregulars d'ús més freqüent: amb arrel irregular (*tener*, *hacer*, *estar*); amb canvi vocàlic (*dormir*); irregulars totalment (*ser*, *ir*, *dar*).

3.5.2.5.2.1 Usos.

- Per referir fets complets i acabats en un temps passat i acabat (*El año pasado mi hermano se rompió el brazo*).

3.5.2.5.3 Pretèrit perfet d'Indicatiu.

- Conjugació. Paradigma dels participis regulars i irregulars d'ús més freqüent (*visto*, *hecho*, *dicho*, etc.).

3.5.2.5.3.1 Usos.

- Per referir fets passats i localitzar-los en un espai i moment actual (*Hoy he llegado tarde al trabajo; Este año no he viajado mucho; Últimamente he tenido problemas de salud*).
- Quan no interessa o no es recorda el moment en què es va produir el fet passat (*He conocido a un chico muy interesante*).

3.5.2.5.4 Pretèrit imperfet d'Indicatiu.

- Conjugació verbs regulars i irregulars *ir, ser, ver*.

3.5.2.5.4.1 Usos.

- Per descriure un objecte en el passat (*Era morena y tenía los ojos verdes*).
- Per referir accions habituals o regulars en el passat (*De pequeña jugaba en la calle*).

3.5.2.5.5 Futur simple.

- Conjugació dels verbs regulars i irregulars més freqüents (*poder, venir, salir, etc.*).

3.5.2.5.5.1 Ús.

- Per referir fets futurs que depenen del pas del temps per confirmar-se (*El fin de semana iré al cine*).
- Per predir el temps meteorològic (*Mañana lloverá*).

3.5.2.5.6 Imperatiu d'ús freqüent presentats com a fórmules (*pasa, ven, perdona/e, etc.*).

3.5.2.5.7 Usos del subjuntiu molt codificats i presentats com a fórmules (*Que descanses; Que aproveche*).

3.5.2.5.8 Perífrasis verbals.

- Conjugació i usos de les perífrasis més freqüents (*ir a, tener que, hay que* + infinitiu).

3.5.2.5.9 Formes no personals del verb.

- Infinitiu simple. Usos: com a substantiu (*Bailar es muy bueno para el cuerpo*) i com a verb (*-¿Qué haces? -Estudiar*).
 - Gerundi: *estar* + gerundi. Usos (*Estás hablando muy alto; Estoy haciendo un máster*).
 - Participis regulars i irregulars. Usos: temps compostos del verb (*He comido mucho*) i com a adjectiu (*El sofá está roto*).
- #### 3.5.2.5.10 Usos i contrastos entre els verbs *ser* i *estar*; *haber* i *estar*.

3.5.2.6 Les preposicions i locucions preposicionals.

- Formes i usos de les preposicions simples d'ús més freqüent (*a, de, con, por, para, en, etc.*).
- Formes i usos de les locucions preposicionals d'ús més freqüent (*detrás de, delante de, al final de, enfrente de, etc.*).

3.5.2.7 Els adverbis i locucions adverbials.

- Formes, posició i usos dels adverbis d'ús més freqüent (*aquí, ahí, allí; arriba, abajo, delante, detrás, etc.; antes, después; nunca, siempre, normalmente, habitualmente, etc.*).
- Formes, posició i usos de les locucions adverbials d'ús més freqüent (*a mediodía, de noche, poco a poco, más o menos, etc.*).

3.5.2.8 Conjuncions i connectors més freqüents de coordinació (*y (e), o (u), ni, pero, en cambio*) i subordinació (*que, porque, es que, por eso, etc.*).

3.5.2.9 L'oració.

Regles generals de l'ordre dels elements constituents de l'oració afirmativa, negativa i Interrogativa.

3.5.2.9.1 L'oració simple. Tipus d'oració simple:

- Oració declarativa afirmativa i negativa (*Quiero ir la playa; No hay bastantes sillas*).
- Oració declarativa (afirmativa) + *¿verdad?; ¿no?* (*Esto es tuyo, ¿verdad?; Sois franceses, ¿no?*).
- Oració interrogativa directa introduïda per un pronom interrogatiu (*¿Dónde vives?*).
- Oració exclamativa (*¡Qué bonito!*).
- Oracions amb verbs d'opinió (*Creo que es muy tarde; Parece que va a llover*).
- Oració impersonal amb verbs unipersonals i de fenòmens atmosfèrics (*En la clase hay un armario; Aquí hace mucho frío*).

3.5.2.9.2 L'oració composta.

3.5.2.9.2.1 La coordinació.

- Oracions copulatives (*y / e*).
- Oracions disjuntives (*o / u*).
- Oracions adversatives (*pero, en cambio*).

3.5.2.9.2.2 La subordinació.

3.5.2.9.2.2.1 Oracions subordinades substantives d'infinitiu: en funció de subjecte (*Fumar es malo para la salud; Me gusta hacer deporte*); o en funció d'objecte directe (*Quiero visitar la Sagrada familia*).

3.5.2.5.2.2.2 Oracions subordinades substantives flexionades amb verbs d'opinió en forma afirmativa i en present d'indicatiu (*Creo que es muy caro; Me parece que tiene dos hijos*).

3.5.2.5.2.2.3 Oracions subordinades de relatiu amb antecedent conegut i pronom o determinant (*Pedro es el que lleva traje; Mi madre es aquella que está a la derecha*).

3.5.2.5.2.2.4 Oracions subordinades adverbials: temporals (*cuando* + present d'indicatiu; *antes de / después de* + infinitiu); causals (*porque, es que* + indicatiu); finals (*para* + infinitiu); consecutives (*por eso*); condicionals (*Si* + present d'indicatiu, + present d'indicatiu; futur / *ir a* + infinitiu); comparatives: d'inferioritat (*Juan es menos alto que Lui*); d'igualtat (*Tu coche es tan caro como el mío*); i de superioritat (*Nuestros vestidos son más bonitos que los suyos*).

3.5.3 Fonètic-fonològics.

3.5.3.1 Identificació i producció de fonemes vocàlics i consonàntics.

3.5.3.2 Introducció a l'enllaç dels sons en el grup fònic: la sinalefa (*ir al cine = iral cine*).

3.5.3.3 Classificació de les paraules per la posició de l'accent fònic: agudes (*borrador*), planes (*mesa*) i esdrúixoles (*lámpara*).

3.5.3.4 Sensibilització al reconeixement i pronunciació de l'accent, ritme i entonació estàndard.

3.5.3.5 Identificació i producció dels patrons melòdics de l'entonació enunciativa (*Hoy es lunes*); interrogativa (*¿Vienes al cine?*); i exclamativa (*¡Qué frío!*).

- Correspondència entre les unitats melòdiques, les pauses i el sistema de puntuació: punt, coma, signes d'interrogació i exclamació.

- Sensibilització de la importància dels factors melòdics per comunicar-se de forma efectiva amb els interlocutors en els actes de parla més freqüents (*¿Puedes abrir la ventana, por favor?*); les salutacions (*Hola, ¿qué tal?*); i les expressions de cortesia quotidianes (*¡Mucho gusto, encantada!*).

3.5.4 Ortotipogràfics.

3.5.4.1 L'alfabet (*A/a, B/b, etc.*). Relació grafia i so (*c = /k/*).

3.5.4.2 Iniciació a l'ús de majúscules i minúscules. Noms propis (*María; Los Pirineos; Barcelona*); inici d'enunciat i després de punt (*Hoy no hay clase. Mañana, sí*).

3.5.4.3 Grups de lletres que representen un únic so (*ch / ll / rr / qu; g = gu*); o que no sona (*h*).

3.5.4.4 Lletres que poden representar sons diferents; *g* (*gato, gente*), *c* (*casa, cine*).

3.5.4.5 Introducció a la separació sil·làbica en textos escrits (*me-sa; gran-de, cor-to; a-que-lla*).

3.5.4.6 L'accent. Introducció a les regles generals d'accentuació de les paraules i de l'accent gràfic especialment en les formes verbals que s'estudien (*estás, están; canté, cantó; comí, comió; iré, etc.*); en les paraules d'ús freqüent que en porten (*después,*

además, etc.) i en les que es distingeixen per l'accent diacrític (*mí/mi*; *sé/se*, etc.).

3.5.4.7 Els signes de puntuació: punt, coma, dos punts, punt final, punt seguit.

3.5.4.8 Abreviatures d'ús freqüent (*Sr.*, *Sra.*, *Vd.*, *Avda.*, *C/*, *Pº.*, *n.º*, *tfn.*, *ej.*, *pág.*; *km*; *m²*; *g*, *l*, etc.).

3.5.4.9 Lectura de les sigles d'ús més freqüent (EOI, UE, EEUU, RAE, etc.).

3.5.4.10 Símbols d'ús freqüent (@, €, \$, £, Ø, =, ≠).

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita i oral.

Comprèn i produeix textos orals i escrits breus, clars i senzills, en llengua estàndard, en situacions senzilles i quotidianes, en registre informal o semiformal. Pot cometre errors bàsics de forma sistemàtica. Les pauses i les reformulacions són evidents.

2. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet de forma senzilla, oralment o per escrit, la informació clau de textos breus, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes quotidians, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions i malgrat les limitacions lèxiques. Col·labora en la interacció si l'interlocutor parla lent i l'anima a participar. Copsa les dificultats i indica amb llenguatge simple quin és el problema. Té una actitud de mediació oberta, tot i que pot recórrer a estereotips culturals.

3. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, de manera bàsica i no sempre autònoma, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, en tasques senzilles i habituals que exigeixin un intercanvi simple i directe d'informació. No sempre dirigeix ell mateix la conversa, i col·labora a la creació de significat, per exemple, demanant per l'opinió dels interlocutors.

4. Interacció en línia.

Interactua de forma bàsica a través de les tecnologies digitals. Coneix la utilitat d'algunes eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida. Participa de forma asíncrona en intercanvis de tipus social simples, fent i responenent a preguntes, fent comentaris, i intercanviant idees sobre temes personals.

5. Estratègies de comprensió.

Utilitza estratègies bàsiques adequades per a la comprensió de les idees principals, i de la informació específica del text oral o escrit. Per exemple, adapta la velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix. Generalment ho fa correctament, però amb cert esforç.

6. Estratègies de producció.

Utilitza de manera adequada estratègies bàsiques per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa esquemes simples o copia models. En la interacció i

producció oral, fa preguntes simples, fa comparacions senzilles, repeteix, reformula o pren notes per traslladar la informació que necessita el destinatari, fa pauses per donar-se temps per pensar o demana ajuda a l'interlocutor per mantenir la interacció.

7. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement bàsic dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (costums, actituds i valors). Té un domini bàsic de les normes de cortesia.

8. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica les intencions comunicatives bàsiques i adapta la producció i interacció oral i escrita de forma senzilla. Utilitza, generalment de forma correcta, els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives bàsiques, en els registres informal i semiformal.

9. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu i una adequació bàsica a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

10. Coherència i cohesió.

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori bàsic de connectors i marcadors discursius, de la juxtaposició, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

11. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza oralment i per escrit el lèxic d'ús més freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, en situacions habituals o quotidianes.

12. Fluïdesa.

Es comunica amb una fluïdesa limitada utilitzant estructures formades per oracions bàsiques i/o expressions i fórmules automatitzades.

13. Riquesa i correcció gramatical.

Utilitza algunes estructures lingüístiques senzilles correctament, però encara comet sistemàticament errors bàsics.

14. Pronunciació.

Pronuncia i entona generalment de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Comet errors de pronúncia que poden interrompre la comunicació, i els interlocutors poden haver de sol·licitar repeticions.

15. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació elementals i les regles ortogràfiques bàsiques, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Bàsic A2

Èuscar

Nivell Bàsic A2

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lèxico-semàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Bàsic A2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma de manera suficient en situacions quotidianes de necessitat immediata en els àmbits personal i públic, amb un mínim de flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics per tal de mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per aconseguir aquesta finalitat, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus en una varietat de llengua estàndard, en un registre informal, que tractin sobre temes bàsics, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú d'ús freqüent.

1.2 Objectius generals de nivell.

1. Utilitzar la llengua, de forma receptiva, productiva i interactiva, com a mitjà de comunicació i d'expressió personal per tal de satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana.

2. Utilitzar les experiències i coneixements previs, tant lingüístics com socioculturals, per construir els nous aprenentatges.

3. Aprofitar totes les ocasions possibles d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma, dins i fora de l'aula.

4. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin resoldre situacions de comunicació en els contextos més habituals.

5. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin avaluar i continuar

l'aprenentatge de l'idioma un cop superat el Nivell Bàsic.

6. Adoptar una actitud oberta davant d'elements o situacions no característiques de la llengua pròpia que apareguin en el discurs.

7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre la informació essencial, les idees principals i la informació específica de textos orals i escrits de diversa tipologia, breus, clars i senzills, en llengua estàndard, contextualitzats i sobre temes habituals, familiars o coneguts, per tal de poder satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana, sempre que els textos orals emesos per mitjans audiovisuals o sense la presència de la persona emissora estiguin articulats amb claredat o certa lentitud, en bones condicions acústiques, i sempre que es pugui tornar a escoltar-ne alguns fragments, i en els textos escrits amb l'ajut del context i del suport visual i icònic.

Producció.

Produir i coproduir textos orals i escrits curts i senzills, sobre necessitats personals i situacions de la vida quotidiana, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport. Pel que fa a la producció oral, en situacions de comunicació habituals i en converses curtes, o en anuncis i presentacions preparades prèviament, amb una facilitat raonable i de forma eficaç, amb la col·laboració d'una persona interlocutora. Pel que fa a la producció escrita, seguint les convencions i formats adequats a cada tipus de text, i utilitzant frases simples connectades amb elements de cohesió bàsics.

Interacció.

Participar en interaccions socials bàsiques, i comunicar-se en tasques senzilles i rutinàries, amb un interlocutor, tant cara a cara com en línia, sobre tòpics i activitats familiars, intercanviant de forma senzilla, gestionant intercanvis socials molt curts, expressant necessitats, responent i agraït, tot i que normalment no pot comprendre prou i necessita un interlocutor de suport. Reconèixer quan els parlants estan en desacord o quan es produeixen dificultats i es poden utilitzar frases simples per buscar compromís i acord.

Mediació.

Mediar entre parlants de la llengua meta utilitzant paraules senzilles en situacions quotidianes predictibles sobre desitjos i necessitats personals, sempre que pugui repetir o reformular el missatge de tant en tant. Reformular un text breu i senzill sobre temes quotidians, concrets, familiars o d'interès immediat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo en un llenguatge senzill.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i per a la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístics com no lingüístics, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció per tal d'expressar-se amb

correcció i precisió.

- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què té lloc.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona medidora, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els

elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge:

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per a sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroalimentació del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitar totes les ocasions possibles per establir contacte fora de l'aula amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació

i interacció.

- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.).

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant, i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar/-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; repetir o sol·licitar repetició; demanar a algú que parli més a poc a poc; convidar; acceptar o declinar una invitació; concertar una cita; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i informació: demanar o donar informació o aclariments sobre una paraula o expressió que no es coneix o que s'ha oblidat o sobre la comprensió d'un enunciat; parafrasejar; lletrejar o sol·licitar que es lletregi una paraula; afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; demanar i dir a qui pertany quelcom; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; expressar ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; formular hipòtesis; predir; valorar un fet com a probable o improbable.
- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la

voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual, etc.; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

- Procediments lèxics: repeticions (*Joni hizkuntzak ikastea gustatzen zaio, hizkuntzazalea da-eta*); sinònims (*Bukatu dugu 2. ariketa. Dena amaitu eta gero, pote bat hartzera joango gara*); i antònims (*Bilbok auzo ederrak ditu, baina baita itsusiak ere*); hipònims i hiperònims (*Txakurak oso fidelak dira, animaliarik fidelenak*); metàfores (*Ixone poz-pozik etorri da gaur eskolara, txoritxo bat baino alaiago*); i metonímies (*Eskola bukatueta gero, pote bat hartzera joango gara*); proformes lèxiques (*Aditz laguntzaileak ez ditugu ulertzen eta horri buruz hitz egingo dugu gaur eskolan*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*Aurten Korrika ospatuko dugu*).

- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Jon Donostiara joan da asteburua pasatzera, bertan familia du-eta*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Hori da nirea, kotxe gorria*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *Ez ditut giltzak topatzen, ikusi dituzue?*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar: presa de contacte (*Kaixo, arratsalde on; Bai, esan?; Kontua da.., hasteko, lehenengo; bazen behin*); per ordenar (*batetik, bigarrenik; ondoren, gero, jarraian*); per concloure o resumir (*beraz*); per acabar (*amaitzeko, azkenik, bukatzeko, eta kitto*).
- Posicionament de l'emissor (*nik uste dut, nire iritziz*).
- Tractament de la informació. Buscar exemples: reformulació (*hau da, esan nahi dut*); exemplificació (*adibidez*); introducció de temes (*politikari buruz, kontua da, gai hau*).
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*gainera, ez hori bakarrik, baita ere, ere, etc.*); contrastius (*baina, ordea, hala ere*); causatius (*ze, horregatik*); consecutius (*beraz, orduan*); condicionals (*bestela, baldin ba-*); finals (*-t(z)era, -t(z)eko asmoa*); temporals (*orain, baino lehen, aurretik, ondoren, gero, bitartean, orain dela gutxi, duela asko, aspaldi, laster, etc.*).
- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*Konforme?; Argi?; Ulertu duzu(e); Bai?; Ezta?; Ados zaudete?*); advertència (*aizu, entzun, begira, adi*); acord (*noski, ados, ongi da, konforme*); desacord (*ez nago ados, bai zera*); tancament (*eta horixe, besterik ez, eta kitto, etc.*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels

individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia:

Vida quotidiana.

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals.

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, administració, etc.).

Condicions de vida.

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal.

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals.

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus, senzills i clarament estructurats.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, instrucció, exposició).
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, cançons, poemes, contes, missatges escrits o de veus, anuncis, notícies, fullets d'informació, programació de televisió, cartellera d'espectacles, horaris de transports, converses informals, xats, instruccions d'ús, llibre de text).
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.

- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus i senzills.
- Sobre temes generals, quotidians o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, anècdotes, transaccions, missatges escrits o de veu, notes, anuncis, converses informals, xats, indicacions, instruccions, simulacions, cançons, poemes, textos literaris breus).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) al destinatari (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (p. e. modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió); paralingüístics o paratextuals (p. e. demanar ajuda, assenyalar objectes, usar deíctics

o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica; o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals).

- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs après, coneguts per la persona usuària que li donen seguretat.
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, paràfrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció).
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles

malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1. Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut de textos simples informatius o avisos i missatges clars.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure infografies, mapes del temps o un diagrama de flux senzill.
- Selecció de paraules clau d'un text per reescriure'l de forma senzilla.
- Traducció oral aproximada de textos senzills com fulletons, correus electrònics o notícies, i traducció escrita de textos curts.
- Presa de notes senzilles en presentacions.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple descriure les emocions d'un personatge d'una sèrie.

3.4.3.1.2. Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup donant instruccions senzilles.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant per l'opinió.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords de forma senzilla i usant paraules simples.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals.) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües

entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre els dos textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lèxico-semàntics.

3.5.1 Lèxico-semàntics.

3.5.1.1 Repertoris lèxics i utilització adequada dels mateixos (producció i comprensió) en els contextos a que es refereixen els objectius especificats per a cada nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques: sinònims (*polit / Eder; azkar / bizkor*), antònims (*luze / labur; gozo / gazi*) i mots polisèmics (*hamaika, argi, azkar: argi ibili, ez dago argirik!*).

3.5.1.3 Paraules compostes i derivades.

Derivació: prefixos i sufixos de substantius i adjectius.

- Prefixos: *-ez* (*ezezagun, ezberdin*); *des-* (*desegin, desberdin*); *bir-/ ber-* (*berrikusi, birpasatu*).

- Suffixos: *-txo/-txu* (*katutxu, neskutxo*); *-zale* (*futbolzale, zinemazale*); *-dun/-tun* (*haurdun, txapeldun*); *-gailu/-kailu* (*hozgailu, garbigailu*); *-aro* (*haurtzaro*); *tegi/-degi* (*harategi, arrandegi*); *-zain* (*lorenzain, ertzain*); *-gile/-gin* (*zapatagile, okin*); *-le* (*ikusle, entzule*); *-tzaile* (*sortzaile, erretzaile*); *-ari* (*sukaldari, pilotari*); *-ti/-di* (*lotsati, beldurti*); *-garri* (*barregarri/beldurgarri*); *-tasun* (*maitasun, alaitasun*).

Composició:

- Substantiu + substantiu (*kafe makina, liburudenda, anai-arrebak, amazulo*).
- Substantiu + adjectiu (*sudurluze, tripaundi, burugogor*).

- Verb + substantiu (*egongela, ikaskide*).
- Verb + adjectiu (*ezkonberri, jaioberri*).
- Composició copulativa (*joan-etorri, nahaste-borraste, zalantza-dantza*).
- *aldi* (*matrikulaldi, Jazzaldi*); *-toki* (*jolastoki, jantoki*); *-alde* (*zonalde*); *-leku* (*igerileku, dantzaleku*).

3.5.1.4 Regles morfonològiques bàsiques (*tripaundi, ipurtarin, hizlari, etc.*).

3.5.1.5 Interjeccions (*Kontxo!; Ai ama!; Adi; Aizu; Gaixoa!*) i onomatopeies (*di-da, danba, ttipi-ttapa*).

3.5.1.6 Mots transparents o pròxims. Falsos amics (*pasadizo, ditxoso, etc.*).

3.5.1.7 Préstecs i mots d'origen estranger (*telefono, proiektore, kotxe, zinema, matematika, etc.*).

3.5.1.8 Frases fetes, dites i refranys (*Hau kuxidadea!; A ze parea; Karakola eta barea; Hauek komeriak!*).

3.5.2 Morfosintàctics.

Elements constituents de l'oració.

3.5.2.1 El substantiu.

3.5.2.1.1 Tipus de substantius: animats (persones i animals) / inanimats (plantes i objectes); comptables / in comptables (*sagar, lagun* vs. *gose, min*); individuals / col·lectius (*pertsona, ardi, sagar* vs. *jende, artalde, sagardi*); comuns / propis (*lore, hodei, lur* vs. *Lore, Hodei, Lur*).

3.5.2.1.2 Morfologia del substantiu: gènere (*semea(k)/alaba(k)* vs. *seme-alabak*).

3.5.2.1.3 El sintagma nominal: formació, ordre dels elements i elements imprescindibles i facultatius. *Nongo / Noren* + substantiu + adjectiu + article (*Goiko etxe berria*).

3.5.2.2 Els determinants.

3.5.2.2.1 Articles.

- *-a, -ak* i l'article de proximitat *-ok* (*Gure etxean amona eta biok bizi gara*).
- Distinció *-a / bat* (*Loreak ume bat du eta umea oso bihurria da*).
- *Bat / batzuk* (*Goxoki batzuk ditut hemen, nahi al duzu bat?*).

3.5.2.2.2 Demostratius: distinció entre singular, plural i la distància (temps i espai):

- Singular (*hau, hori, hura*).
- Plural (*hauek, horiek, haiek*).
- Intensius *-xe* (*hauxe, horixe, huraxe*).

3.5.2.2.3 Quantificadors:

- Numerals: ordinals i cardinals (*bi egun* vs. *bigarren eguna*); mides i quantitats (*botila bat ardo* vs. *ardo botila bat*); i expressions (*bospasei urte inguru*, *hamaika aldiz*, *hamar bat lagun*, *mila aldiz*, *niri bost axola zait*, etc.).
- Indefinits (*batzuk*, *asko*, *gutxi*, *nahiko*, *pila bat*, *pixka bat*, *dezente*, etc.: *Guk lagun dezente ditugu Gironan*).
- Distributius (*bana*, *binaka*: *Jar zaitezte binaka ariketa hau egiteko*); generals (*guztia*, *dena*, *oso*: *Hori guztia erreparasatu behar dugu*).

3.5.2.2.4 Determinats indefinits (*zer*, *zein*, *beste*: *Kontzertua bukatu eta gero, musikariek beste kanta bat jo dute*).

3.5.2.3 Els pronoms.

3.5.2.3.1 Els pronoms personals neutres i intensius (*neu*: *ni neuk egin dut hori*); reflexius (*noren burua*: *gure burua zaindu behar dugu*) i recíprocs (*elkar*: *Ariketa hau elkarrekin egingo dugu*).

3.5.2.3.2 Els indefinits.

- Derivats dels interrogatius (*inor*, *norbait*, *edonor*; *ezer*, *zerbait*, *edozer*).
- El pronom *beste* (*ariketa berri bat egingo dugu* vs. *beste ariketa bat egingo dugu*).

3.5.2.4 L'adjectiu.

- Simple (*lotsati*, *zakar*, *ilehori*, *erraz*, *ilun*, *samur*, *alfer*, *gazi*, etc.).

3.5.2.4.1 Izenlaguna.

- Sufix *-ko*: element del SN *+ko* (*Ehun metroko etxea*, *mendira joateko gogoa*).
- Adv. + *ko* (*egurrezko etxea*).
- Sufix *-(r)en* (*Amonaren kroketak*).

3.5.2.4.2. Morfologia de l'adjectiu.

- Expressió de grau: graduadors autònoms (*nahiko*, *ikaragarri*, *izugarri*, *oso*, *samar*: *Guri izugarri gustatzen zaigu txokolatea*) i duplicació (*Amonak arrain zopa goxo-goxoa prestatzen du*).
- Expressió de la comparació: desigualtat: *baino... -ago* (*Bilbo Donostia baino handiago da*); excés: *-egi* (*Bartzelona handiegia da*); superioritat: *hain* (*Hernaniko etxea hain handia da!*); igualtat: *Bezain / adina* (*Donostia Girona bezain handia da; Donostiak Gironak adina biztanle ditu*); superlatiu: *-en* (*Donostia hiri politena da*).
- Casos irregulars: *on*, *hobe*, *onegi*, *onen / ondo*, *hobeto*, *ondoegi*, *ondo* (*Idazlan hau ondo dago, baina beste hau hobeto*).

3.5.2.4.3 Posició de l'adjectiu dins del sintagma nominal (*etxe berria*, *musu gorria*).

3.5.2.4.4 L'aposició especificativa (*Udaberri pintxo*).

3.5.2.5 El verb.

3.5.2.5.1 Tipus de verbs.

- *Nor* i *nork* (Els 4 règims verbals: *nor*, *nor-nori*, *nor-nork*, *nor-nori-nork*).
- Sintètics (*izan*, *egon*, *joan*, *ibili*, *etorri*, *ukan*, *eduki*, *jakin*, *eraman*, *iruditu*) i perifràstics.

3.5.2.5.2 Formes no personals.

La nominalització: *-t(z)ea* (adjectiu + *izan*, *gustatu*, *kostatu*); *-t(z)en* (*ikasi*, *jakin*, *hasi*, *saiatu*); *-t(z)era* i *-t(z)eko*.

3.5.2.5.3 Formes personals: temps i aspecte.

L'aspecte:

-tu, *-t(z)en*, *-ko*. (*Goizean kafesnea gosaldut dut*; *Egunero kafesnea gosaltzen dut*; *Bihar kafesnea gosalduko dut*).

- *Aditz-oina*, usos: amb l'imperatiu (*Etor zaitezte eta har ezazue tarta puska bat*).

- Verbs sintètics:

- *Nor*: *joan*, *etorri*, *ibili*: Indicatiu, present i passat (1a i 3a persona del singular).

- *Nor-nork* (*nor*: 3a persona): *jakin*, *eraman*; Indicatiu present i passat (1a i 3a persona del singular).

- Verbs perifràstics:

- *Nor*: Indicatiu, present i passat; imperatiu (2a persona).

- *Nor-nori* (*nor*: 3a persona). Indicatiu, present i passat.

- *Nor-nork* (*nor*: 3a persona). Indicatiu, present, passat i imperatiu (2a persona).

- *Nor-nori-nork*. Indicatiu present. Formes més freqüents.

3.5.2.5.4 Modalitat (perifrasis verbals).

- *Ari izan*, *ahal izan/ezin izan*, *behar izan*, *nahi izan*, *balio izan*, *merezi izan*. Present (*Gaur afalondoan film bat ikusi ahal dugu*); passat (*Atzo afalondoan film bat ikusi ahal izan genuen*) i futur (*Bihar afalondoan film bat ikusi ahalko/ahal izango dugu*).

3.5.2.5.5 Locucions verbals.

- Substantiu + *egin*: *Hitz egin*, *lo egin*, *amets egin*, etc. (*Lo egin nahi dut*, *amets egiteko*).

3.5.2.5.6 Construccions impersonals (*Eskolan ezin da erre*).

3.5.2.5.7 Partícules verbals: *al* (*Ba al dakizu non dagoen Hospital kalea?*); *ote* (*Atea jo dute*, *nor ote da?*) i *omen* (*Pentsioak igoko omen dituzte*, *hori esan dute irratian*).

3.5.2.5.8 L'element inquirit: *galdegaia* (*Garazi erori egin da klean*).

3.5.2.6 Els adverbis.

3.5.2.6.1 Tipus d'adverbis.

- De temps: els més freqüents (*lehen, bart, gero, orain, beti, inoiz ez, etc.*).
- De freqüència (*askotan, batzuetan, astero, ostiralero, tarteka, urtean bi aldiz, astean bitan, etc.*); derivats dels interrogatius (*noizbait*).
- De lloc: els més freqüents (*hemen(txe), hor(txe), han(txe), gertu, hurbil, urrun, etc.*); derivats dels demostratius (*hona, horra, hara*); derivats dels interrogatius (*nonbait*).
- De manera: sufixos *-(e)la* (*bezala: Nik zuk bezala egin dut ariketa*); *-ki* (*ederki, poliki, gaizki, ongi: Ederki pasa genuen mintzodromoan*); *-to* (*ederto, ondo: Maitanek ondo ikasi du azken gaia*); *-ka* (*korrika, presaka, saltoka, kexaka: korrika eta presaka ibili gara, baina garaiz iritsi gara lanera*); *-ik* (*bakarrik, bizirik, biluzik: Saioa bakarrik bizi da*).
- Graduadors: *gutxien, gehien* (*Niri rock musika gustatzen zait gehien*).
- D'opinió: certa (*ziur, seguru: seguru nago aurten guk irabaziko dugula pintxo lehiaketa*); incerta (*beharbada, agian: Zerua gris samar dago, eta agian, iluntzean, euria egingo du*).

3.5.2.6.2 Locucions adverbials: *di-da, hala-hola, badaezpada, zorionez, zoritxarrez, etc.* (*Zerua goibel dago eta aterkia hartuko dut badaezpada*).

3.5.2.6.3 La posposició.

- Nor i partitiu: *gabe* (*Pello lanik gabe geratu da, etxe gabe ez geratzea espero dugu!*).
- Noren: expressions locatives; *alde, kontra, arabera* (*Armairua paretaren kontra jarriko dugu*).
- Nori: *buruz* (*Eskolan gaur erreferendunari buruz hitz egin dugu*).
- Non: *gora, behera* (*Txaranga klean gora eta behera ibili da herriko festetan*).
- Nondik: *kanpo* (*Iñakiren semea etxetik kanpo joan da bizitzera*).

3.5.2.6.4 La repetició: *justu-justu, ia-ia, blai-blai, etc.* (*Berandu atera gara etxetik eta ia-ia trena galdu dugu!*).

3.5.2.7 La declinació.

3.5.2.7.1 Els casos: casos gramaticals, casos d'espai i temps i d'altres (*Nor, nork, nori, non, noren, nora, norantz, zergatik / norengatik, nondik, norekin, nongo, norentzat, zertaz*).

3.5.2.7.2 Distinció.

- Singular i plural (*Ze pintxo goxoak! Nork egin ditu pintxoak?*)
- Noms comuns i propis (*Lurrek lurrean utzi ditu jostailuak*).
- Noms animats i inanimats: *norengan, norengana* (*Dentistarengana joan behar dut, ahoan mina dut-eta*).
- La *-a* orgànica (*bidaia / bidai-agentzia; literatura / literatur jardunaldia*).

3.5.2.8 L'oració simple.

3.5.2.8.1 Estructura de l'oració.

3.5.2.8.1.1 Ordre dels elements de l'oració. L'element inquirit *galdegaia* (*Gaur Miren unibertsitatera joan da; Gaur Miren joan da unibertsitatera; Gaur joan da Miren unibertsitatera; Gaur Miren unibertsitatera joan egin da*).

3.5.2.8.1.2 Declarativa afirmativa i negativa (*Leire etorri da* vs *Leire ez da etorri*).

3.5.2.8.1.3 Interrogativa (*Noiz etorri da?*; *Zenbat lagun zenituen txikitan?*); sufix *-en* (*Ez dakit non dagoen Hospital kalea*).

3.5.2.8.1.4 Exclamativa: *Zein/zer.../ -(en)!* (*Zein erraza (den)!*; *Bai...+ Adj.!* (*Bai ederra!*); *A zer (nolako)!* (*A zer (nolako) pare!*); demostratius i derivats (*Hau da hau, alfer hori!*); interjeccions i d'altres (*Ene!*; *Kontuz!*; *Tira!*; *Alde!*; *Kontxo!*; *Epa!*; *Ezta pentsatu ere!*; *Hor konpon!*; *Kaka zaharra!*; *Hori, hori!*; *Eutsi!*, etc.).

3.5.2.8.1.5 Imperativa (*Etor zaitez Hizkuntz Eskolara eta ikas ezazu Europako hizkuntzarik zaharrena, euskara!*); sufix *-(t)zeko* (*Amak garaiz etortzeko esan digu*).

3.5.2.9 L'oració composta.

3.5.2.9.1 La subordinació.

3.5.2.9.1.1 Oracions subordinades substantives: *-(e)la* (*Guk euskara erraza dela uste dugu*); *-t(z)eko* (*Bihar garaiz etortzeko esan digu aitak*); *(ea).../-(e)n* (*Ez dugu ulertzen zer egin behar dugun ariketa honetan*).

3.5.2.9.1.2 Oracions subordinades adjectives o de relatiu: *-(e)na* (*Koaderno gorria, mahai gainean dagoena, zurea da?*).

3.5.2.9.1.3 Oracions subordinades adverbials: temporals: *-(e)nean* (*Abisatu etxera iristen zarenean*); *aurretik / baino lehen* (*Goizetan gosaldutxatzen naiz*); *bitartean* (*Gosaldutxatzen bitartean irratia entzutea gustatzen zait*); *eta gero / ondoren* (*Gosaldutxatzen ondoren, zapatak jantzi eta lanera joaten naiz*); condicionals: *(baldin) ba* (*Zalantzarik baduzu, lasai galdetu*); causals: *-(e)lako* (*Gaur ez naiz lanera joan gaixorik esnatu naizelako*); finals: *-t(z)eko* (*Gauetan arropak prest uzten ditut, hurrengo goizean presaka ez ibiltzeko*); *-t(z)era* (*Joan zaitez, faborez, azokara barazki freskoak erostera*); comparatives: *(baino...-ago (a), baino...gehiago / gutxiago, hain* (*Donostia ez da Bilbo bezain handia, baina Gasteiz baino handiago da*).

3.5.2.9.2 La coordinació.

3.5.2.9.2.1 Oracions conjuntives: *eta, baita ere, ezta ere* (*Naiara Ordiziarra da, baita Mikel ere*).

3.5.2.9.2.2 Oracions juxtaposades: copulatives (*Bai, ..., bai...ez, ...ez...: Azokara joan naiz baina ez dut ez azenariorik, ez porrurik erosi, hau burua!*).

3.5.2.9.2.3 Oracions disjuntives: *edo, edota, ala* (*Zer nahiago duzu, tea ala kafea?*).

3.5.2.9.2.4 Oracions adversatives: *baina, baizik, ordea* (*Aizpea ez da oso langilea, Olatz ordea, bai, langile fina da*).

3.5.3 Fonètico-fonològics.

3.5.3.1 Sons i fonemes vocàlics. Diftongs ascendents */ai/ aizu, /ei/ zein, /oi/ oin, /au/ gau, /eu/ euri*. Absència de diftongs descendents. Els hiats: *[Donos.ti.a], [Jus.ti.zi.a], [Fun.tzi.o.a]*

3.5.3.2 Sons i fonemes consonàntics. Sistema de sibilants */z/, /s/, /x/, /tʃ/, /ts/ i /tx/*. Valor de la -r en posició final de paraula (*Gaur egun*).

3.5.3.3 Vocals i consonants epentètiques: -e i -r. (*Mikelen, Maiteren*)

3.5.3.4 Processos fonològics: elisió (*eta>ta, edo>o*); palatalització (*il/>(ll): hilabete; in/>(iñ) baina*) i assimilació (*ez dakigu> eztakigu, ez zoazte > etzoazte*).

3.5.3.5 Accent (*etxé, lagún, osásuná, uníbertsitaté*); ritme i entonació: el sintagma (grup fònic (*guré laguná*)) i l'oració (*mintzagaia i galdegaia* (*[Maite] [Donostian bizi da]*)).

3.5.3.6 Adaptació fonètica dels préstecs (*unibertsitate, Valentzia, erreferendum*).

3.5.3.7 Aproximació a les regles d'ús dels parlant nadius.

3.5.4 Ortotipogràfics.

3.5.4.1 L'alfabet.

3.5.4.2 Vocal epentètica davant de la -r (*arropa, errege, erreferendum, etc.*).

3.5.4.3 Ús de les majúscules i minúscules (*Bilbon jaio da baina familia donostiarra du*).

3.5.4.4 Representació gràfica de fonemes i sons.

3.5.4.5 Estructura sil·làbica. Divisió de paraules a final de línia.

3.5.4.6 La palatització dels substantius i dels adjectius: -dd, -ll, -tt (*onddo*).

3.5.4.7 La palatització per crear formes hipocorístiques (*gozo / goxo; zintzo / txintxo*).

3.5.4.8 La grafia h: números i demostratius; la posició (*hamar, hogeï, hau, hemen, mahai, etc.*).

3.5.4.9 Adaptació fonètica dels noms estrangers (*Erroma, Valentzia, Pirinioak*).

3.5.4.10 Ús dels signes de puntuació: la puntuació com a recurs de cohesió d'un text escrit.

3.5.4.11 Els dos punts: enumeració, exemples, salutacions d'inici de cartes i hores (*Kaixo, lagun;*, *Nik bi katu ditut: Miru eta Mara, 20:15ean helduko da*).

3.5.4.12 El punt: absència i presència del punt en abreviatures en sigles (*ETB, aek, HABE*); ordinals (*2.ariketa, 3.etik 8.era*); xifres (*1.500 liburu*); abreviatures (*etab., adib, or.*).

3.5.4.13 La coma: enumeracions en combinació amb el punt i coma; absència de coma entre l'element inquirit i el verb; per evitar ambigüitat; davant de coordenades adversatives i distributives; ús de la coma amb els connectors; ús de la coma amb aposicions, vocatius, salutacions i dates, expressió de duplicitat en refranys i dites (*Garazi iristen denean, bazkaltzen hasiko gara; Nagore, egin ezazu ariketa; gaur, gure eskolan...; azterketari buruz,...; eta, familiaz aparte, lagunak ere gonbidatu ditut festara; gaur, maiatzak, 13...; egun on, adiskideak*).

3.5.4.14 Punts suspensius: en omissions de text entre claudàtors. Enunciats incomplets.

3.5.4.15 Signes d'interrogació i exclamació: obligatorietat al final. Ús en oracions, grups nominals, adverbis o interjeccions.

3.5.4.16 El parèntesis: per a incisos. Intercalació d'informació secundària en el discurs.

3.5.4.17 El guió: paraules compostes, diàlegs, llistes, index (*txiki-txikia*); declinació de paraules estrangeres quan no són conegudes (*Marc-en laguna*); separació de sil·labes.

3.5.4.18 Cometes: expressar ironia, col·loquialisme, argot, vulgarismes, eslògans, títols, etc.

3.5.4.19 La data (*2018-IX-03, 2016ko martxoaren 4a*).

3.5.4.20 Els ordinals (*8.a, zortzigarrena*).

3.5.4.21 Grafia dels quantitatius determinats: fraccions, percentatges (*Ikasleen %5 emakumezkoak dira*).

4. Criteris d'avaluació.

1. Comprensió i expressió escrita i oral.

Comprèn i produeix textos orals i escrits breus, clars i senzills, en llengua estàndard, en situacions senzilles i quotidianes, en registre informal o semiformal. Pot cometre errors bàsics de forma sistemàtica. Les pauses i les reformulacions són evidents.

2. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet de forma senzilla, oralment o per escrit, la informació clau de textos breus, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes quotidians, sempre que pugui comprovar el significat

d'algunes expressions i malgrat les limitacions lèxiques. Col·labora en la interacció si l'interlocutor parla lent i l'anima a participar. Copsa les dificultats i indica amb llenguatge simple quin és el problema. Té una actitud de mediació oberta, tot i que pot recórrer a estereotips culturals.

3. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, de manera bàsica i no sempre autònoma, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, en tasques senzilles i habituals que exigeixin un intercanvi simple i directe d'informació. No sempre dirigeix ell mateix la conversa, i col·labora a la creació de significat, per exemple, demanant per l'opinió dels interlocutors.

4. Interacció en línia.

Interactua de forma bàsica a través de les tecnologies digitals. Coneix la utilitat d'algunes eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida. Participa de forma asíncrona en intercanvis de tipus social simples, fent i responent a preguntes, fent comentaris, i intercanviant idees sobre temes personals.

5. Estratègies de comprensió.

Utilitza estratègies bàsiques adequades per a la comprensió de les idees principals, i de la informació específica del text oral o escrit. Per exemple, adapta la velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix. Generalment ho fa correctament, però amb cert esforç.

6. Estratègies de producció.

Utilitza de manera adequada estratègies bàsiques per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa esquemes simples o copia models. En la interacció i producció oral, fa preguntes simples, fa comparacions senzilles, repeteix, reformula o pren notes per traslladar la informació que necessita el destinatari, fa pauses per donar-se temps per pensar o demana ajuda a l'interlocutor per mantenir la interacció.

7. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement bàsic dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (costums, actituds i valors). Té un domini bàsic de les normes de cortesia.

8. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica les intencions comunicatives bàsiques i adapta la producció i interacció oral i escrita de forma senzilla. Utilitza, generalment de forma correcta, els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives bàsiques, en els registres informal i semiformal.

9. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu i una adequació bàsica a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

10. Coherència i cohesió.

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori bàsic de connectors i marcadors discursius, de la juxtaposició, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

11. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza oralment i per escrit el lèxic d'ús més freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, en situacions habituals o quotidianes.

12. Fluïdesa.

Es comunica amb una fluïdesa limitada utilitzant estructures formades per oracions bàsiques i/o expressions i fórmules automatitzades.

13. Riquesa i correcció gramatical.

Utilitza algunes estructures lingüístiques senzilles correctament, però encara comet sistemàticament errors bàsics.

14. Pronunciació.

Pronuncia i entona generalment de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Comet errors de pronúncia que poden interrompre la comunicació, i els interlocutors poden haver de sol·licitar repeticions.

15. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació elementals i les regles ortogràfiques bàsiques, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Bàsic A2

Francès

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lèxico-semàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Bàsic A2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma de manera suficient en situacions quotidianes de necessitat immediata en els àmbits personal i públic, amb un mínim de flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics per tal de mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per aconseguir aquesta finalitat, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus en una varietat de llengua estàndard, en un registre informal, que tractin sobre temes bàsics, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú d'ús freqüent.

1.2 Objectius generals de nivell.

1. Utilitzar la llengua, de forma receptiva, productiva i interactiva, com a mitjà de comunicació i d'expressió personal per tal de satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana.

2. Utilitzar les experiències i coneixements previs, tant lingüístics com socioculturals, per construir els nous aprenentatges.

3. Aprofitar totes les ocasions possibles d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma, dins i fora de l'aula.

4. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin resoldre situacions de comunicació en els contextos més habituals.

5. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin avaluar i continuar l'aprenentatge de l'idioma un cop superat el Nivell Bàsic.

6. Adoptar una actitud oberta davant d'elements o situacions no característiques de la

llengua pròpia que apareguin en el discurs.

7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre la informació essencial, les idees principals i la informació específica de textos orals i escrits de diversa tipologia, breus, clars i senzills, en llengua estàndard, contextualitzats i sobre temes habituals, familiars o coneguts, per tal de poder satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana, sempre que els textos orals emesos per mitjans audiovisuals o sense la presència de la persona emissora estiguin articulats amb claredat o certa lentitud, en bones condicions acústiques, i sempre que es pugui tornar a escoltar-ne alguns fragments, i en els textos escrits amb l'ajut del context i del suport visual i icònic.

Producció.

Produir i coproduir textos orals i escrits curts i senzills, sobre necessitats personals i situacions de la vida quotidiana, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport. Pel que fa a la producció oral, en situacions de comunicació habituals i en converses curtes, o en anuncis i presentacions preparades prèviament, amb una facilitat raonable i de forma eficaç, amb la col·laboració d'una persona interlocutora. Pel que fa a la producció escrita, seguint les convencions i formats adequats a cada tipus de text, i utilitzant frases simples connectades amb elements de cohesió bàsics.

Interacció.

Participar en interaccions socials bàsiques, i comunicar-se en tasques senzilles i rutinàries, amb un interlocutor, tant cara a cara com en línia, sobre tòpics i activitats familiars, intercanviant de forma senzilla, gestionant intercanvis socials molt curts, expressant necessitats, responenent i agraint, tot i que normalment no pot comprendre prou i necessita un interlocutor de suport. Reconèixer quan els parlants estan en desacord o quan es produeixen dificultats i es poden utilitzar frases simples per buscar compromís i acord.

Mediació.

Mediar entre parlants de la llengua meta utilitzant paraules senzilles en situacions quotidianes predictibles sobre desitjos i necessitats personals, sempre que pugui repetir o reformular el missatge de tant en tant. Reformular un text breu i senzill sobre temes quotidians, concrets, familiars o d'interès immediat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo en un llenguatge senzill.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de

l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i per a la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístics com no lingüístics, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què té lloc.

- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la

llengua.

- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge:

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per a sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroalimentació del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitar totes les ocasions possibles per establir contacte fora de l'aula amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.).

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant, i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar/-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; repetir o sol·licitar repetició; demanar a algú que parli més a poc a poc; convidar; acceptar o declinar una invitació; concertar una cita; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i informació: demanar o donar informació o aclariments sobre una paraula o expressió que no es coneix o que s'ha oblidat o sobre la comprensió d'un enunciat; parafrasejar; lletrejar o sol·licitar que es lletregi una paraula; afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; demanar i dir a qui pertany quelcom; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; expressar ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; formular hipòtesis; predir; valorar un fet com a probable o improbable.
- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual, etc.; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

- Procediments lèxics: repeticions (*C'est dur, très dur !; Ce n'est pas joli-joli; Elle a crié, mais crié!*); sinònims i antònims (*réserve, timide; beau, magnifique; grand, petit; courageux, lâche*); hipònims i hiperònims (*chat: mammifère; rose: fleur; logement: maison, appartement, studio*); metàfores i metonímies (*blanc comme un linge; rouge comme une tomate; boire un verre, la salle a applaudi*); Proformes lèxiques (*C'est la chose que / qui; C'est quelque chose d'étonnant*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*l'Hexagone, Le Pays du Soleil-Levant, La Belle Province*).
- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Cet auteur n'est pas très connu, il vient de publier son premier roman*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Si tu le vois, tu diras à Pierre que j'ai trouvé ses clefs*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *Lucas mange une poire, Pierre [mange] une pomme*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*pour commencer; d'abord, en introduction*); per ordenar (*d'abord, ensuite, après; alors, enfin*); per concloure o resumir (*pour conclure; en conclusion*); per acabar (*pour finir*).
- Posicionament de l'emissor (*pour moi; je trouve que; je crois que; je pense que; c'est inutile de*).
- Tractament de la informació: reformulació (*c'est-à-dire; je veux dire*); exemplificació (*par exemple*); introducció de temes (*en ce qui concerne; par rapport à*).
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*et, puis*); contrastius (*mais cependant*); causatius (*car, parce que, puisque*); consecutius (*donc, par conséquent*); condicionals (*s*); finals (*pour*); temporals (*avant, après, pendant, maintenant, alors*).
- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*C'est clair?; C'est bien ça?; Comment?; Tu comprends / Vous comprenez?*); advertència (*Écoute / Écoutez-moi; Fais attention*); acord (*Oui, c'est ça; Je suis d'accord avec toi / vous; Tout à fait!*); desacord (*Ah non; Pas du tout; Je ne suis pas d'accord avec; C'est faux*); tancament (*Voilà; C'est tout; À bientôt, etc.*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis

interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia:

Vida quotidiana.

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals.

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, administració, etc.).

Condicions de vida.

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal.

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals.

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i

coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus, senzills i clarament estructurats.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, instrucció, exposició).
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, cançons, poemes, contes, missatges escrits o de veus, anuncis, notícies, fullets d'informació, programació de televisió, cartellera d'espectacles, horaris de transports, converses informals, xats, instruccions d'ús, llibre de text).
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

-Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus i senzills.
- Sobre temes generals, quotidians o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, anècdotes, transaccions, missatges escrits o de veu, notes, anuncis, converses informals, xats, indicacions, instruccions, simulacions, cançons, poemes, textos literaris breus).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
 - Adequació del text (oral o escrit) al destinatari (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (p. e. modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió); paralingüístics o paratextuals (p. e. demanar ajuda, assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica; o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals).
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o

gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).

- Ús de fragments de discurs après, coneguts per la persona usuària que li donen seguretat.
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, paràfrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció).
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1. Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut de textos simples informatius o avisos i missatges clars.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure infografies, mapes del temps o un diagrama de flux senzill.
- Selecció de paraules clau d'un text per reescriure'l de forma senzilla.
- Traducció oral aproximada de textos senzills com fulletons, correus electrònics o notícies, i traducció escrita de textos curts.
- Presa de notes senzilles en presentacions.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple descriure les emocions d'un personatge d'una sèrie.

3.4.3.1.2. Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup donant instruccions senzilles.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant per l'opinió.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords de forma senzilla i usant paraules simples.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals.) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el

llenguatge o simplificant informació complicada.

- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre els dos textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lèxico-semàntics.

3.5.1.1 Lèxic i aspectes semàntics.

3.5.1.2 Repertoris lèxics relacionats amb els temes i els àmbits de la vida quotidiana en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per a aquest nivell.

3.5.1.3 Famílies lèxiques:

- Antònims del lèxic d'ús freqüent (*gentil, méchant*). Antònims que oposen qualitats i característiques (*grand / petit; aimable / désagréable*).
- Homònims: alguns homònims bàsics (*mer / mère / maire; compte / conte / comte; pain / pin*).
- Sinònims bàsics (*amusant, drôle; parler, discuter*).

3.5.1.4 Paraules compostes i derivades:

- Prefixos: *re-, dé-, in-, -im* (*faire, refaire, défaire; capable, incapable; patient, impatient*).
- Sufixos: per marcar l'origen (*-ien/ienne, -ais/aise, éen/éenne: italien, italienne; islandais, islandaise*); per indicar professió (*-teur/trice, ien/ienne: agriculteur, agricultrice; informaticien, informaticienne*); per indicar botigues i oficis (*-erie, -ier, -er: boucherie, cordonnier, maraîcher*).
- Paraules compostes d'ús freqüent (*après-midi; grand-mère; beau-père, etc.*).

3.5.1.5 Abreviacions, sigles:

- Abreviacions de paraules d'ús freqüent de la vida quotidiana (*prof, appli, ciné, télé, sympa, etc.*).
- Sigles més freqüents (*HLM, SNCF, TGV, OGM, etc.*).

3.5.1.6 Interjeccions i onomatopeies:

- Onomatopeies i interjeccions més corrents (dolor: *Aïe*; silenci: *Chut!*; alleujament: *Ouf!*; fàstic: *Beurk!*; sons i sorolls: *toc, toc, bang*, etc.).

3.5.1.7. Mots transparents o pròxims. Falsos amics (*nom; depuis; embarrassé; salir*, etc.).

3.5.1.8. Préstecs i mots d'origen estranger, utilitzats en els camps semàntics bàsics (*weekend, tee-shirt, baby-sitter*, etc.).

3.5.2 Morfosintàctics.

3.5.2.1 Els determinants.

3.5.2.1.1 Articles: formes i usos.

- Determinats: formes i elidides.
- Indeterminats: article indefinits (formes) i partitiu (formes i elidides)
- Diferència d'ús entre article definit i article indefinit
- Omissió de l'article: noms propis (*J'ai connu Marie à une fête*).

3.5.2.1.2 Adjectius demostratius: formes i usos.

Alteracions provocades per la fonètica: *ce/cet (ce matin / cet ami, cet hotel)*; utilització amb les partícules *-ci* i *-là (Ce matin-là)*.

3.5.2.1.3 Adjectius possessius: formes i usos.

Alteracions provocades per la fonètica (*mon amie; ton adresse*).

3.5.2.1.4 Adjectius interrogatius i exclamatius (*Quelle heure est-il?; Quel vent!*).

3.5.2.1.5 Quantificadors.

- Els adjectius numerals cardinals (*un garçon, vingt moutons*) i ordinals (*premier étage*).
- Quantitatius (*beaucoup, peu, assez, trop*); indefinits (*plusieurs, tout, aucun*, etc.).

3.5.2.2 El substantiu.

- Tipus de substantius: concrets i abstractes (*la maison, la faim*); comuns i propis (*la fille, Céline*); comptables i incomptables (*un avion, de l'eau*).
- Morfologia del substantiu: gènere (cas especial de dos radicals diferents com: *oncle / tante; frère / soeur*, etc.) i nombre (cas dels substantius acabats en -s, -x, -z)
- Concordança.
- Casos especials d'ús freqüent (*le lait, le beurre, la voiture, la couleur*, etc.).

3.5.2.2 Els pronoms.

3.5.2.2.1 Pronoms personals subjecte (i cas del pronom *on*: *tout le monde, quelqu'un, nous*); pronoms tòpics, construccions pronominals: complements directes, complements indirectes, pronoms adverbials *en, y*. Ordre dels pronoms en la frase.

3.5.2.2.2 Relatiu: formes simples (*qui, que, où, dont*).

3.5.2.2.3 Interrogatiu (*qui, que, quoi, lequel, etc.*).

3.5.2.2.4 Demostratiu.

3.5.2.2.5 Possessiu.

3.5.2.2.6 Indefinit (*tous, quelqu'un, rien, personne, aucun, etc.*).

3.5.2.3 L'adjectiu qualificatiu.

- Morfologia: gènere i nombre; regular i irregular; grau: comparatiu i superlatiu (*Hector est aussi grand que Marc; Zoé, c'est la plus sympa*).
- Posició: abans o després del nom.
- Concordança: particularitats més freqüents. Els adjectius de colors (*des jupes orange*).
- Construcció verb + adjectiu: *se sentir* + adjectiu (*Cette femme se sent seule*).

3.5.2.4 El verb.

3.5.2.4.1 Tipus de verbs: predicatius més freqüents (transitius i intransitius); pronominals; impersonals (*Il pleut; Il neige*); auxiliars i semiauxiliars (*être, avoir, devoir, falloir, aller, venir, pouvoir, savoir, vouloir*).

3.5.2.4.2 Temps i aspecte: aspecte duratiu (*Je suis en train de travailler*); puntual (*Il est parti*); perfectiu (*Je finis de travailler*); imperfectiu (*Je travaillais*).

- Formes personals (indicatiu, condicional, imperatiu, subjuntiu) i no personals (infinitiu i participi).
- Temps simples: *présent, imparfait, futur simple, conditionnel présent, impératif, présent du subjonctif*.
- Temps compostos: *passé composé, plus-que-parfait* i *futur antérieur de l'indicatif*; verbs impersonals d'ús molt freqüent (*il faut; il est* + adjectiu; *il reste; il manque, etc.*).

3.5.2.4.3 Modalitat: perífrasis verbals més freqüents, en present i passat (*Il vient de rentrer; Il était sur le point de sortir*).

3.5.2.5 Les preposicions.

- Formes simples i locucions preposicionals més freqüents (*à côté de, en face de, etc.*).
- Formes i funcions: lloc (*sur, sous, devant, chez, etc.*: *en Belgique, au Japon, à Valenciennes*); mitjans de transport (*en voiture, à pied*); temps (*avant, après*); origen (*Je viens de Cuba*); objectiu (*pour*).

3.5.2.6 Els adverbis.

- Tipus i morfologia.
- D'ús més freqüent: de manera (*vite, mal, mieux*); temporals (*alors, bientôt, hier*); de quantitat i d'intensitat (*très, assez, plus trop*); de lloc (*dedans, dessous, derrière*); interrogatius i exclamatius (*Quand pourrions-nous partir?; Que c'est beau!*); d'afirmació (*certainement, volontiers*); i de negació (*aucunement, nullement*).
- Formació dels adverbis en *-ment* (normes generals).
- Posició de l'adverbi amb els temps simples (*Il travaille beaucoup*).

3.5.2.7 L'oració.

3.5.2.7.1 L'oració simple.

- Declarativa afirmativa i negativa (*Cathy répond; Elle ne répond pas*).
- Interrogativa: interrogació total (*Vous êtes d'accord?; Êtes-vous d'accord?; Est-ce que vous êtes d'accord?*) i parcial (*Qui es-tu?; Combien de semaines de congé as-tu?*).
- Exclamativa (*Il est fou!*).
- Imperativa (*Regarde-moi*).

3.5.2.7.2 L'oració composta.

La coordinació: conjuntives (*et, ni*); juxtaposades (*C'est d'accord: je pars*); disjuntives (*ou*); causals (*car*); adversatives (*mais*).

La subordinació:

- Relatives amb *qui, que, où, dont* (*C'est le premier concert que cet artiste donne à Montréal; Le jour où j'ai décidé de partir, tout a changé pour moi; Ce bureau dont il a besoin pour travailler est très économique*).
- Completives conjuntives: per expressar opinió (*je pense, je trouve; Je considère que c'est utile de bien manger*); sentiment (*Je suis contente que tu comprends la situation*); obligació i necessitat (*Il faut que tu trouves un bon médecin*); desig (*Je voudrais que tu viennes avec moi ce weekend*).
- Completives amb construccions infinitives (*Je suis contente de venir; J'aime partir au bord de la mer*).
- Completives interrogatives indirectes amb el verb introductori en present (*Je te demande si tu viendras; Il me demande comment je vais*).
- Circumstancials: causa (*parce que, puisque: Il ne part pas ce weekend parce qu'il est malade*); conseqüència (*c'est pourquoi, c'est pour cela que: Il y a trop de pub à la télé c'est pourquoi / c'est pour cela que je ne la regarde pas*); comparació i explicació (*Notre maison est plus grande que celle de Claude*); finalitat (*afin que, pour que, etc.*); condició i hipòtesi (introduïdes per la conjunció *si: Si tu veux, viens avec nous ce weekend*); temporals (*quand, lorsque, etc.*); de lloc (*Range tes affaires où tu peux*).

3.5.3 Fonètico-fonològics.

3.5.3.1 Accent, ritme i entonació.

- Patrons tonals d'elements lèxics aïllats.

- Patrons tonals de l'oració: grup fònic.
- La funció expressiva de l'accent: entonació enunciativa, interrogativa, exclamativa, imperativa.

3.5.3.2 Processos fonològics.

- Cas de l'*élision* (*lorsqu'elle viendra*).
- Sinalefa: *liaison* obligatòria amb /z/, /n/, /t/, /R/ i casos més corrents de sinalefa prohibida com: *et (Il a un frère et ≠ une soeur)*; entre un nom i un adjectiu (*un journaliste ≠ ennuyeux*); entre un nom i un verb (*Ce journaliste ≠ a de nombreux amis*).
- El fenomen de l'*enchainement* (*Il est...*).
- Marques orals de gènere, de nombre i de persona. Contrast de les marques fonètiques i ortogràfiques.
- Pronunciació de l'"e" muda (*préférait: /prefɛr/ /rɛ/*).
- Algunes pronunciacions particulars: adverbis en *-emment*; pronunciació de *tous* (*Ils sont tous là; tous les étudiants*); de *plus* (*Il n'y en a plus; J'en veux plus*); plural de *œuf*, *bœuf*.
- Pronunciació de mots forans (*weekend, shopping, look*).
- La pronunciació d'algunes consonants finals (*bus, tennis*).
- Pronunciació correcta del lèxic bàsic i de paraules corrents amb una pronunciació particular (*filis, second*).
- Reconeixement de les marques fonètiques més freqüents en el registre familiar: contraccions com és ara "*t'as*" en lloc de "*tu as*"; pèrdua de sons com és ara "*y a*", en lloc de "*il y a*"; "*j'le sais*".

3.5.3.3 Sons i fonemes vocàlics i semivocàlics.

- Fonemes vocàlics; oposició d'alguns fonemes (per exemple, /ə/ - /e/ - /ɛ/); vocals orals i nasals corresponents; fonemes corresponents a l'accent gràfic sobre e; paraules corrents amb una pronunciació particular (*femme, monsieur, etc.*); sons i fonemes semivocàlics: /j/ - /w/ - /ɥ/.

3.5.3.4 Sons i fonemes consonàntics.

- Oposició d'alguns fonemes (per exemple: /s/-/z/; /v/-/b/; /ʃ/-/ʒ/).
- El so /R/.

3.5.4 Ortotipogràfics.

3.5.4.1 Ortografia i aspectes gràfics.

- L'alfabet. Eels caràcters.
- Diferents formes dels caràcters (majúscules, minúscules, etc.).

3.5.4.2 Representació gràfica de fonemes i sons.

- Correspondència grafemes-fonemes:
- La "ç" per indicar el so /s/, allà on una sola "c" hagués representat el so /k/.

principalment davant de “a”, “o”, “u” (*ça, glaçon, reçu*).

- Grafies diferents que corresponen a un únic fonema: /ø/ *cheveu, nœud*; /ɛ/ *un, main, dessein, syncope*; /ɑ̃/ *en, an, champ, emballer, vengeance*; /ɛ/ *très, Noël, peigne, aime*.

- Grafies que poden suposar una particularitat en la pronunciació; en paraules d'ús corrent (Per exemple, “e” seguida de doble consonant: *caresse, belle*; i entre dues vocals: *voyage* /vwajaʒ/ en lloc de /vojaʒ/; “t” seguida de dues vocals: *patience, patio, libération*, etc.).

3.5.4.3 Casos corrents d'ortografia d'ús (o arbitrària) en relació amb el lèxic més bàsic (*bureau / bureaux; feu / feux; pneu / pneus; œil, yeux*).

3.5.4.4 Paraules d'ús freqüent en les quals la correspondència fonètica / ortografia és anòmala (*femme, fils, monsieur, second*).

3.5.4.5 Ortografia de formes homòfones conegudes (*vers / verre / vert; colle / col, etc.*).

3.5.4.6 Gènere i nombre regular i irregular del substantiu i de l'adjectiu (*journal, journaux; local, locaux*); sinalefa i variació ortogràfica (*cet / cette; bel / belle*).

3.5.4.7 Terminacions verbals.

Alteracions ortogràfiques en la conjugació dels verbs (verbs acabats en *-ger, -cer, -eler, -yer*: *je voyage, nous voyageons; je place, nous plaçons; j'appelle, nous appelons; je nettoie, nous nettoions*).

3.6 Concordança del *participe passé*.

- Sense auxiliar (*Reçue après le 30 septembre, l'inscription sera annulée*).

- Amb els auxiliars *être* i *avoir* (*Maman est rentrée tard; Les fraises que nous avons achetées sont mûres*).

3.7 Signes ortogràfics.

3.7.1 L'accent i la dièresi en paraules d'ús corrent (*aiguë, haïr, naïf, laïque, coïncider, etc.*).

3.7.2 L'apòstrof (*l'animal, j'écoute, l'histoire*).

3.7.3 L'ús del guionet en paraules compostes d'ús freqüent i en la inversió de la interrogació, pronoms després de l'imperatiu, números (*gratte-ciel; rez-de-chaussée; Viendra-t-il?; Écoutez-moi; trente-trois*).

3.7.4 Estructura sil·làbica. Divisió de paraules a final de línia.

3.8 Els signes de puntuació: normes generals.

3.9 Abreviatures (*M., Mme, ^{er}, 2e, etc.*).

3.10 Sigles (*EU, UE, CV, CDD, etc.*).

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita i oral.

Comprèn i produeix textos orals i escrits breus, clars i senzills, en llengua estàndard, en situacions senzilles i quotidianes, en registre informal o semiformal. Pot cometre errors bàsics de forma sistemàtica. Les pauses i les reformulacions són evidents.

2. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet de forma senzilla, oralment o per escrit, la informació clau de textos breus, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes quotidians, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions i malgrat les limitacions lèxiques. Col·labora en la interacció si l'interlocutor parla lent i l'anima a participar. Copsa les dificultats i indica amb llenguatge simple quin és el problema. Té una actitud de mediació oberta, tot i que pot recórrer a estereotips culturals.

3. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, de manera bàsica i no sempre autònoma, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, en tasques senzilles i habituals que exigeixin un intercanvi simple i directe d'informació. No sempre dirigeix ell mateix la conversa, i col·labora a la creació de significat, per exemple, demanant per l'opinió dels interlocutors.

4. Interacció en línia.

Interactua de forma bàsica a través de les tecnologies digitals. Coneix la utilitat d'algunes eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida. Participa de forma asíncrona en intercanvis de tipus social simples, fent i responent a preguntes, fent comentaris, i intercanviant idees sobre temes personals.

5. Estratègies de comprensió.

Utilitza estratègies bàsiques adequades per a la comprensió de les idees principals, i de la informació específica del text oral o escrit. Per exemple, adapta la velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix. Generalment ho fa correctament, però amb cert esforç.

6. Estratègies de producció.

Utilitza de manera adequada estratègies bàsiques per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa esquemes simples o copia models. En la interacció i producció oral, fa preguntes simples, fa comparacions senzilles, repeteix, reformula o pren notes per traslladar la informació que necessita el destinatari, fa pauses per donar-se temps per pensar o demana ajuda a l'interlocutor per mantenir la interacció.

7. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement bàsic dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (costums, actituds i valors). Té un domini bàsic de les normes de cortesia.

8. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica les intencions comunicatives bàsiques i adapta la producció i interacció oral i escrita de forma senzilla. Utilitza, generalment de forma correcta, els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives bàsiques, en els registres informal i semiformal.

9. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu i una adequació bàsica a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

10. Coherència i cohesió.

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori bàsic de connectors i marcadors discursius, de la juxtaposició, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

11. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza oralment i per escrit el lèxic d'ús més freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, en situacions habituals o quotidianes.

12. Fluïdesa.

Es comunica amb una fluïdesa limitada utilitzant estructures formades per oracions bàsiques i/o expressions i fórmules automatitzades.

13. Riquesa i correcció gramatical.

Utilitza algunes estructures lingüístiques senzilles correctament, però encara comet sistemàticament errors bàsics.

14. Pronunciació.

Pronuncia i entona generalment de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Comet errors de pronúncia que poden interrompre la comunicació, i els interlocutors poden haver de sol·licitar repeticions.

15. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació elementals i les regles ortogràfiques bàsiques, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Bàsic A2

Grec

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lèxico-semàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Bàsic A2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma de manera suficient en situacions quotidianes de necessitat immediata en els àmbits personal i públic, amb un mínim de flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics per tal de mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per aconseguir aquesta finalitat, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus en una varietat de llengua estàndard, en un registre informal, que tractin sobre temes bàsics, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú d'ús freqüent.

1.2 Objectius generals de nivell.

1. Utilitzar la llengua, de forma receptiva, productiva i interactiva, com a mitjà de comunicació i d'expressió personal per tal de satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana.

2. Utilitzar les experiències i coneixements previs, tant lingüístics com socioculturals, per construir els nous aprenentatges.

3. Aprofitar totes les ocasions possibles d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma, dins i fora de l'aula.

4. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin resoldre situacions de comunicació en els contextos més habituals.

5. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin avaluar i continuar l'aprenentatge de l'idioma un cop superat el Nivell Bàsic.

6. Adoptar una actitud oberta davant d'elements o situacions no característiques de la

llengua pròpia que apareguin en el discurs.

7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre la informació essencial, les idees principals i la informació específica de textos orals i escrits de diversa tipologia, breus, clars i senzills, en llengua estàndard, contextualitzats i sobre temes habituals, familiars o coneguts, per tal de poder satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana, sempre que els textos orals emesos per mitjans audiovisuals o sense la presència de la persona emissora estiguin articulats amb claredat o certa lentitud, en bones condicions acústiques, i sempre que es pugui tornar a escoltar-ne alguns fragments, i en els textos escrits amb l'ajut del context i del suport visual i icònic.

Producció.

Produir i coproduir textos orals i escrits curts i senzills, sobre necessitats personals i situacions de la vida quotidiana, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport. Pel que fa a la producció oral, en situacions de comunicació habituals i en converses curtes, o en anuncis i presentacions preparades prèviament, amb una facilitat raonable i de forma eficaç, amb la col·laboració d'una persona interlocutora. Pel que fa a la producció escrita, seguint les convencions i formats adequats a cada tipus de text, i utilitzant frases simples connectades amb elements de cohesió bàsics.

Interacció.

Participar en interaccions socials bàsiques, i comunicar-se en tasques senzilles i rutinàries, amb un interlocutor, tant cara a cara com en línia, sobre tòpics i activitats familiars, intercanviant de forma senzilla, gestionant intercanvis socials molt curts, expressant necessitats, responent i agraint, tot i que normalment no pot comprendre prou i necessita un interlocutor de suport. Reconèixer quan els parlants estan en desacord o quan es produeixen dificultats i es poden utilitzar frases simples per buscar compromís i acord.

Mediació.

Mediar entre parlants de la llengua meta utilitzant paraules senzilles en situacions quotidianes predictibles sobre desitjos i necessitats personals, sempre que pugui repetir o reformular el missatge de tant en tant. Reformular un text breu i senzill sobre temes quotidians, concrets, familiars o d'interès immediat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo en un llenguatge senzill.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de

l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i per a la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístics com no lingüístics, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què té lloc.

- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la

llengua.

- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge:

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per a sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroalimentació del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitar totes les ocasions possibles per establir contacte fora de l'aula amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.).

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant, i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar/-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; repetir o sol·licitar repetició; demanar a algú que parli més a poc a poc; convidar; acceptar o declinar una invitació; concertar una cita; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i informació: demanar o donar informació o aclariments sobre una paraula o expressió que no es coneix o que s'ha oblidat o sobre la comprensió d'un enunciat; parafrasejar; lletrejar o sol·licitar que es lletregi una paraula; afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; demanar i dir a qui pertany quelcom; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; expressar ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; formular hipòtesis; predir; valorar un fet com a probable o improbable.
- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual, etc.; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

- Procediments lèxics: repeticions (*σιγά σιγά, πού και πού*); sinònims (*πάω / πηγαίνω, όμορφος / ωραίος*) i antònims (*καλός / κακός, ακριβός / φτηνός*); hipònims i hiperònims (*ρούχα / πουκάμισο, παντελόνι, ζακέτα... χρώματα / κόκκινο, κίτρινο, μπλε*); metàfores i metonímies (*πεινάω σαν λύκος / κοκκινίζει όταν μιλάει με ξένους*); proformes lèxiques (*Αυτό που λες δεν είναι λογικό / Όλη η γειτονιά τον αγαπάει*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*Τι παίζουν στον κινηματογράφο απόψε; / Τα λέμε*).

- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Η κυρία που περπατάει γρήγορα είναι η μητέρα μου / Τον ξέρω τον αδελφό σου*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Αγόρασα απ'όλα, φρούτα, κρέας, ψάρι, αυγά και χόρτα*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *Σου αρέσει ο καφές; Καθόλου*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

-Organització global del text: marcadors per iniciar, per ordenar, per concloure o resumir, per acabar. (*λοιπόν, παρακαλώ, να σου πω, έχουμε και λέμε, μετά, αργότερα, έπειτα, γι'αυτό, στο τέλος*).

-Posicionament de l'emissor (*νομίζω, εγώ πιστεύω ότι*).

-Tractament de la informació: reformulació, exemplificació, introducció de temes (*δηλαδή, για παράδειγμα, π.χ., ξεκινάμε με*).

-Connectors per relacionar parts del text: sumatius, contrastius, causatius, consecutius, condicionals, finals, temporals, etc. (*και, ούτε, αλλά, όμως, γιατί, αν, για να, όταν, πριν, μέχρι να*).

-Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord, advertència, acord, desacord, tancament, etc. (*Σύμφωνοι; Έτσι δεν είναι; Εσύ τι λες; Προσοχή!, Συμφωνώ / διαφωνώ, έγινε*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia:

Vida quotidiana.

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals.

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, administració, etc.).

Condicions de vida.

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal.

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals.

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no

només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus, senzills i clarament estructurats.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, instrucció, exposició).
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, cançons, poemes, contes, missatges escrits o de veus, anuncis, notícies, fullets d'informació, programació de televisió, cartellera d'espectacles, horaris de transports, converses informals, xats, instruccions d'ús, llibre de text).
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (imatges, gènere textual, suport,

font).

- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus i senzills.
- Sobre temes generals, quotidians o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, anècdotes, transaccions, missatges escrits o de veu, notes, anuncis, converses informals, xats, indicacions, instruccions, simulacions, cançons, poemes, textos literaris breus).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) al destinatari (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (p. e. modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió); paralingüístics o paratextuals (p. e. demanar ajuda, assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica; o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals).
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs après, coneguts per la persona usuària que li donen seguretat.
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es

disposa per ajustar el missatge.

- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, paràfrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció).
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de

creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1. Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut de textos simples informatius o avisos i missatges clars.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure infografies, mapes del temps o un diagrama de flux senzill.
- Selecció de paraules clau d'un text per reescriure'l de forma senzilla.
- Traducció oral aproximada de textos senzills com fulletons, correus electrònics o notícies, i traducció escrita de textos curts.
- Presa de notes senzilles en presentacions.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple descriure les emocions d'un personatge d'una sèrie.

3.4.3.1.2. Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup donant instruccions senzilles.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant per l'opinió.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords de forma senzilla i usant paraules simples.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals.) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text amplificant-lo o sintetitzant-lo.

- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre els dos textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lèxico-semàntics

3.5.1.1 Lèxic més freqüent referit a camps semàntics bàsics i el relacionat amb els documents que apareguin i amb els interessos de l'alumnat.

3.5.1.2 Famílies lèxiques (*ζέστη / ζεστός-η-ο / ζεσταίνομαι*); sinònims (*μπλε / γαλάζιο*); antònims (*ανοίγω / κλείνω, όμορφος / άσχημος, μέρα/νύχτα*, etc.) i mots polisèmics (*παίζω, βάζω, καιρός*).

3.5.1.3 Paraules compostes (*βιβλιοπωλείο, αστυνομία, χορτοφάγος*) i derivades: gentilicis (*άγγλος, έλληνας / ελληνίδα, αθηναίος*); amb prefixos (*συμπαθητικός, άσχημος, έξοδος, ξυπνάω*); amb sufixos (*ελληνικός, μεζεδάκια, φρασούλα*).

3.5.1.4 Abreviacions (*κ., Παν / μιο, π.χ.*, etc.); sigles i acrònims (*ΚΤΕΛ, ΤΕΙ*).

3.5.1.5 Interjeccions (*Ωχ!, Τι; Μακάρι!*) i onomatopeies (*ζουζούνι, Αψού*).

3.5.1.6 Mots transparents o pròxims. (*ποίημα, φαινόμενο, αστροναύτης*). Falsos amics: hel·lenismes inexistents en grec modern (*Traumatòleg / ορθοπεδικός, oftalmòleg / οφθαλμίατρος*).

3.5.1.7 Mots d'origen estranger (*μωβ, μπάσκετ, ίντερνετ*).

3.5.1.8 Frases fetes (*Άκου να δεις, βρέχει καρεκλοπόδαρα, πάλι καλά*).

3.5.2 Morfosintàctics.

3.5.2.1 El substantiu.

3.5.2.1.1 Tipus de substantius: comptables (*σπίτι, αεροδρόμιο, καρέκλα, ήλιος*); incomptables (*ρύζι, θάλασσα, ευτυχία*); individuals (*νησί, κυνηγός, πόρτα*); col·lectius (*οικογένεια, κόσμος, αιώνας*); comuns (*λουλούδι, σκύλος, θάλασσα*); propis (*Ελλάδα, Γιώργος, Χριστούγεννα*).

3.5.2.1.2 Morfologia del substantiu.

3.5.2.1.2.1 Gènere: Masculí, femení, neutre. Flexió dels substantius gentilicis acabats en -ος (γάλλος / γαλλίδα, πολωνός / πολωνέζα); flexió invariable masculí femení (ο / η δικηγόρος, ο / η ηθοποιός, ο / η αρχηγός); gènere femení dels substantius acabats en -της (μαθητής / μαθήτρια, κομμωτής / κομμώτρια); gènere dels substantius acabats en -μα (το σώμα, το πρόβλημα, η πιτζάμα); gènere femení d'alguns substantius acabats en -ος (η οδός, η έξοδος, η έρημος).

3.5.2.1.2.2 Nombre. Flexió regular: masculí (άντρας / άντρες, ναύτης / ναύτες, δρόμος / δρόμοι); femení (καρέκλα / καρέκλες, αυλή / αυλές) i neutre (βιβλίο / βιβλία, νησί / νησιά, πράγμα / πράγματα, δάσος / δάσους); flexió irregular (καφές / καφέδες; άσκησις / ασκήσεις); flexió invariable d'alguns substantius d'origen no grec (μπαρ, ταξί, ροζ).

3.5.2.1.2.3 Casos. Nominatiu, acusatiu, genitiu, vocatiu. Nominatiu acusatiu genitiu regulars, masculí, femení, neutre. Vocatiu regulars. Vocatiu dels substantius masculins acabats en -ος (λύκος / λύκε!, Αλέξανδρος / Αλέξανδρε!, Νίκος / Νίκο!).

3.5.2.2 Els determinants

3.5.2.2.1 Articles. Article definit, declinació, singular/plural, casos (ο / οι, τον / τους, η / οι, την / τις, το / τα, του-της-του / των). Contraccions de l'article amb la preposició σε (Πάω στο σχολείο; Πήγαμε στους Δελφούς). Presència i absència de l'article definit (Ο αδελφός μου είναι γιατρός / σπουδάζει μηχανικός). Article indefinit, declinació, singular, casos (ένας-μία-ένα / ενός-μίας-ενός / έναν-μία-ένα).

3.5.2.2.2 Demonstratiu. Gènere, nombre i casos (αυτός-αυτή-αυτό / εκείνος-εκείνη-εκείνο) .

3.5.2.2.3 Possessiu. Posició del possessiu (ο φίλος μου / αγαπημένη μου φίλε!). Formes febles i fortes (μου-σου-του / της / του, δικός-ή-ό μου / σου / του-της-του).

3.5.2.2.4 Quantificadors.

3.5.2.2.4.1 Numerals. Cardinals. Ordinals.

3.5.2.2.4.2 Altres quantificadors: partitiu (μισός-ή-ό, ένα πέμπτο); col·lectiu (μια ντουζίνα; καμιά δεκαριά); quantitatiu (όλα (plural), τίποτα, λίγοι-ες-α; αρκετοί-ες-α, κάμποσοι-ες-α); comparatiu (περισσότεροι-ες-α). L'ús del πιο (πιο πολλοί). Distributiu (κάθε, απόένα). Multiplicatiu (διπλός, τριπλός).

3.5.2.3 Els pronoms.

3.5.2.3.1 Els pronoms personals. Formes de tractament (εσύ / εσείς).

3.5.2.3.2 Els pronoms. Casos. Formes fortes i febles. (Με βλέπει; Εσένα ποιος σε καταλαβαίνει;).

3.5.2.3.2 El pronom relatiu invariable που.

3.5.2.3.3 Els interrogatius (Ποιος-α-ο, Πόσος-η-ο, Τίνος;). Gènere, nombre i casos

(Εσύ με ποιους παίζεις;).

3.5.2.3.4 Els possessius (Δεν μου αρέσει το σπίτι του, προτιμώ το δικό μου).

3.5.2.3.5 Els demostratius (αυτός ο κύριος; θέλω εκείνες τις ντομάτες).

3.5.2.3.6 Els indefinits (κάποιος-α-ο, κανείς-καμιά-κανένα).

3.5.2.3.7. L'exclamatiu *τι* (Τι φασαρία!).

3.5.2.4 L'adjectiu.

3.5.2.4.1 Morfologia de l'adjectiu.

3.5.2.4.1.1 Gènere i nombre. Flexió regular (καλός-η-ο; νέος-α-ο; βαρύς-ιά-ύ). Invariables d'origen no grec: adjectius de colors (μια ροζμπλούζα; ένα ροζ πουκάμισο).

3.5.2.4.1.2 Grau. Forma simple i perifràstica. Comparatiu de superioritat o inferioritat (Ο Κώστας είναι πιο ψηλός από τον Παύλο, Η Ειρήνη είναι καλύτερη μαθήτρια από την Ευγενία). Comparatius irregulars (περισσότερος; καλύτερος; χειρότερος). Superlatiu relatiu (ο καλύτερος στον κόσμο; η ομορφότερη της τάξης).

3.5.2.4.2 Posició de l'adjectiu respecte del nom (ένας καλός μαθητής; ένα βιβλίο υπέροχο).

3.5.2.5 El verb.

3.5.2.5.1 Tipus de verbs: regulars (έχω, μιλάω, ντύνω-ντύνομαι) i irregulars (βλέπω, λέω, πίνω, είμαι). Verbs transitius i intransitius: (χαλάω, ανοίγω). Veus del verb: activa, passiva i mitjana (βλέπω, γράφομαι, χαίρομαι); verbs reflexius i recíprocs. La veu passiva (Πλένομαι κάθε πρωί, Κοιταζόμαστε στα μάτια, Βάφεται από τον μπογιατζή). Verbs modals i perífrasis impersonals (βρέχει, έχει, απαγορεύεται, είναι εύκολο, δεν είναι δυνατόν).

3.5.2.5.2 Formes personals i no personals. Absència del infinitiu. Indicatiu, subjuntiu. Funcions sintàctiques dins de l'oració.

3.5.2.5.3 Temps i aspecto.

3.5.2.5.3.1 Temps verbal d'indicatiu.

- Expressió del present. Present d'indicatiu (veu activa i passiva): formes regulars dels verbs àtons en -ω (βλέπω); tòνics en -ώ (αγαπάω-ώ / μπορώ) i àtons en -ομαι (πλένομαι).

- Expressió del passat. Formes regulars del pretèrit perfet simple (aorist sigmàtic: έλυσσα, έγραψα, άνοιξα, μίλησα) i formes irregulars (έδωσα, κατάλαβα, είπα, μπήκα). L'augment (έφερα-φέραμε, έπεσε-πέσατε, έδωσαν).

- Expressió del futur. Futur perifràstic amb θα+verb a partir del aorist sigmàtic (θαγράψω, θαντύσω) i irregulars (θαδώσω, θαπιω, θαέρθω). Futur a partir del tema del present (θαγράφω, θαντύνω, θαλέω).

3.5.2.5.3.2 Subjuntiu perifràstic *να + verb*. Formes regulars a partir del aorist sigmàtic (*ναλύσω, ναδιαβάσω, ναλείψω, ναπλέξω, ναβοηθήσω*). Altres verbs irregulars (*να φύγω, να πάρω, να δω*).

- Imperatiu. Formació del l'imperatiu regular a partir del aorist sigmàtic i altres verbs irregulars (*γράψε, μίλησε, βάλε, πες*).

3.5.2.5.3.3 Aspecte. Futur i subjuntiu. Aspecte puntual. (*θατρέξω, θαδιαβάσω, θαφάω, ναδώσω, ναπω*). Aspecte duratiu (*Θα τρέχω κάθε μέρ, Θα παίρνω το φάρμακό μου, Πρέπει να τρως ένα μήλο κάθε μέρα*).

3.5.2.6 Les preposicions.

3.5.2.6.1 Formes simples (*Είμαι από την Αθήνα*) i compostes (*Θα παίξω μαζί με τα παιδιά*). Contracció de la preposició *σε* amb el article (*Είμαι στο σχολείο*).

3.5.2.6.2 Funcions. Preposicions de lloc (*σε, ανάμεσα, etc.*); temps (*σε, etc.*); moviment (*σε, προς, etc.*); manera (*με*); finalitat (*για*). Locucions preposicionals de lloc (*δίπλα σε, πάνω σε, πάνω από, etc.*) i de temps (*πριν από*).

3.5.2.6.3 Ús més freqüent amb verbs (*μιλάω για, ζητάω από, etc.*).

3.5.2.6.4 Règim preposicional. Preposicions amb acusatiu (*Πάω στον Καναδά, Μιλάω για σένα*); i genitiu (*Μεταξύ του καναπέ και της πολυθρόνας*).

3.5.2.7 Els adverbis.

3.5.2.7.1 Tipus d'adverbis i locucions adverbials: de temps (*τώρα, αύριο, πέρσι*); de freqüència i duració (*πάντα, ποτέ, καμιάφορά, συνήθως, σπάνια*); de seqüència (*πρώτα, μετά, ύστερα*); de manera (*έτσι, ωραία, καλύτερα, ευτυχώς*); de lloc (*εδώ, εκεί, εδώπέρα, μέσα*); d'interrogació (*πού; πότε; πώς;*); de negació (*όχι, ποτέ*); d'afirmació (*ναι, μάλιστα, βεβαίως*); de dubte (*ίσως*) i de intensitat (*πολύ, λίγο, αρκετά*).

3.5.2.7.2 Morfologia dels adverbis acabats en *-α* i *-ως* (*καλά, σίγουρα, βέβαια-βεβαίως, ακριβώς*).

3.5.2.7.3 Grau. Forma simple i perifràstica. (*Αν τρέξεις πιο γρήγορα θα φτάσεις νωρίτερα*); comparatius irregulars (*Είμαι καλύτερα σήμερα*).

3.5.2.8 L'oració simple.

3.5.2.8.1 Estructura de l'oració. Concordances de persona i nombre entre subjecte i verb; entre subjecte i atribut/predicatiu, de gènere i nombre, de temps verbals i marcadors temporals.

3.5.2.8.2 Tipus d'oració simple: declarativa afirmativa (*Μαθαίνω ελληνικά*); interrogativa simple (*Πού είναι το σχολείο μας*); Element exclamatiu (*Τι ωραία μέρα!*). Imperativa (*Διαβάστε τα μαθήματά σας!*); impersonal (*Μου αρέσει η Ελλάδα, Πρέπει να περιμένεις*).

3.5.2.9 L'oració composta.

3.5.2.9.1 La subordinació: subordinades substantives: conjunció *ότι* / *πως* + oració subordinada (*Λέει ότι δεν θα έρθει*); subordinades adjectives o de relatiu: *που* amb antecedent explícit (*Ο κύριος που χαιρετάει είναι ο πατέρας μου*). subordinades adverbials: temporals: *όταν* + futur / *αοριστ* (*Όταν θα ανοίξεις θα έχεις μι αέκπληξη* / *Όταν άνοιξε την πόρτα είδε την Ελένη*); causals: *γιατί* (*Άργησε γιατί ξύπνησε αργά*); condicionals simples: *αν* (*Αν θέλεις, έλα*); finals: *να, για να* (*Έλα να τον δεις; θα το γράψω για να το καταλάβεις*).

3.5.2.9.2 La coordinació: oracions conjuntives: *και* (*Μιλάω και καταλαβαίνω ελληνικά*); disjuntives: *ή, ούτε...ούτε* (*Ή θα παίζεις ή θα διαβάζεις, Δεν μ'αρέσει ούτε η Εύα ούτε η Γιωργία*); adversatives: *αλλά, όμως* (*Το σπίτι είναι ωραίο αλλά πολύ ακριβό*); conclusives: *γι'αυτό* (*Δεν κατάλαβα την ερώτηση γι'αυτό δεν απάντησα*).

3.5.3 Fonètico-fonològics.

3.5.3 Sons i fonemes vocàlics.

3.5.4 Sons i fonemes consonàntics.

3.5.4.1 Sensibilització al reconeixement i pronunciació de l'accent, ritme i entonació estàndar del grec modern.

3.5.4.2 Distinció entre fonemes consonàntics.

3.5.4.3 Distinció entre fonemes: fricativa velar/fricativa palato-velar sonora [j] (*γάτα* / *γιαγιά, Γιώργος*). Fricativa velar sorda i fricativa palato-velar sorda (*χαλί* / *όχι, χέρι*).

3.5.4.4 Distinció entre fonemes bilabials i labiodentals (*μπ* / *β* (/b/,/v/): *μπαίνω/βάφω, μπήκα/βήμα*).

3.5.5 Accent, ritme i entonació.

3.5.5.1 Entonació amb accent doble i amb pronoms monosíl·labs accentuats (*Η ταυτότητά μου, Φόρεσέ του το, δώσε μού το*).

3.5.4 Ortotipogràfics.

3.5.4.1 L'alfabet grec.

3.5.4.2 Diferents formes dels caràcters. Ús de majúscules (*Γιώργος, Χριστούγεννα, Δευτέρα, Απρίλιος*) i minúscules (*έλληνας*).

3.5.4.3 Representació gràfica de fonemes i sons (*αύριο, ευτυχώς, χρησιμοποιούμε*).

3.5.4.4 El sistema vocàlic: ortografia. Els dígrafs: *αι, ει, οι, ου*.

3.5.4.5 El sistema consonàntic: Els dígrafs: *γκ, γγ, μπ, ντ*.

3.5.4.6 Signes ortogràfics. Accent gràfic: (*καλός, κάθισε*); doble accent (*τοαυτοκίνητόμου*); accent diacrític (*πως / πώς, που / πού*); dièresi (*ευρωπαϊκός*) i dièresi + accent (*ταΐζω*).

3.5.4.7 Signes de puntuació. Ús de punt, la coma, el punt alt (=punt i coma) (*Τα κατάλαβα όλα; Δεν έπρεπε να ρωτήσω τίποτα*); el signe d'interrogació (*Τι κάνεις;*) i el signe d'exclamació (!).

3.5.4.8 Estructura sil·làbica. Separació de síl·labes (primeres nocions) (*και-ρός, κά-στρο, α-κτι-νο-γρα-φί-α*).

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita i oral.

Comprèn i produeix textos orals i escrits breus, clars i senzills, en llengua estàndard, en situacions senzilles i quotidianes, en registre informal o semiformal. Pot cometre errors bàsics de forma sistemàtica. Les pauses i les reformulacions són evidents.

2. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet de forma senzilla, oralment o per escrit, la informació clau de textos breus, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes quotidians, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions i malgrat les limitacions lèxiques. Col·labora en la interacció si l'interlocutor parla lent i l'anima a participar. Copsa les dificultats i indica amb llenguatge simple quin és el problema. Té una actitud de mediació oberta, tot i que pot recórrer a estereotips culturals.

3. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, de manera bàsica i no sempre autònoma, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, en tasques senzilles i habituals que exigeixin un intercanvi simple i directe d'informació. No sempre dirigeix ell mateix la conversa, i col·labora a la creació de significat, per exemple, demanant per l'opinió dels interlocutors.

4. Interacció en línia.

Interactua de forma bàsica a través de les tecnologies digitals. Coneix la utilitat d'algunes eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida. Participa de forma asíncrona en intercanvis de tipus social simples, fent i responent a preguntes, fent comentaris, i intercanviant idees sobre temes personals.

5. Estratègies de comprensió.

Utilitza estratègies bàsiques adequades per a la comprensió de les idees principals, i de la informació específica del text oral o escrit. Per exemple, adapta la velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix. Generalment ho fa correctament, però amb cert esforç.

6. Estratègies de producció.

Utilitza de manera adequada estratègies bàsiques per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa esquemes simples o copia models. En la interacció i

producció oral, fa preguntes simples, fa comparacions senzilles, repeteix, reformula o pren notes per traslladar la informació que necessita el destinatari, fa pauses per donar-se temps per pensar o demana ajuda a l'interlocutor per mantenir la interacció.

7. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement bàsic dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (costums, actituds i valors). Té un domini bàsic de les normes de cortesia.

8. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica les intencions comunicatives bàsiques i adapta la producció i interacció oral i escrita de forma senzilla. Utilitza, generalment de forma correcta, els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives bàsiques, en els registres informal i semiformal.

9. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu i una adequació bàsica a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

10. Coherència i cohesió.

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori bàsic de connectors i marcadors discursius, de la juxtaposició, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

11. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza oralment i per escrit el lèxic d'ús més freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, en situacions habituals o quotidianes.

12. Fluïdesa.

Es comunica amb una fluïdesa limitada utilitzant estructures formades per oracions bàsiques i/o expressions i fórmules automatitzades.

13. Riquesa i correcció gramatical.

Utilitza algunes estructures lingüístiques senzilles correctament, però encara comet sistemàticament errors bàsics.

14. Pronunciació.

Pronuncia i entona generalment de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Comet errors de pronúncia que poden interrompre la comunicació, i els interlocutors poden haver de sol·licitar repeticions.

15. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació elementals i les regles ortogràfiques bàsiques, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Bàsic A2

Italià

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lèxico-semàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Bàsic A2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma de manera suficient en situacions quotidianes de necessitat immediata en els àmbits personal i públic, amb un mínim de flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics per tal de mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per aconseguir aquesta finalitat, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus en una varietat de llengua estàndard, en un registre informal, que tractin sobre temes bàsics, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú d'ús freqüent.

1.2 Objectius generals de nivell.

1. Utilitzar la llengua, de forma receptiva, productiva i interactiva, com a mitjà de comunicació i d'expressió personal per tal de satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana.

2. Utilitzar les experiències i coneixements previs, tant lingüístics com socioculturals, per construir els nous aprenentatges.

3. Aprofitar totes les ocasions possibles d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma, dins i fora de l'aula.

4. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin resoldre situacions de comunicació en els contextos més habituals.

5. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin avaluar i continuar l'aprenentatge de l'idioma un cop superat el Nivell Bàsic.

6. Adoptar una actitud oberta davant d'elements o situacions no característiques de la

llengua pròpia que apareguin en el discurs.

7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre la informació essencial, les idees principals i la informació específica de textos orals i escrits de diversa tipologia, breus, clars i senzills, en llengua estàndard, contextualitzats i sobre temes habituals, familiars o coneguts, per tal de poder satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana, sempre que els textos orals emesos per mitjans audiovisuals o sense la presència de la persona emissora estiguin articulats amb claredat o certa lentitud, en bones condicions acústiques, i sempre que es pugui tornar a escoltar-ne alguns fragments, i en els textos escrits amb l'ajut del context i del suport visual i icònic.

Producció.

Produir i coproduir textos orals i escrits curts i senzills, sobre necessitats personals i situacions de la vida quotidiana, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport. Pel que fa a la producció oral, en situacions de comunicació habituals i en converses curtes, o en anuncis i presentacions preparades prèviament, amb una facilitat raonable i de forma eficaç, amb la col·laboració d'una persona interlocutora. Pel que fa a la producció escrita, seguint les convencions i formats adequats a cada tipus de text, i utilitzant frases simples connectades amb elements de cohesió bàsics.

Interacció.

Participar en interaccions socials bàsiques, i comunicar-se en tasques senzilles i rutinàries, amb un interlocutor, tant cara a cara com en línia, sobre tòpics i activitats familiars, intercanviant de forma senzilla, gestionant intercanvis socials molt curts, expressant necessitats, responent i agraint, tot i que normalment no pot comprendre prou i necessita un interlocutor de suport. Reconèixer quan els parlants estan en desacord o quan es produeixen dificultats i es poden utilitzar frases simples per buscar compromís i acord.

Mediació.

Mediar entre parlants de la llengua meta utilitzant paraules senzilles en situacions quotidianes predictibles sobre desitjos i necessitats personals, sempre que pugui repetir o reformular el missatge de tant en tant. Reformular un text breu i senzill sobre temes quotidians, concrets, familiars o d'interès immediat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo en un llenguatge senzill.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de

l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i per a la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístics com no lingüístics, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què té lloc.

- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la

llengua.

- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge:

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per a sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroalimentació del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitar totes les ocasions possibles per establir contacte fora de l'aula amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.).

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant, i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar/-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; repetir o sol·licitar repetició; demanar a algú que parli més a poc a poc; convidar; acceptar o declinar una invitació; concertar una cita; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i informació: demanar o donar informació o aclariments sobre una paraula o expressió que no es coneix o que s'ha oblidat o sobre la comprensió d'un enunciat; parafrasejar; lletrejar o sol·licitar que es lletregi una paraula; afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; demanar i dir a qui pertany quelcom; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; expressar ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; formular hipòtesis; predir; valorar un fet com a probable o improbable.
- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual, etc.; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

- Procediments lèxics: repeticions (*Vorrei tornare a casa. A casa, dove mi aspetta la mia famiglia*); sinònims (*Non scappare!; Fuggire non serve a niente!*) i antònims (*Informati sull'arrivo e sulla partenza dei treni*); hipònims (*La lavatrice è un elettrodomestico indispensabile*) i hiperònims (*L'oro e l'argento sono metalli preziosi*); metàfores (*Giorgio è una lumaca*) i metonímies (*Bevi un bicchiere!*); proformes lèxiques (*Mio figlio vorrebbe studiare all'estero, ma questa scelta mi sembra troppo cara*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*cantare come un usignolo*).

- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *I gatti sono molto indipendenti: il mio torna a casa solo per mangiare*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Dovresti venire qui: a Roma il clima in settembre è incantevole!*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *Quanti figli hai? Due*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*Scusa / scusi, caro Paolo, Pronto?*); per ordenar (*prima di tutto, poi, da... a, alla fine*); per concloure o resumir (*così, allora, quindi*); per acabar (*per finire, è tutto*).
- Posicionament de l'emissor (*secondo me, credo / penso che*).
- Tractament de la informació: reformulació (*cioè, in altre parole*); exemplificació (*per esempio, come*); introducció de temes (*per cominciare, allora*).
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*e, anche*); contrastius (*ma, però, invece*); causatius (*perché, è per questo che*); consecutius (*che, così, tanto che*); condicionals (*se, nel caso che*); finals (*per, perché*); temporals (*quando, poi, mentre, alla fine*).
- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*Hai capito?; Davvero?; Cosa vuoi dire?*); advertència (*ascolta, guarda che*); acord (*va bene, d'accordo*); desacord (*non sono d'accordo, per niente*); tancament (*basta, è tutto*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia:

Vida quotidiana.

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals.

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, administració, etc.).

Condicions de vida.

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal.

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals.

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus, senzills i clarament estructurats.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, instrucció, exposició).
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, cançons, poemes, contes, missatges escrits o de veus, anuncis, notícies, fullets d'informació, programació de televisió, cartellera d'espectacles, horaris de transports, converses informals, xats, instruccions d'ús, llibre de text).
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.

- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus i senzills.
- Sobre temes generals, quotidians o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, anècdotes, transaccions, missatges escrits o de veu, notes, anuncis, converses informals, xats, indicacions, instruccions, simulacions, cançons, poemes, textos literaris breus).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) al destinatari (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (p. e. modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió); paralingüístics o paratextuals (p. e. demanar ajuda, assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica; o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals).
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs après, coneguts per la persona usuària que li donen

seguretat.

- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, paràfrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció).
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text

amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1. Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut de textos simples informatius o avisos i missatges clars.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure infografies, mapes del temps o un diagrama de flux senzill.
- Selecció de paraules clau d'un text per reescriure'l de forma senzilla.
- Traducció oral aproximada de textos senzills com fulletons, correus electrònics o notícies, i traducció escrita de textos curts.
- Presa de notes senzilles en presentacions.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple descriure les emocions d'un personatge d'una sèrie.

3.4.3.1.2. Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup donant instruccions senzilles.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant per l'opinió.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords de forma senzilla i usant paraules simples.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals.) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no

verbals.

- Simplificació d'un text amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre els dos textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lèxico-semàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics i utilització adequada que se'n pot fer (producció i comprensió) en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per aquest nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques: sinònims (*faccia / viso; fornaio / panettiere, etc.*); antònims (*amaro / dolce; pieno / vuoto, etc.*).

3.5.1.3 Paraules compostes (*caffellatte, maleducato*) i derivades: gentilicis (*tedesco, peruviano*); prefixos (*scomodo, antipatico*); sufixos (*bellezza, tassista*).

3.5.1.4 Abreviacions (*ecc., Sig., Sig.ra, etc.*). Sigles (*TV, CAP*).

3.5.1.5 Interjeccions (*Mah! Boh! Eh?*) i onomatopeies (*eccì, toc toc*).

3.5.1.6 Mots transparents o pròxims. Falsos amics (*subire/salire, burro, largo*).

3.5.1.7 Préstecs i mots d'origen estranger (*bar, film, shampoo*).

3.5.1.8 Frases fetes, dites, refranys (*L'abito non fa il monaco; Andare per le lunghe*).

3.5.2 Morfosintàctics.

Elements constituents de l'oració.

3.5.2.1 El substantiu.

3.5.2.1.1 Tipus de substantius: comptable (*bambino, pigiama*); incomptable (*latte, sangue*); concrets (*treno, cane*); abstractes (*amicizia, paura*); col. lectius (*esercito, foresta*).

3.5.2.1.2 Morfologia del substantiu: gènere (*ragazzo / ragazza; studente / studentessa; attore / attrice*) i nombre (*medico / medici; fuoco / fuochi; farmacia / farmacie*). Alguns casos irregulars més freqüents (*braccio / braccia; uomo / uomini; mille / mila*); invariables (*caffè, euro, moto*); defectius (*occhiali, forbici*).

3.5.2.2 Els determinants (morfologia i posició).

3.5.2.2.1 Articles definits i indefinits (*il libro, lo spagnolo, l'albero, gli studenti, un amico, un'amica*). Ús de les diferents formes segons les seves funcions (articles amb els dies de la setmana, etc.: *Il lunedì ho lezione; Lunedì prossimo no perché è festa*).
Concordança.

3.5.2.2.2 Demostratius. Ús i morfologia de *questo, quello* (*questo bicchiere, quella giacca*).

3.5.2.2.3 Possessius (*il mio cane, la tua pizza, i vostri compiti*). Ús amb noms de parentiu (*mio padre, la mia sorellina*). La forma *loro* (*i nonni e i loro nipoti*).

3.5.2.2.4 Quantificadors:

- Numerals (*uno, mille; mila; primo, secondo, etc.; paio*).
- Altres quantificadors: partitius (*un chilo di, un po' di*); quantitativus (*uno, due, decina*); indefinits (*molti, pochi*).

3.5.2.3 Els pronoms (morfologia i posició).

3.5.2.3.1 Pronoms personals de subjecte (*Io vado al mare, tu in montagna*). Pronoms personals amb funció de complements: formes àtones (*Ti vedo*); tòniques (*Sembra a me*) i combinades (*Te lo dico subito*).

- Ús de les diferents formes segons les seves funcions: Formes i posició amb els verbs modals (*Ti posso ascoltare / Posso ascoltarti*); sistematització amb imperatiu (*Dimmi / Lo dica*).

3.5.2.3.2 *Ci* amb valor pronominal i adverbial (*Alle sue parole? Non ci faccio caso; Conosco Roma e ci voglio tornare*); *ne* amb valor partitiu i amb valor de complement d'especificació (*Quante sorelle hai? Ne ho due; Ti intendi di musica classica? Sì, me ne intendo*). Ús idiomàtic de *ci* i *ne* (*Per fare questo piatto ci vogliono quattro ingredienti; Sono stanco di camminare, non ne posso più*).

3.5.2.3.3 Pronoms reflexius (*Caterina si pettina; Ci vediamo al bar*).

3.5.2.3.4 Pronoms relatius (*che, quale / i, chi: la gonna che ho comprato, il tavolo sul quale mangiamo; Non vedo chi sta parlando*).

3.5.2.3.5 Interrogatius (*Che?; Cosa?; Chi?; Qual è?, etc.*).

3.5.2.3.6 Exclamatius (*Che bello!; Bravo!*).

3.5.2.3.7 Els determinants com a pronoms: possessius (*i miei, le loro*); demostratius (*questi, quelli*); quantitativus (*nessuno, niente*); indefinits (*qualche, qualcuno*).

3.5.2.4 L'adjectiu.

3.5.2.4.1 Tipus d'adjectius: qualificatiu: -o (*allegro-a/-i/-e*); -e (*giovane/-i*); invariables (*blu, viola*); demostratiu (*questo, quello*); de quantitat (*poco, molto, troppo: poche ore, parecchio lavoro, molto freddo, troppa confusione*); indefinits (*qualche, alcuni/e, nessuno, ogni, qualsiasi*).

3.5.2.4.2. Morfologia de l'adjectiu (gènere, nombre regular i -irregular -go i -co (*lago / laghi; sacco / sacchi*). Els adjectius *questo, quello, bello* (canvi segons la posició: *quest'estate, quel ragazzo, bell'amica*). Invariables (*blu, viola*) i concordança amb el substantiu (*il bambino gentile, le studentesse inglesi, le macchine blu*).

3.5.2.4.3 Posició de l'adjectiu (*una casa grande / una gran casa*).

3.5.2.4.4 Expressió de la comparació: inferioritat / superioritat, igualtat / desigualtat (*più / di, meno / di: Mia sorella è più / meno alta di me; più / che, meno / che: Quella ragazza è più simpatica che bella; tanto / quanto: Roma è tanto bella quanto Parigi; così / come: Il mio appartamento è così grande come il tuo*).

3.5.2.5. El verb.

3.5.2.5.1. Tipus de verbs.

Regulars i irregulars més freqüents. Formes interrogatives i negatives (*Non avete fame?; Siete sposati? No, non siamo sposati*). Formes personals i no personals (*Come si dice?; Fa caldo; Va bene; Bisogna; Si mangia*).

3.5.2.5.2. Temps i aspecte.

- Formes verbals present d'indicatiu, regulars i irregulars més freqüents (*parlano, mangio, cerchi, può*).
- Ús del present amb valor de futur (*Stasera vado al cinema*).
- L'indicatiu en el sistema hipotètic (*Se costa troppo, non lo compro*).
- Ús de *forse, quando, secondo me, anche se, etc.* amb indicatiu.
- Formes verbals d'indicatiu en passat: *passato prossimo* (*Ho fatto; Sono andate*) i *imperfetto* (*parlavo, mangiavi*).
- Els auxiliars *essere* i *avere*: alguns casos especials d'ús més freqüent (*Sono dovuto/a andare; Ha salito le scale*).
- El verb *avere* amb els pronoms (*Ce l'ho; L'ho sentita*).
- Contrast *essere / esserci* (*Il libro è sul tavolo / C'è un libro sul tavolo*).
- Formes regulars e irregulars del futur d'indicatiu (*canteranno, berrò, vedrai*).
- La combinació dels temps del passat (*imperfetto, passato prossimo*) i del futur en els relats.
- Condicional: formes regulars i irregulars més freqüents (*potrebbe, vorrei*).
- Imperatiu. Formes regulars i irregulars més freqüents (*vai / va'*); formes afirmatives (*Bevi!*) i negatives (*Non bere!*); formals (*Venga / Non venga*).
- Subjuntiu present en les formes d'opinió (*Credo sia vero; Penso dica la verità*).
- Subjuntiu present i passat: formes regulars i irregulars més freqüents (*parlino, sappia, fosse*).
- Les concordances de temps i de mode i els seus usos més generals.

3.5.2.5.3 Modalitat (Perífrasis verbals *stare* + gerundi; *dovere, volere, potere* + infinitiu).

3.5.2.6 Les preposicions.

Formes simples i amb article (*articolate*) i locucions preposicionals (*invece di; prima di; davanti a; lontano da; accanto / vicino a; in mezzo a*).

3.5.2.6.1 Funcions. Casos més bàsics i freqüents: *a / in* de direcció i localització (*andare al mare / in montagna*); de temps (*alle dieci*); d'instrument (*andare in autobus*); de mode (*stare in silenzio*); *di* atributiu (*il quaderno di Paola*); partitiu (*avere del denaro*); d'origen (*È di Londra*); de matèria (*di carta*); *da* de procedència (*Vengo da Barcellona*); de direcció (*Vado da Mariella*); de localització (*Ci vediamo da Giovanni*); de temps (*Si frequentano da tre anni*); de finalitat (*tazzina da caffè*); *su* de localització (*il vaso sul pavimento*). Ús de les correlacions (*dalle... alle: dalle tre alle cinque*). Preposicions *improprie* d'ús més freqüent: *prima, dopo, fuori, dentro* (*È arrivato prima / dopo di me; Abita fuori città, dentro il cassetto*).

3.5.2.6.2 Ús més freqüent amb verbs (*cominciare a / da, finire di, pensare a, etc.*).

3.5.2.7 Els adverbis.

3.5.2.7.1 Morfologia d'alguns adverbis en *-mente* (*difficilmente, anticamente*).

3.5.2.7.2 Tipus d'adverbis.

- D'afirmació (*sì, certo, davvero, proprio*); de negació (*no, nemmeno, neppure, neanche, né... né*); de temps (*ancora, ora, prima, dopo, subito, presto, spesso, adesso*); de lloc (*lì, là, qui, qua, giù, su, laggiù, davanti, dietro, sopra, sotto, dentro, fuori, intorno*); de manera (*bene, male, quasi, volentieri, come, così, cioè, soltanto*); de quantitat (*poco, molto, abbastanza, troppo; quasi; più*); de possibilitat (*forse, chissà*); interrogatius i exclamatius (*chi, come, dove, quando, quanto, perché*); conseqüència (*allora*).

- Locucions adverbials (*di corsa / correndo, di sicuro / sicuramente; in fretta / frettolosamente, piano piano / lentamente*).

3.5.2.7.3 Posició a la frase (*anche, sempre, non... mai: Ci vado sempre; Non ci sono mai andata*).

3.5.2.8 L'oració simple.

Estructura de l'oració.

- Tipus d'oració simple: declarativa afirmativa (*Lavoro molto*) i negativa (*Non lo so*); interrogativa (*Come stai?*); exclamativa (*Che buono!*); imperativa (*Andate via!*); impersonal (*In questo bar si mangia bene*).

3.5.2.9 L'oració composta.

3.5.2.9.1 La coordinació: oracions coordinades (*e, eppure: Ordino un primo e un secondo; Ha studiato l'inglese per molti anni, eppure non lo parla*); juxtaposades (*Ho molto sonno, vado a letto*); disjuntives (*o, oppure: Passo a prenderti o / oppure ci vediamo in centro?*); adversatives (*ma, però, invece di: Non sono sicura di riuscirci, ma / però ci proverò; Invece di uscire, preferisce studiare*).

3.5.2.9.2 La subordinació: subordinades substantives (*Sei stato tu? Sì*); subordinades adjectives o de relatiu (*Il libro che leggo è facile*); subordinades adverbials: temporals (*Quando arrivo, ti chiamo; Pensa bene prima di parlare; Non parlare mentre mangi!*); de lloc (*Dove / da dove abita Luca, si vede il mare*); condicionals (*Se piove, non vengo*); causals (*perchè, dato che, siccome: Carlo è venuto a piedi perché ha la macchina rotta; Vado al cinema da solo, dato che non vuoi venirci; Siccome non vuoi venire, ci andrò da solo*); finals (*per + infinitiu: Piero vi telefonerà per parlarvi del viaggio*); concessives (*anche se: Ti vengo a trovare, anche se ho molti impegni*).

3.5.3 Fonètico-fonològics.

3.5.3.1 Sons i fonemes vocàlics: combinacions. Diftongs i triftongs (*puoi, muoio*).

3.5.3.2 Sons i fonemes consonàntics: Consonants simples i consonants geminades. Funció de les consonants geminades (*pena-penna; preso-presso*). Agrupacions *gl; gn*; sc. La lletra *h* muda.

3.5.3.3 Processos fonològics: ensordiment (*casa*); sonorització (*sveglia*); assimilació (*taxi, jeep, hobby*); elisions (*un'isola; c'è*); palatalització (*c/g + h*); alternança vocàli (*dovere / dev; sedere / siedo*); emmudiments vocàlics (*con il / col; con le / colle*).

3.5.3.4 Fonemes propis de l'italià: /v/ labiodental (*vino*); /k/ velar (*chiesa*); /t/ alveopalatal (*ciao*); /r/ inicial simple (*Roma*).

3.5.3.5 Accent, ritme i entonació, patrons tonals d'elements lèxics aïllats (*ámano*). Pronunciació de la *s* "impura" al principi de paraula.

3.5.3.5.1 Accent, ritme i entonació, patrons tonals de l'oració. Aspectes bàsics del ritme i l'entonació de la frase: interrogativa i exclamativa, assertiva, suspensiva (*viene con me, ma, ...*); incidental (*viene con me -dice lui-... ma...*).

3.5.4 Ortotipogràfics.

3.5.4.1 L'alfabet.

3.5.4.2 Diferents formes dels caràcters (majúscules, minúscules).

3.5.4.3 Representació gràfica de fonemes i sons (*chitarra, cinema, guerra*).

3.5.4.4 Signes ortogràfics (accent tònic i accent gràfic obligatori (*è, città*); apòstrof (*un'estate*); apòcope (*Signor Rossi, qual è?*)).

3.5.4.5 Els signes de puntuació (punt, coma, dos punts, etc.).

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita i oral.

Comprèn i produeix textos orals i escrits breus, clars i senzills, en llengua estàndard, en situacions senzilles i quotidianes, en registre informal o semiformal. Pot cometre errors bàsics de forma sistemàtica. Les pauses i les reformulacions són evidents.

2. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet de forma senzilla, oralment o per escrit, la informació clau de textos breus, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes quotidians, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions i malgrat les limitacions lèxiques. Col·labora en la interacció si l'interlocutor parla lent i l'anima a participar. Copsa les dificultats i indica amb llenguatge simple quin és el problema. Té una actitud de mediació oberta, tot i que pot recórrer a estereotips culturals.

3. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, de manera bàsica i no sempre autònoma, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, en tasques senzilles i habituals que exigeixin un intercanvi simple i directe d'informació. No sempre dirigeix ell mateix la conversa, i col·labora a la creació de significat, per exemple, demanant per l'opinió dels interlocutors.

4. Interacció en línia.

Interactua de forma bàsica a través de les tecnologies digitals. Coneix la utilitat d'algunes eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida. Participa de forma asíncrona en intercanvis de tipus social simples, fent i responent a preguntes, fent comentaris, i intercanviant idees sobre temes personals.

5. Estratègies de comprensió.

Utilitza estratègies bàsiques adequades per a la comprensió de les idees principals, i de la informació específica del text oral o escrit. Per exemple, adapta la velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix. Generalment ho fa correctament, però amb cert esforç.

6. Estratègies de producció.

Utilitza de manera adequada estratègies bàsiques per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa esquemes simples o copia models. En la interacció i producció oral, fa preguntes simples, fa comparacions senzilles, repeteix, reformula o pren notes per traslladar la informació que necessita el destinatari, fa pauses per donar-se temps per pensar o demana ajuda a l'interlocutor per mantenir la interacció.

7. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement bàsic dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (costums, actituds i valors). Té un domini bàsic de les normes de cortesia.

8. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica les intencions comunicatives bàsiques i adapta la producció i interacció oral i escrita de forma senzilla. Utilitza, generalment de forma correcta, els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives bàsiques, en els registres informal i semiformal.

9. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu i una adequació bàsica a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

10. Coherència i cohesió.

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori bàsic de connectors i marcadors discursius, de la juxtaposició, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

11. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza oralment i per escrit el lèxic d'ús més freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, en situacions habituals o quotidianes.

12. Fluïdesa.

Es comunica amb una fluïdesa limitada utilitzant estructures formades per oracions bàsiques i/o expressions i fórmules automatitzades.

13. Riquesa i correcció gramatical.

Utilitza algunes estructures lingüístiques senzilles correctament, però encara comet sistemàticament errors bàsics.

14. Pronunciació.

Pronuncia i entona generalment de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Comet errors de pronúncia que poden interrompre la comunicació, i els interlocutors poden haver de sol·licitar repeticions.

15. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació elementals i les regles ortogràfiques bàsiques, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Bàsic A2

Japonès

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lèxico-semàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Bàsic A2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma de manera suficient en situacions quotidianes de necessitat immediata en els àmbits personal i públic, amb un mínim de flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics per tal de mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per aconseguir aquesta finalitat, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus en una varietat de llengua estàndard, en un registre informal, que tractin sobre temes bàsics, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú d'ús freqüent.

1.2 Objectius generals de nivell.

1. Utilitzar la llengua, de forma receptiva, productiva i interactiva, com a mitjà de comunicació i d'expressió personal per tal de satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana.

2. Utilitzar les experiències i coneixements previs, tant lingüístics com socioculturals, per construir els nous aprenentatges.

3. Aprofitar totes les ocasions possibles d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma, dins i fora de l'aula.

4. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin resoldre situacions de comunicació en els contextos més habituals.

5. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin avaluar i continuar l'aprenentatge de l'idioma un cop superat el Nivell Bàsic.

6. Adoptar una actitud oberta davant d'elements o situacions no característiques de la llengua pròpia que apareguin en el discurs.

7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre la informació essencial, les idees principals i la informació específica de textos orals i escrits de diversa tipologia, breus, clars i senzills, en llengua estàndard, contextualitzats i sobre temes habituals, familiars o coneguts, per tal de poder satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana, sempre que els textos orals emesos per mitjans audiovisuals o sense la presència de la persona emissora estiguin articulats amb claredat o certa lentitud, en bones condicions acústiques, i sempre que es pugui tornar a escoltar-ne alguns fragments, i en els textos escrits amb l'ajut del context i del suport visual i icònic.

Producció.

Produir i coproduir textos orals i escrits curts i senzills, sobre necessitats personals i situacions de la vida quotidiana, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport. Pel que fa a la producció oral, en situacions de comunicació habituals i en converses curtes, o en anuncis i presentacions preparades prèviament, amb una facilitat raonable i de forma eficaç, amb la col·laboració d'una persona interlocutora. Pel que fa a la producció escrita, seguint les convencions i formats adequats a cada tipus de text, i utilitzant frases simples connectades amb elements de cohesió bàsics.

Interacció.

Participar en interaccions socials bàsiques, i comunicar-se en tasques senzilles i rutinàries, amb un interlocutor, tant cara a cara com en línia, sobre tòpics i activitats familiars, intercanviant de forma senzilla, gestionant intercanvis socials molt curts, expressant necessitats, responenent i agraint, tot i que normalment no pot comprendre prou i necessita un interlocutor de suport. Reconèixer quan els parlants estan en desacord o quan es produeixen dificultats i es poden utilitzar frases simples per buscar compromís i acord.

Mediació.

Mediar entre parlants de la llengua meta utilitzant paraules senzilles en situacions quotidianes predictibles sobre desitjos i necessitats personals, sempre que pugui repetir o reformular el missatge de tant en tant. Reformular un text breu i senzill sobre temes quotidians, concrets, familiars o d'interès immediat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo en un llenguatge senzill.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i per a la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístics com no lingüístics, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què té lloc.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el

procés d'aprenentatge.

- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.

- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge:

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per a sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroalimentació del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitar totes les ocasions possibles per establir contacte fora de l'aula amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.).

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant, i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar/-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; repetir o sol·licitar repetició; demanar a algú que parli més a poc a poc; convidar; acceptar o declinar una invitació; concertar una cita; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i informació: demanar o donar informació o aclariments sobre una paraula o expressió que no es coneix o que s'ha oblidat o sobre la comprensió d'un enunciat; parafrasejar; lletrejar o sol·licitar que es lletregi una paraula; afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; demanar i dir a qui pertany quelcom; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; expressar ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; formular hipòtesis; predir; valorar un fet com a probable o improbable.
- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.
- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i

aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual, etc.; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

Procediments lèxics: repeticions (複数 : 人々, 山々, 国々); sinònims i antònims (対義語: 男／女, 大きい／小さい, 広い／狭い, 内／外); hipònims i hiperònims (イチゴ／果物; 小学校／日本の学校); metàfores i metonímies (金髪／外人; 漫画／日本); proformes lèxiques (もの, こと, ところ, あれ); referències semàntiques basades en el coneixement del món (あれ, あの, あそこ, あんな).

Procediments sintàctics: anàfora (referència als elements esmentats en el discurs o presents en el context: 人称代名詞や指示代名詞や形容動詞など : これ, それ, あれ; こんな, そんな, あんな; そう; この人, その人, あの人); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: これ, それ, あれ; こんな, そんな, あんな); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: 主語の省略, 省略文: 「私は寿司です」「日本は長かったんですか」; 新聞の見出しの省略語, 砕けた日本語の助詞などの省略).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (まず, 初めに, 最初に); per ordenar (次に, それから, そして); per concloure o resumir (つまり); per acabar (最後に).
- Posicionament de l'emissor (私は).
- Tractament de la informació: exemplificació (例えば); introducció de temes (～が, ～けど).
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (そして, それに, それから, その上, し); contrastius (が, でも, けど, しかし); causatius (から, だから, ですから, それで, ので); consecutius (それで, それでは, じゃ, じゃあ); finals (そのために); temporals (～の時, 前, 後, ～てから).
- Marcadors propis del discurs oral: el torn de paraula 「あのう、すみませんが...」; recursos dilatoris 「ええと...」「そうですね」; demanda de confirmació o acord 「～ですね」; advertència 「～ですよ」; acord 「いいですね」「じゃ、そうしましょう」; desacord 「違います」「それはちょっと...」, etc.

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia:

Vida quotidiana.

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals.

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, administració, etc.).

Condicions de vida.

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal.

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals.

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus, senzills i clarament estructurats.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, instrucció, exposició).
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, cançons, poemes, contes, missatges escrits o de veus, anuncis, notícies, fullets d'informació, programació de televisió, cartellera d'espectacles, horaris de transports, converses informals, xats, instruccions d'ús, llibre de text).
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.

- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus i senzills.
- Sobre temes generals, quotidians o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, anècdotes, transaccions, missatges escrits o de veu, notes, anuncis, converses informals, xats, indicacions, instruccions, simulacions, cançons, poemes, textos literaris breus).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) al destinatari (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (p. e. modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió); paralingüístics o paratextuals (p. e. demanar ajuda, assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica; o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals).
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs après, coneguts per la persona usuària que li donen

seguretat.

- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, paràfrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció).
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text

amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1. Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut de textos simples informatius o avisos i missatges clars.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure infografies, mapes del temps o un diagrama de flux senzill.
- Selecció de paraules clau d'un text per reescriure'l de forma senzilla.
- Traducció oral aproximada de textos senzills com fulletons, correus electrònics o notícies, i traducció escrita de textos curts.
- Presa de notes senzilles en presentacions.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple descriure les emocions d'un personatge d'una sèrie.

3.4.3.1.2. Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup donant instruccions senzilles.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant per l'opinió.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords de forma senzilla i usant paraules simples.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals.) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no

verbals.

- Simplificació d'un text amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre els dos textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lèxico-semàntics

3.5.1.1 Distribució del lèxic japonès segons el seu origen: 大和言葉, 漢語, 外来語.

3.5.1.2 Famílies lèxiques: sinònims o quasi-sinònims: (やさしい／簡単だ); antònims: (やさしい／難しい); els *garaigo* (paraules d'origen estranger) i els seus sinònims o quasi-sinònims autòctons: (遠足／ハイキング).

3.5.1.3 L'aglutinació.

- Formació de paraules compostes. Per repetició: 人々...; i per unió de paraules diferents: ゴミ箱.
- Prefixos: 無-, 不-.
- Suffixos: -者, -家.
- Formació d'adverbis a partir d'un adjectiu per addició de -く i -に: 静かに.
- Formació de verbs per addició de する: 勉強する, 旅行する.

3.5.2 Morfosintàctics.

Elements constituents de l'oració.

3.5.2.1 El substantiu.

- Noms propis i comuns.
- Numerals cardinals: pronunciació xinesa (音) dels números: (一, 二, 三...); pronunciació japonesa (訓) dels números (四, 七), numerals ordinals (ús del sufix -番 i del sufix -目).
- Suffixos comptadors-classificadors: persones, animals i objectes (-人, -匹, -本); temps (-年, -月, -カ月).
- Substantius que expressen ubicació: 前, 後ろ, 上.
- Substantius que expressen temps: 今日, 明日, 午前, 午後.

- Substantius formals (形式名詞): l'ús del 時 i del こと.
- La nominalització d'oracions: ús del の i del こと.

3.5.2.2 Els determinants.

- L'ús de la partícula の: substantiu + の + substantiu.
- Modificació per un adjectiu.
- Modificació per frases de relatiu.

3.5.2.3 El pronom.

- Els pronom personals en formal i informal: わたくし, わたし, 僕.
- Els pronoms interrogatius: la forma ど (どれ, どの, どこ); altres pronoms (誰, いつ.).
- Formes possessives. L'ús de la partícula の: 私の.
- Pronoms demostratius: こ-そ-あ (これ, それ, あれ).
- Pronoms indefinits: l'ús de la partícula -か (何か.); l'ús de la partícula -も (何も).
- Pronoms que indiquen lloc: こ-そ-あ (ここ, そこ, あそこ).
- Pronoms que indiquen direcció: こ-そ-あ (こちら, そちら, あちら).
- Pronoms reflexius: 自分.

3.5.2.4 L'adjectiu.

3.5.2.4.1 Formes equivalents als adjectius demostratius: こ-そ-あ (この, その, あの).

3.5.2.4.2 Formes possessives: L'ús de la partícula の: 私の + nom.

3.5.2.4.3 L'adjectiu qualificatiu. L'adjectiu -い.

- La conjugació en present i passat afirmatiu i negatiu, formal i informal.
- La unió de l'adjectiu -い: -くて.
- La posició atributiva 「あの部屋は広いです」 i juxtaposada 「広い部屋です」

3.5.2.4.4 L'adjectiu qualificatiu. L'adjectiu -な.

- Tipologia de l'adjectiu -な: paraules d'origen japonès, xinès i *gairaigo*.
- La unió de l'adjectiu -な: -で.
- La posició atributiva 「あの部屋は静かです」 i juxtaposada 「静かな部屋です」

3.5.2.4.5 L'adjectiu auxiliar -たい(です).

- L'ús de -たい.
- La conjugació de -たい en present i passat, afirmatiu i negatiu, formal i informal.

3.5.2.4.6 Complementació de l'adjectiu mitjançant l'addició d'estructures modals de permís i possibilitat (forma -て／くて + も + いい／かまいません／よろしい); conjectura basada en l'aspecte (-そう: やさしそうな人).

3.5.2.5 El verb.

- Tipologia del verb: el verb である (l'ús de である com a verb copulatiu i com a verb auxiliar); verbs transitius i intransitius; verbs d'estat; verbs de llengua, expressió i pensament (l'estil directe. L'ús de la conjunció-partícula と); verbs que indiquen potencialitat, possibilitat i necessitat (できる, 分かる).
- Les formes -て, -ないで.
- La forma diccionari (辞書形) i els tres grups de verbs.
- Temps.
- Aspecte. Aspecte duratiu, perfectiu i reiteratiu. Forma -て + いる amb verbs transitius i intransitius.
- Temps. Conjugació present (現在形) afirmatiu i negatiu, formal i informal. Conjugació passat (過去形) afirmatiu i negatiu, formal i informal.
- Modalitat: potencialitat (verb forma diccionari + ことができる; verb en forma potencial); permís (forma -て + も + いい／かまいません／よろしい); prohibició (forma -て + は + いけません); desig i intenció (formes連用形 + たい); invitació i proposició (formes 連用形 + ませんか; 連用形 + ましょう／ましようか); prec i súplica (formes -て／-ないで + ください／くださいませんか).
- Veu. やりもらい. Ús dels verbs あげる, くれる i もらう com a verbs transitius.

3.5.2.6 La partícula.

- Partículaは「トムさんは目が青いです」「私は魚は好きですが、肉は好きではありません」
- Partículaが「机の上に本があります」「トムさんは目が青いです」「雨が降っています」「私が買った本は面白いです」「すみませんが...」
- Partículaか「うちか学校の食堂で昼ご飯を食べます」「これは何ですか」
- Partículaと「机の上に本とノートがあります」「武は洋子と踊っています」「斎藤さんは窓を閉めてくださいと言いました」
- Partículaも「コーヒーをください。チョコレートケーキもください」「魚も肉も好きです」「魚も肉も好きではありません」
- Partículaの「この本は日本語の教科書です」「私は泳ぐのが好きです」「私の買った本はおもしろいです」「私のはこれです」
- Partículaを「水を飲みます」「家を出ます」「電車を降ります」「道を歩きます」
- Partículaに「六時に起きます」「一週間に一度、映画に行きます」「教室に入ります」「山に登ります」「東京に着きます」「机の上にあります」「大阪にいます」「学校に行きます」「日本へ日本語の勉強に行きます」「椅子に座ります」「私は上田さんに本をもらいました」「田中先生に日本語を習いました」「上田さんは買い物に行きました」
- Partículaで「トムさんは日本語学校で勉強しています」「木と紙で作った家です」「一人で家へ帰りました」「これでいいですか」「地震で家が倒れました」
- Partículaへ「学校へ行きます」
- Partículaから「仕事は九時からです」「うちから駅まで走りました」「窓から入りました」「私は尾崎さんから本をもらいました」
- Partículaまで「来週まで日本にいます」「学校まで歩きました」

- Partícula だけ「ビールだけ飲みました」
- Partícula しか「駅からうちまで五分しかかかりません」
- Partícula ぐらい／くらい「上田さんは六か月ぐらいバルセロナにいました」
- Partícules finals: か, ね, わ, な, よ.
- Posició de les partícules dins de l'oració.

3.5.2.7 L'adverbi.

3.5.2.7.1 Adverbis propis o genuïns:

- Freqüència: よく, 時々.
- Imminència: すぐ.
- De mode: ゆっくり.
- De grau i quantitat: とても, たくさん.
- Inductius: 全然-ない, あまり-ない.
- Interrogatius: どうして, どう.
- Indicatius: そう.

3.5.2.7.2 Adverbis derivats:

- Derivació a partir d'un adjectiu -い: 高く.
- Derivació a partir d'un adjectiu -な: 静かに.
- Posició del adverbi a dins de l'oració.

3.5.2.8 L'oració.

3.5.2.8.1 L'oració simple.

3.5.2.8.1.2 L'oració declarativa afirmativa i negativa.

- Tema/subj. + partícula は + predicat nominal. 「これは本です」
- Tema/subj. + partícula は + predicat adjectival. 「これは高いです」
- Tema + は + subj. + が + predicat adjectival. 「ジョンは目が青いです」
- Subj. + は／が + predicat verbal. Estructura SOV. 「ジョンはうちで本を読みます」; estructura OSV. 「机の上に本があります」

3.5.2.8.1.2 L'oració interrogativa total.

- Oració declarativa + partícula interrogativa か. 「田中さんは今日会社へ行きますか」
- Especificitats en l'ús del sí (はい／ええ) i del no (いいえ／いえ). L'ús del そう.

3.5.2.8.1.3 Interrogació parcial. Estructures:

- Subjecte + は + pron/adverbi interrogatiu + verb + か. 「これは何ですか」

3.5.2.8.1.4 L'oració exclamativa.

- L'ús de les partícules finals わ, ね, よ, な.

3.5.2.8.1.5 L'oració exhortativa.

- L'ús de -ましょう (か).
- L'ús de -ませんか.
- L'ús dels diferents auxiliars que expressen prec i súplica: -ください.

3.5.2.8.1.6 L'oració comparativa: のほうが／より, ほど, おなじくらい.

3.5.2.8.1.7 L'oració de superlatiu: 一番.

L'oració composta.

3.5.2.9 La subordinació.

- Subordinades causals: だから, -から, forma -テ verb/adjectiu, それで, verb present afirmatiu informal + 前に, verb passat afirmatiu informal + 後で.
- Subordinades concessives: forma -ても.
- 連体修飾節

3.5.2.10 La coordinació.

- Oracions conjuntives: そして, それから, それに, forma -テ verb/forma -くて i -で de l'adjectiu, forma -ないで del verb, forma し, forma -たりする, forma -ながら.
L'estructura -しに行く／来る「デパートへセーターを買いに行きました」
- Oracions disjuntives: か, それとも.
- Oracions adversatives: でも, が, しかし, けれども.

3.5.3 Fonètico-fonològics.

3.5.3.1 Sons i fonemes vocàlics i les seves combinacions:

- Pronunciació dels fonemes vocàlics: <あ>・<い>・<う>・<え>・<お>.
- Allargament de les vocals: <ああ>・<いい>・<うう>・<ええ> <えい>・<おう>・<おお>.
- Les semivocals i les seves possibles combinacions sil·làbiques: <や>・<ゆ>・<よ>・<わ>.
- Sons consonàntics (sempre seguits d'una vocal, excepte la <ん>).
- Creació de nous fonemes (representats al sil·labari *katakana*) per adequar-se a la fonètica de les llengües estrangeres.

3.5.3.2 La síl·laba. Estructura sil·làbica i les seves combinacions:

- Síl·laba composta per una vocal: <あ>・<い>・<う>・<え>・<お>.
- Síl·laba composta per una consonant més una vocal: <か>・<き>・<く>・<け>・<こ>.

- Síl·laba composta per la consonant <ん>.
- Síl·laba composta per una semivocal més una vocal: <や> · <ゆ> · <よ> · <わ>.
- Contraccions de dues síl·labes: <きゃ> · <きゅ> · <きょ> · <しゃ> · <しゅ> · <しょ>.

3.5.3.3 Procesos fonològics:

- Sonorització (濁音) i semisonorització (半濁音) en las paraules compostes: 時々, 人々, 灰皿 i en xifres seguides de sufix quantificador: 三階.
- Assimilació (促音) en paraules d'origen xinès: 喫茶店, 学校...i en xifres seguides de sufix quantificador: 一本, 八個.

3.5.3.4 L'entonació de les oracions:

- L'entonació de les oracions declaratives en formal i informal.
- L'entonació de les oracions interrogatives en formal i informal.
- L'entonació de les oracions exclamatives i imperatives en formal i informal.

3.5.4. Ortotipogràfics.

3.5.4.1 Els caràcters xinesos (*kanji*). El seu ús. L'aprenentatge de caràcters xinesos.

- Els radicals. La seva posició.
- La lectura xinesa (音読み) i la japonesa (訓読み) dels caràcters.
- La cal·ligrafia. Ordre dels traços.

3.5.4.2 El sil·labari *hiragana*. El seu ús. Aprenentatge dels signes.

- El quadre bàsic (五十音図).
- El quadre de 濁音 i 半濁音. L'ús del 濁点 i el 半濁点.
- El quadre de 拗音. Grafia de les semivocals <や> <ゆ> <よ> petites. Diferència entre <きゃ> i <きや> ...
- *Tsumaru-on*. L'ús de <っ> davant de *p, t, k, s*.
- Diverses grafies en hiragana d'un mateix so: el so *oo* <おう> <おお>; el so *ji* <じ> <ぢ> ...

3.5.4.3 El sil·labari *katakana*. El seu ús. L'aprenentatge dels signes.

- El quadre bàsic (五十音図).
- El quadre de 濁音 i 半濁音. L'ús del 濁点 i el 半濁点.
- El quadre de 拗音. Grafia de les semivocals <ヤ> <ユ> <ヨ> petites. Diferència entre <キャ> i <キヤ> .
- *Tsumaru-on*. L'ús de <ッ> davant de *p, t, k, s*.
- Nous signes per reproduir paraules d'origen estranger: <ファ> <ディ>.
- Allargament de la vocal <ー>: <アー>.

3.5.4.4 Les transcripcions. El *roomaji*. Sistemes *Hepburn* i *Kunrei*.

3.5.4.5 Diferents tipus de letra (字体).

3.5.4.6 La puntuació:

- L'ús del punt (句点).
- L'ús de la coma (点).
- L'ús de les cometes/guio en els diàlegs o acotacions (かぎかっこ).

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita i oral.

Comprèn i produeix textos orals i escrits breus, clars i senzills, en llengua estàndard, en situacions senzilles i quotidianes, en registre informal o semiformal. Pot cometre errors bàsics de forma sistemàtica. Les pauses i les reformulacions són evidents.

2. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet de forma senzilla, oralment o per escrit, la informació clau de textos breus, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes quotidians, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions i malgrat les limitacions lèxiques. Col·labora en la interacció si l'interlocutor parla lent i l'anima a participar. Copsa les dificultats i indica amb llenguatge simple quin és el problema. Té una actitud de mediació oberta, tot i que pot recórrer a estereotips culturals.

3. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, de manera bàsica i no sempre autònoma, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, en tasques senzilles i habituals que exigeixin un intercanvi simple i directe d'informació. No sempre dirigeix ell mateix la conversa, i col·labora a la creació de significat, per exemple, demanant per l'opinió dels interlocutors.

4. Interacció en línia.

Interactua de forma bàsica a través de les tecnologies digitals. Coneix la utilitat d'algunes eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida. Participa de forma asíncrona en intercanvis de tipus social simples, fent i responent a preguntes, fent comentaris, i intercanviant idees sobre temes personals.

5. Estratègies de comprensió.

Utilitza estratègies bàsiques adequades per a la comprensió de les idees principals, i de la informació específica del text oral o escrit. Per exemple, adapta la velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix. Generalment ho fa correctament, però amb cert esforç.

6. Estratègies de producció.

Utilitza de manera adequada estratègies bàsiques per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa esquemes simples o copia models. En la interacció i producció oral, fa preguntes simples, fa comparacions senzilles, repeteix, reformula o

pren notes per traslladar la informació que necessita el destinatari, fa pauses per donar-se temps per pensar o demana ajuda a l'interlocutor per mantenir la interacció.

7. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement bàsic dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (costums, actituds i valors). Té un domini bàsic de les normes de cortesia.

8. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica les intencions comunicatives bàsiques i adapta la producció i interacció oral i escrita de forma senzilla. Utilitza, generalment de forma correcta, els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives bàsiques, en els registres informal i semiformal.

9. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu i una adequació bàsica a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

10. Coherència i cohesió.

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori bàsic de connectors i marcadors discursius, de la juxtaposició, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

11. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza oralment i per escrit el lèxic d'ús més freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, en situacions habituals o quotidianes.

12. Fluïdesa.

Es comunica amb una fluïdesa limitada utilitzant estructures formades per oracions bàsiques i/o expressions i fórmules automatitzades.

13. Riquesa i correcció gramatical.

Utilitza algunes estructures lingüístiques senzilles correctament, però encara comet sistemàticament errors bàsics.

14. Pronunciació.

Pronuncia i entona generalment de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Comet errors de pronúncia que poden interrompre la comunicació, i els interlocutors poden haver de sol·licitar repeticions.

15. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació elementals i les regles ortogràfiques bàsiques, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Bàsic A2

Neerlandès

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lèxico-semàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Bàsic A2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma de manera suficient en situacions quotidianes de necessitat immediata en els àmbits personal i públic, amb un mínim de flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics per tal de mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per aconseguir aquesta finalitat, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus en una varietat de llengua estàndard, en un registre informal, que tractin sobre temes bàsics, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú d'ús freqüent.

1.2 Objectius generals de nivell.

1. Utilitzar la llengua, de forma receptiva, productiva i interactiva, com a mitjà de comunicació i d'expressió personal per tal de satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana.

2. Utilitzar les experiències i coneixements previs, tant lingüístics com socioculturals, per construir els nous aprenentatges.

3. Aprofitar totes les ocasions possibles d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma, dins i fora de l'aula.

4. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin resoldre situacions de comunicació en els contextos més habituals.

5. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin avaluar i continuar l'aprenentatge de l'idioma un cop superat el Nivell Bàsic.

6. Adoptar una actitud oberta davant d'elements o situacions no característiques de la llengua pròpia que apareguin en el discurs.

7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre la informació essencial, les idees principals i la informació específica de textos orals i escrits de diversa tipologia, breus, clars i senzills, en llengua estàndard, contextualitzats i sobre temes habituals, familiars o coneguts, per tal de poder satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana, sempre que els textos orals emesos per mitjans audiovisuals o sense la presència de la persona emissora estiguin articulats amb claredat o certa lentitud, en bones condicions acústiques, i sempre que es pugui tornar a escoltar-ne alguns fragments, i en els textos escrits amb l'ajut del context i del suport visual i icònic.

Producció.

Produir i coproduir textos orals i escrits curts i senzills, sobre necessitats personals i situacions de la vida quotidiana, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport. Pel que fa a la producció oral, en situacions de comunicació habituals i en converses curtes, o en anuncis i presentacions preparades prèviament, amb una facilitat raonable i de forma eficaç, amb la col·laboració d'una persona interlocutora. Pel que fa a la producció escrita, seguint les convencions i formats adequats a cada tipus de text, i utilitzant frases simples connectades amb elements de cohesió bàsics.

Interacció.

Participar en interaccions socials bàsiques, i comunicar-se en tasques senzilles i rutinàries, amb un interlocutor, tant cara a cara com en línia, sobre tòpics i activitats familiars, intercanviant de forma senzilla, gestionant intercanvis socials molt curts, expressant necessitats, responent i agraint, tot i que normalment no pot comprendre prou i necessita un interlocutor de suport. Reconèixer quan els parlants estan en desacord o quan es produeixen dificultats i es poden utilitzar frases simples per buscar compromís i acord.

Mediació.

Mediar entre parlants de la llengua meta utilitzant paraules senzilles en situacions quotidianes predictibles sobre desitjos i necessitats personals, sempre que pugui repetir o reformular el missatge de tant en tant. Reformular un text breu i senzill sobre temes quotidians, concrets, familiars o d'interès immediat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo en un llenguatge senzill.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que

representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i per a la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístics com no lingüístics, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al

context comunicatiu en què té lloc.

- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona medidora, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge:

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per a sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroalimentació del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitar totes les ocasions possibles per establir contacte fora de l'aula amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents

recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.).

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant, i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar/-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; repetir o sol·licitar repetició; demanar a algú que parli més a poc a poc; convidar; acceptar o declinar una invitació; concertar una cita; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i informació: demanar o donar informació o aclariments sobre una paraula o expressió que no es coneix o que s'ha oblidat o sobre la comprensió d'un enunciat; parafrasejar; lletrejar o sol·licitar que es lletregi una paraula; afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; demanar i dir a qui pertany quelcom; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; expressar ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; formular hipòtesis; predir; valorar un fet com a probable o improbable.
- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual, etc.; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

- Procediments lèxics: repeticions (*snel / snel*); sinònims (*mooi / knap*) i antònims (*goed / slecht*); hipònims de (*appel / het fruit*) i hiperònims (*de school / de les*); metàfores (*Hij is een ezel*) i metonímies (*een glaasje drinken*); proformes lèxiques (*Ilse is actrice. Ze speelt in een film*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*We bezoeken het Anne Frank huis op zondag*).
- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Wim eet graag drop. Hij koopt die bij de Hema*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Ze komen! De Sint en zijn Pieten!*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *Ik ben 26 en Harm 28*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*Hallo, hoe gaat het?*); per ordenar (*Dit is Jip en dat is Jannek*); per concloure o resumir (*Dus*); per acabar (*Dat is alles*).
- Posicionament de l'emissor (*Ik denk dat...*).
- Tractament de la informació: reformulació (*Ik bedoel*); exemplificació (*zoals*); introducció de temes (*Ik wil spreken over...*).
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*en*); contrastius (*mar*); causatius (*want*); consecutius (*dus*); condicionals (*als*); finals (*voor mijn werk*); temporals (*als*).
- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*Wat denk jij?*); advertència (*Let op!*); acord (*Ja, dat klopt*); desacord (*Nee, dat klopt niet*); tancament (*Klaar!*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia:

Vida quotidiana.

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.

- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals.

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, administració, etc.).

Condicions de vida.

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal.

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals.

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus, senzills i clarament estructurats.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, instrucció, exposició).
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, cançons, poemes, contes, missatges escrits o de veus, anuncis, notícies, fullets d'informació, programació de televisió, cartellera d'espectacles, horaris de transports, converses informals, xats, instruccions d'ús, llibre de text).
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

-Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus i senzills.
- Sobre temes generals, quotidians o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, anècdotes, transaccions, missatges escrits o de veu, notes, anuncis, converses informals, xats, indicacions, instruccions, simulacions, cançons, poemes, textos literaris breus).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) al destinatari (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (p. e. modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió); paralingüístics o paratextuals (p. e. demanar ajuda, assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica; o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals).
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs après, coneguts per la persona usuària que li donen seguretat.
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen

interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, paràfrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció).
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1. Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut de textos simples informatius o avisos i missatges clars.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure infografies, mapes del temps o un diagrama de flux senzill.
- Selecció de paraules clau d'un text per reescriure'l de forma senzilla.
- Traducció oral aproximada de textos senzills com fulletons, correus electrònics o notícies, i traducció escrita de textos curts.
- Presa de notes senzilles en presentacions.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple descriure les emocions d'un personatge d'una sèrie.

3.4.3.1.2. Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup donant instruccions senzilles.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant per l'opinió.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords de forma senzilla i usant paraules simples.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals.) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre els dos textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lèxico-semàntics.

3.5.1.1 Repertoris lèxics relacionats amb els temes i els àmbits de la vida quotidiana, que es refereixen als objectius especificats per a aquest nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques (sinònims, antònims i mots polisèmics).

3.5.1.3 Paraules compostes i derivades (sufixos de derivació per a gentilicis, noms d'oficis, etc.).

3.5.1.4 Algunes abreviacions i algunes sigles.

3.5.1.5 Mots transparents o pròxims.

3.5.1.6 Préstecs i mots d'origen estranger.

3.5.2 Morfosintàctics.

Elements constituents de l'oració.

3.5.2.1 El substantiu.

3.5.2.1.1 Tipus de substantius: formes diferents per a diferències de gènere / sexe (*de neef* – *de nicht*); comptables i no comptables.

3.5.2.1.2 Morfologia del substantiu: el gènere: *de* i *het*, la formació dels plurals (regulars *boek* – *boeken* i irregulars *dag* - *dagen*); el diminutiu: formació i ús de les formes regulars (*stoel* – *stoeltje*).

3.5.2.2 Els determinants.

3.5.2.2.1 Articles: L'article determinat *de* – *het* i l'indeterminat *een* (absència de l'article indeterminat, l'article indeterminat negatiu *geen*); l'ús de l'article.

3.5.2.2.2 Demostratius: formes *dít* – *dat* – *deze* – *die* i ús.

3.5.2.2.3 Possessius: formes (*mijn*, *je*, *jouw*, *zijn*) i ús.

3.5.2.4 Quantificadors:

- Numerals. El número cardinal: definit i indefinit. El número ordinal (*een / eerste*).
- Altres quantificadors: quantitatius i indefinits (*veel, weinig, sommige, enkele*).

3.5.2.3 El pronom.

3.5.2.3.1 Els pronoms personals i reflexius: personal: formes subjecte i complement, reflexiu: formes i ús.

3.5.2.3.2 Els relatius: formes *die – dat*. Ús.

3.5.2.3.3 Els interrogatius: formes *wie, wat, etc.* Ús.

3.5.2.3.4 Els exclamatius: *wat (een)*.

3.5.2.3.5 Els determinants com a pronoms: indefinits (*ieder(e), elk(e), al(le), (n)iemand, (n)iets*); demostratius (*dit - dat* com a subjecte provisional); possessius: formes i ús.

3.5.2.4 L'adjectiu.

3.5.2.4.1 Tipus d'adjectius: amb funció atributiva (*een mooi huis*); amb funció predicativa (*Het huis is mooi*).

3.5.2.4.2 Morfologia de l'adjectiu (*goed – goede*); expressió de la comparació: grau (formació i ús de la forma positiva, comparativa i superlativa (*hard, harder, hardst*); formes irregulars (*goed, beter, best*); les formes perifràstiques (*de meest eenvoudige*).

3.5.2.4.3 Posició.

3.5.2.4.4 Concordança, declinació de l'adjectiu atributiu.

3.5.2.5 El verb.

3.5.2.5.1 Tipus de verbs: autònoms, copulatius (*zijn, worden, lijken*) i auxiliars (*hebben, kunnen, etc*); transitius (*een boek kopen*) i intransitius (*rennen*); reflexius (*zich vergissen*) i no reflexius (*staan*); separables (*uitgaan*) i inseparables (*gebruiken*); i els seus prefixos més freqüents.

3.5.2.5.2 Formes personals i impersonals.

3.5.2.5.3 Temps i aspecte: infinitiu (*zien*); l'arrel *hoor*; *presens* (formes regulars i irregulars, formes regulars amb canvi f/v, s/z *ik durf*); *imperfectum*: formes regulars (*Hij werkte*) i irregulars (*Zij zag*); *perfectum*: formes regulars (*Jij hebt gewerkt*) i irregulars (*Jullie hebben gelopen*); *participium perfectum* amb l'auxiliar *hebben* i/o *zijn*; *futurum* (*We zullen winnen*) i *conditionalis* (*Ik zou wachten*); l'imperatiu: formes i ús (*Ga weg!*); verbs de posició + *te* + infinitiu (*Hij zit te lezen*).

3.5.2.5.4 Modalitat (perífrasis verbals): els verbs modals més comuns (*kunnen, zullen mogen, moeten, etc.*). Formes i ús.

3.5.2.5.5 Veu (activa i passiva): la veu passiva, formes bàsiques. *Presens, imperfectum i perfectum (De kamer wordt schoongemaakt).*

3.5.2.6 Les preposicions.

- Formes simples.
- Funcions de lloc (*in, op, onder*); procedència (*uit, van, etc.*); direcció (*naar, van, etc.*); temps (*om, in, op, etc.*).
- Estructura del sintagma preposicional: anteposició i posposició (*geleden*).
- Alguns complements preposicionals del verb (*gaan naar*); del nom (*de interesse in*); de l'adjectiu o adverbí (*goed in*).

3.5.2.7 Els adverbis.

- Tipus d'adverbis per significat o funció: lloc (*hier*); temps (*vandaag*); manera (*snel*); freqüència (*vaak*); interrogatiu (*hoe*); negatiu (*erg*); quantitat (*heel*).
- Alguns adverbis pronominals (*er / hier / daar / waar* + preposició).
- Adverbis de direcció i procedència (*waar...naartoe, waar...vandaan*).
- Posició de l'adverbí dins de l'oració.
- Les partícules modals: posició i ús (per exemple amb imperatiu: *Kom even*).

3.5.2.8 L'oració: L'oració simple.

Estructura de l'oració:

- Declarativa afirmativa i negativa: posició dels elements (*Ik zie je niet*).
- Interrogativa: posició dels elements (*Is hij thuis?*).
- Exclamativa: posició dels elements (*Ik wil koffie!*).
- Imperativa: posició dels elements (*Ga maar zitten*).
- Modificacions de l'estructura (inversió de subjecte i verb, posició de les formes verbals: més d'un verb, verbs separables: *Morgen gaan we winkelen*).
- Concordances.

3.5.2.9 L'oració: L'oració composta.

3.5.2.9.1 La coordinació:

- Oracions conjuntives (*en*).
- Oracions juxtaposades.
- Oracions disjuntives (*of*).
- Oracions adversatives (*want*).

3.5.2.9.2 La subordinació:

- Oracions subordinades copulatives (*dat*).
- Oracions subordinades adjectives o de relatiu (*die, dat*).
- Oracions subordinades adverbials: condicionals (*als*); causals (*omdat*); concessives (*hoewel*); comparatives.

3.5.3 Fonètico-fonològics.

3.5.3.1 Sons i fonemes vocàlics:

- Quantitat vocàlica: vocals curtes versus vocals llargues (*man* / *maan*).
- Diftongs (*rijk*, *leeuw*).

3.5.3.2 Sons i fonemes consonàntics:

- Oclusives, fricatives, aspirades, africades, nasals, líquides, semivocals.
- Agrupacions que poden presentar dificultat: *sch(r)* / *sp(r)* / *st(r)* / *h* / *w* / *v* / *c* / *q* / *x*.

3.5.3.3 Processos fonològics: pronunciació de terminacions: -d / -b / -g / -ng / -nje / -ig / -isch / -tie / -lijk.

3.5.3.4 Accent, ritme i entonació/patrons tonals d'elements lèxics aïllats.

- Accentuació de paraules simples i compostes.
- Accentuació de verbs amb prefixos separables i no separables i els seus derivats.

3.5.3.5 Accent, ritme i entonació / patrons tonals de l'oració: entonació i melodia de diferents tipus de frases (enunciatives, imperatives, interrogatives)

3.5.4 Ortotipogràfics.

3.5.4.1 L'alfabet.

3.5.4.2 Diferents formes dels caràcters (majúscules, minúscules).

3.5.4.3 Representació gràfica de fonemes i sons *oe*, *eu*, *ui*, *ij* / *ei* / *y*, *-aai*, *-ooi*, *-oei*, *-eeuw*, *-ieuw*; la combinació *th*, el canvi *f/v* i *s/z*.

3.5.4.4 Signes ortogràfics: l'ús de la dièresi i de l'apòstrof.

3.5.4.5 Estructura sil·làbica:

- Síl·labes obertes i tancades.
- La doble consonant.
- La doble vocal.

3.5.4.6 Sigles (*a.u.b.*, *enz*).

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita i oral.

Comprèn i produeix textos orals i escrits breus, clars i senzills, en llengua estàndard, en situacions senzilles i quotidianes, en registre informal o semiformal. Pot cometre errors bàsics de forma sistemàtica. Les pauses i les reformulacions són evidents.

2. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet de forma senzilla, oralment o per escrit, la informació clau de textos breus, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes quotidians, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions i malgrat les limitacions lèxiques. Col·labora en la interacció si l'interlocutor parla lent i l'anima a participar. Copsa les dificultats i indica amb llenguatge simple quin és el problema. Té una actitud de mediació oberta, tot i que pot recórrer a estereotips culturals.

3. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, de manera bàsica i no sempre autònoma, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, en tasques senzilles i habituals que exigeixin un intercanvi simple i directe d'informació. No sempre dirigeix ell mateix la conversa, i col·labora a la creació de significat, per exemple, demanant per l'opinió dels interlocutors.

4. Interacció en línia.

Interactua de forma bàsica a través de les tecnologies digitals. Coneix la utilitat d'algunes eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida. Participa de forma asíncrona en intercanvis de tipus social simples, fent i responent a preguntes, fent comentaris, i intercanviant idees sobre temes personals.

5. Estratègies de comprensió.

Utilitza estratègies bàsiques adequades per a la comprensió de les idees principals, i de la informació específica del text oral o escrit. Per exemple, adapta la velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix. Generalment ho fa correctament, però amb cert esforç.

6. Estratègies de producció.

Utilitza de manera adequada estratègies bàsiques per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa esquemes simples o copia models. En la interacció i producció oral, fa preguntes simples, fa comparacions senzilles, repeteix, reformula o pren notes per traslladar la informació que necessita el destinatari, fa pauses per donar-se temps per pensar o demana ajuda a l'interlocutor per mantenir la interacció.

7. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement bàsic dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatiu a la vida quotidiana (costums, actituds i valors). Té un domini bàsic de les normes de cortesia.

8. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica les intencions comunicatives bàsiques i adapta la producció i interacció oral i escrita de forma senzilla. Utilitza, generalment de forma correcta, els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives bàsiques, en els registres informal i semiformal.

9. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu i una adequació bàsica a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició,

instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

10. Coherència i cohesió.

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori bàsic de connectors i marcadors discursius, de la juxtaposició, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

11. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza oralment i per escrit el lèxic d'ús més freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, en situacions habituals o quotidianes.

12. Fluïdesa.

Es comunica amb una fluïdesa limitada utilitzant estructures formades per oracions bàsiques i/o expressions i fórmules automatitzades.

13. Riquesa i correcció gramatical.

Utilitza algunes estructures lingüístiques senzilles correctament, però encara comet sistemàticament errors bàsics.

14. Pronunciació.

Pronuncia i entona generalment de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Comet errors de pronúncia que poden interrompre la comunicació, i els interlocutors poden haver de sol·licitar repeticions.

15. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació elementals i les regles ortogràfiques bàsiques, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Bàsic A2

Portuguès

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lèxico-semàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Bàsic A2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma de manera suficient en situacions quotidianes de necessitat immediata en els àmbits personal i públic, amb un mínim de flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics per tal de mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per aconseguir aquesta finalitat, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus en una varietat de llengua estàndard, en un registre informal, que tractin sobre temes bàsics, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú d'ús freqüent.

1.2 Objectius generals de nivell.

1. Utilitzar la llengua, de forma receptiva, productiva i interactiva, com a mitjà de comunicació i d'expressió personal per tal de satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana.

2. Utilitzar les experiències i coneixements previs, tant lingüístics com socioculturals, per construir els nous aprenentatges.

3. Aprofitar totes les ocasions possibles d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma, dins i fora de l'aula.

4. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin resoldre situacions de comunicació en els contextos més habituals.

5. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin avaluar i continuar l'aprenentatge de l'idioma un cop superat el Nivell Bàsic.

6. Adoptar una actitud oberta davant d'elements o situacions no característiques de la

llengua pròpia que apareguin en el discurs.

7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre la informació essencial, les idees principals i la informació específica de textos orals i escrits de diversa tipologia, breus, clars i senzills, en llengua estàndard, contextualitzats i sobre temes habituals, familiars o coneguts, per tal de poder satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana, sempre que els textos orals emesos per mitjans audiovisuals o sense la presència de la persona emissora estiguin articulats amb claredat o certa lentitud, en bones condicions acústiques, i sempre que es pugui tornar a escoltar-ne alguns fragments, i en els textos escrits amb l'ajut del context i del suport visual i icònic.

Producció.

Produir i coproduir textos orals i escrits curts i senzills, sobre necessitats personals i situacions de la vida quotidiana, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport. Pel que fa a la producció oral, en situacions de comunicació habituals i en converses curtes, o en anuncis i presentacions preparades prèviament, amb una facilitat raonable i de forma eficaç, amb la col·laboració d'una persona interlocutora. Pel que fa a la producció escrita, seguint les convencions i formats adequats a cada tipus de text, i utilitzant frases simples connectades amb elements de cohesió bàsics.

Interacció.

Participar en interaccions socials bàsiques, i comunicar-se en tasques senzilles i rutinàries, amb un interlocutor, tant cara a cara com en línia, sobre tòpics i activitats familiars, intercanviant de forma senzilla, gestionant intercanvis socials molt curts, expressant necessitats, responent i agraint, tot i que normalment no pot comprendre prou i necessita un interlocutor de suport. Reconèixer quan els parlants estan en desacord o quan es produeixen dificultats i es poden utilitzar frases simples per buscar compromís i acord.

Mediació.

Mediar entre parlants de la llengua meta utilitzant paraules senzilles en situacions quotidianes predictibles sobre desitjos i necessitats personals, sempre que pugui repetir o reformular el missatge de tant en tant. Reformular un text breu i senzill sobre temes quotidians, concrets, familiars o d'interès immediat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo en un llenguatge senzill.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de

l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i per a la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístics com no lingüístics, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què té lloc.

- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la

llengua.

- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge:

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per a sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroalimentació del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitar totes les ocasions possibles per establir contacte fora de l'aula amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.).

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant, i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar/-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; repetir o sol·licitar repetició; demanar a algú que parli més a poc a poc; convidar; acceptar o declinar una invitació; concertar una cita; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i informació: demanar o donar informació o aclariments sobre una paraula o expressió que no es coneix o que s'ha oblidat o sobre la comprensió d'un enunciat; parafrasejar; lletrejar o sol·licitar que es lletregi una paraula; afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; demanar i dir a qui pertany quelcom; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; expressar ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; formular hipòtesis; predir; valorar un fet com a probable o improbable.
- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual, etc.; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

- Procediments lèxics: repeticions (*Mora no Brasil, não mora?*); sinònims (*cliente / freguês; alegre / contente*) i antònims (*estreito / largo; fino / grosso; caro / barato*); hiperònims i hipònims (*frutas: maçã, banana, pêssago, uva; vestuário: camisa, vestido, blusa, gravata, etc.*); metàfores i metonímies (*Ele é um anjo; Fala como um papagaio; Ele é um bom garfo; A minha vida dá um filme*); proformes lèxiques (*Já comprei o livro que procurava; O meu pai tem um cargo muito importante na empresa; Não gosto disso aí*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*Vamos embora; Estar com dor de cotobelo; Dar a volta por cima; Ter cara de pau*).

- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Encontrei um amigo ontem. Ele disse-me que o conhecia*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *O Pedro comprou vários ingredientes: açúcar, leite, farinha, ovos, chocolate*); el·lipsi (absència d'un element del discurs: *Quando criança, morava com os meus avós*; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *Viste a Marta no cinema? Vi*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*primeiro, para começar*); per ordenar (*por um lado, em primeiro lugar*); per concloure o resumir (*para concluir*); per acabar (*em conclusão, para terminar*).
- Posicionament de l'emissor (*acho que, na minha opinião*).
- Tractament de la informació: reformulació (*isto é, quer dizer*); exemplificació (*por exemplo*); introducció de temes (*por um lado*).
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*ainda, além disso*); contrastius (*mas, no entanto*); causatius (*porque, como*); consecutius (*portanto, por isso*); condicionals (*se*); finals (*para (que), até (que)*); temporals (*quando, enquanto*).
- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació, advertència, acord, desacord, tancament, etc. (*Ah é?; Pois é, Então?; Não sei; Bom, Como é?; E para acabar; Finalmente*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius

de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia:

Vida quotidiana.

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals.

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, administració, etc.).

Condicions de vida.

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal.

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals.

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions

diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus, senzills i clarament estructurats.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, instrucció, exposició).
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, cançons, poemes, contes, missatges escrits o de veus, anuncis, notícies, fullets d'informació, programació de televisió, cartellera d'espectacles, horaris de transports, converses informals, xats, instruccions d'ús, llibre de text).
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió

d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).

- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus i senzills.
- Sobre temes generals, quotidians o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, anècdotes, transaccions, missatges escrits o de veu, notes, anuncis, converses informals, xats, indicacions, instruccions, simulacions, cançons, poemes, textos literaris breus).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) al destinatari (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (p. e. modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió); paralingüístics o paratextuals (p. e. demanar ajuda, assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica; o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals).
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs après, coneguts per la persona usuària que li donen seguretat.

- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, paràfrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció).
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a

la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1. Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut de textos simples informatius o avisos i missatges clars.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure infografies, mapes del temps o un diagrama de flux senzill.
- Selecció de paraules clau d'un text per reescriure'l de forma senzilla.
- Traducció oral aproximada de textos senzills com fulletons, correus electrònics o notícies, i traducció escrita de textos curts.
- Presa de notes senzilles en presentacions.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple descriure les emocions d'un personatge d'una sèrie.

3.4.3.1.2. Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup donant instruccions senzilles.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant per l'opinió.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords de forma senzilla i usant paraules simples.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals.) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.

- Simplificació d'un text amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre els dos textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lèxico-semàntics

3.5.1.1 Lèxic més freqüent referit a camps semàntics bàsics i el relacionat amb els documents que apareguin i amb els interessos de l'alumnat.

3.5.1.2 Diferències bàsiques entre Portugal i Brasil (*aeromoça / hospedeira; bala / rebuçado; geladeira / frigorífico; carta de condução / carteira de motorista; telemóvel / celular; sumo / suco*).

3.5.1.3 Famílies lèxiques (*carro, veículo, automóvel*). Sinònims (*esquisito / estranho; lazer / ócio*); antònims (*doente / saudável; certo / errado; ligar / desligar; cheio / vazio*) i mots polisèmics (*pasta, andar, jeito, risco, franja*).

3.5.1.4 Paraules compostes i derivades: gentilícis (*lisboeta, portuense, carioca, paulista*); prefixos (*antipático, infeliz, anteontem*); sufixos (*estudioso, familiar, cafezinho*).

3.5.1.5 Abreviacions (*Sr., Sra., Eng.^o, Pr., Dto.*); símbols i sigles (*q.b; ex.; €; R\$*).

3.5.1.6 Interjeccions (*Atenção!; Oh!; Que pena!*) i onomatopeies (*Tic-tac; Atchim*).

3.5.1.7 Mots transparents o pròxims. Falsos amics (*largo, chato, cena, esquisito, brincar, sócio, câmbio, propina*).

3.5.1.8 Mots d'origen estranger (*ecrã, on-line, clube, uísque, futebol, charme, e-mail*).

3.5.1.9 Frases fetes (*Dá um jeito; Vai por mim; Com a barriga a dar horas; Quem não arrisca não petisca*).

3.5.2 Morfosintàctics.

3.5.2.1 El substantiu.

3.5.2.1.1 Tipus de substantius comptables (*relógio, estante, computador, garrafa*);

incomptables (*açúcar, família, óculos, férias*) individuals (*pássaro, música*); col·lectius (*dúzia, turma, século*); comuns (*avós, loja, hotel, cidade, bairro*); propis (*Portugal, Brasil, Natal, Páscoa*).

3.5.2.1.2 Morfologia del substantiu.

3.5.2.1.2.1 Gènere. Flexió regular (*menino / menina; professor / professora*) i irregular (*genro / nora; pai / mãe; ator / atriz*). Flexió dels substantius acabats en *-ão* (*catalão / catalã; irmão / irmã; patrão / patroa*). Flexió invariable (*estudante, presidente, dentista, chefe*). Gènere femení dels substantius acabats en *-agem* (*mensagem, viagem, bagagem, passagem*). Gènere masculí d'alguns substantius acabats en *-a* (*telefonema, clima, dia, idioma*) i de les lletres de l'alfabet. Gènere femení d'alguns substantius acabats en *-o* (*mão, rádio*). Interferències de gènere (*a ponte, o sal, a árvore, o sangue, o nariz, o leite*).

3.5.2.1.2.2 Nombre. Flexió regular (*casa / casas; café / cafés; rei / reis; ovo / ovos; tabu / tabus*) i flexió irregular. Paraules acabades en *-s, -z* i *-r* (*país / países; feliz / felices; motor / motores*) i en *-m* (*fim / fins; um / uns*). Flexió invariable d'alguns substantius acabats en *-s* (*lápis, atlas, ourives, ônibus*). Noms que se solen dir en plural (*os óculos, os arredores, as férias*). Flexió dels substantius acabats en *-al, -el, -il, -ol, -ul* (*jornal / jornais; papel / papéis; formidável / formidáveis; infantil / infantis; fácil / fáceis; espanhol / espanhóis; azul / azuis*). Flexió dels substantius acabats en *-ão* (*irmão / irmãos; catalão / catalães; televisão / televisões*).

3.5.2.2 Els determinants.

3.5.2.2.1 Articles. Article definit (*o aluno, o país, a escola, a língua*). Contraccions de l'article amb les preposicions *de, em, por* i *a* (*Gostamos das bibliotecas do Rio de Janeiro; Vou ver a programação do teatro; A gente se encontra no café da faculdade; Deixei o computador no escritório; Passei pelo centro comercial e pela padaria; Tenho de ir ao médico*). À, às (*Amanhã vou à feira do livro / Gosto de ir às compras aos sábados*). Article indefinit (*um computador, uma bicicleta, uns óculos, umas calças*). Presència i absència de l'article definit (*O João é engenheiro; Ontem comprei um livro de Fernando Pessoa; O Brasil; Moro em Portugal; São duas e meia; No Natal vou de férias*).

3.5.2.2.2 Demonstratius variables i invariables. Gènere i nombre (*este/a/es/as, esse/a/es/as, aquele/a/es/as, isto/isso/aquilo*). Contraccions amb les preposicions *de* i *em* (*desse, disso, nesse, nisso*). Crasi (*àquele/a/es/as, àquilo*). Utilització en relació al temps (*este ano, essa semana, naquele tempo*).

3.5.2.2.3 Possessius. Presència i posició de l'article respecte del possessiu (*O meu filho chama-se Pedro; Um amigo meu mora no Brasil; O livro é meu*); *Dele/dela/deles/delas* amb valor de possessiu de 3ª persona (*A casa do Nuno é grande / A casa dele é grande; A filha do Pedro e da Sara é simpática / A filha deles é simpática*). Diferències més rellevants entre Portugal i Brasil (*meu / o meu*).

3.5.2.3 Quantificadors.

3.5.2.3.1 Numerals. Cardinals. Ordinals.

3.5.2.3.2 Altres quantificadors. Partitiu (*meio / meia; a metade de*). Col·lectiu (*um par de, uma dezena de, uma dúzia de*). Quantitatiu (*tudo / nada; muito/a/os/as; bastante; pouco/a/os/as*). Comparatiu (*mais (do) que; tanto/a/os/as; tão / quanto*). Distributiu (*cada*). Multiplicatiu (*o dobro de, o triplo de*).

3.5.2.4 Els pronoms.

3.5.2.4.1 Els pronoms personals. Formes de tractament (*tu, você, o senhor, a senhora*). Diferències més rellevants entre Portugal i Brasil. Particularitats més freqüents: *a gente* amb valor de pronom personal (*Venha com a gente; A gente não concorda com ele*).

3.5.2.4.2 Els pronoms reflexius i recíprocs. Formes tòniques i àtones. Pronoms *o, a, os, as* en funció d'objecte directe davant del verb: *próclise* (*Alguém o viu no supermercado; Já a (a revista) comprei na papelaria*). Pronoms en funció d'objecte directe darrera del verb: *ênclise* (*Eu convidei-o para a festa; Queremos visitá-lo na próxima semana*). Posició i transformacions: *lo, la, los, las, no, na, nos, nas* (*Conhecê-lo; Convidá-la; Lavá-las; Dão-nos; Apagaram-na; Cumprimentaram-no*). Pronoms en funció d'objecte indirecte (*lhe, lhes: Vamos telefonar-lhes*). Diferències més rellevants entre Portugal i Brasil.

3.5.2.4.3 Els relatius (*que, quem, onde*).

3.5.2.4.4 Els interrogatius (*que, quem, qual, como, quanto: Quem o viu?; Quando a encontrou?*). Diferències més rellevants entre Portugal i Brasil (*porquê? / por quê?*).

3.5.2.4.5 Els exclamatius (*Quanto tempo!; quem, como, qual, o quê!*).

3.5.2.4.6 Els possessius (*o meu / teu / seu; a minha / tua / sua; A minha irmã é cabeleireira*).

3.5.2.4.7 Els demostratius (*este/a/es/as; esse/a/es/as; aquele/a/les/as; isto; isso; aquilo; Esse menino é dos Açores*).

3.5.2.4.8 Els indefinits (*alguém / ninguém; algum/a/ ns/ as / nenhum/a/ns/as; Não há ninguém na sala*).

3.5.2.5 L'adjectiu.

3.5.2.5.1 Morfologia de l'adjectiu.

3.5.2.5.1.1 Gènere. Flexió regular (*vestido bonito / saia bonita; casa cara / carro caro*); irregular (*café mau / menina má; bolo bom / sopa boa*). Flexió invariable: amb terminació vocal + *ável*; acabats en *-eu* (*européu / europeia*); amb terminació *-ão*: *ã/ona*. Adjectius uniformes (*contente, elegante, triste, difícil*).

3.5.2.5.1.2 Nombre. Flexió regular (*casa nova / casas novas; a casa e carro novos*) i irregular (*fácil / fáceis; falador / faladores; bom / bons; feliz / felizes*).

3.5.2.5.1.3 Grau. Comparatiu de superioritat (*A Rita é mais simpática do que a irmã*); igualtat (*Este livro é tão interessante como/quanto aquele*) i inferioritat (*O Pedro é menos corajoso do que o Nuno*). Adjectius irregulars (*maior, melhor, pior*). Superlatiu relatiu (*o mais alto, o melhor*); analític (*muito lindo, muito bom*) i absolut (*altíssimo, riquíssimo, ótimo, facilíssimo*).

3.5.2.5.1.4 Posició de l'adjectiu respecte del nom (*uma pessoa boa / uma boa pessoa*).

3.5.2.5.1.5 Concordança de l'adjectiu: particularitats més freqüents.

3.5.2.6 El verb.

3.5.2.6.1 Tipus de verbs: regulars (*morar, comer, abrir*) i irregulars (*ver, ler, fazer, dizer, saber, poder, sair, pedir, etc.*). Verbs auxiliars. Contrast *ser / estar; ter / haver*. Verbs predicatius intransitius i verbs predicatius transitius: particularitats més freqüents. Verbs de règim preposicional (*começar a, gostar de, estar com, parecer-se com, ficar com, etc.*). Verbs reflexius i pronominals (*levantar-se, pentear-se, esquecer-se, chamar-se*). Absència/presència del pronom (*pentear-se, pentear o cabelo*). Verbs de moviment (*ir, vir, trazer i levar*). Usos del verb *ficar*. Verbs conjugats només en 3a persona del singular (*chover, haver, etc.*). Usos dels verbs *ser, haver, ficar, ter* per localitzar i expressar existència. Posició dels complements dins l'oració.

3.5.2.6.2 Formes personals i no personals. Infinitiu simple en les tres conjugacions (*-ar, -er, -ir*). Funcions sintàctiques dins de l'oració. El *infinitivo pessoal flexionado* (*Acho melhor levarem os casacos; É melhor estudarmos para o exame; Eu espero até vocês chegarem*). Gerundi simple en les tres conjugacions (*falando, comendo, abrindo*). Funcions sintàctiques dins de l'oració. Participis regulars i irregulars en les tres conjugacions (*acabado, resolvido, dito, feito, posto, visto, vindo*).

3.5.2.6.3 Temps i aspect.

3.5.2.6.3.1 Temps verbal d'indicatiu.

- Expressió del present. Present d'indicatiu: formes regulars de 1a, 2a i 3a conjugació. Formes irregulars (*ir, vir, ser, estar, ter, fazer, dizer, poder, ler, pôr, etc.*); qüestions ortogràfiques (*conhecer / conheço; pedir / peço; perder / perco; fugir / fujo*); formes amb alternança vocàlica (alteració o/u: *dormir / durmo*; alteració e/i: *preferir / prefiro, sentir / sinto*). Present amb *estar a + infinitiu* i *estar + gerundi* (*Neste momento, estou a ler um livro; Estou lendo um livro*). Diferències entre Portugal i Brasil (*Estou a estudar / Estou estudando*).
- Expressió del passat. Formes regulars i formes irregulars del pretèrit perfet simple (*falei, comi, parti, fui, estive, tive, disse, trouxe, fiz, etc.*) i pretèrit imperfect d'indicatiu (*trabalhava, comia, abria, era, tinha, vinha, punha*). La combinació dels temps del passat: pretèrit perfet simple, imperfect i plusquamperfet compost (*Quando ele chegou, o jantar já estava pronto; Ela viajou ao Brasil mas antes já tinha estado lá*).
- Expressió del futur. Ús del present amb valor de futur (*Na próxima semana vou a Cabo Verde*). Futur d'indicatiu: formes regulars (*falarei, comerei, partirei*) i irregulars (*direi, farei, trarei*). Futur immediat (*Vou trazer / Trarei*).
- Condicional: formes regulars (*falaria, beberia, abriria*). Pretèrit imperfect de cortesia

(*gostava, queria, podia*).

3.5.2.6.3.2 Temps verbal del subjuntiu. Formes regulars (*fale, coma, parta*). Altres verbs irregulars (*vá, saiba, queira, dê, ponha*). Expressions impersonals + present de subjuntiu (*É provável que hoje chova; É melhor que falem com o professor; É importante que leiam o texto*). Subjuntiu i indicatiu amb verbs d'opinió (*Não acho que ele esteja com febre; Acho que ela está com febre*). Futur. Formes regulars i irregulars (*falar, comer, abrir, for, quiser, trazer, tiver, vier, vir, etc.*). Quando + Indicatiu (*Quando me levanto, costumo tomar um café*) i Quando + subjuntiu (*Quando acabar o curso vou passar férias em S. Tomé*).

- Imperatiu. Formació de l'imperatiu regular i altres verbs irregulars (*veja, faça, traga, vá, dê, vê, faz, traz, vai, dá*).

3.5.2.6.3.3 Aspecte. Aspecte puntual. Formes verbals en present d'indicatiu i pretèrit perfet simple (*O avião chega às 6h da tarde; Ele estudou em Lisboa*). Aspecte duratiu. Formes verbals en present d'indicatiu (*Ele trabalha na universidade*); estar a + infinitiu (*Estamos a almoçar com o Mário*); estar + gerundi (*Estou tomando o café da manhã*); ir + gerundi (*Vamos andando para o teatro*); imperfet d'indicatiu (*Antigamente morava no Porto*).

3.5.2.6.3.4 Modalitat. Obligació (*ter que / ter de + infinitiu i dever + infinitiu*); intenció (*querer + infinitiu i ter vontade de + infinitiu*); desig (*gostava / gostaria de*); quando + futur de subjuntiu: *quando tiver; quando for*; probabilitat (*é possível que; talvez + present de subjuntiu; acho que + present d'indicatiu*); asseveració (present d'indicatiu, pretèrit perfet simple: *Vou; Fui*); instrucció: imperatiu d' alguns verbs regulars i irregulars (*faça, traga, ponha*); imperatiu + *infinitivo pessoal* (*Leve ao forno até dourar*); permís (*poder; querer; importar-se de + infinitiu amb present o imperfet d'indicatiu: Podia desligar a luz; Não se importava de abrir a janela*); possibilitat: *poder + infinitiu + que + present de subjuntiu (Pode ser que amanhã eu vá ao cinema)*; dubte: *será + que (Será que ela vem?)*; *quem sabe + pronom personal (Quem sabe ele apareça)*.

3.5.2.7 Les preposicions.

3.5.2.7.1 Formes simples (*A Joana já chegou a Lisboa; O Nuno já está em Coimbra*). Contraccions amb l'article (*Passe pela praça; Vamos ao cinema*). Locucions preposicionals (*A escola fica longe da minha casa*).

3.5.2.7.2 Funcions. Preposicions d'espai (*a, em, entre, etc.*); temps (*a, de, em, para, por, etc.*); moviment (*a, para, por, de, em, etc.*); manera (*de, em, por, etc.*); finalitat (*até, para, etc.*). Locucions preposicionals d'espai (*perto de, longe de, em frente de, atrás de, em cima de, etc.*); de temps (*depois de, antes de, etc.*) i de substitució (*em vez de, etc.*).

3.5.2.7.3 Ús més freqüent amb verbs (*gostar de, falar com, apaixonar-se por, tomar conta de, esquecer-se de, sair de, acreditar em, etc.*).

3.5.2.8 Els adverbis.

3.5.2.8.1 Tipus d'adverbis i locucions adverbials: de temps (*agora, ainda, amanhã,*

enquanto); de freqüència i duració (*sempre, nunca, às vezes, de vez em quando*); de seqüència (*primeiro, depois, a seguir*); de manera (*assim, bem, melhor, pior*); de lloc (*acima (de), abaixo (de), aí, ali, cá, lá*); d'interrogació (*onde, como, quando*); de negació (*não, nunca, de maneira nenhuma*); d'afirmació (*sim, sem dúvida, certamente*); de dubte (*possivelmente, provavelmente, talvez*) i de intensitat (*muito, pouco, bastante*).

3.5.2.8.2 Morfologia d'alguns adverbis acabats en *-mente* (*rapidamente, facilmente, ultimamente*).

3.5.2.9 L'oració simple.

3.5.2.9.1 Estructura de l'oració. Concordances de persona i nombre entre subjecte i verb; entre subjecte i atribut / predicatiu, de gènere i nombre, de temps verbals i marcadors temporals.

3.5.2.9.2 Tipus d'oració simple. Oració declarativa afirmativa (*Eu falo português*); oració interrogativa simple (*Vocês estudam português?*); element exclamatiu (*Até que enfim!*); oració imperativa (*Estudem português!*); oració impersonal (*Há motivos para estudar português*).

3.5.2.10 L'oració composta.

3.5.2.10.1 La subordinació. Oracions subordinades substantives: conjunció *que* + oració subordinada (*Disse que não vinha hoje*); subordinades adjectives o de relatiu: *que* amb antecedent explícit (*O apartamento que ela tinha comprado, ficava no centro*); subordinades adverbials: temporals: *quando, logo que, sempre que, depois que* + futur de subjuntiu (*Quando tiver dinheiro, vou viajar*); causals: *porque, pois, já que* (*Vestiram-se assim porque não tinham outra roupa*); concessives: *ainda que* + subjuntiu, *embora* + subjuntiu, *mesmo que* + subjuntiu. (*Mesmo que chova, vou à praia*); condicionals: *se, desde que* + subjuntiu (*Desde que ela não vá sozinha, eu deixo-a ir*); comparatives: *quer...quer* (*Quer venhas quer não*); finals: *para (que), a fim de, até* (*Aguarde até ficarem prontos; Os médicos fazem tudo para que os doentes melhorem*).

3.5.2.10.2 La coordinació. Oracions conjuntives (*e, nem*; locucions *não só... mas também*); disjuntives (*ou, ora, quer...quer: Preferem ir ao cinema ou ao teatro?*); adversatives (*aliás, mas, no entanto: A casa é muito bonita, mas muito cara*); conclusives (*logo, pois, portanto: Trabalho no fim de semana, portanto não posso ir convosco*); consecutives (*tanto...que, que: Estava tanto frio que as pessoas não podiam andar na rua*).

3.5.3 Fonètico-fonològics.

3.5.3.1 Sons i fonemes vocàlics. Sons orals. Sons nasals.

3.5.3.2 Sons i fonemes consonàntics.

3.5.3.2.1 Sensibilització al reconeixement i pronunciació de l'accent, ritme i entonació estàndard del portuguès del Brasil i Portugal.

3.5.3.2.2 Pronunciació dels sons corresponents als fonemes consonàntics. Consoants mudes (diferències entre Portugal i Brasil)

3.5.3.3 Distinció entre fonemes consonàntics sords i sonors i les seves grafies.

3.5.3.4 Distinció entre fonemes bilabials i labiodentals (/b/, /v/: *boa / voa; bem / vem*).

3.5.3.5 Accent, ritme i entonació. Patrons tonals d'elements lèxics aïllats: distinció de la síl·laba tònica.

3.5.3.5.1 Accent, ritme i entonació. Patrons tonals de l'oració. Entonació de la frase declarativa: afirmativa (*Sou médico*) i negativa (*Não sou médico nem enfermeiro*). Entonació de les frases interrogatives (*Como é que se chama?*). Entonació de la frase exclamativa (*O espetáculo foi ótimo!*). Entonació de la frase imperativa (*Fechem o livro*).

3.5.4 Ortotipogràfics.

3.5.4.1 L'alfabet.

3.5.4.2 Diferents formes dels caràcters. Ús de majúscules (*Carnaval, Sr. Dr., Instituto Camões*) i minúscules (*segunda-feira, abril, primavera, sul*).

3.5.4.3 Representació gràfica de fonemes i sons (*a / à; pode / pôde; avô / avó*). Diferències entre Brasil i Portugal (*metro / metrô; bebê / bebê; econômico / econômico*).

3.5.4.4 El sistema vocàlic: ortografia.

3.5.4.5 El sistema consonàntic: alternances gràfiques (*c/qu, ç/c, j/g, g/gu*) en verbs, noms i adjectius. Altres alternances (*b/v*). Els dígrafs *nh, lh, ch, ss, rr, qu, gu*.

3.5.4.6 Signes ortogràfics. Ús del guió entre el verb (*chamo-me; penteio-me; encontramos-nos; convidam-no; dei-lhes*). Accent gràfic: greu (*à, àquele, àquilo*); agut (*férias, parabéns, café*) i circumflex (*três, avô, têm*).

3.5.4.7 Signes de puntuació. Ús de punt (*Portugal é o país mais ocidental da Europa.; O Dr. Antônio*); la coma (*Tenho de comprar lápis, borracha, cadernos, canetas*); els punts d'interrogació (*Que horas são?*) i exclamació (*Que azar!*).

3.5.4.8 Estructura sil·làbica. Separació de síl·labes (*psi-có-lo-go, o-lho, pas-sa-do, nas-ci-mento*).

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita i oral.

Comprèn i produeix textos orals i escrits breus, clars i senzills, en llengua estàndard, en situacions senzilles i quotidianes, en registre informal o semiformal. Pot cometre errors bàsics de forma sistemàtica. Les pauses i les reformulacions són evidents.

2. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet de forma senzilla, oralment o per escrit, la informació clau de textos breus, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes quotidians, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions i malgrat les limitacions lèxiques. Col·labora en la interacció si l'interlocutor parla lent i l'anima a participar. Copsa les dificultats i indica amb llenguatge simple quin és el problema. Té una actitud de mediació oberta, tot i que pot recórrer a estereotips culturals.

3. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, de manera bàsica i no sempre autònoma, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, en tasques senzilles i habituals que exigeixin un intercanvi simple i directe d'informació. No sempre dirigeix ell mateix la conversa, i col·labora a la creació de significat, per exemple, demanant per l'opinió dels interlocutors.

4. Interacció en línia.

Interactua de forma bàsica a través de les tecnologies digitals. Coneix la utilitat d'algunes eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida. Participa de forma asíncrona en intercanvis de tipus social simples, fent i responent a preguntes, fent comentaris, i intercanviant idees sobre temes personals.

5. Estratègies de comprensió.

Utilitza estratègies bàsiques adequades per a la comprensió de les idees principals, i de la informació específica del text oral o escrit. Per exemple, adapta la velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix. Generalment ho fa correctament, però amb cert esforç.

6. Estratègies de producció.

Utilitza de manera adequada estratègies bàsiques per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa esquemes simples o copia models. En la interacció i producció oral, fa preguntes simples, fa comparacions senzilles, repeteix, reformula o pren notes per traslladar la informació que necessita el destinatari, fa pauses per donar-se temps per pensar o demana ajuda a l'interlocutor per mantenir la interacció.

7. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement bàsic dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (costums, actituds i valors). Té un domini bàsic de les normes de cortesia.

8. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica les intencions comunicatives bàsiques i adapta la producció i interacció oral i escrita de forma senzilla. Utilitza, generalment de forma correcta, els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives bàsiques, en els registres informal i semiformal.

9. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu i una adequació bàsica a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

10. Coherència i cohesió.

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori bàsic de connectors i marcadors discursius, de la juxtaposició, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

11. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza oralment i per escrit el lèxic d'ús més freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, en situacions habituals o quotidianes.

12. Fluïdesa.

Es comunica amb una fluïdesa limitada utilitzant estructures formades per oracions bàsiques i/o expressions i fórmules automatitzades.

13. Riquesa i correcció gramatical.

Utilitza algunes estructures lingüístiques senzilles correctament, però encara comet sistemàticament errors bàsics.

14. Pronunciació.

Pronuncia i entona generalment de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Comet errors de pronúncia que poden interrompre la comunicació, i els interlocutors poden haver de sol·licitar repeticions.

15. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació elementals i les regles ortogràfiques bàsiques, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Bàsic A2

Rus

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lèxico-semàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Bàsic A2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma de manera suficient en situacions quotidianes de necessitat immediata en els àmbits personal i públic, amb un mínim de flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics per tal de mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per aconseguir aquesta finalitat, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus en una varietat de llengua estàndard, en un registre informal, que tractin sobre temes bàsics, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú d'ús freqüent.

1.2 Objectius generals de nivell.

1. Utilitzar la llengua, de forma receptiva, productiva i interactiva, com a mitjà de comunicació i d'expressió personal per tal de satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana.

2. Utilitzar les experiències i coneixements previs, tant lingüístics com socioculturals, per construir els nous aprenentatges.

3. Aprofitar totes les ocasions possibles d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma, dins i fora de l'aula.

4. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin resoldre situacions de comunicació en els contextos més habituals.

5. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin avaluar i continuar l'aprenentatge de l'idioma un cop superat el Nivell Bàsic.

6. Adoptar una actitud oberta davant d'elements o situacions no característiques de la llengua pròpia que apareguin en el discurs.

7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre la informació essencial, les idees principals i la informació específica de textos orals i escrits de diversa tipologia, breus, clars i senzills, en llengua estàndard, contextualitzats i sobre temes habituals, familiars o coneguts, per tal de poder satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana, sempre que els textos orals emesos per mitjans audiovisuals o sense la presència de la persona emissora estiguin articulats amb claredat o certa lentitud, en bones condicions acústiques, i sempre que es pugui tornar a escoltar-ne alguns fragments, i en els textos escrits amb l'ajut del context i del suport visual i icònic.

Producció.

Produir i coproduir textos orals i escrits curts i senzills, sobre necessitats personals i situacions de la vida quotidiana, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport. Pel que fa a la producció oral, en situacions de comunicació habituals i en converses curtes, o en anuncis i presentacions preparades prèviament, amb una facilitat raonable i de forma eficaç, amb la col·laboració d'una persona interlocutora. Pel que fa a la producció escrita, seguint les convencions i formats adequats a cada tipus de text, i utilitzant frases simples connectades amb elements de cohesió bàsics.

Interacció.

Participar en interaccions socials bàsiques, i comunicar-se en tasques senzilles i rutinàries, amb un interlocutor, tant cara a cara com en línia, sobre tòpics i activitats familiars, intercanviant de forma senzilla, gestionant intercanvis socials molt curts, expressant necessitats, responent i agraint, tot i que normalment no pot comprendre prou i necessita un interlocutor de suport. Reconèixer quan els parlants estan en desacord o quan es produeixen dificultats i es poden utilitzar frases simples per buscar compromís i acord.

Mediació.

Mediar entre parlants de la llengua meta utilitzant paraules senzilles en situacions quotidianes predictibles sobre desitjos i necessitats personals, sempre que pugui repetir o reformular el missatge de tant en tant. Reformular un text breu i senzill sobre temes quotidians, concrets, familiars o d'interès immediat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo en un llenguatge senzill.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que

representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i per a la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístics com no lingüístics, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al

context comunicatiu en què té lloc.

- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona medidora, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge:

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per a sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroalimentació del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitar totes les ocasions possibles per establir contacte fora de l'aula amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents

recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.).

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant, i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar/-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; repetir o sol·licitar repetició; demanar a algú que parli més a poc a poc; convidar; acceptar o declinar una invitació; concertar una cita; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i informació: demanar o donar informació o aclariments sobre una paraula o expressió que no es coneix o que s'ha oblidat o sobre la comprensió d'un enunciat; parafrasejar; lletrejar o sol·licitar que es lletregi una paraula; afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; demanar i dir a qui pertany quelcom; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; expressar ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; formular hipòtesis; predir; valorar un fet com a probable o improbable.
- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual, etc.; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

- Procediments lèxics: repeticions (*хорошо, хорошо; да, да* и т.п.); sinònims (*прекрасно, отлично, очень хорошо, хорошо, неплохо* и т.п.) i antònims (*плохо / хорошо; интересный / скучный* и т.п.); hipònims i hiperònims (*дети – сын, дочь; животное – кошка, собака*); metàfores (*золотая осень*) i metonímies (*аудитория, класс*); proformes lèxiques (*скажу тебе одну вещь*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*тройка* и т.п.).
- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Игорь прочитал книгу. Он дал её мне.*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Это было там, на севере.*); el·lipsi (*Придут завтра; Ты куда? – В центр.*)

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*извините, простите; скажите, пожалуйста; Олег!; Молодой человек!; Алло!* и т.п.); per ordenar, per concloure o resumir, per acabar (*сначала, потом, наконец; И это всё. Спасибо.*).
- Posicionament de l'emissor (*по-моему, к сожалению, правда* и т.п.).
- Tractament de la informació: reformulació (*я хочу сказать*); exemplificació (*вот пример, например* и т.п.); introducció de temes (*я хочу рассказать о...; он расскажет о...* и т.п.).
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*и..., и...*); contrastius (*а, но*); causatius (*потому что*); consecutius (*поэтому*); condicionals (*если*); finals (*чтобы*); temporals (*когда, пока*).
- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*Вы согласны?*); advertència, acord (*Конечно; Ты права*); desacord (*Нет, это не так*); tancament (*Всё*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia:

Vida quotidiana.

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals.

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, administració, etc.).

Condicions de vida.

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal.

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals.

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en

les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus, senzills i clarament estructurats.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, instrucció, exposició).
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, cançons, poemes, contes, missatges escrits o de veus, anuncis, notícies, fullets d'informació, programació de televisió, cartellera d'espectacles, horaris de transports, converses informals, xats, instruccions d'ús, llibre de text).
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).

- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus i senzills.
- Sobre temes generals, quotidians o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, anècdotes, transaccions, missatges escrits o de veu, notes, anuncis, converses informals, xats, indicacions, instruccions, simulacions, cançons, poemes, textos literaris breus).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) al destinatari (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (p. e. modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió); paralingüístics o paratextuals (p. e. demanar ajuda, assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica; o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals).
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs après, coneguts per la persona usuària que li donen seguretat.
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.

- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, paràfrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció).
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1. Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut de textos simples informatius o avisos i missatges clars.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure infografies, mapes del temps o un diagrama de flux senzill.
- Selecció de paraules clau d'un text per reescriure'l de forma senzilla.
- Traducció oral aproximada de textos senzills com fulletons, correus electrònics o notícies, i traducció escrita de textos curts.
- Presa de notes senzilles en presentacions.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple descriure les emocions d'un personatge d'una sèrie.

3.4.3.1.2. Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup donant instruccions senzilles.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant per l'opinió.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords de forma senzilla i usant paraules simples.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals.) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.

- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre els dos textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lèxico-semàntics.

3.5.1.1 Repertoris lèxics i utilització adequada d'aquests (producció i comprensió) en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per a aquest nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques (sinònims, antònims, mots polisèmics).

3.5.1.3 Paraules compostes i derivades:

- Nocions bàsiques sobre l'estructura de la paraula.
- Gentilicis (*каталонец, москвич* и т.п.).
- Diminutius dels noms propis (*Елена – Лена; Сергей – Серёжа* и т.п.).
- Formes de patronímics (*Иванович; Ивановна*).

3.5.1.4 Abreviacions. Sigles (*МГУ* и т.п.).

3.5.1.5 Onomatopeies (*ха-ха-ха* и т.п.).

3.5.1.6 Mots transparentes o pròxims (*театр, метро* и т.п.). Falsos amics (*фамилия, симпатичный* и т.п.).

3.5.1.7 Préstecs i mots d'origen estranger: anglicismes (esport, cinema, noves tecnologies).

3.5.1.8 Paraules del rus que són internacionals (*спутник, водка* и т.п.).

3.5.1.9 Frases fetes, dites, refranys (*Ни пуха, ни пера!; К чёрту* и т.п.).

3.5.2 Morfosintàctics.

Elements constituents de l'oració.

3.5.2.1 El substantiu.

3.5.2.1.1 Tipus de substantius: comptables / in comptables, concrets / abstractes.

- Substantius animats i inanimats, indeclinables.

3.5.2.1.2 Morfologia del substantiu: gènere i nombre.

- Gènere, nombre, cas i les seves funcions. Inexistència d'article.
- Substantius *pluralia tantum* i *singularia tantum* (*джинсы, очки; молоко, мороженое* и т.п.).
- Declinació dels substantius en singular i plural.
- Declinació dels substantius després dels numerals.
- L'ús dels casos amb preposicions i sense. Les seves funcions bàsiques i significats principals.
- El gènere dels substantius que designen ofici i ocupació.

3.5.2.2 Numerals.

3.5.2.2.1 Cardinals simples i compostos:

- Gènere dels numerals *один* i *два*.
- La utilització del numeral *один*.

3.5.2.2.2 Ordinals simples i compostos:

- Locucions de relacions temporals.
- Declinació dels numerals ordinals.

3.5.2.3 El pronom (morfologia i posició).

3.5.2.3.1 Els pronoms personals.

3.5.2.3.2 Els possessius i *свой*.

3.5.2.3.3 Els demostratius (*этот, эта* и т.п.).

3.5.2.3.4 Els interrogatius (*кто? что? какой? чей?* и т.п.).

3.5.2.3.5 Els relatius:

- Ús i declinació en singular i plural del pronom relatiu *который*.
- Pronoms relatius (*что, где, когда, чей, какой*, и т.п.) i el seu ús en les frases subordinades.

3.5.2.3.6 Declinació dels pronoms en singular i plural.

3.5.2.3 L'adjectiu.

3.5.2.4.1 Tipus d'adjectius.

3.5.2.4.2 Morfologia de l'adjectiu:

- Gènere, nombre i cas.

- Primeres nocions del grau comparatiu i superlatiu.
- Declinació dels adjectius en singular i plural.

3.5.2.4.3 Concordança de l'adjectiu amb el substantiu.

3.5.2.4.4 Substantivació dels adjectius (*столовая, русский* и т.п.).

3.5.2.5 El verb.

3.5.2.5.1 Tipus de verbs:

- El verb *быть* i la seva absència en present.
- Verbs transitius i intransitius.
- Verbs reflexius i recíprocs.
- Els verbs de moviment sense prefixos. Sistematització dels grups verbals (*идти, ехать, лететь, плыть / ходить, ездить, летать, плавать*). Característiques i ús.
- Els verbs de moviment amb prefixos *по-, при-, до- у-*.
- Verbs que indiquen la posició de l'objecte a l'espai (*стоять, лежать, висеть*). Característiques i ús.

3.5.2.5.2 Formes personals i no personals:

- La conjugació. Normes i excepcions. L'indicatiu del verb.
- L'infinitiu. Morfologia, semàntica i ús.
- L'imperatiu. Morfologia, semàntica i ús. Nocions bàsiques.

3.5.2.5.3 Temps i aspecte:

- Els temps verbals. Present, passat i futur.
- L'aspecte verbal. Primeres nocions sobre morfologia, semàntica i ús de formes aspectuals en l'indicatiu.

3.5.2.6 Els adverbis.

3.5.2.6.1 Tipus d'adverbis:

- Lloc (*далеко, близко* и т.п.).
- Temps (*давно, рано* и т.п.).
- Manera (*хорошо, красиво* и т.п.).
- Quantitat (*много, мало* и т.п.).
- Predicatiu (*надо, нужно, можно, нельзя*)
- Circumstancials, relatius, demostratius (*вот, вон*).

3.5.2.6.2 Primeres nocions del grau comparatiu de l'adverbi (*лучше / хуже, больше / меньше* и т.п.).

3.5.2.7 Paraules auxiliars.

3.5.2.7.1 Preposicions. Ús de les preposicions: *в, на, о, из, с, по, от, у, к* и т.п.

Règim de les preposicions.

3.5.2.7.2 Partícules. Ús de les partícules *не, ни, ведь, же*.

3.5.2.7.3 Conjuncions. Conjuncions *и; а; но; потому что; поэтому; не только..., но и...; как; чтобы; или; если* i el seu ús en les oracions simples i compostes.

3.5.2.7.4 Interjeccions. Funcions de les interjeccions (*Ой!; Ай!; Ура!; Алло!*).

3.5.2.8. L'oració.

3.5.2.8.1 simple.

Estructura de l'oració:

- Declarativa afirmativa (*Она живёт здесь; У меня есть машина*).
- Declarativa negativa. La posició de les partícules *не / нет* (*Учитель не кончил урок. Нет, я не хочу. У меня нет книги*).
- Interrogativa (*Где ты был?; Ты был на концерте?*).
- Exclamativa, ús dels pronoms *какой, какая* (*Какой красивый парк!*).
- Imperativa (*Давай / Давайте*).
- Oració personal (*Мы студенты; Мы учимся на втором курсе*.) i impersonal (*Мне 20 лет*). El predicat de les oracions impersonals.
- Oracions de subjecte indeterminat (*В газете пишут, что...*).
- Concordances de formes en les oracions senzilles i complexes.
- Modificacions de l'estructura.

3.5.2.9 L'oració composta.

3.5.2.9.1 La subordinació: oracions subordinades de relatiu (*который*); subordinades de temps (*когда, пока*); subordinades de lloc (*где, куда*); subordinades condicionals (*если*); subordinades causals (*потому что*).

3.5.2.9.2 La coordinació: oracions conjuntives (*и*); juxtaposades (*а*); adversatives (*а, но*).

3.5.3 Fonètico-fonològics.

3.5.3.1 L'alfabet rus, sons i signes.

3.5.3.2 Característiques del sistema fonològic rus.

3.5.3.3 Sons i fonemes vocàlics. L'accent i la reducció vocàlica.

3.5.3.4 Sons i fonemes consonàntics.

- Consonants sordes i sonores, sibilants, africades i fricatives.
- Dures i toves.
- Agrupacions (*ться/тся, сч, жч* и т.п.).
- "i" breu (*й*).

3.5.3.5 Processos fonològics (ensordiment, sonorització, assimilació, palatalització, alternança consonàntica en les formes verbals, emmudiments (*здравствуйте, солнце и т.п.*).

- Normes bàsiques de pronúncia.
- Pronúncia de les preposicions (*в Испании, за город и т.п.*).

3.5.3.6 Accent, ritme i entonació. Patrons tonals d'elements lèxics aïllats.

3.5.3.7 Accent, ritme i entonació. Patrons tonals de l'oració.

- ИК-1 – frases afirmatives.
- ИК-2 – pregunta amb el pronom interrogatiu, vocatiu.
- ИК-3 – pregunta sense el pronom interrogatiu, sintagmes inacabats.
- ИК-4 – pregunta-oposició amb la conjunció *а*.

3.5.4 Ortotipogràfics.

3.5.4.1 L'alfabet. La grafia ciríl·lica. Orígens i característiques.

3.5.4.2 Diferents formes dels caràcters:

- Regles d'ús de majúscules i minúscules.
- Lletra d'impremta i lligada.

3.5.4.3 Representació gràfica de fonemes i sons. Els signes *ъ* i *ь* (dur i tou), les seves funcions.

3.5.4.4 Estructura sil·làbica. Divisió de paraules a final de línia.

3.5.4.5 Els signes de puntuació (punt, coma, ?, !).

3.5.4.6 Abreviatures (*мн.ч.; СВ; М.П.Иванов и т.п.*).

3.5.4.7 Sigles (*МГУ, РФ и т.п.*).

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita i oral.

Comprèn i produeix textos orals i escrits breus, clars i senzills, en llengua estàndard, en situacions senzilles i quotidianes, en registre informal o semiformal. Pot cometre errors bàsics de forma sistemàtica. Les pauses i les reformulacions són evidents.

2. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet de forma senzilla, oralment o per escrit, la informació clau de textos breus, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes quotidians, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions i malgrat les limitacions lèxiques. Col·labora en la interacció si l'interlocutor parla lent i l'anima a participar. Copsa les dificultats i indica amb llenguatge simple quin és el problema. Té una actitud de mediació oberta, tot i que pot recórrer a estereotips culturals.

3. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, de manera bàsica i no sempre autònoma, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, en tasques senzilles i habituals que exigeixin un intercanvi simple i directe d'informació. No sempre dirigeix ell mateix la conversa, i col·labora a la creació de significat, per exemple, demanant per l'opinió dels interlocutors.

4. Interacció en línia.

Interactua de forma bàsica a través de les tecnologies digitals. Coneix la utilitat d'algunes eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida. Participa de forma asíncrona en intercanvis de tipus social simples, fent i responent a preguntes, fent comentaris, i intercanviant idees sobre temes personals.

5. Estratègies de comprensió.

Utilitza estratègies bàsiques adequades per a la comprensió de les idees principals, i de la informació específica del text oral o escrit. Per exemple, adapta la velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix. Generalment ho fa correctament, però amb cert esforç.

6. Estratègies de producció.

Utilitza de manera adequada estratègies bàsiques per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa esquemes simples o copia models. En la interacció i producció oral, fa preguntes simples, fa comparacions senzilles, repeteix, reformula o pren notes per traslladar la informació que necessita el destinatari, fa pauses per donar-se temps per pensar o demana ajuda a l'interlocutor per mantenir la interacció.

7. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement bàsic dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (costums, actituds i valors). Té un domini bàsic de les normes de cortesia.

8. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica les intencions comunicatives bàsiques i adapta la producció i interacció oral i escrita de forma senzilla. Utilitza, generalment de forma correcta, els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives bàsiques, en els registres informal i semiformal.

9. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu i una adequació bàsica a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

10. Coherència i cohesió.

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori bàsic de connectors i marcadors

discursius, de la juxtaposició, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

11. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza oralment i per escrit el lèxic d'ús més freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, en situacions habituals o quotidianes.

12. Fluïdesa.

Es comunica amb una fluïdesa limitada utilitzant estructures formades per oracions bàsiques i/o expressions i fórmules automatitzades.

13. Riquesa i correcció gramatical.

Utilitza algunes estructures lingüístiques senzilles correctament, però encara comet sistemàticament errors bàsics.

14. Pronunciació.

Pronuncia i entona generalment de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Comet errors de pronúncia que poden interrompre la comunicació, i els interlocutors poden haver de sol·licitar repeticions.

15. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació elementals i les regles ortogràfiques bàsiques, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Bàsic A2

Xinès

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lèxico-semàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Bàsic A2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma de manera suficient en situacions quotidianes de necessitat immediata en els àmbits personal i públic, amb un mínim de flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics per tal de mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per aconseguir aquesta finalitat, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus en una varietat de llengua estàndard, en un registre informal, que tractin sobre temes bàsics, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú d'ús freqüent.

1.2 Objectius generals de nivell.

1. Utilitzar la llengua, de forma receptiva, productiva i interactiva, com a mitjà de comunicació i d'expressió personal per tal de satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana.

2. Utilitzar les experiències i coneixements previs, tant lingüístics com socioculturals, per construir els nous aprenentatges.

3. Aprofitar totes les ocasions possibles d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma, dins i fora de l'aula.

4. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin resoldre situacions de comunicació en els contextos més habituals.

5. Desenvolupar i utilitzar les estratègies que permetin avaluar i continuar l'aprenentatge de l'idioma un cop superat el Nivell Bàsic.

6. Adoptar una actitud oberta davant d'elements o situacions no característiques de la llengua pròpia que apareguin en el discurs.

7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre la informació essencial, les idees principals i la informació específica de textos orals i escrits de diversa tipologia, breus, clars i senzills, en llengua estàndard, contextualitzats i sobre temes habituals, familiars o coneguts, per tal de poder satisfer necessitats bàsiques de la vida quotidiana, sempre que els textos orals emesos per mitjans audiovisuals o sense la presència de la persona emissora estiguin articulats amb claredat o certa lentitud, en bones condicions acústiques, i sempre que es pugui tornar a escoltar-ne alguns fragments, i en els textos escrits amb l'ajut del context i del suport visual i icònic.

Producció.

Produir i coproduir textos orals i escrits curts i senzills, sobre necessitats personals i situacions de la vida quotidiana, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport. Pel que fa a la producció oral, en situacions de comunicació habituals i en converses curtes, o en anuncis i presentacions preparades prèviament, amb una facilitat raonable i de forma eficaç, amb la col·laboració d'una persona interlocutora. Pel que fa a la producció escrita, seguint les convencions i formats adequats a cada tipus de text, i utilitzant frases simples connectades amb elements de cohesió bàsics.

Interacció.

Participar en interaccions socials bàsiques, i comunicar-se en tasques senzilles i rutinàries, amb un interlocutor, tant cara a cara com en línia, sobre tòpics i activitats familiars, intercanviant de forma senzilla, gestionant intercanvis socials molt curts, expressant necessitats, responent i agraint, tot i que normalment no pot comprendre prou i necessita un interlocutor de suport. Reconèixer quan els parlants estan en desacord o quan es produeixen dificultats i es poden utilitzar frases simples per buscar compromís i acord.

Mediació.

Mediar entre parlants de la llengua meta utilitzant paraules senzilles en situacions quotidianes predictibles sobre desitjos i necessitats personals, sempre que pugui repetir o reformular el missatge de tant en tant. Reformular un text breu i senzill sobre temes quotidians, concrets, familiars o d'interès immediat, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo en un llenguatge senzill.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que

representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i per a la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístics com no lingüístics, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al

context comunicatiu en què té lloc.

- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona medidora, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge:

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per a sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroalimentació del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitar totes les ocasions possibles per establir contacte fora de l'aula amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents

recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.).

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant, i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar/-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; repetir o sol·licitar repetició; demanar a algú que parli més a poc a poc; convidar; acceptar o declinar una invitació; concertar una cita; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i informació: demanar o donar informació o aclariments sobre una paraula o expressió que no es coneix o que s'ha oblidat o sobre la comprensió d'un enunciat; parafrasejar; lletrejar o sol·licitar que es lletregi una paraula; afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; demanar i dir a qui pertany quelcom; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; expressar ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; formular hipòtesis; predir; valorar un fet com a probable o improbable.
- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual, etc.; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

- Procediments lèxics:

- Repeticions (大大的眼睛, 长长的头发) .
- Sinònims i antònims (大——小, 长——短, 高——矮) .
- Hipònims i hiperònims (语言——英语, 法语, 西班牙语, . ; 家具——桌子, 椅子, 衣柜, ; 笔: 圆珠笔, 铅笔, 毛笔,) .
- Metàfores i metonímies (鸭蛋脸, 国字脸, 瓜子脸) .
- Proformes lèxiques (你不能这样, 那么多!) .
- Referències semàntiques basades en el coneixement del món (学区房) .

- Procediments sintàctics:

- Anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: 这/这个/这样, 那/那个/那样, 人称代词 (你, 我, 他, 她, 它) .
- El·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: 我不要红的毛衣, 要买黄的 (毛衣) 。 / 你不吃晚饭, 我也不吃 (晚饭) 。

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (escrit: 亲爱的父母:, 你好!, 近来好吗?, 同学们! ; oral: 请问, 劳驾, 大家好!, 早!, 你/你们好!); per ordenar (先然后最后, 第一第二第三); per concloure o resumir (所以); per acabar (今天/这次就谈到这儿, 以后再谈吧, 好了, 就说/写到这儿吧,) .
- Posicionament de l'emissor: (我来自我介绍一下, 我介绍一下我们的同学, 这 (位) 是) .
- Tractament de la informació: reformulació (就是说, 我的/你的意思是); exemplificació (比如说, 比如); introducció de temes (还有, 而且) .
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (对了, 不但而且, 而且); contrastius (不过, 但是); causatius (因为); consecutius (所以.....); condicionals (的话, 就., 如果/要是得/就, 假如就); temporals (一/刚就, 先然后, 才, 一边一边) .
- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (你觉得呢? 你同意吗? 行吗? 好不好?); acord i desacord (我同意. 行. 好的. 对了. 我明白了. 你说得对. 不行. 我不同意.); tancament (好了. 没别的了. 我不要了. 算了.); petició d'aclariments (请再说一遍!); ús de mots falca (好, 瞧, 你看); sons (哎, 喂, 嗯) .

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable

que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia:

Vida quotidiana.

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals.

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, administració, etc.).

Condicions de vida.

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences.

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal.

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals.

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).

- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.)
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus, senzills i clarament estructurats.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, instrucció, exposició).
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, cançons, poemes, contes, missatges escrits o de veus, anuncis, notícies, fullets d'informació, programació de televisió, cartellera d'espectacles, horaris de transports, converses informals, xats, instruccions d'ús, llibre de text).
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal i semiformal.
- En llenguatge estàndard, breus i senzills.
- Sobre temes generals, quotidians o relacionats amb les pròpies experiències i interessos.
- De diferents tipus (cartes, correus electrònics, postals, anècdotes, transaccions, missatges escrits o de veu, notes, anuncis, converses informals, xats, indicacions, instruccions, simulacions, cançons, poemes, textos literaris breus).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) al destinatari (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge

amb claredat, coherència i estructura adequada.

- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (p. e. modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió); paralingüístics o paratextuals (p. e. demanar ajuda, assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica; o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals).
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs après, coneguts per la persona usuària que li donen seguretat.
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, paràfrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció).
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1. Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut de textos simples informatius o avisos i missatges clars.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure infografies, mapes del temps o un diagrama de flux senzill.
- Selecció de paraules clau d'un text per reescriure'l de forma senzilla.
- Traducció oral aproximada de textos senzills com fulletons, correus electrònics o notícies, i traducció escrita de textos curts.
- Presa de notes senzilles en presentacions.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple descriure les emocions d'un personatge d'una sèrie.

3.4.3.1.2. Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup donant instruccions senzilles.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant per l'opinió.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords de forma senzilla i usant paraules simples.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals.) per mediar entre parlants.

- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre els dos textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lèxico-semàntics.

3.5.1.1 Lèxic més freqüent referit a camps semàntics bàsics i el relacionat amb els documents que apareguin i els interessos de l'alumnat. Repertoris lèxics i utilització adequada dels mateixos (producció i comprensió) en els contextos a que es refereixen els objectius especificats per a cada nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques:

- Sinònims 不过/可是/但是.
- Antònims 长/短, 大/小, 远/近.
- Mots polisèmics: 花 (花钱, 一朵花), 门 (大门, 一门课), 找 (找到, 找钱).
- Homònims: homòfons (jiàn 见, 件, 健) i homògrafs (huán还, hái还)
- Homomorfes: ser aficionat (hào 好), bo/ bé (hǎo好)

3.5.1.3 Paraules compostes i derivades:

- Gentilicis 西班牙——西班牙人, 中国——中国人.
- Prefixos 第一, 第二, 第三.
- Suffixos 老师/律师/建筑师/工程师, 桌子/椅子/筷子.

3.5.1.4 Préstecs i mots d'origen estranger:

- Ús d'equivalències fòniques (amb caràcters) per la transcripció de paraules estrangeres (shāfā 沙发 sofà, qiǎokèlì 巧克力 xocolata).

3.5.1.5 Dites i refranys (活到老学到老, 走马看花, 马马虎虎) .

3.5.1.6 Locucions fixes: 算了, 随便, 谁知道, 开玩笑, 没关系, 别客气, 不好意思, 对不起.

3.5.2 Morfosintàctics.

Elements constituents de l'oració.

3.5.2.1 El substantiu.

3.5.2.1.1 Tipus de substantius:

- Propis i comuns.
- Concrets i abstractes (书, 时间).
- De temps (今年, 今天, 明年, 小时).
- De posició amb o sense sufixos (上, 下, 上面, 上边, 下面, 下边, 东方、北方).

3.5.2.1.2 Morfologia del substantiu:

- Noms simples monosíl·labs i bisíl·labs (山, 人, 马, 葡萄, 柠檬).
- Noms amb prefixos (阿姨, 老师, 老百姓, 小姐, 小孩) .
- Noms amb sufixos (桌子, 椅子, 木头, 石头, 同学们, 朋友们, 建筑师, 律师, 职员, 售货员, 记者).
- Reduplicació del substantiu (dos tipus: 星星, 妈妈、哥哥 o bé 人人, 天天, 事事).

3.5.2.2 Els determinants.

3.5.2.2.1 Demonstratius: 这, 那, 这/那 + classificador + substantiu.

3.5.2.2.2 Possessius: forma possessiva + substantiu (我的书, 他的车).

3.5.2.2.3 Classificadors:

- Nominals (个, 把, 张, 本, 平方米, 公尺, 元, 角, 分, 点, 刻, 套, 对, 副,).
- Verbals (次, 遍, 回, 下) .

3.5.2.2.4 Quantificadors:

- Numerals cardinals (十, 百, 千, 万, 亿) i ordinals (第一, 第二, 第三,) .
- L'ús de 二 i 两.

- Números imprecisos: mitjançant la juxtaposició (一两年, 三、四千人) .
- Mitjançant adverbis d'aproximació (大约, 左右, 差不多, 上下)
- Expressió de l'excés (十几个人, 一百五十多) .
- Altres : (半, 多, 一点儿, 些) .

3.5.2.2.5 Posició: 我的那三条脏裤子, 我那辆红色的小车, 我那辆新的、红色的小车。

3.5.2.3 Els pronoms.

3.5.2.3.1 Els pronoms personals (我, 你, 您, 他, 她, 它, 我们, 你们, 他们, 她们, 她们) .

3.5.2.3.2 Ús de la partícula estructural 的: formes possessives (pronomen personal + 的, nom comú + 的, nom propi + 的).

3.5.2.3.3 Els interrogatius: (谁, 什么, 怎么, 怎么样, 哪儿/哪里, 几, 多少, 为什么, 哪, 哪些, 什么时候) .

- Diferència d'ús dels pronoms interrogatius 几 i 多少.

3.5.2.3.4 El pronom reflexiu: 自己.

3.5.2.3.5 Pronoms enumeratius: 等等.

3.5.2.3.6 Els determinants com a pronoms:

- Demonstratius (这, 那, 这些, 那些, 这里, 那里, 这儿, 那儿, 这会儿, 那会儿, 这个时候, 那个时候) .
- Indefinits (ús dels pronoms interrogatius per l'expressió d'indefinició: 谁都/也(不), 什么都/也(不), 哪个都/也(不), 哪儿/哪里都/也(不)).

3.5.2.3.7 Altres: 有的, 有些, 大家, 每, 另一个.

3.5.2.4 L'adjectiu.

3.5.2.4.1 Tipus d'adjectius: que descriuen la forma (大, 小, 高); que descriuen la qualitat (好, 坏, 冷, 热, 对, 错); que descriuen l'estat d'un moviment o d'una acció (快, 慢, 紧张, 流利, 认真, 马马虎虎) .

3.5.2.4.2 Morfologia de l'adjectiu: el gènere (男, 女); el grau superlatiu amb 最 : 他是最高的 i amb 极了 : 他高兴极了.

3.5.2.4.3 L'ús de la partícula estructural 的 i l'adjectiu (新书/新的书, 好看的画, 干净的裤子, 孩子们在暖暖和和的房子里做功课).

3.5.2.4.4 L'adjectiu utilitzat com complement adverbial i la partícula estructural 地 (他清楚地回答我们的问题) .

3.5.2.4.5 La duplicació de l'adjectiu monosíl·lab (AA 大大, 快快) i bisíl·lab (AABB 干干净净, 清清楚楚).

3.5.2.4.6 Substantivació de l'adjectiu amb la partícula estructural的 (白的是我的) .

3.5.2.4.7 Posició : 旧房子, 快走, 他很高, 这件衣服很脏。 .

3.5.2.5 El verb.

3.5.2.5.1 Tipus de verbs:

- Monosíl·labs (听, 看, 活) i bisíl·labs (休息, 出发) .
- Transitius, ditransitius (amb dos objectes: 给, 教, 告诉, 问, 送) i intransitius (工作, 休息) .
- D'activitat mental (喜欢, 爱, 想, 希望, 需要, 知道) .
- D'estat que expressen canvis o desenvolupament de processos (继续, 开始, 结束, 生, 死).
- Direccionals (上, 下, 过, 回, 来, 去).
- Formats de verb+objecte 离合词 (吃饭, 睡觉, 洗澡, 谈话, 结婚, 倒霉, 订婚, 离婚, 毕业, 请客, 送礼).

3.5.2.5.2 El verb 是.

3.5.2.5.3 El verb 有.

3.5.2.5.4 El verb 在.

3.5.2.5.5 Els verbs modals (能, 可能, 应该, 会, 要, 想, 可以, 必须, 得).

3.5.2.5.6 La duplicació del verb monosíl·lab (AA /A—A 看看/看一看); del verb bisíl·lab (ABAB休息休息) i dels verbs formats de (verb+objecte 离合词) (AAB 散散步, 聊聊天).

3.5.2.5.7 Expressió del temps present, passat i futur amb substantius de temps i adverbis (去年, 明天, 以前, 后来, 再).

3.5.2.5.8 L'aspecte.

- L'aspecte progressiu amb els adverbis 正, 在, 正在 i la partícula modal呢.
- L'aspecte duratiu d'una acció amb la partícula aspectual 着.
- L'aspecte perfectiu amb la partícula aspectual了¹.
- L'aspecte perfectiu amb la construcció 是的.
- El futur pròxim amb 要了², 快要了², 就要了² .
- El futur condicional amb 会 (faré o faria).
- Expressió de l'experiència passada amb la partícula aspectual 过.

3.5.2.5.9 Veu activa.

3.5.2.5.10 Els complements del verb:

- El complement resultatiu (完, 见, 开, 会, 懂, 住, 到, 在, 着, 对, 错, 好, 清楚, 干净, 饱, 醉, 坏, 光, 掉).
- El complement de grau.
- El complement de quantitat (durada, freqüència, etc.).
- El complement direccional simple.

3.5.2.6 Les partícules.

3.5.2.6.1 Les partícules estructurals i usos: 的, 得, 地.

3.5.2.6.2 Les partícules aspectuals i usos: 了¹, 着, 过.

3.5.2.6.3 Les partícules modals i usos:

- (了², 吧).
- Partícules modals interrogatives (吗, 呢, 吧, 啊).

3.5.2.7 Les preposicions.

3.5.2.7.1 Locucions preposicionals fixes 从到, 跟/同/和一起).

3.5.2.7.2 Funcions:

- Temps, lloc o direcció (在, 从, 往, 向).
- Objecte (跟, 同, 给, 把).
- Comparació (比).
- Distància d'espai o de temps (离).

3.5.2.7.3 Estructura del sintagma preposicional (跟我说, 向北走, 在他的家听音乐, 给他写信, 从大学来, 到学校去).

3.5.2.8 Els adverbis.

3.5.2.8.1 Tipus d'adverbis:

- De temps (已经, 才, 就, 刚, 马上, 一直, 才, 就, 正, 从来).
- De grau (太, 非常, 比较, 特别).
- D'extensió (都, 只, 一起, 一共, 一点儿).
- De freqüència (又, 再, 还, 也, 常常, 经常, 总是).
- De negació i afirmació (不, 没, 别, 一定).
- De mode o to (差点儿, 大概, 可能, 大约, 也许, 几乎).

3.5.2.8.2 Morfologia d'alguns adverbis (adjectiu +地).

3.5.2.8.3 Adverbis que poden precedir el subjecte (也许) .

3.5.2.8.4 Locucions adverbials (慢慢地, 轻轻地, 好好地, 又渴又累地, adj+极了, 太+adj+了) .

3.5.2.9 L'oració.

3.5.2.9.1 L'oració simple.

Estructura de l'oració.

3.5.2.9.1.1 L'oració bimembre (subjecte + predicat).

- L'oració de predicat verbal (我工作, 我学习汉语, 哥哥送我一礼物, 他洗澡) .
- Oracions amb un predicat verbal especial: l'oració amb 是; l'oració amb 有; l'oració amb 在; l'oració amb 把 (només v +到 / v +在) ; l'oració amb construccions verbals amb sèrie.
- L'oració de predicat adjectival (她很漂亮, 他不高, 我矮) .
- L'oració de predicat nominal (今天五月五号, 我们十八岁) .
- L'oració de predicat amb construcció (subjecte-predicat) (他个子很高, 他身体好) .
- L'oració comparativa l'expressió de la comparació amb la preposició 比 : 他比我高, 他不比我高).
- Anteposició de l'objecte per emfatitzar (苹果我吃了, 书没看呢).

3.5.2.9.1.2 L'oració unimembre.

- L'oració sense subjecte o impersonal (下雨了, 现在上课) .
- L'oració d'una sola frase o paraula (火!, 真好看!) .
- L'oració el·líptica (necessita d'un context clar o hi ha un ajut gestual: 那儿, 我, 不去).

3.5.2.9.2 Declarativa afirmativa i negativa.

- L'ús de 不 i l'ús de 没 en l'oració negativa.

3.5.2.9.3 Interrogativa:

- Amb la partícula modal 吗.
- Amb un pronom interrogatiu 谁, 哪, 哪儿, 什么, 什么时候, 怎么样.
- L'interrogació afirmativa-negativa.
- L'interrogació alternativa amb la conjunció 还是.
- Amb 是不是.
- Amb la partícula modal 呢.
- Amb l'adverbi 多 (你多大? 有多高?) .

3.5.2.9.4 Exclamativa:

- Usos dels adverbis de grau (真, 太了) .

3.5.2.9.5 Imperativa afirmativa i negativa:

- Omisió del subjecte.
- Ús del verb 请.
- Amb els adverbis 别, 不要 per la forma negativa.

3.5.2.9.6 Modificacions de l'estructura:

- Anteposició de l'objecte (房子我打算装修, 苹果我已经吃掉了。) .

3.5.2.10 L'oració composta.

3.5.2.10.1 La subordinació:

- Causals (因为所以) .
- Hipotètiques (假如/要是/如果(的话), 就) .
- Adversatives (但是, 可是, 不过).

3.5.2.10.2 La coordinació:

- Oracions conjuntives o associatives (也, 又又, 一边一边, 一会儿一会儿).
- Oracions successives (先然后; 然后; 一就; 还; 就; 才).
- Oracions progressives (而且; 不但而且; .还).
- Oracions alternatives (或者或者; 不是就是).

3.5.3 Fonètico-fonològics.

3.5.3.1 Sons i fonemes vocàlics i les seves combinacions (diftongs, triftongs):

- a [a], o [o], e [ɛ], i [i], u [u], ü [y], er [ɛr].
- ai, ei, ao, ou.
- ia, ie, iao, iou, ian, iang, in, ing, iong.
- ua, uo, uai, uei, uan, uen, uang, ueng.
- üe, üan, ün.

3.5.3.2 Les semivocals:

- w [ɥ] (wu, wa, wei, etc.).
- y [ɥ] (yi, ying, yuan, yun, etc.).

3.5.3.3 La vocal retroflexa /ɛr/ i el seu ús.

3.5.3.4 Tres fonemes per a una mateixa grafia:

- i _____ [i], [ɨ], [ɯ].
- j, q, x + i _____ [i].
- z, c, s + i _____ [ɨ].

- zh, ch, sh + i ____ [ɿ].

3.5.3.5 Canvi de grafies:

- iou _____ iu.
- uei _____ ui.
- uen _____ un.

3.5.3.6 Sons i fonemes consonàntics i les seves combinacions:

- b [p], p [p'], m [m], f [f].
- d [t], t [t'], n [n], l [l].
- g [k], k [k'], h [x].
- z [ts], c [ts'], s [s].
- zh [tʂ], ch [tʂ'], sh [ʂ], r [ʐ].
- j [tɕ], q [tɕ'], x [ɕ].

3.5.3.7 La síl·laba.

- Regles de col·locació dels tons en vocals dobles i triples (hào, huó, hòu, bié, bèi, liú, huí).

3.5.3.8 Els tons i la seva representació gràfica:

- 1er to (55) _____ (¨).
- 2º to (35) _____ (´).
- 3er to (214) _____ (ˇ).
- 4º to (51) _____ (`).
- El to neutre.
- Canvi de to del caràcter — yī.
- Canvi de to del caràcter 不 bù.
- Canvi del tercer to a semitercer to.
- Canvi del tercer to a segon to.

3.5.3.9 Entonació de les oracions declaratives, interrogatives, exclamatives.

3.5.4 Ortotipogràfics.

3.5.4.1 Els caràcters (formes simplificades).

3.5.4.1.1 Formació i regles d'escriptura.

- Tipus de traços.
- Ordre d'escriptura dels traços. Regles bàsiques.

3.5.4.1.2 Els radicals.

3.5.4.2 Els signes de puntuació.

- Diferència entre “, ” i “、”.

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita i oral.

Comprèn i produeix textos orals i escrits breus, clars i senzills, en llengua estàndard, en situacions senzilles i quotidianes, en registre informal o semiformal. Pot cometre errors bàsics de forma sistemàtica. Les pauses i les reformulacions són evidents.

2. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet de forma senzilla, oralment o per escrit, la informació clau de textos breus, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes quotidians, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions i malgrat les limitacions lèxiques. Col·labora en la interacció si l'interlocutor parla lent i l'anima a participar. Copsa les dificultats i indica amb llenguatge simple quin és el problema. Té una actitud de mediació oberta, tot i que pot recórrer a estereotips culturals.

3. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, de manera bàsica i no sempre autònoma, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, en tasques senzilles i habituals que exigeixin un intercanvi simple i directe d'informació. No sempre dirigeix ell mateix la conversa, i col·labora a la creació de significat, per exemple, demanant per l'opinió dels interlocutors.

4. Interacció en línia.

Interactua de forma bàsica a través de les tecnologies digitals. Coneix la utilitat d'algunes eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida. Participa de forma asíncrona en intercanvis de tipus social simples, fent i responent a preguntes, fent comentaris, i intercanviant idees sobre temes personals.

5. Estratègies de comprensió.

Utilitza estratègies bàsiques adequades per a la comprensió de les idees principals, i de la informació específica del text oral o escrit. Per exemple, adapta la velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix. Generalment ho fa correctament, però amb cert esforç.

6. Estratègies de producció.

Utilitza de manera adequada estratègies bàsiques per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa esquemes simples o copia models. En la interacció i producció oral, fa preguntes simples, fa comparacions senzilles, repeteix, reformula o pren notes per traslladar la informació que necessita el destinatari, fa pauses per donar-se temps per pensar o demana ajuda a l'interlocutor per mantenir la interacció.

7. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement bàsic dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (costums, actituds i valors). Té un domini bàsic de les normes de cortesia.

8. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica les intencions comunicatives bàsiques i adapta la producció i interacció oral i escrita de forma senzilla. Utilitza, generalment de forma correcta, els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives bàsiques, en els registres informal i semiformal.

9. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu i una adequació bàsica a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

10. Coherència i cohesió.

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori bàsic de connectors i marcadors discursius, de la juxtaposició, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

11. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza oralment i per escrit el lèxic d'ús més freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, en situacions habituals o quotidianes.

12. Fluïdesa.

Es comunica amb una fluïdesa limitada utilitzant estructures formades per oracions bàsiques i/o expressions i fórmules automatitzades.

13. Riquesa i correcció gramatical.

Utilitza algunes estructures lingüístiques senzilles correctament, però encara comet sistemàticament errors bàsics.

14. Pronunciació.

Pronuncia i entona generalment de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Comet errors de pronúncia que poden interrompre la comunicació, i els interlocutors poden haver de sol·licitar repeticions.

15. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació elementals i les regles ortogràfiques bàsiques, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Annex II

Nivell Avançat C1

Alemanys

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Avançat C1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma amb flexibilitat, precisió i sense esforç aparent, en tot tipus de situacions, en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics.

Per aconseguir aquests objectius, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts necessaris que li permetin actuar com a mediador entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir una àmplia gamma de textos orals i escrits extensos i complexos conceptualment i lingüísticament, que tractin de temes de caràcter general o especialitzat, encara que no hi estigui familiaritzat, en diverses varietats de la llengua, amb un repertori d'estructures variades, complexes, i també de lèxic ampli, que inclogui expressions especialitzades, idiomàtiques i col·loquials, i que permeti percebre i expressar matisos subtils de significat.

1.2 Objectius generals de nivell.

Adquirir l'habilitat o capacitat de:

1. Saber comprendre i produir una àmplia gamma de textos extensos i complexos en l'àmbit social, professional i educatiu.
2. Utilitzar la llengua amb flexibilitat i eficàcia adaptant-se amb precisió al context, a les intencions i als interlocutors.
3. Disposar d'un repertori de recursos lingüístics i no lingüístics prou ampli i ric per comunicar-se amb fluïdesa i naturalitat gairebé sense esforç.
4. Mantenir de manera consistent un alt grau de correcció amb errors escassos.

5. Comunicar-se de forma fluida i espontània amb poques vacil·lacions fins i tot en situacions complicades o en circumstàncies adverses.
6. Poder interactuar amb flexibilitat i eficàcia amb finalitats socials i professionals, incloent usos emocionals, al·lusius i humorístics, expressant opinions i aportant-hi matisos de significat bastant precisos. Poder reformular el discurs, si cal, introduint-hi les falques necessàries per guanyar temps mentre es pensa.
7. Reconèixer i utilitzar el registre adequat a cada tipus de situació, sobretot si implica captar o produir sentits implícits o càrregues connotatives, tot i haver de conformar detalls, sobretot si l'accent és desconegut.
8. Identificar i valorar les normes i convencions socials dels països de la llengua objecte.
9. Prendre consciència de la pròpia capacitat com a mediador cultural i incorporar estratègies encaminades a desenvolupar aquest paper.
10. Establir un control conscient sobre els factors que condicionen el procés d'aprenentatge. Formular fites d'aprenentatge, aprofitar les possibilitats que ofereixen els recursos de què es disposa experimentant l'ús estratègic de nous procediments durant el procés d'aprenentatge i l'ús de la llengua.
11. Prendre consciència de la diversitat cultural com a font d'enriquiment de la pròpia competència intercultural. Identificar les motivacions, les actituds i els factors afectius personals i familiaritzar-se amb els referents culturals més coneguts dels països parlants de la llengua objecte.
12. Valorar el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixements. Ser conscient que el context de la comunicació (presencial o no presencial, sincrònic o asincrònic, visual o auditiu, oral, escrit o multimodal) i els nous gèneres textuais propiciats per les tecnologies digitals condicionen el discurs i en conseqüència saber adaptar el discurs i utilitzar estratègies específiques tant en el procés d'aprenentatge com en l'ús de la llengua.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre, independentment del canal, amb cert detall i sense gaire esforç, la intenció i el sentit general, les idees principals, la informació important, els aspectes i detalls rellevants i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, de textos orals i escrits de qualsevol tipus, precisos, detallats, conceptualment i lingüísticament rics i complexos, sobre temes concrets i abstractes, encara que no siguin de la seva especialitat, identificant-hi les diferències d'estil, registre i accent, sempre que en textos escrits en pugui rellegir les seccions difícils i sempre que els textos orals estiguin articulats a velocitat normal o ràpida, l'accent li sigui familiar o tingui temps per acostumar-s'hi i fins i tot en condicions acústiques poc favorables o quan la velocitat d'articulació sigui alta, sempre que en pugui confirmar alguns detalls, especialment si no està familiaritzat amb l'accent.

Producció.

Produir i coproduir, amb un alt grau de correcció, amb fluïdesa, espontaneïtat i gairebé sense esforç, i independentment del canal i del suport, una gamma àmplia de textos orals i escrits extensos, clars, detallats, ben estructurats i ajustats als diferents àmbits d'actuació, conceptualment i estructuralment complexos, en diversos registres i estils, sobre temes complexos i diversos, amb diferents funcions, remarcant-ne les idees principals, ampliant amb una certa extensió i defensant els seus punts de vista amb idees complementàries, motius i exemples adequats, i acabant amb una conclusió apropiada, mostrant domini d'una gamma àmplia de recursos lingüístics. Produir i coproduir textos escrits que segueixen les convencions ortogràfiques, de puntuació i de presentació del text. Produir textos orals usant estratègies discursives i interactives i de compensació, de l'entonació i l'accent, mostrant un control de mecanismes complexos de cohesió i un domini d'un lèxic ampli i precís que permeti expressar matisos de significat que incloguin la ironia, l'humor, les al·lusions i la càrrega afectiva i que li permet adequar amb eficàcia el seu discurs a cada situació comunicativa, dirigits a un únic interlocutor, un col·lectiu reduït o una audiència àmplia.

Interacció.

Participar amb fluïdesa i espontaneïtat, i gairebé sense esforç, en converses i discussions, orals, escrites o multimodals, cara a cara o en línia. Comunicar-se amb claredat i precisió, de forma flexible i efectiva, amb finalitats socials i professionals, en diversitat de situacions, utilitzant un repertori ampli de lèxic i estructures i suplint amb facilitat les possibles mancances amb l'ús d'estratègies adequades.

Interactuar prenent i conservant la paraula, formulant idees i opinions amb precisió i relacionant hàbilment la pròpia contribució amb la dels altres interlocutors, adaptant l'idioma i el registre amb flexibilitat i eficàcia, abordant amb la mateixa eficàcia, aclarint i exemplificant, els problemes de comunicació i els problemes culturals que sorgeixen.

Mediació.

Actuar com a mediador/a amb eficàcia entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües, en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat en diferents àmbits, ajudant a mantenir una interacció positiva, interpretant diferents perspectives, gestionant ambigüitats, anticipant malentesos, usant estratègies de compensació i intervenint diplomàticament per redirigir la conversa.

Reformular de manera clara, fluida i correcta, en un llenguatge ben estructurat, les opinions implícites o explícites, i les idees significatives de textos orals i escrits llargs i complexos, tant si es refereixen als seus propis camps d'interès com si no, sempre que ocasionalment pugui consultar conceptes tècnics particulars amb la finalitat de superar barreres lingüístiques, culturals, semàntiques o tècniques.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació, esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.

- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les noves tecnologies com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.

- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit i entre els diferents registres.

2.2.2. Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i el control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com a element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques comunicatives d'aprenentatge.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.

- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant, i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

Actes de parla que inclouen, a més a més de la mateixa emissió d'un enunciat amb sentit, la intenció de l'agent que el produeix i l'efecte en l'interlocutor, així com el context social i cultural en què s'insereixen, tant a través d'actes de parla directes com indirectes, en una àmplia varietat de registres:

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; consolar; tranquil·litzar; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; desestimar; classificar; atribuir, comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estats físics i anímics: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, orgull, admiració, ressentiment, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim, ansietat, diversió, avorriment, penediment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; dispensar o eximir algú de fer alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Nocions.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals variats i complexos conceptualment i lingüísticament per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).

- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).

- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).

- El mode.

- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: participants i les seves relacions; l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, habilitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, autorització, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa, creença i altres actes de parla).

- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuals que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements fonètico-fonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

- Procediments sintàctics: anàfora (*„Pfui über allen Tod! Durch Schwert, durch Feuer, Durch Gift, durch Strick, durch Beil. Pfui allem Tod!“* (Grillparzer); *In Berlin, da sind die Leute nicht auf den Mund gefallen*); catàfora (*Ich hätte es wissen müssen: Die Aufgabe ist einfach zu schwer*); el·lipsi (*(Haben Sie) Noch Fragen?*).

- Procediments semàntics: repeticions; sinònims (*Lebensgefährtin / Partnerin; Lehrerin / Dozentin / Lehrende; gebefreudig / großzügig*) i antònims (*steigen / sinken; großzügig / geizig*); hiperònims i hipònims (*Zitrusfrucht: Apfelsine, Zitrone, Pampelmuse, Mandarine, Limette; Vogel: Spatz, Amsel, Nachtigall, Schwalbe*); metàfores (*den Kopf verlieren*) i metonímies (*Lasst uns ein Glas trinken gehen*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*Nun spreche ich über...; In meinem Vortrag / Referat befasse ich mich mit dem Thema...; Eine heute viel diskutierte Frage ist...*); per ordenar (*einerseits... andererseits; zum einen... zum anderen; an erster Stelle; in erster Linie; als Nächstes*); per concloure (*als*

Schlussfolgerung lässt sich sagen) o resumir (*zusammenfassend*); per acabar (*abschließend, alles in allem*).

- Posicionament de l'emissor (*Ich bin der Ansicht; wenn Sie mich fragen*).
- Tractament de la informació: reformulació (*genauer gesagt*); exemplificació (*und zwar, nämlich, beispielsweise*) introducció de temes (*bezüglich, was... angeht*).
- Consolidació dels connectors per relacionar parts del text: sumatius (*zusätzlich, darüber hinaus, ferner, weiterhin*); concessius (*allerdings, dagegen, obschon*); causals (*da, nämlich, zumal*); consecutius (*daher, aus diesem Grund*); condicionals (*wenn auch, falls*); temporals (*solange, sobald, modal indem, dadurch... dass, ohne... dass*); alternatius (*stattdessen, wohingegen, anstatt... dass*); finals (*zu diesem Zweck*).

- En la llengua oral informal:

- Marcadors i connectors d'inici del discurs (*Eröffnungssignale: Also; Ich denke; Ich meine; Und; Ja*).
- Marcadors i connectors d'organització del discurs (*Gliederungssignale: gut, ja, und, so weiter, also, erstens..., zweitens..., einmal, einerseits... andererseits, irgendwie, eigentlich*).
- Marcadors i connectors de demanda de confirmació (*Nicht wahr?; Ne?; Nicht?; Gell?; Oder?; Ne?*).
- Marcadors i connectors de finalització de discurs (*Ja?; Oder nicht?; Ne; Okay*).
- D'altres (*Aha; Wenn du meinst; Na; Also!; Na ja; Ach so; Ach was; Mensch; Von wegen!; Meinetwegen; Was soll's?; Na gut*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de la cultura o cultures de la comunitat o comunitats en què es parla l'idioma objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'aquest idioma.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i entendre el món, i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres, fent possible la modulació del discurs d'acord amb les pròpies necessitats i les del context. En aquest nivell caldrà assegurar que l'alumnat ja té assolida una consciència intercultural que li permet ser conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es troba en els seus intercanvis interculturals, i alhora ampliar i aprofundir aquesta consciència en els nous àmbits temàtics que es tracten en aquest nivell.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura o cultures de la llengua que s'estudia.

Relacions interpersonals:

- Relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre persones.
- Relacions a la feina.
- Relacions entre diferents comunitats.

Estructura de la societat:

- Estructura familiar.
- El món del treball.
- Lleis i normes.
- Grups socials, partits polítics, associacions, etc.
- Administració i institucions públiques i privades.
- Mitjans d'informació i comunicació.

Condicions de vida:

- El nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- L'habitatge.
- Les prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, medi ambient, sostenibilitat, etc.).
- Trets socioeconòmics.
- Tecnologies de la informació i la comunicació.

Valors, creences i actituds:

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat.
- Creences religioses.
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Altres cultures i grups socials.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal:

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.
- Ús del temps i durada dels senyals no verbals.

Convencions socials i rituals:

- Actes i comportaments de caràcter social.
- Normes de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies, celebracions, festivitats, etc.

Marcadors lingüístics de relacions socials:

- Modismes, argot i llenguatges especialitzats.
- Expressions de saviesa popular: proverbis i dites.
- Dialectes i accents regionals.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos que tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre familiar, informal, neutre, semiformal i formal.
- En una àmplia varietat lingüística i amb una estructura complexa i no necessàriament ordenada.
- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions: narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció, interpretació, comentari, demostració, etc.
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe en suport paper (contes, premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora i a la funció i

tipologia del text.

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees preconcebudes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre els significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).
- Utilització d'estratègies de comprensió global, selectiva, interpretativa.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació i d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre familiar, informal, neutre, semiformal i formal.
- En una àmplia varietat lingüística i amb una estructura complexa i no necessàriament ordenada.
- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions: narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció, interpretació, comentari, demostració, etc.
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe en suport paper (contes, premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text al destinatari (funció i tipologia del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs., etc.), considerant l'efecte que pot produir en el destinatari mateix.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple, modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió, utilitzar mots per guanyar temps., etc.), paralingüístics o paratextuals (per exemple, demanar ajuda; assenyalar objectes, usar díctics o realitzar accions que aclareixin el significat); usar llenguatge corporal culturalment pertinent (per exemple, gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica, sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals) sense interrompre del tot el discurs.
- Composició i articulació del discurs integrant elements verbals i no verbals.
- Utilització dels recursos i de les estratègies de què es disposa per reajustar la tasca a l'alça.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Utilització de fragments de discurs coneguts per l'usuari i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Utilització d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació de l'audiència, a través de la seva reacció oral, gestual o d'expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic.
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, explicar la rellevància d'una informació trobada en un text complex.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació continguda en infografies i diagrames complexos.
- Resum de textos complexos com un fragment d'una novel·la, un article polític o un editorial d'un diari.
- Traducció oral fluida de textos complexos i traducció escrita de textos analítics i argumentatius abstractes.
- Presa detallada de notes per poder ser usades per algú altre.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple interpretar una producció artística (quadre, escultura, novel·la, etc.).
- Anàlisi, crítica i valoració d'una àmplia varietat de textos.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup intervenint de forma diplomàtica, evitant que es monopolitzi la conversa i també comportaments disruptius.
- Foment del desenvolupament d'idees fent preguntes obertes per estimular un raonament lògic.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords gestionant l'ambigüitat, oferint suport i prevenint o anticipant malentesos.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre els dos textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lèxico-semàntics.

3.5.1.1 Ampliació de repertoris lèxics d'acord amb els objectius especificats per a aquest nivell en un ampli ventall de registres (formal, semiformal, neutre, col·loquial: *trinken / saufen; zu sich nehmen / essen / fressen / mampfen*); de varietats geogràfiques (*Möhre / Rübli / Mohrrübe / Karotte; Erdapfel / Kartoffel; Metzger / Fleischer / Schlachter / Fleischhacker / Fleischhauer*) i de varietats generacionals i/o socials (*mein Alter / Vater; die Knarre / die Pistole; die Bullen / die Polizei*).

3.5.1.2 Famílies lèxiques (sinònims, antònims, mots polisèmics, precisió lèxica). Sinònims relacionats amb el registre, amb el context i amb el grau d'especialització i de precisió.

3.5.1.3 Formació de paraules (*Wortbildung*): principals mecanismes.

3.5.1.3.1 Derivació (*Ableitung*): prefixació i sufixació.

- Prefixació per a la formació de substantius: *anti-, des-, dis-, fehl-, ge-, gegen-, in-,*

miss-.

- Prefixació per a la formació d'adjectius / adverbis: *a-* (*atypisch*); *aller-* (*allerneust-*); *hyper-* (*hypermodern*); *hoch-* (*hochbegabt*); *höchst-* (*höchstwahrscheinlich*); *il-* (*illegal*); *in-* (*intolerant*); *ir-* (*irregulär*); *über-* (*überglücklich*); *ultra-* (*ultraschnell*); *un-* (*unfair*).
- Prefixació per a la formació de verbs: *be-*, *emp-*, *ent-*, *er-*, *ge-*, *miss-*, *ver-*, *zer-*; *ab-*, *an-*, *auf-*, *aus-*, *bei-*, *ein-*, *mit-*, *nach-*, *vor-*, *zu*, etc; *durch-*, *hinter-*, *über-*, *um-*, *unter-*, *voll-*, *wider-*, *wieder-*.
- Sufixació per a la formació de substantius: *-ung*, *-heit*, *-keit*, *-igkeit*, *-e*, *-t*, *-er*, *-ler*, *-schaft*, *-nis*, *-sal*, *-sel*, *-ling*, *-ei*, *-ion*, *-ation*, *-tät*, *-ität*, *-eur*, *-ör*, *-ant*, *-ent*, *-anz*, *-enz*, *-ie*, *-ik*, *-atik*, *-ismus*, *-asmus*, *-ist*, *-ar*, *-är*, *-at*, *-ment*, *-age*, *-ing*, *-esse*, *-ose*, *-ur*, *-üre*, *-ade*.
- Sufixació per a la formació d'adjectius / adverbis: *-ig*, *-isch*, *-lig*, *-wahr*, *-sam*, *-mäßig*, *-gemäß*, *-haltig*, *-artig*, *-los*, *-leer*, *-reich*, *-arm*, *-voll*, *-haft*, *-stark*, *-frei*.
- Sufixació per a la formació d'adverbis: *-halber* (*vorsichtshalber*); *-seits* (*meinerseits*); *-wärts* (*rückwärts*); *-weise* (*beispielsweise*).
- Substantivació sense sufix: *Sprung* (*springen*); *Anfang* (*anfangen*); *Schluss* (*schliessen*); infinitiu com a substantiu: *das Essen* (*essen*); *das Reden* (*reden*); adjectiu com a substantiu: *das Wahre*, *das Schöne*.

3.5.1.3.2 Composició (*Zusammensetzung*): nom + nom (*Sprachgrenze*, *Glücksfaktor*, *Mietendeckel*); adjectiu + nom (*Gleichberechtigung*, *Großhandel*); pronom + nom (*Jedermannsrecht*, *Allerheiligen*); verb + nom (*Schreibware*, *Kaufsucht*, *Schlafstörung*); verb + verb (*kennenlernen*); - Adjectiu + adjectiu: *hellfarbig*, *deutschsprachig*); nom + adjectiu (*kompromissbereit*, *kampflostig*, *bildhübsch*, *geschlechtergerecht*).

3.5.1.4 Abreviacions i sigles freqüents (*bzw*, *d.h.*, *u.*, *a.*, *o.*, *Ä.*, *ggf.*, *n.*, *Chr.*, *FaZ*, *TaZ*, *usw*).

3.5.1.5 Onomatopeies (*Lautmalende Verben*: *ächzen*, *brummen*, *gurren*, *jodeln*, *murmeln*, *platschen*, *rauschen*, *stammeln*, *zwitschern*, etc.).

3.5.1.6 Verbs que descriuen accions de parla (*andeuten*, *behaupten*, *bemerken*, *erwähnen*, *erwidern*, *gestehen*, *kundgeben*, *mitteilen*, *vorbringen*, etc.).

3.5.1.7 Mots transparents i falsos amics.

- Mots transparents (*agieren*, *annullieren*, *kommunizieren*, *Intention* (*Absicht*), *Variation* (*Veränderung*)).
- Falsos amics (*absolvieren*, *Konkurrenz*, *Art*, *Bonbon*, *Konkurs*, *Kompass*).

3.5.1.8 Manlleus lingüístics i neologismes.

- Gal·licismes (*à propos*, *Parfum*, *Ingenieur*, *Journalist*, *Toilette*, *Engagement*, *Portemonnaie*); falsos gal·licismes (*Scheingallizismen*: *Gardine*, *Friseur*, *Blamage*); anglicismes (*Actionfilm*, *Song*, *Steak*, *Single*, *Brunch*, *bloggen*, *posten*, *happy*, *cool*); falsos anglicismes (*Scheinanglizismen*: *Oldtimer*, *Handy*, *checken*, *topfit*, *Beamer*); manlleus d'altres llengües (*Macho*, *Embargo*, *Cello*, *Solo*, *Alto*, *Konto*, *Gulasch*, *Soja*).

3.5.1.9 Frases fetes, dites i refranys d'ús freqüent.

- Frases fetes i dites (*Redensarten und Redewendungen: Das geht auf keine Kuhhaut; unter einen Hut bringen; eine Eselsbrücke beugen; die Flinte ins Korn werfen; das Kind mit dem Wasser werfen*).
- Refranys (*Sprichwörter: Eile mit Weile; Der Apfel fällt nicht weit vom Stamm; Morgen morgen, nur nicht heute sagen die faulen Leute; Wo ein Wille ist ist auch ein Weg; Stille Wasser gründen tief; etc.*).

3.5.2 Morfosintaxi.

Elements constituents de l'oració.

3.5.2.1 El substantiu.

3.5.2.1.1 Consolidació de les regularitats del gènere dels substantius derivats (*die Andeutung, die Erörterung, die Rettung; die Einheit, die Gelegenheit, die Schönheit; die Fahrt, die Ankunft, die Flucht; der Optimismus, der Fanatismus; das Leben, das Essen, etc.*).

3.5.2.1.2 Mots de gènere oscil·lant (*der / das Liter; der / das Joghurt; der / das Eidotter; der / die Abscheu; der / das Barock*).

3.5.2.1.3 Mots que s'empren només en singular (*der Stolz, der Mut, der Schnee, das Obst, die Gesundheit, etc.*).

3.5.2.1.4 Mots que s'empren només en plural (*die Möbel, die Ferien, die Kosten, die Alpen, die Leute*).

3.5.2.1.5 Peculiaritats en la formació del plural:

- Mots d'origen estranger (*Firma / Firmen; Mythos / Mythen; Appendix / Appendizes; Cello / Celli; Baby / Babys; Pony / Ponys; Solo / Soli*).
- A través de la composició (*Verhalten / Verhaltensweisen; Geschmack / Geschmacksrichtung; Unterricht / Unterrichtseinheiten*).
- Mots amb diverses formes de plural: amb el mateix significat (*das Ding: die Dinge / die Dinger; der Kerl: die Kerle / die Kerls; das Mädel: die Mädel / die Mädels; der Junge: die Jungen / die Jungs; der Mund: die Münder / die Münde; der Stau: die Staus / die Staue; Themen / Themata; Lexiken / Lexika*); amb significat diferent (*die Bank: die Banken / die Bänke; die Mutter: die Mütter / die Muttern; das Wort: die Worte / die Wörter; der Strauß: die Sträube / die Straube*).

3.5.2.1.6 L'estil nominal i la nominalització (consolidació).

3.5.2.1.7 L'atribució o complementació del nom.

- Adjectius (*nachhaltiges Konsumverhalten*).
- Les construccions d'adjectiu (*erweitertes Adjektiv: eine typische deutsche Geschichte*).
- Els participis I i II com a adjectius (*alleinerziehender Vater; das verlorene Gedicht; die Heranwachsenden; Hochbegabte*).

- Les construccions de participi (*Partizipialsatz*) i el *Gerundivum* (*die ewig gestellte Frage; eine leider immer steigende Tendenz; die noch zu erledigenden Aufgaben*).
- L'aposió (*Frau Härting; Leiterin unserer Firma; hält heute einen Vortrag*).
- El complement de nom en genitiu (*Ernst des Lebens; die Kraft der Aussage*).
- Els complements preposicionals (*Mangel an Vitamin D; die Angst vor dem Verlust*).

3.5.2.2 El determinant.

Ampliació i consolidació de les diferents classes d'articles, del seu ús o omissió (en contrast amb les llengües romàniques i d'altres llengües conegudes), i del tipus de flexió que regeixen si van acompanyats d'adjectius.

3.5.2.2.1 Omissió de l'article (*Nullartikel*): amb noms abstractes (*Was heißt Fortschritt?*); amb noms incomputables (*Ich mag Fleisch*); en generalitzar (*Ich bevorzuge Kriminalromane*); amb expressions de quantitat (*zwei Tassen Tee, ein Kilo Zwiebeln*); amb nacionalitats i professions (*Er ist Türke; Sie möchte Anwältin werden*); amb expressions idiomàtiques i frases fetes (*Ich fahre Auto; Kommt Zeit, kommt Rat*); amb locucions verbals (*Funktionsverbgefüge: in Frage kommen, in Anspruch nehmen*); amb circumstancials de temps (*Wir fahren nächste Woche; Dienstag habe ich Unterricht*); amb alguns sintagmes preposicionals (*außer Atem, vor Ort, auf Wunsch*).

3.5.2.2.2 Alguns casos d'ús d'article: amb noms propis en la llengua col·loquial (*Der Peter kommt*); amb noms de països (*die Ukraine, der Iran, die Niederlande*).

3.5.2.2.3 Tipus de determinant.

- Possessius (*dessen, deren*).
- Demonstratius (*dieser, jener, derjenige, derselbe, solcher, solch ein-*).
- Interrogatius (*welch-, was für ein-, wessen*).
- Indefinits (*all-, kein-, jeder, einiger, mancher, manch ein-, irgendein, irgendwelcher, mehrere*).

3.5.2.2.4 Numerals i quantitius.

- Indefinits (*gering, zahlreich, ein paar, einzeln, vereinzelte, gesamt, verschieden, zahllos, ungezählt, ganz, unzählig, etwas*).
- Definits (*weitere, sonstige, übrige*).
- Partitius i multiplicadors (*ein halb, eineinhalb, ein Drittel, zwei Fünftel, drei Zehntel, einfach, zweifach, doppelt, dreifach, fünffach, zwanzigfach, tausendfach, zigfach, etc.*).
- Expressions de quantitat (*eine Menge Geld, ein Haufen Leute, eine Handvoll Reis, eine Prise Salz*).

3.5.2.3. El pronom.

- Consolidació de l'ús d'articles definits i demostratius com a pronoms (*dieser, jener, derselbe, derjenige, solch, ein solcher, solch einer, ein derartige, etc.*).
- Consolidació de l'ús d'articles indefinits com a pronoms (*irgendeiner, welch- auch immer*).
- El pronom es: valor catafòric, com a subjecte o objecte impersonal, com a element

que ocupa el primer lloc a l'oració (*Platzhalter*).

- El pronom *man*: flexió i valor impersonal.

3.5.2.4. L'adjectiu.

3.5.2.4.1 La morfologia de l'adjectiu.

3.5.2.4.1.1 Derivació. Ampliació i consolidació.

- Sufixació per a la formació d'adjectius: *-ig, -isch, -lich, -bar, -ern, -en, -haft, -sam, -gemäß, -stark, -frei*.

- Prefixació per a la formació d'adjectius: *a- (atypisch); aller- (allerneust); hyper- (hypermodern); hoch- (hochbegabt); höchst- (höchstwahrscheinlich); il- (illegal); in- (intolerant); ir- (irregulär); über- (überglücklich); ultra- (ultraschnell); un- (unfair)*.

3.5.2.4.1.2 Adjectivació (*Adjektivierung*).

- Adjectius a partir de substantius (*Sahne-sahnig; Italien-italienisch; Sport-sportlich; Traum-traumhaft; Mühe-mühsam; Holz-holzern; Seide-seiden*).

- Adjectius a partir de verbs (*lösen: löslich / lösbar; ertragen: erträglich; machen: machbar; schweigen: schweigsam*).

- Adjectius a partir d'adverbis (*heute: heutig; hier: hiesig; innen: inner; vorne: vorder; jetzt: jetzig; vergebens: vergeblich*).

3.5.2.4.1.3 Composició.

- Adjectiu + adjectiu (*hellgelb, blitzschnell, großartig*).

- Nom + adjectiu (*kompromissbereit, kampflustig, bildhübsch, umweltschädlich, krebserregend*).

- Verb + adjectiu (*lesenswert, schlafbedürftig, liebenswürdig*).

- Adjectius especialment productius en la creació d'adjectius compostos (*-mäßig, -gemäß, -haltig, -artig, -los, -leer, -reich, -arm, -voll, -stark, -frei*).

3.5.2.4.1.4 Substantivació (*gut: das Gute; wahr: das Wahre; arbeitslos: der Arbeitslose; erfolgreich: die Erfolgreichen; deutsch: ein Deutscher*).

3.5.2.4.1.5 Gradació.

- Comparatiu i comparatiu absolut (*eine größere Zahl, eine geringere Rolle*).

- Superlatiu i superlatiu absolut (*Elativ: mit der modernsten Technologie; eine äußerst wichtige Frage; hochintelligente Menschen*).

3.5.2.4.2 La complementació de l'adjectiu.

- Complements preposicionals (*arm an, stolz auf, zuständig für, erfahren in, sicher vor, fähig zu, etc.*).

- Complements en acusatiu, datiu i genitiu (*etwas (Akk) schuldig sein; etwas (Gen) bewusst sein; etwas (D) ähnlich sein, etc.*).

3.5.2.5 El verb.

Ampliació de l'ús dels diferents verbs amb prefixos, verbs preposicionals i locucions verbals, en contrast amb els usos en català i castellà.

- Verbs amb prefixos separables i inseparables: *durch-, hinter-, über-, um-, unter-, voll-, wider-, wieder-* (*durchbrechen, hinterlassen, überziehen, umgehen, unterstellen, widerstehen, wiedergeben*).
- Verbs amb complements de règim preposicional. Consolidació (*mangeln an, verzichten auf, bestehen aus*).
- Locucions verbals (*Funktionsverbgefüge*). Ampliació i consolidació de les locucions més freqüents en el registre semiformal (*zur Diskussion stellen, in Frage kommen, zur Verfügung stehen, Maßnahmen treffen*).

3.5.2.5.1 El temps verbal.

Consolidació de l'ús dels diferents temps verbals (*Tempora*) en relació al temps al qual fan referència (*Zeit*); especialment dels usos de *Präteritum* i *Perfekt* per al temps passat i de *Präsens* i *Futur* per al temps futur, en contrast amb els usos en català i castellà.

3.5.2.5.2 L'aspecte verbal.

Expressió de matisos aspectuals: amb adverbis (*Ich esse gerade; Wir gehen langsam; Er hat das gerade abgegeben; Fertig schreiben*); amb locucions adverbials (*Wir waren gerade dabei, in den Bus einzusteigen; Ich fahre und höre dabei Musik*); amb sintagmes preposicionals (*Beim Duschen singt er gern; etwas zu Ende bringen*); amb prefixos verbals (*durchlesen, austrinken*).

3.5.2.5.3 El mode verbal i la modalitat. Consolidació i aprofundiment.

3.5.2.5.3.1 El significat objectiu dels verbs modals *müssen, sollen, dürfen, wollen, mögen, können* (obligació, permís, desig, possibilitat, capacitat) amb el seu valor subjectiu:

- La modalitat en l'expressió d'hipòtesi. Diferents graus de certesa en la formulació d'una hipòtesi amb *müssen / nicht können-dürfen-können-Futur I* i *II-mögen, Präsens, Futur* i *Konjunktiv II*.
- La modalitat en el discurs indirecte. Diferents graus de distanciament en referir paraules d'altri. L'ús de *Konjunktiv I* (i *II*) enfront dels usos d'*Indikativ* en la llengua formal escrita i l'ús de *Konjunktiv II* enfront de les formes d'*Indikativ* en la llengua informal. Ús dels verbs modals *wollen* i *sollen* per a expressar grau de distanciament.

3.5.2.5.3.2 Consolidació dels recursos lingüístics que acompanyen l'estil indirecte:

- Sintagmes preposicionals (*laut, gemäß, zufolge, nach*).
- Verbs de parla (*erwidern, behaupten, mitteilen, feststellen*).
- Oracions comparatives subordinades i coordinades. (*wie die Kanzlerin mitgeteilt hat; so die Kanzlerin*).
- Adverbis (*angeblich, offensichtlich, anscheinend*).

3.5.2.5.3.3 La modalitat i la modalització en l'expressió de cortesia. Consolidació: ús de *Konjunktiv* respecte l'indicatiu o l'imperatiu en l'exhortació (*Könntest du mal leiser sein?*; *Kannst du bitte leiser sein?*; *Sei bitte leiser!*).

3.5.2.5.3.4 Formes alternatives als verbs modals en el seu significat objectiu:

- *müssen (sollen)* (*es besteht die Notwendigkeit; jemand hat die Pflicht; es ist gezwungen*).
- *nicht müssen* (*es ist nicht nötig; nicht brauchen*).
- *dürfen - können* (*es ist erlaubt; es ist möglich; jemand hat die Gelegenheit*).
- *nicht dürfen* (*es ist verboten; es ist untersagt*).
- *können* (*jemand ist in der Lage; jemand ist imstande; jemand hat die Fähigkeit*).
- *wollen / möchten* (*jemand hat den Wunsch; jemand hat die Absicht; beabsichtigen*).

3.5.2.5.3.5 Formes alternatives als verbs modals en el seu significat subjectiu:

- *müssen* (*Jemand ist völlig überzeugt, ganz bestimmt, hundertprozentig*).
- *können* (*eventuell, möglicherweise, es besteht die Möglichkeit*).
- *sollen* (*ich habe gehört, es wird behauptet*).
- *wollen* (*es ist lächerlich / absolut unglaubwürdig zu behaupten*).

3.5.2.5.3.6 La modalització a través de partícules modals en la llengua parlada. Valor modalitzador de les partícules modals (*Redepartikeln, Modalpartikeln o Abtönungspartikeln*) en la llengua oral col·loquial i anàlisi del seu significat per contrast amb els recursos que empren les diferents llengües maternes dels aprenents.

- Partícules modals en oracions interrogatives (*denn, auch, eigentlich, etwa, überhaupt*).
- Partícules modals en oracions exhortatives (*mal, bloß, nur, doch, ruhig, schon, eben / halt, einfach*); i combinacions (*doch mal, doch ruhig, doch schon, doch einfach*).
- Partícules modals en oracions enunciatives (*doch, ja, eben, wohl, aber*).
- Partícules modals en oracions exclamatives (*aber, doch, vielleicht*).

3.5.2.5.3.7 Les veus activa i passiva.

- Consolidació de l'ús de la veu passiva en tots els temps i modes verbals com a recurs per a l'expressió d'impersonalitat en contrast amb els recursos que empren amb aquesta finalitat les llengües romàniques.
- Consolidació de les formes alternatives a la passiva (*sein + zu + Infinitiv; sich lassen + Infinitiv*); adjectius de verbs *-bar i -lich*; valor passiu d'alguns *Funktionsverbgefüge*, *man*, *Gerundivum i Partizipialsätze*.

3.5.2.6 La preposició.

3.5.2.6.1 Ampliació i consolidació de les preposicions de *Genitiv*, pròpies de la llengua escrita: causals (*wegen, aufgrund, anlässlich, infolge, dank, angesichts, kraft*); finals (*zwecks, zum Zwecke*); concessives (*trotz, ungeachtet*); condicionals (*im Falle, unter der Bedingung/Voraussetzung*); modals (*anhand, mittels, mit Hilfe, mangels*); temporals (*binnen, außerhalb, innerhalb, zeit, jenseits, diesseits*); locals (*abseits, außerhalb, innerhalb, jenseits, oberhalb, unterhalb*); alternatives (*((an)statt, anstelle*);

d'altres (*bezüglich, hinsichtlich, zugunsten*).

3.5.2.6.2 El valor connectiu de les preposicions en substitució de conjuncions subordinants i coordinants i adverbis (*Obwohl sie sich bemüht hat / Trotz ihrer Bemühungen; falls der Strom ausfällt / im Falle eines Stromausfalls*).

3.5.2.7 L'adverbi.

3.5.2.7.1 Consolidació de l'ús de l'adverbi en el seu valor connectiu (*Verbindungsadverbien*) com a modificador aspectual del sintagma verbal i com a modificador d'adjectius i d'altres adverbis. Ampliació amb adverbis i locucions adverbials propis de la llengua escrita semiformal: adverbis de lloc (*dorthin, bergab, abwärts, flussaufwärts*); de temps (*anfangs, zuletzt, derzeit, kürzlich, letztens, neulich*); modals (*beinahe, folgendermaßen, derart*); causals (*nämlich*); consecutius (*folglich, demzufolge, infolgedessen, aufgrunddessen, daher*); concessius (*dennoch, gleichwohl, nichtdestotrotz*); aditius (*zudem, darüber hinaus, überdies, weiterhin, ferner*); condicionals (*andernfalls, ansonsten*); interrogatius (*inwieweit, inwiefern, weshalb*).

3.5.2.7.2 Consolidació de l'ús dels adverbis pronominals (*Pronominaladverbien*), especialment en el seu valor catafòric, acompanyant *Infinitiv-* i *dass-Sätze*. Ampliació (*hiermit, hiervon, hierzu, hierdurch, hiervon, etc.*).

3.5.2.7.3 Funció adverbial (modal) del participi (*Sie saßen weinend im Garten; Da kommt er angerannt*).

3.5.2.7.4 L'adverbi com a modificador de l'adjectiu (*an einem scheinbar gewöhnlichen Morgen; ein ganz schön ruhiger Typ; eine gut funktionierende Beziehung*).

3.5.2.8 L'oració.

3.5.2.8.1 L'oració simple.

3.5.2.8.1.1 Modificacions / alteracions sintàctiques en la llengua parlada:

- Inversions (*Mache ich; Habe ich doch gesagt*).
- Inversió en l'oració condicional sense connector (*Hätte ich das gewusst, wäre ich nicht gekommen*).
- Valor expressiu de les preguntes sense inversió verb / subjecte (*Du hast die Hausaufgaben nicht zu Ende gemacht?*).
- Omissió del pronom subjecte (*Bin schon da; Kommt gar nicht in Frage*).

3.5.2.8.1.2 Aposicions (*Peter, Anjas Bruder, hat den ersten Preis gewonnen*); el·lipsis (*Je früher der Abschied (ist), desto kürzer (ist) die Qual; Was (ist) nun?; (Möchten Sie) Sonst noch was?*).

3.5.2.9 L'oració composta.

3.5.2.9.1 Coordinació.

- Juxtaposició (*Parataxe*).

Textos literaris: poemes, narracions, *Kinderreime*, *-lieder* (*Der Mond ist aufgegangen / Die goldnen Sternlein prangen; Er fragt nicht. "Dein Gemahl?" Sie fragt nicht: "Dein Namen?"*).

- Consolidació de la coordinació d'oracions mitjançant adverbis i ampliació amb adverbis i locucions adverbials propis de la llengua escrita semiformal (vegeu 3.5.2.7).

- Consolidació de la coordinació mitjançant locucions conjuntives i ampliació amb locucions conjuntives pròpies del registre semiformal i formal (*bald ...bald; teils ...teils; einerseits ... andererseits; halb ... halb; zum einen ... zum anderen*).

3.5.2.9.2 Subordinació.

Consolidació de les conjuncions subordinants i ampliació amb conjuncions pròpies del registre semiformal i formals: concessives (*obgleich, obschon*); causals (*zumal*); consecutives (*so dass*); condicionals (*unter der Bedingung / Voraussetzung, dass...; für den Fall, dass...; angenommen, dass...*); modals (*indem; dadurch, dass*); alternatives (*anstatt, dass*); temporals (*eh(e), sooft*).

3.5.3 Fonètico-fonològics.

3.5.3.1 Sons i fonemes vocàlics: consolidació a partir de l'error i presa de consciència de les variants geogràfiques de la llengua alemanya.

3.5.3.2 Sons i fonemes consonàntics: consolidació a partir de l'error i presa de consciència de les variants geogràfiques de la llengua alemanya.

3.5.3.3 Processos fonològics (ensordiment, sonorització, assimilació, elisions, palatalització, nasalització, alternança vocàlica, emmudiments, etc.): consolidació a partir de l'error i presa de consciència de les variants geogràfiques de la llengua alemanya.

3.5.3.4 Accent, ritme i entonació.

3.5.3.4.1 Consolidació a partir de l'error patrons tonals d'elements lèxics aïllats (*Wortakzent*):

- Diferent accentuació de les paraules compostes segons el tipus d'enllaç (*Konsumverhalten, schlafbedürftig; 100-m-Lauf, das Zu-spät-Kommen, das In-Kraft-Treten*).

- Verbs amb prefix tònic o àton (*abnehmen, anfragen, umfahren, widerspiegeln*).

- Accentuació dels mots d'origen estranger (*Familie, modern, August, Argument*).

3.5.3.4.2 Consolidació a partir de l'error i del contrast dels patrons tonals de l'oració (*Satzakzent*): accentuació al final de l'oració (*Die hätte von mir sein können, die Idee*).

3.5.4. Ortotipogràfics.

3.5.4.1. Consolidació dels usos dels signes ortogràfics: el guionet en les paraules compostes (*Durchkopplung: Mehrzweck-Küchenmaschine, Shopping-Center*); guionets i cometes en el discurs directe.

- Títols, títols d'obres, noms de publicacions i similars (*Er las den Artikel „Kapitänin festgenommen“ in der „TaZ“; Sie liest Thomas Manns Novelle „Die Betrogene“*).
- Refranys, expressions idiomàtiques (*Das Sprichwort „Eile mit Weile“ hört man oft; „Aller Anfang ist schwer“ ist nicht immer ein hilfreicher Spruch*).
- Paraules o grups de paraules que s'empren de manera irònica, exagerada (*Und du willst ein „treuer Freund“ sein?*).

3.5.4.2. Consolidació dels usos dels signes de puntuació, en contrast amb l'ús en d'altres llengües conegudes dels alumnes.

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita.

Produeix textos escrits extensos i complexos, clars i ben estructurats sobre una sèrie àmplia de temes incloent-hi els professionals o acadèmics, adaptant-se a cada context específic, en una gamma àmplia de registres i estils, amb la flexibilitat deguda segons les circumstàncies i amb eficàcia. No li cal restringir el que vol dir.

2. Expressió oral.

Produeix textos orals monològics i dialògics, fluidos i ben estructurats, sobre una sèrie àmplia de temes, amb flexibilitat i eficàcia, amb espontaneïtat i gairebé sense esforç; adaptant el que diu i els mitjans per expressar-ho a la situació i al receptor, i adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies i incloent, si escau, els usos emocional, al·lusi i humorístic. Només un tema conceptualment difícil pot obstaculitzar un discurs natural.

3. Comprensió escrita.

Comprèn amb tot detall i certa rapidesa textos escrits llargs i complexos i hi localitza detalls rellevants, encara que els temes no tinguin relació amb el seu camp d'especialització, sempre que pugui tornar a llegir les parts difícils. Localitza informació o segueix el fil de l'argumentació en un text d'estructura discursiva complexa o que no està estructurat perfectament.

4. Comprensió oral.

Comprèn sense grans dificultats intervencions d'una certa durada sobre temes abstractes o complexos, encara que no siguin de la seva especialitat, tot i que pot ser que hagi de confirmar algun detall, sobretot si l'accent no li és familiar. Comprèn qualsevol parlant o interlocutor, encara que pot ser que hagi de confirmar alguns detalls quan l'accent li és desconegut.

5. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat i precisió els punts destacats i més rellevants dels textos font, així com tots els detalls que considera importants en funció dels interessos i les necessitats dels destinataris, de la situació, del tema i del tipus de text, de les circumstàncies i de les convencions establertes en les cultures i comunitats de la llengua meta, sense haver de limitar el que vol dir. Produeix un text coherent i cohesionat a partir d'una diversitat de textos font. Fa citacions (per exemple, en un text acadèmic). Col·labora amb el grau de cortesia adequat, portant la conversa cap a una conclusió, mostrant sensibilitat per evitar ofendre i subratllant inconsistències.

6. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis complexos cara a cara i en línia, amb flexibilitat i eficàcia, procurant que flueixi la comunicació, elaborant, o demanant a les parts que elaborin el que s'ha dit; ajudant a expressar amb claredat les postures i a desfer malentesos; tornant sobre els aspectes importants, resumint per organitzar la discussió, i orientant-la cap a la resolució del problema o del conflicte en qüestió; relacionant amb destresa la seva contribució amb la d'altres parlants; aconseguint aclariment dels aspectes ambigus.

7. Interacció en línia.

Interactua espontàniament i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de nombroses eines digitals i adapta la informació amb flexibilitat, canviant d'estil i registre d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Coordina projectes en línia i sap avaluar propostes, reformular idees i donar aclariments per tal de construir continguts i coneixements de forma col·laborativa.

8. Estratègies de comprensió.

Utilitza amb eficàcia les estratègies més adequades per comprendre el que pretén o se li requereix en cada cas, utilitzant amb habilitat les claus contextuals per tal d'inferir l'actitud i les intencions de l'autor, i treure'n les conclusions apropiades.

9. Estratègies de producció.

Utilitza amb desimboltura les estratègies més adequades per elaborar els diferents textos orals i escrits complexos que li demana el context específic i segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text, i domina les estratègies de compensació de manera que són imperceptibles les dificultats ocasionals que pugui tenir per expressar el que vol dir o escriure, sense que la fluïdesa es vegi afectada. Per exemple en la interacció i producció escrita, planifica el que és necessari dir i els mitjans per dir-ho considerant l'efecte que pot produir en el lector. En la interacció i producció oral, evita una dificultat quan hi topa i torna a formular el que vol dir sense interrompre totalment la fluïdesa del discurs, o corregeix els seus lapsus i canvia l'expressió, si dona lloc a malentesos.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement ampli i concret dels aspectes socioculturals i sociolingüístics, incloent-hi aspectes sociopolítics i històrics, propis de les cultures i les comunitats en què es parla l'idioma, i també les subtileses i implicacions de llengua, i els integra amb facilitat a la seva competència intercultural.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica i utilitza, segons el context, el gènere i el tipus de text específics, la intenció i significat d'un repertori ampli d'exponents corresponents a les funcions comunicatives, en els registres familiar, informal, neutre, semiformal i formal. Reconeix certs usos (humorístic, al·lusiú, etc.) de l'idioma així com canvis de registre i estil. Reconeix matisos com la ironia o el sarcasme.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera clara i coherent, adaptant el registre i l'estil, o aplicant una varietat de mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo amb èxit a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió.

Mostra un control de les estructures organitzatives textuais i d'una àmplia gamma de mecanismes complexos de cohesió del text (connectors, marcadors discursius i conversacionals).

14. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza amb facilitat un ampli repertori lèxic en l'àmbit personal, públic, professional i educatiu, incloent-hi expressions idiomàtiques i col·loquials; reconeix connotacions i matisos subtils de significat, la qual cosa li permet mostrar un grau alt de precisió i superar amb desimboltura les seves deficiències, per exemple, mitjançant circumloquis, sense que es noti que cerca expressions o que utilitza estratègies d'evitació; i a vegades pot ser que encara necessiti consultar un diccionari o confirmar alguns detalls si l'accent no li és familiar.

15. Fluïdesa.

Es comunica amb fluïdesa, claredat i precisió, i rebut els arguments i les crítiques dels seus interlocutors de manera convincent i respectuosa, responent a preguntes i comentaris i contestant de manera espontània i adequada sense haver de limitar el que vol dir.

16. Riquesa i correcció gramatical.

Manté de manera consistent un grau alt de correcció gramatical; els errors són escassos, difícils de detectar i generalment els corregeix quan es produeixen. Utilitza una gamma àmplia d'estructures lingüístiques que li permeten expressar-se amb precisió, incloent-hi variacions de caràcter estilístic (per exemple, inversió o canvi de l'ordre de paraules).

17. Pronunciació.

Pronuncia i entona de manera clara i natural. Articula de forma propera a alguna/es de les varietats estàndard pròpies de la llengua meta i varia l'entonació i col·loca l'èmfasi de l'oració correctament per expressar matisos subtils de significat.

18. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza les convencions ortotipogràfiques pròpies de la llengua meta per produir textos escrits en què l'estructura, la distribució en paràgrafs i la puntuació són consistents i en què l'ortografia és correcta, llevat d'errors tipogràfics de caràcter esporàdic.

Nivell Avançat C1

Anglès

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Avançat C1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma amb flexibilitat, precisió i sense esforç aparent, en tot tipus de situacions, en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics.

Per aconseguir aquests objectius, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts necessaris que li permetin actuar com a mediador entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir una àmplia gamma de textos orals i escrits extensos i complexos conceptualment i lingüísticament, que tractin de temes de caràcter general o especialitzat, encara que no hi estigui familiaritzat, en diverses varietats de la llengua, amb un repertori d'estructures variades, complexes, i també de lèxic ampli, que inclogui expressions especialitzades, idiomàtiques i col·loquials, i que permeti percebre i expressar matisos subtils de significat.

1.2 Objectius generals de nivell.

Adquirir l'habilitat o capacitat de:

1. Saber comprendre i produir una àmplia gamma de textos extensos i complexos en l'àmbit social, professional i educatiu.
2. Utilitzar la llengua amb flexibilitat i eficàcia adaptant-se amb precisió al context, a les intencions i als interlocutors.
3. Disposar d'un repertori de recursos lingüístics i no lingüístics prou ampli i ric per comunicar-se amb fluïdesa i naturalitat gairebé sense esforç.
4. Mantenir de manera consistent un alt grau de correcció amb errors escassos.
5. Comunicar-se de forma fluïda i espontània amb poques vacil·lacions fins i tot en situacions complicades o en circumstàncies adverses.
6. Poder interactuar amb flexibilitat i eficàcia amb finalitats socials i professionals,

incloent usos emocionals, al·lusius i humorístics, expressant opinions i aportant-hi matisos de significat bastant precisos. Poder reformular el discurs, si cal, introduint-hi les falques necessàries per guanyar temps mentre es pensa.

7. Reconèixer i utilitzar el registre adequat a cada tipus de situació, sobretot si implica captar o produir sentits implícits o càrregues connotatives, tot i haver de conformar detalls, sobretot si l'accent és desconegut.

8. Identificar i valorar les normes i convencions socials dels països de la llengua objecte.

9. Prendre consciència de la pròpia capacitat com a mediador cultural i incorporar estratègies encaminades a desenvolupar aquest paper.

10. Establir un control conscient sobre els factors que condicionen el procés d'aprenentatge. Formular fites d'aprenentatge, aprofitar les possibilitats que ofereixen els recursos de què es disposa experimentant l'ús estratègic de nous procediments durant el procés d'aprenentatge i l'ús de la llengua.

11. Prendre consciència de la diversitat cultural com a font d'enriquiment de la pròpia competència intercultural. Identificar les motivacions, les actituds i els factors afectius personals i familiaritzar-se amb els referents culturals més coneguts dels països parlants de la llengua objecte.

12. Valorar el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixements. Ser conscient que el context de la comunicació (presencial o no presencial, sincrònic o asincrònic, visual o auditiu, oral, escrit o multimodal) i els nous gèneres textuais propiciats per les tecnologies digitals condicionen el discurs i en conseqüència saber adaptar el discurs i utilitzar estratègies específiques tant en el procés d'aprenentatge com en l'ús de la llengua.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre, independentment del canal, amb cert detall i sense gaire esforç, la intenció i el sentit general, les idees principals, la informació important, els aspectes i detalls rellevants i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, de textos orals i escrits de qualsevol tipus, precisos, detallats, conceptualment i lingüísticament rics i complexos, sobre temes concrets i abstractes, encara que no siguin de la seva especialitat, identificant-hi les diferències d'estil, registre i accent, sempre que en textos escrits en pugui rellegir les seccions difícils i sempre que els textos orals estiguin articulats a velocitat normal o ràpida, l'accent li sigui familiar o tingui temps per acostumar-s'hi i fins i tot en condicions acústiques poc favorables o quan la velocitat d'articulació sigui alta, sempre que en pugui confirmar alguns detalls, especialment si no està familiaritzat amb l'accent.

Producció.

Produir i coproduir, amb un alt grau de correcció, amb fluïdesa, espontaneïtat i gairebé sense esforç, i independentment del canal i del suport, una gamma àmplia de

textos orals i escrits extensos, clars, detallats, ben estructurats i ajustats als diferents àmbits d'actuació, conceptualment i estructuralment complexos, en diversos registres i estils, sobre temes complexos i diversos, amb diferents funcions, remarcant-ne les idees principals, ampliant amb una certa extensió i defensant els seus punts de vista amb idees complementàries, motius i exemples adequats, i acabant amb una conclusió apropiada, mostrant domini d'una gamma àmplia de recursos lingüístics. Produir i coproduir textos escrits que segueixen les convencions ortogràfiques, de puntuació i de presentació del text. Produir textos orals usant estratègies discursives i interactives i de compensació, de l'entonació i l'accent, mostrant un control de mecanismes complexos de cohesió i un domini d'un lèxic ampli i precís que permeti expressar matisos de significat que incloguin la ironia, l'humor, les al·lusions i la càrrega afectiva i que li permet adequar amb eficàcia el seu discurs a cada situació comunicativa, dirigits a un únic interlocutor, un col·lectiu reduït o una audiència àmplia.

Interacció.

Participar amb fluïdesa i espontaneïtat, i gairebé sense esforç, en converses i discussions, orals, escrites o multimodals, cara a cara o en línia. Comunicar-se amb claredat i precisió, de forma flexible i efectiva, amb finalitats socials i professionals, en diversitat de situacions, utilitzant un repertori ampli de lèxic i estructures i suplint amb facilitat les possibles mancances amb l'ús d'estratègies adequades.

Interactuar prenent i conservant la paraula, formulant idees i opinions amb precisió i relacionant hàbilment la pròpia contribució amb la dels altres interlocutors, adaptant l'idioma i el registre amb flexibilitat i eficàcia, abordant amb la mateixa eficàcia, aclarint i exemplificant, els problemes de comunicació i els problemes culturals que sorgeixen.

Mediació.

Actuar com a mediador/a amb eficàcia entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües, en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat en diferents àmbits, ajudant a mantenir una interacció positiva, interpretant diferents perspectives, gestionant ambigüitats, anticipant malentesos, usant estratègies de compensació i intervenint diplomàticament per redirigir la conversa.

Reformular de manera clara, fluida i correcta, en un llenguatge ben estructurat, les opinions implícites o explícites, i les idees significatives de textos orals i escrits llargs i complexos, tant si es refereixen als seus propis camps d'interès com si no, sempre que ocasionalment pugui consultar conceptes tècnics particulars amb la finalitat de superar barreres lingüístiques, culturals, semàntiques o tècniques.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en

el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació, esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.

- Consciència de la importància de la utilització de les noves tecnologies com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies

o a partir d'exemples contextualitzats.

- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit i entre els diferents registres.

2.2.2. Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i el control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com a element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques comunicatives d'aprenentatge.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant, i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

Actes de parla que inclouen, a més a més de la mateixa emissió d'un enunciat amb sentit, la intenció de l'agent que el produeix i l'efecte en l'interlocutor, així com el context social i cultural en què s'insereixen, tant a través d'actes de parla directes com indirectes, en una àmplia varietat de registres:

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; consolar; tranquil·litzar; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; desestimar; classificar; atribuir, comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estats físics i anímics: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, orgull, admiració, ressentiment, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim, ansietat, diversió, avorriment, penediment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i

hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.
- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; dispensar o eximir algú de fer alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Noció.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals variats i complexos conceptualment i lingüísticament per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: participants i les seves relacions; l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, habilitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, autorització, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa, creença i altres actes de parla).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuals que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements fonètico-fonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

- Inici del discurs. Mecanismes per iniciar el discurs oral (*To begin with; I'd like to start by saying; Let me begin by; I'm glad to have this opportunity to; What have you been up to?; How nice to see you again!*); recursos específics del discurs escrit (*With reference to; This report outlines; To whom it may concern*); Recursos específics per a determinats textos: treballs acadèmics, articles, informes, correus electrònics, Whatsapps, títols i subtítols.

- Desenvolupament. Procediments sintàctics i lèxics: focalització, tematització i veu passiva (*I bought a new camera. And a very expensive camera it was; All of a sudden, it started to snow; Playing the piano is said to be the most rewarding pastime*); inversió (*Not only... but also... ; anticipatory it (It is this point I want to develop next); cleft sentences (It is the committee that have to provide a solution to it)*); el.lipsi sintàctica (*I expected him to do it. -He did so; They let the child play with it. -I told them not to*); el.lipsi textual (*I'll gladly pay for the hotel if you will for the food; John can, and Bob certainly will, pass the exam; Bob seemed angry and George certainly was*); el.lipsi situacional (*(I am) Glad you think so; (Have you) Seen Lucy?*); el.lipsi de cohesió: nominal (*Have another chocolate. -No, thanks. That was my third*); verbal (*Will anyone be waiting? -John will; de l'oració (What was he going to do? -Plant a row of trees)*).

- Manteniment del tema: èmfasi (*Definitely; Above all; Basically*); expansió del tema (*In terms of; Regarding; Concerning; As far as ... is / are concerned*); exemplificació (*such as; let me give you an example; to illustrate this; in particular*); enumeració i seqüenciació temporal (*First and foremost; once this has been established*); precisió i matisació (*Let me put it another way; To put it simply*); contrast (*Conversely; As opposed to*); conseqüència (*Accordingly,...; Otherwise,...*); concessió (*although it is*

true that ... ; despite; even though; no matter); introducció de subtemes (*In the next section; a new element; as a follow-up; furthermore; besides; by the way*).

- Recursos específics del discurs oral: *Headers* (*I hardly ever watch television, but that show I watch every week; Joe, he's my favourite nephew*); *tails* (*Are they both at university, your brother's kids?*); fraseologia (*Guess what!*).

- L'entonació com a recurs de la cohesió oral.

- Recursos específics del discurs escrit: recursos ortotipogràfics (llistats amb guionets, indentació de paràgrafs, ús de cursives, negreta, etc.).

- Conclusió. Fórmules de tancament (*Finally, let me remind you of some of the issues we've covered ; Anyway...; Shall we call it a day?; That's all I have to say about ... ; And now if you have any questions, I'll be happy to try to answer them*).

-Ús de l'entonació per indicar el final d'una intervenció.

-Recursos específics del discurs escrit (*Yours faithfully; Best regards; Warm regards; Yours*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

-Anàfora (*'Fearless' by John Ash: this is a novel for anyone interested in Ireland's history*); catàfora (*The whole area needs to be made a traffic-free zone. That's the problem*).

- Posicionament de l'emissor.

-Co-referència (ús de l'article, pronoms, demostratius; concordança dels temps verbals).

-Dixi: *they, them, their*, en referència impersonal i general (*They sell this ice-cream everywhere*).

-Substantius abstractes (*the idea of physical attractiveness; this concept of...; the issue of...*).

-Tractament de la informació: reformulació, parafrasi i aclariments (*in other words; that is to say; what I meant was...; what I'm getting at is...*); al·lusions, referències, cites i evocacions (*Remember what John said?; To quote the famous philosopher... ; As my father said...*); el·lipsi lèxica: *question tags* (*Mary didn't know, did she?*); substitució: (*If you say so; Do so; If so, we can ... ; He is the so-called...; ... and so on*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de la cultura o cultures de la comunitat o comunitats en què es parla l'idioma objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'aquest idioma.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i entendre el món, i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres, fent possible la modulació del discurs d'acord amb les pròpies necessitats i les del context. En aquest nivell caldrà

assegurar que l'alumnat ja té assolida una consciència intercultural que li permet ser conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es troba en els seus intercanvis interculturals, i alhora ampliar i aprofundir aquesta consciència en els nous àmbits temàtics que es tracten en aquest nivell.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura o cultures de la llengua que s'estudia.

Relacions interpersonals:

- Relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre persones.
- Relacions a la feina.
- Relacions entre diferents comunitats.

Estructura de la societat:

- Estructura familiar.
- El món del treball.
- Lleis i normes.
- Grups socials, partits polítics, associacions, etc.
- Administració i institucions públiques i privades.
- Mitjans d'informació i comunicació.

Condicions de vida:

- El nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- L'habitatge.
- Les prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, medi ambient, sostenibilitat, etc.).
- Trets socioeconòmics.
- Tecnologies de la informació i la comunicació.

Valors, creences i actituds:

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat.
- Creences religioses.
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Altres cultures i grups socials.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal:

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.
- Ús del temps i durada dels senyals no verbals.

Convencions socials i rituals:

- Actes i comportaments de caràcter social.
- Normes de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies, celebracions, festivitats, etc.

Marcadors lingüístics de relacions socials:

- Modismes, argot i llenguatges especialitzats.
- Expressions de saviesa popular: proverbis i dites.
- Dialectes i accents regionals.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos que tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre familiar, informal, neutre, semiformal i formal.
- En una àmplia varietat lingüística i amb una estructura complexa i no necessàriament ordenada.
- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions: narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció, interpretació, comentari, demostració, etc.

- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe en suport paper (contes, premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora i a la funció i tipologia del text.

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees preconcebudes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre els significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).
- Utilització d'estratègies de comprensió global, selectiva, interpretativa.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació i d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre familiar, informal, neutre, semiformal i formal.
- En una àmplia varietat lingüística i amb una estructura complexa i no necessàriament ordenada.
- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions: narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció, interpretació, comentari, demostració, etc.
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de

text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.

- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe en suport paper (contes, premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.

- Adequació del text al destinatari (funció i tipologia del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs., etc.), considerant l'efecte que pot produir en el destinatari mateix.

- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.

- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple, modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió, utilitzar mots per guanyar temps., etc.), paralingüístics o paratextuals (per exemple, demanar ajuda; assenyalar objectes, usar díctics o realitzar accions que aclareixin el significat); usar llenguatge corporal culturalment pertinent (per exemple, gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica, sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals) sense interrompre del tot el discurs.

- Composició i articulació del discurs integrant elements verbals i no verbals.

- Utilització dels recursos i de les estratègies de què es disposa per reajustar la tasca a l'alça.

- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).

- Utilització de fragments de discurs coneguts per l'usuari i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).

- Utilització d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació de l'audiència, a través de la seva reacció oral, gestual o d'expressió facial.

- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic.

- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, explicar la rellevància d'una informació trobada en un text complex.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació continguda en infografies i diagrames complexos.
- Resum de textos complexos com un fragment d'una novel·la, un article polític o un editorial d'un diari.
- Traducció oral fluida de textos complexos i traducció escrita de textos analítics i argumentatius abstractes.
- Presa detallada de notes per poder ser usades per algú altre.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple interpretar una

producció artística (quadre, escultura, novel·la, etc.).

- Anàlisi, crítica i valoració d'una àmplia varietat de textos.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup intervenint de forma diplomàtica, evitant que es monopolitzi la conversa i també comportaments disruptius.
- Foment del desenvolupament d'idees fent preguntes obertes per estimular un raonament lògic.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords gestionant l'ambigüitat, oferint suport i prevenint o anticipant malentesos.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre els dos textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lèxico-semàntics.

3.5.1.1 Ampliació del cabal lèxic d'acord amb els objectius per a aquest nivell en un ampli ventall de registres (formal, informal, col·loquial) i de varietats geogràfiques (“*I ain’t bovvered*”), i socials (*He’s well cool, innit?*) de la llengua.

3.5.1.2 Relacions de sinonímia, antonímia, mots polisèmics, precisió lèxica en diferents camps semàntics i famílies lèxiques: sinonímia (*crop / chop / slice; characteristic / trait*); antonímia (*rough / smooth; circumspect / reckless*); polisèmia (*crane, hammer, pool*); homonímia (*tear, bank, strike, sore, lead*); hiponímia (*gemstone: emerald, diamond, ruby; cook: bake, boil, grill, fry, steam, roast*); mots transparents o pròxims: falsos amics (*complexion, compromise, deception, intoxicated, sane*); argot (*dope, bromance, epic, massive*); neologismes (*phubbing, overtourism, clickbait, meme*).

3.5.1.3 Formació de paraules.

-Derivació mitjançant la sufixació: en la formació de substantius (*withdrawal; absentee; motherhood; booklet; membership*); en la formació d'adjectius (*readable; golden; childless; business-like; monthly; snowy; woollen; troublesome*); en la formació de verbs (*irritate; harden; identify; Americanize*); en la formació d'adverbis (*backwards; clockwise*).

-Derivació mitjançant la prefixació: prefixos negatius o denotant oposició (*anti-nuclear; disarm; non-believer; undo*); prefixos que denoten alteració (*destabilise; overeat; outdo; underestimate; rewrite; misinform; dysfunctional; hyperactive*); altres prefixos (*transatlantic; underwater; mid-July; post-war; pre-1990*).

-Derivació zero (*Conversion: I googled him; They lowered the bar; Seeing that play is an absolute must; She hoovered the carpet*).

-Mots compostos: substantius (*head start, screwdriver, happy hour, know-all, breakthrough*); adjectius (*a first-time buyer, sugar-free, bad-tempered*); verbs (*to chain-smoke, to daydream*).

3.5.1.4 Sigles, abreviatures i *blends* (*VAT; HIV; TED (Talk); Tell me; Explain to me; Describe to me; decaf; e.g.; i.e.; laser; scuba; NATO; Brexit; fast fashion; breadcrumbing*).

3.5.1.5 Onomatopeies (*a bang, a clatter, a thump, a beep, a snap, a squeal*).

3.5.1.6 Préstecs i mots d'origen estranger (*chappatti, latte, glitch, gimmick, déjà-vu*).

3.5.1.7 *Collocations* (*pitch black, fast asleep, a perfect stranger, to meet a deadline*).

3.5.1.8 Frases fetes, dites, refranys, swear words (*to put two and two together; to bury the hatchet; to be full of beans; a dark horse; two wrongs don’t make a right; Bollocks!; Jesus!*).

3.5.1.9 Proverbis i cites conegudes (*A problem shared is a problem halved; All that glitters is not gold; Every cloud has a silver lining*).

3.5.1.10 Símls i expressions comparatives (*to get on like a house on fire; to turn as white as a sheet*).

3.5.1.11 *Binomials* i expressions al·literatives (*all or nothing; ups and downs; by and large; father figure; vice versa*).

3.5.1.12 Expressions numerals i matemàtiques (*a once-in-a-lifetime experience; two thirds of the way; three to the power of 4; two times twenty; six divided by three*); els diferents noms per la xifra '0' (*zero (AmE), oh, nought, nil* (futbol), *love* (tenis), *nothing* (esports americans)).

3.5.1.13 Ús d'eufemismes i *understatements* (*Geez instead of Jesus; to pass away instead of die; pregnancy termination instead of abortion; "I know a little about physics" (spoken by a physicist); "It is only a small scratch." (when you scrape the entire side of your car)*).

3.5.1.14 Valor literal i metafòric d'ús freqüent de substantius, perífrasis verbals i partícules (*She said that as an ice-breaker; The incident brought things to a head; I think this will throw some light on the issue; That was beyond me; I've had toothache on and off for a couple of months*).

3.5.2 Morfosintàctics.

3.5.2.1 El substantiu.

3.5.2.1.1 Tipus de substantius.

- Canvi de significat quan el nom és comptable o incomptable (*a coffee (a cup) / coffee (the liquid); a chicken (the whole bird) / chicken (a part / the dish); a drawing (a picture) / drawing (the activity)*).
- Quantificació de noms incomptables (*a piece of furniture, a lump of sugar, a slice of bread, an item of news*); altres partitius (*a handful of, a spoonful of, a bar of, a game of, a bit of, a piece of, etc.*).
- Adjectius substantivats (*'The Week' is a famous British weekly; Which of these two whites would be better for the window?; The strong should help the weak; This town has three thousand unemployed*).
- Substantius derivats de verbs en *-ing* (*Advertising seems to be very important to... ; Learning is a long-life experience*).
- Mots acrònims i onomatopeies (*laser, scuba, NHS, FDA, CEO, FAQ, clap, jingle, bang, splash, oops*).

3.5.2.1.2 Morfologia del substantiu (gènere i nombre).

- Gènere (*host - hostess; fox – vixen; pig – sow*).
- Comptables amb plurals irregulars (*aircraft; deer; salmon; moose; goose / geese; series; analysis / analyses; criterion / criteria*).
- Incomptables singulars (*furniture; luggage; cotton; plastic; equipment; gossip*).
- Incomptables plurals (*goods; premises; savings; binoculars; goggles; pants; scissors*).
- Incomptables que acaben en *-s* (*diabetes; physics; politics; measles*).
- Incomptables utilitzats de manera comptable (*tea / teas; experience / experiences; Do*

you feel frustration and anger? / He managed the situation with a controlled anger; Cheese is one of the best-sold items here / Here's a soft cheese from France; The two groups are in a state of mutual distrust / He has a distrust of lawyers; Love is all you need / an everlasting love; I like oil and vinegar in my salad / She sells several essential oils).

-Col·lectius (committee; jury; management; staff; a pack of wolves; a gang of thieves; a bunch of keys; a set of rules); col·lectius en singular com a entitat única (The family has / have a monthly income of €2000).

3.5.2.1.3 La modificació del nom.

-El substantiu com a complement del nom (a stone wall; a first-year undergraduate).

-El complement preposicional (a rise in interest rates; those piles on the floor; cars with brakes on all four wheels).

-Complements amb formes -ing i -ed (that woman entering the shop; the men held in custody).

-Complements amb infinitius i oracions de relatiu (We had a long journey to make before nightfall; I'm looking for a house to buy; the newspaper I have always read; That's the reason why we bought the House).

-Complementació amb oracions introduïdes per that (The suggestion that they put forward was accepted).

-Aposició (I'm going to see my tutor, Dr Johnson, about a change of course).

-Oracions nominals en comptes de verbs en contextos formals (Our outbound flight is at seven o'clock / We fly at seven o'clock; He made a donation of \$400 / He donated \$400; They got a divorce / They divorced; He hasn't done any painting / He hasn't painted; She came to the conclusion / She concluded; Homelessness is on the increase/ has increased in many cities).

-Oracions nominals: amb el possessiu 's (I think it would be better to include a student's view, not only a teacher's); amb wh-clauses (What companies care about is Money).

3.5.2.2 Els determinants.

3.5.2.2.1 Articles.

Articles definits i indefinits.

-Ús i omisió de l'article definit (Hotels in the area are usually fullybooked / The hotels you stayed at are all excellent; Children should be taught about that / How are the children?; We need to walk south / We need to walk to the south; At the stop sign, turn left and walk three blocks / The grocery store is on the right; The M25, The Bahamas, Lake Ontario, the Iraqi, the Dutch).

-Usos emfàtics dels articles (You met THE Tom Cook?; Is she A nurse? I can't believe it).

3.5.2.2.2 Demostratius: usos especials.

-Verb afirmatiu seguit de no i verb negatiu seguit d'any (I can see no reason at all for his behaviour / I can't see any reason at all for his behaviour).

- Els partitius (*a spell of bad weather ; a stroke of luck; no trace of him; three items of clothing; four sets of cutlery, etc.*).
- Numerals: formes singulars i plurals (*a few million pounds; millions of years*); ús dels ordinals (*Mary came third in the race*).
- Concordança amb els determinants (*None of them was supporting the idea* (formal); *None of our children play any musical instruments* (informal); *Neither of these events happens very frequently* (formal); *Did either of you play golf?* (informal)).
- Much* i *many* en oracions declaratives formals (*The decision aroused much controversy among the students*). Amb la negació (*It's not much pay; There isn't much work for him these days*).
- Either* i *neither* amb substantius singulars (*The toilet can be accessed from either floor; Neither city was elected*).
- Other than* i *or other* en l'ús col·loquial (*The form cannot be signed by anyone other than yourself; We'll find someone or other to help us*).
- Possessius: emfasitzats per *own* (*He's standing on his own two feet; in your own words; in your own time*); possessius amb *one's* (*One has an obligation to one's friends*).

3.5.2.3. Els pronoms.

3.5.2.3.1 Els pronoms personals (de subjecte i de complement) en casos especials:

- Ús enfàtic del subjecte (*We doctors; You guys*).
- Els pronoms personals amb referència indefinida, o sense marca de gènere (*They're going to widen the M25* (referent genèric a l'autoritat competent); *Any student who thinks they have been unfairly treated can appeal*).
- Els pronoms *one* i *you* amb referència impersonal o genèrica (*One should learn how to behave in such situations; You never know what to expect when he says that*).
- Pronoms personals: variacions d'ús segons el concepte de correcció (*It's him that owns the car* (ús universal); *Me and my wife* (*My wife and me*) *always go shopping on a Saturday* (parla informal); *She does the same job as he does* (formal) / *She does the same job as him* (informal)).
- Els pronoms *that* i *those* seguits de *of* en usos formals amb complementació o modificació (*Our plan is more consistent than that of our competitors; Those of you who have registered for the course...; Those who can attend, please say so*).
- Much* i *few* en posició subjecte en contextos formals (*Much has been written on this topic; Few denied the assertion*).
- El pronom *none* en substitució de pronoms subjecte i objecte (*As for the disadvantages, I see none*).

3.5.2.3.2 Els pronoms distributius (*Each of them differs from the others in...; Each child in the class knows that...; Neither answer is correct*).

3.5.2.3.3 Els pronoms possessius, casos especials:

- Genitiu doble (*She gave the keys of her new flat to some friends of hers; a friend of my brother's*).
- El genitiu saxó amb els noms compostos (*my brother-in-law's party; the newlyweds' discount*); amb dos noms que formen un únic grup (*Lerner and Lowe's musicals*); i amb dos noms que són una entitat diferenciada (*Schrodinger's and Hesineberg's*

versions of quantum mechanics); amb un possessiu que és part d'un sintagma preposicional (*The woman in the corner's baby began to cry*).

-Possessiu *ours* amb funció subjecte (*There are larger gardens in the area but ours is the best*).

3.5.2.3.4 Els pronoms reflexius (*Did she draw that herself?*; *He despised himself*; *They'll have to manage by themselves*).

3.5.2.3.5 Els pronoms relatius en construccions amb *some of*, *many of*, *a few of*, etc. (*some of which*, *many of whom*, *a few of which*).

3.5.2.4 L'adjectiu.

3.5.2.4.1 Morfologia de l'adjectiu:

- Formes *-ing* (*English-speaking*) i *-ed* (*smoked*).
- Sufixos (*-able*, *-ible*, *-ful*, *-ic*, *-ish*, *-ive*, *-less*, *-ous*, *-y*, etc.) i prefixos (*a-* : *ablaze*; *awake*; *ultra-* : *ultraconservative*; *hyper-*: *hypersensitive*; *over-*: *overconfident*, etc.).
- Formes antònimes (*absent* / *present*); amb prefixos (*amoral*; *unkind*; *non-scientific*; *dishonest*, etc.).
- Compostos (*record-breaking*; *much-debated*; *self-fulfilling*; *well-meaning*; *tax-free*; *carsick*; *socio-historical*, etc.).
- Formes comparatives i superlatives d'adjectius que poden tenir les formes en *-er* / *-est*, o en *more* i *most* (*Peter is the cleverer (more clever) brother* / *The simplest (most simple) approach is often the best approach*; *He's the stupidest (most stupid) person I've ever met*); els adjectius compostos (*the best-known*; *better-looking*); casos especials: *elder* i *older* (*Janet is my elder sister but Mary is the eldest*; *The cathedral is the oldest in Europe (no the eldest)*; *My sister's older than me (no elder)*).
- Substantius adjectivats (*A very fun party*; *an extremely Oxbridge accent*; *a pure gold watch*; *an Armani suit*, etc.).

3.5.2.4.2 La posició de l'adjectiu:

- Adjectius en posició atributiva i funció predicativa (*That was a daunting experience* / *That experience was daunting*).
- Adjectius en posició exclusivament atributiva (*the future king*; *the late actor*; *the former manager*; *the main problem*; *a complete mess*); o exclusivament predicativa (*she is afraid*, *alive*, *alone*, *asleep*, *awake*, *ill*, *well*, *unwell*).
- Adjectius en postposició (*People careless in their attitude to money*; *That was unfit of someone very intelligent*).
- Adjectius en aposició (*Rather tired, the old man sat down*).
- Ordre dels adjectius en posició atributiva separats per comes: quantitat o nombre, qualitat o opinió, mida, forma, edat, color, adjectiu propi (de nacionalitat, origen o material), propòsit.

3.5.2.4.3 La modificació de l'adjectiu:

- Modificació dels adjectius amb: adverbis (*seriously ill*; *unusually silent*; *wonderfully peaceful*); infinitius (*willing to help*; *too old to drive*; *hard to follow*; *easy for her to do*); preposicions (*green with envy*; *devoid of meaning*; *covered in mud*).

- Adjectius graduables (*It's not long enough; an extremely good camera; I was pretty upset; a bit / somewhat damp; she's fairly / quite / too tall; It's highly unlikely*).
- Adjectius no graduables: absoluts (*absolutely + frozen / scorching / starving / tiny; completely + blind ; quite + perfect; utterly + impossible; virtually + unique / impossible*).
- Adjectius com complements d'objecte (*I made him nervous; We left the room tidy*).
- Collocacions fixes (*brand new; soaking wet; wide awake; filthy rich; as blind as a bat; as deaf as a post*).
- Estructures per fer comparacions: *almost / half / just / nearly / twice as + adjectiu + as* (*She's almost as likely to succeed as her sister*); *not (nearly / quite) as / so + adjectiu + as* (*Our plan was quite not so popular as theirs*); formes reduplicades: *the + comparatiu, the + comparatiu* (*The greater the efforts we made, the more frustrated we felt*).

3.5.2.5 El verb.

3.5.2.5.1 La complementació del verb.

- Complementos copulatiu (*They seem very happy; What makes them go red?; This looks a delicious meal; It became a nuisance*).
- Verbs intransitiu (*She clearly lied; The man disappeared*).
- Verbs transitius simples (*How did you know who to call?; We love buying old furniture*).
- Verbs amb o sense objecte amb el mateix significat (*Can I help you? / How can I help?*).
- Verbs amb o sense objecte amb significats diferents (*She walks the dog every morning / He walks everywhere; How do you work the photocopier? / The photocopier is not working*).
- Transitius complexos amb complements diversos (*I heard her scream; It used to drive me crazy; Let's get this washed; I saw him doing that; She sent an email to the company*).
- Casos especials de transitivitat: *ditransitive verbs* (*I'll allow you one more try; We told her that she couldn't have them; Don't ask me what it is; I offered my condolences to the family; Who taught you to play the guitar?*); verbs amb objecte indirecte + *that*-clause com a objecte directe (*The bank manager convinced them that it was not a good time to start a business; He reminded us that we had two weeks left*); verbs amb objecte indirecte + *wh*-clause com a objecte directe (*I asked him why he came; They should have told us what to do*).
- Verbs pseudo transitius (*The house sold well; This fish cooks easily*).
- Consolidació de patrons verbals de complementació: verb + *-ing* (*He never imagined failing; He suggests leaving; I miss her being around*); verb + *to* + infinitiu (*She failed to warn them; I persuaded him to work till late*); verb + *-ing* / infinitiu amb canvi de significat (*Getting there early means leaving her at 6; I didn't mean to offend her*).
- Verbs de percepció (*feel, hear, notice, see, watch*) amb l'infinitiu sense *to* (*It is common to hear people talk about this*); o amb la forma *-ing* amb canvi de significat (*I saw something going on, so I went out* (èmfasi en l'esdeveniment que succeïa) / *I saw a mouse run unseen by anyone across the bar top* (èmfasi en l'acció de principi a fi)).
- Verbs seguits del pronom *it*: els verbs *consider, fin'* i *regard* seguits d'adjectiu i d'infinitiu o *that*- (*We considered it essential that they separated; I find it very difficult to keep my mouth shut; I regard that as an immoral activity*).

- Verbs reflexius (*Brace for impact* (sentit literal) / *She took a deep breath to brace herself* (sentit figuratiu); *Suit yourself!*; *Please yourself*).
- Verbs per desitjos i peticions (*agree, arrange, ask, beg, demand, insist, propose, recommend, require, suggest*) amb *should* o el subjuntiu precedits de *that-*, sempre en contextos formals (*Robert has arranged that the visitors should be brought down to his office*; *They agreed that they should stay at the hotel, and suggested that they be given the best suite*).

3.5.2.5.2 Verbs amb partícules (*phrasal and prepositional verbs*).

- *Phrasal verbs* intransitius (inseparables) (*We set off at 8 am*; *She came across as stupid when she said that*).
- *Phrasal verbs* transitius (separables) (*I think we should turn the applicant down*; *I think we should turn down the applicant*); quan l'objecte és un pronom (*I think we should turn him down*).
- *Phrasal verbs* amb dues partícules (*phrasal-prepositional*, inseparables) (*I'll catch up with you in a minute*; *I'm looking forward to the weekend*).
- Verbs preposicionals (*break into*; *get over*; *look after*: *I couldn't sell my car. I just couldn't do without it*); alguns verbs preposicionals (*agree with*; *approve of*; *care for*; *deal with*; *look at*, etc.) combinables amb un adverbí interposat entre el verb i la preposició (*It depends entirely on what he will say*).

3.5.2.5.3 Temps i aspecte.

3.5.2.5.3.1 *Present simple* i *present progressive*. Casos especials:

- Usos del *Present simple*: amb els *reporting verbs*, en contextos acadèmics i formals (*The charts illustrate the increase*; *The interviewee asserts that the situation is getting worse*); amb preguntes retòriques o persuasives (*Don't we all like presents?*; *Don't you find that when you sleep too much you feel worse?*); per destacar la rellevància d'obres d'art o literàries del passat (*Jane Austen allows us to see the minds of her heroines but also those of other characters*); en els resums d'arguments de ficció, i en les ressenyes (*One morning, Rebecca wakes up and realises that she has married the wrong person*); amb els verbs de percepció (*I hear you went to see the rugby match*);
- Usos del *present progressive*: amb adverbis de freqüència per descriure esdeveniments habituals però no planificats, sovint molestos (*I'm always losing my car keys*; *She's often telling me what to do*).
- Verbs que canvien de sentit quan s'usen en el *present progressive*: *think, see, mind, have* (*She's thinking of moving to London*; *He's seeing someone he works with*; *I'm minding my own business*; *I'm having a bad day today*).
- Verbs rarament utilitzats en el *present progressive*: verbs de processos mentals (*believe, know, think, understand*); verbs de percepció (*smell, taste*); verbs per descriure emocions (*admire, adore, detest, hate, like, respect*); verbs que descriuen qualitats (*consist, contain, hold, last, take*). Excepcions (*I'm understanding things better now, since I started going to the lectures*; *What are you thinking?*; *I'm liking it!*).

3.5.2.5.3.2 *Simple past*, *past progressive*, *present perfect* i *past perfect*:

- Usos del *simple past*: en preguntes negatives (*Didn't we all dream of being famous once in our lives?*); per expressar l'èmfasi amb *did* (*We did reach the target figure*); en

fòrmules de cortesia (*I thought it would be a good idea to wait until he arrives*).

- Usos del *past progressive*: per descriure esdeveniments no planificats o no desitjats que es repeteixen, amb adverbis de freqüència (*People were always warning me that my success wouldn't last*); per descriure esdeveniments de fons en una narració amb les conjuncions *as*, *when* i *while* (*I read the letter on the train as I was coming into town*); en l'estil indirecte parlat, per focalitzar en un nou tema o per destacar una notícia i donar-li més immediatesa (*Penny was saying that five bombs had been found at the airport; He was suggesting I should travel*).

- Restriccions d'ús de les formes progressives: amb verbs com *start*, *stop* o *finish*, *smell* o *taste*, *believe*, *consist*, *contain*, *dislike*, *hate*, *have to*, *know*, *like*, *understand*, *want*.

- Usos del *present perfect*: amb l'expressió *the first time* (*Is this the first time you've flown on British Airways?* i no: *Is this the first time you fly on British Airways?*); els referents temporals *after*, *as soon as*, *before*, *once*, *until*, *when* amb el *present perfect* per referir-se tant al futur (*I'm going to start revising as soon as I've done this project*) com al passat (*You're put into a medical ward after you've been treated in the coronary care unit*).

- Usos del *past perfect*: en l'estil indirecte de fets passats (*The police told me that he'd done it very often; I noticed that he had hurt his leg*); per referir-se a situacions que han canviat d'estat respecte al passat (*I HAD planned to work till I was sixty, but I'm afraid I'll have to retire at 65*); per resoldre una possible ambigüitat en una seqüència d'esdeveniments (*They all left the room when she recited her poem / They all left the room when she'd recited her poem*).

3.5.2.5.3.3 L'expressió del futur: casos especials.

- Futur progressiu: per parlar d'esdeveniments programats (*I'll be seeing the boss tomorrow morning*); per suavitzar preguntes sobre el futur (*Will you be passing the post office?*).

- Futur perfecte: amb adverbis (*You will surely have discovered that...*); per plantejar supòsits (*As you will have heard...*); per expressar cortesia (*I hope I will have reassured*).

- El futur en el passat (*He was coming until this afternoon he changed his mind; Joe looked at the building where he would work for the next six months; This was going to be the best day of my life*).

- El futur amb construccions alternatives: verbs modals amb referència de futur (*There might be a strike, they say, next week; Your boss may be calling you to prepare the report; She could arrive tonight, we're not sure*); amb les següents locucions verbals: *be about to*, *be bound to*, *be on the point of*, *be likely to*, *be meant to*, *be sure to*, *be supposed to*.

3.5.2.5.4 Modalitat.

- Contrast o diferències entre verbs modals (*I might see you later* (és possible, no segur); *I'll see you tomorrow* (el parlant n'està segur); diferents significats d'un mateix

verb modal (*You may go now* (concedir permís); *You may be right* (possiblement)).

- *Can*: amb *reporting verbs* (*It can be concluded that ...* ; amb adverbis: *I can honestly say that...*; *can* i *can't* amb ús emfàtic (*I can tell you that we went through a lot; I can't say that she disagrees*).

- *Could* i *could have* per expressar oposició o crítica (*How could you forget we were going out to dinner tonight?*; *You could have told me!*); *could* contrastat amb *was / were able to* només en la forma afirmativa (*The thieves escaped but the police were able to arrest them later that evening*. (no: *The thieves escaped but the police could arrest them later that evening*).

- *Will* per donar ordres (*Will you sit down and just be quiet!*); per expressar desagrut, amb la forma tònica del modal (*He WILL leave that door open every time!*); per expressar accions habituals (*She will often knock on the door twice*); per referir-se a objectes i màquines que no funcionen (*This window won't open*).

- *Would* amb adverbis (*I would strongly recommend; She would easily find her way*); per referir-se en passat a objectes i màquines que no funcionen (*The car wouldn't start*).

- *Must* per expressar queixes (*Must you have that music so loud?*).

- *Must* i *can't* per expressar deduccions (*That can't be right. -Maybe the scale on the map is wrong. -Mm, must be; It cannot have been such a disappointment*).

- *Must* i les formes del passat (*had to*) i del futur (*will have to*) per expressar obligació.

- *Might* en la formulació de preguntes (*Might it not be a good idea to start right away?*); *might not have* en el passat (*The number might not have been as low as you suggested; Things might not have gone as you expected*); *might* seguit de *but* per justificar (*The argument might sound superficial, but on closer examination it proves just right*).

- Perífrasis verbals complexes (*He lied to stop her from being fired; These pills prevent you from catching the disease; Let everyone know that she is here*).

- Verb en forma progressiva amb ús formal i tentatiu (*I was wondering if you could help me with this*).

- Substantius, adjectius i adverbis amb usos modals (*There was no evidence that he had come; A possible scenario is that she replaces him; I can probably finish the job by 3*).

- Verbs semi-modals: *need, needn't have, ought to, used to* (*We ought to wash this tray, oughtn't we?; We ought to have booked the other tour; He need not wear a tie; I needn't have bought so much food now that Sue won't be with us for dinner; Did you use to have other ambitions when you were younger?*).

- Altres expressions i verbs amb funció modal (*I had better go now; Wouldn't you rather come later?; It doesn't have to look so perfect; I'd rather sit outside than here in this noisy room*); per expressar possibilitat de realització: *appear, believe, expect, feel, guess, etc.* (*I guess the bus service is running today, isn't it?; It appears there was a technical fault; It looks like it's getting late; It seems as if / though everything is going wrong*); per expressar obligació o prohibició: *allow, let, forbid, involve, mean etc.* (*Smoking is not allowed in the hospital premises; Her job involves frequent travel; She is meant to help you*).

3.5.2.5.5 Veu activa i passiva: formes complexes (temps passats, perfectes i progressius).

- Complementació en estructures passives: amb transitius dobles (*I was given the signal to begin*); amb verbs preposicionals (*Their car was broken into*).

- Passives amb el verb *get* (*How much do they get paid for this?; The cards had got mixed up; Your question got me thinking*); per expressar diferències semàntiques (*The fence was damaged vs. The fence got damaged*).
- Pseudo-passives amb el verb *have* (*We had the house painted last year; Do they have their car serviced regularly?*); per expressar diferències semàntiques (*Oh, you've cut your hair vs. Oh, you've had your hair cut*).
- Modals en veu passiva (*The lid should be removed; He fears she may have got lost*).
- Passives sense agent (*Swimming in the lake is prohibited; Applications should be received by Friday 23rd; It was agreed that no action needed to be taken; I've been told that she is unreliable; There were hundreds killed in the earthquake; He was found to be guilty; She is being interviewed right now; Women are not being seen as equal to men; They are rumoured to have got married*).
- Contrast entre la veu activa i la veu passiva (*The door closed / The door was closed; He was involved / He got involved*).
- Passives en contextos acadèmics i formals amb *it* (*It has been proven that...; It is being looked into by the Police*).

3.5.2.6 Les preposicions.

3.5.2.6.1 Formes simples: diferències entre *between / among; to / towards; under / below; above / over*.

3.5.2.6.2 Formes complexes.

- Locucions preposicionals i els seus usos: per localitzar la informació en el discurs (*as for, as regards, in line with, with regard to*); per afegir informació (*apart from, as well as, in addition to, on top of, such as*); per fer referències causals (*because of, due to / owing to; on account of*); per indicar relacions temporals (*ahead of, prior to*); altres usos (*in spite of, except for, instead of, on behalf of, thanks to*).
- Collocations fixes (*over the moon; over the top; above suspicion; under suspicion; under the impression, etc.*).

3.5.2.6.3 Modificació de certes preposicions de temps (*shortly after, soon after, straight after; just before, before long; ever since*).

3.5.2.6.4 Estructures sintàctiques amb certs verbs seguits de preposició:

- Els verbs *arrange, ask, long, wait + for* + oració d'infinitiu introduïda per *to* (*They've asked for an expert to help; I've been waiting for the bank to call me*).
- Alguns verbs + *against* per expressar reaccions a situacions, creences, persones (*It's not fair to discriminate against age; We will vote against the proposal; I decided against his idea*).

3.5.2.6.5 Preposicions separades del complement (*preposition stranding*):

- En oracions interrogatives (*wh-*) (*What was she referring to?*); en oracions de relatiu (*Tell me what they are so afraid of*); en oracions passives (*It's being looked into*); en complements d'infinitiu (*It's too slippery to walk on*).
- Preposicions que no se separen mai: *during, since* (*During which of the seasons did it happen, spring or summer?; Since when has the train service stopped?*).

3.5.2.6.6 Preposicions que depenen de certes paraules: adjectius (*aware of; excited about; fed up with; incapable of; keen on; similar to; sorry for / about, etc.*); substantius (*the comparison between; the increase in; a/the need for; the reason for; at risk; the solution to, in need of, the approach to, etc.*); verbs (*accuse of; blame on / for; comment on; insist on; object to; prevent from; smile at; suffer from; think of / about, prepare for, etc.*).

3.5.2.7 Els adverbis.

3.5.2.7.1 Els adverbis i les locucions adverbials segons el significat: freqüència (*She gets paid every two weeks; He changes his clothes every other day, etc.*); manera (*She packed her bags hurriedly; You must encourage them to think about this in a serious way, etc.*); temps (*He will be here shortly; I've had some weird dreams lately; back in the day, at first; etc.*); duració (*I'm not staying there permanently; to date, for the time being, etc.*); lloc (*Many locally owned shops are cutting prices, etc.*); grau (*I was greatly relieved when she left; He did help to a certain extent, etc.*); valoració (*I stupidly forgot to mention it; at the end of the day, after all, etc.*); focalització (*Just two coffees, please; This applies in particular to women, etc.*); opinió (*I personally don't think you should; It's a disgrace, to my mind, etc.*); cohesió (*She wanted to study here. However, she finally didn't, etc.*); modalitat (*She probably thinks I'm joking, etc.*); causa (*Travelling there is cheap now because of the exchange rate, etc.*).

3.5.2.7.2 Posició dels adverbis en l'oració i en una seqüència d'adverbis.

- Inversió amb els adverbis negatius, de lloc i de cohesió (*Never could she understand how he cared; Barely was the handwriting legible; In the corner stood another man, waiting to speak; It began in the 60s. Then came the 70s and it all changed*).
- Amb *reporting verbs* sovint entre el verb i l'objecte (*Mr Ford announced yesterday his resignation from the party*).
- Amb els verbs auxiliars i modals (*We've always been striving to improve the service; He should really have resigned*); en posició inicial per emfasitzar l'adverbi (*I honestly don't know; I probably could have said so*); en el discurs oral davant del modal o del verb *be* (*I hope they'll disappear - I think they probably will; I'm not unhappy. I never have been*).
- Posició inicial dels adverbis d'opinió (*Simply, truly, apparently, inevitably, frankly, etc.*).
- Ordre dels adverbis d'una mateixa classe per emfasitzar el darrer (*You'll see the station just round the corner next to the library*).
- Adverbis de grau i intensitat just després del verb (*I really enjoyed that party*); o també en posició final (*I take your point entirely*); alguns adverbis que mai no van en posició inicial (*entirely, almost, completely: I almost got killed; I've completely forgotten where I was*); posició inicial o final de les locucions adverbials (*To some extent the problem is now ours; The problem is now ours to some extent*).

3.5.2.7.3 La modificació de l'adverbi:

- Amb un altre adverbi (*It all happened rather suddenly; Most surprisingly, she decided to emigrate to Australia*).
- Amb complements preposicionals (*Unfortunately for me, they'd closed early that day*;

Sadly for all of us, the opportunity is gone; Probably with good reason, some people left the bottle of wine half full).

- Amb *Enough* (*He didn't drive fast enough; Strangely / Oddly enough*).

- Adverbis que modifiquen comparatius: *slightly better; a bit more slowly; much higher, a lot faster, relatively easier, etc.*

3.5.2.8 L'oració.

3.5.2.8.1 Estructura de l'oració.

- Estil indirecte amb verbs enunciatius en registre formal (*He insisted he had never been there; She objected to them/their coming*).

- El.lipsi i substitució amb els verbs auxiliars (*I saw her at the party and thought I had to speak to her, so I did; He couldn't go so I did instead*).

- La negació: casos especials. Oracions de negació amb *neither* (*Does that mean they're going to win or lose? -Neither. We think they'll probably draw*); amb *neither...nor* (*It's neither possible nor likely that they will succeed; They can neither understand the reasons, nor are they sympathetic to try*); amb *not...or / nor* (*It isn't good or bad. It's just pretty mediocre; It is not sweet nor sour, but something in between*); amb *no* (*It's no good phoning Arthur, he won't be at home yet; I have no idea what her name is*); amb *not all i not every* (*Not every cyclist is a danger to the públic*); amb *whatsoever* (*He has no experience whatsoever*); amb les tags (*He mustn't do that, must he?; What a storm that was, wasn't it!*); amb verbs de processos mentals (*Will Tim be at the party? -I'm afraid not; I guess not; I don't think so*); la negació discursiva (*You've hardly eaten anything at all; Are there no tickets at all left?*); oracions interrogatives negatives amb ús de cortesia (*Haven't you got another spare knife?; Wouldn't you like some more salad?*); oracions imperatives negatives (*Don't you try to do that; Don't you worry. We'll do that for you; Nobody move!; Don't ever do that again*).

3.5.2.8.2 Modificacions de l'estructura bàsica de l'oració.

- Inversions: amb mots i frases adverbials negatives (*not once, rarely, seldom, under no circumstances; hardly ... when; scarcely ... when; no sooner... than*); amb verbs de moviment o posició (*Here comes the train; There goes Sally*); amb frases adverbials de lloc o moviment (*Down the hill rolled the children*); amb la forma condicional en registres formals (*Should the crisis continue, we may be forced to take further measures*); *Were you to resign now, it would be disastrous; Had I known he was there, I would have... ; Should you have any questions...*).

- Altres estructures emfàtiques: anteposició (*heads*) i postposició (*tails*) d'elements en la parla oral (*It's driving me crazy, this; That key, did you put it there or did I?*; *dummy subjects* (pronom sense referent per mostrar precaució o cortesia - *hedging Language: It is apparent that...; It seems / appears he / she / they... ; It has been generally agreed that...*); *cleft sentences* (*It's usually the children who complain; It's the pain I can't cope with*); *fronting* (*Attitudes will not change overnight, but change they will (fronted main verb); To this list may be added a few other items of importance (fronted adverbial)*); expressions fixes (*All in all; At the end of the day; All things considered*); imperatiu: (*See the written instructions in the attachment; Notice the difference between...*); auxiliar emfàtic (*I did see the man entering the shop*).

3.5.2.9 L'oració subordinada.

3.5.2.9.1 Oracions subordinades substantives.

- Amb *that* (*The plan was that we would set off early; That the news should be made public is what the journalists demanded*).
- Amb *what, who, how, which* (*It's funny how easily he got away with it; I'm not sure which he would prefer*).
- Amb *-ever, no matter* (*Whoever asks, I'll tell them you're out; Whatever the cause of the fall in the standard of the hotel services, it is clear that...*).

3.5.2.9.2 Oracions de relatiu.

- Pronoms de relatiu amb determinants i preposicions: *about / with / to whom; none / some / a few of which / whom, etc.* (*They said I called and emailed him, none of which is true*).
- Casos especials: oracions de relatiu reduïdes com a complement del nom (*chances to find a job; workers protesting about the wages; the man held in custody*); reduïdes com a complement adverbial (*Exhausted as I was, I stopped at the lay-by; Queuing for hours, the people were becoming impatient*).

3.5.2.9.3 Oracions d'infinitiu i gerundi (*To run that distance requires stamina; I was surprised at her having bought such a large house; Being overworked and badly paid, she quit her job*).

3.5.2.9.4 Oracions subordinades adverbials. Adversatives: introduïdes per *despite, in spite of the fact that, (al)though, even though, otherwise, while*; causals (*Seeing there was nobody in, we left*); amb expressions com *since, due to, on account of, given that* (*Since you are here, why don't you sit down?*); comparatives (*I only saw in him a much better man than I had been to Joe; We are going to my parents' for Christmas, as we have done for the last few years; My attitude remains the same as it has always been; He gave the same reason as you did; Do you go to Giorgio's every Friday, like we do?* (parla informal); *I did the best I could; She's not the best of cooks*); condicionals: amb nexes com *unless, in case, provided (that), providing, as / so long as, whether, even if, imagine, suppose, supposing*; amb inversió (*Had I known...; Should you need...*); de temps (*At the time when...; By the time...; At once; Time and time again*); mixed conditionals (*If she'd listened to me, she wouldn't be in debt now*); amb *if + should* en contextos formals (*If you should get lost, don't hesitate to call us*); de resultat i / o finalitat: *in order to, so as not to, so ... that, such ... that, as a result, with the result that* (*The lecturer finished his lecture five minutes early so that the students could come and ask him questions; There was such a long queue that they decided to come back the following day; He left so as not to bother her*).

3.5.2.10 La coordinació.

3.5.2.10.1 Oracions juxtaposades (*I saw her well: she was carrying a parcel; He's lovable; everyone speaks highly of him; Wait for us, we won't be late*).

3.5.2.10.2 Oracions disjuntives (*either...or...; neither...nor; or else...: I have no intention of going, nor did I promise I would; I'll have to sell the house or else I'll go bankrupt*).

3.5.2.10.3 Oracions adversatives: *but, instead, not only... but also, yet (I didn't speak to him but just greeted him; He hasn't done his homework but played all evening instead; Not only is he late but also interrupts our meetings; He is a good friend, yet not my very best).*

3.5.2.11 Oracions imperatives (*Don't you start teasing him now; Do sit down now and listen; Let him go alone; Avoid contact with objects that have been exposed to contamination; Allow me to give you a piece of advice).*

3.5.2.12 Oracions exclamatives (*What nonsense you talk!; How happy they both seem!).*

3.5.2.13 Tag questions (*Leave off, will you?; Stop arguing, will you?; She can't have done that, can she?).*

3.5.2.14 Echo questions (*Q: Are you serious? EQ: Am I serious? (amb entonació ascendent).*

3.5.3. Fonètico-fonològics.

3.5.3.1 Representació gràfica de fonemes i sons.

- Regularitats entre ortografia i pronunciació: vocal curta seguida de consonant a final de paraula (*cup, put*); una e sola a final de paraula muda i vocal anterior llarga o diftong (*hate, care, note, flute, bite, nice*); vocal curta darrere de doble consonant (*oddity, platter, summon, reddish, smitten, wedding*).
- Discrepàncies entre la grafia i els fonemes vocàlics (*aesthetic / bargain; laugh / Australia; tear / heart / great / Sean / ocean; eight / either / their / weird / foreign; flew / sew; country / bought / soup / could / cloud / flour / tour; know / knowledge; tub / tube; unique / accurate / status; fruit / suit; failure / seizure; lethal; refuel; riot; village / savage*).
- Discrepàncies entre la grafia i els fonemes consonàntics (*choir / cheeky / chalet; geese / gig / suggest; older / soldier; laugh / caught; north / northern; close(verb) / close (adjective); Asia / treasure; scene / sceptic; scale / muscle; adventure / negotiate; Thomas / theme / these; box / examine / exclaim; yes / apply / lyrics*).

3.5.3.2 Fonemes vocàlics i consonàntics.

- Elisió vocàlica segons la varietat de la llengua (*secretary /sɛkrətri/ (UK) / /sɛkrəteri/ (US)*).
- Aspiració posterior d'oclusives sordes en posició tònica [p' ; t' ; k'].
- Pronunciació alveolar de [t; d].
- Distinció entre els al·lòfons de [b,d] segons la posició inicial/al mig o final (*bored, about / tub; done, adding / pad*).
- Distinció entre els fonemes sonors i sords (*eyes / ice; of / off; bed / bet; leave / leaf, etc.*).
- Canvis vocàlics entre vocal llarga o curta, segons els prefixos (*resign; degrade; defrost; reconsider*).
- Heterònims: *schwa* en el sufix *-ate* dels adjectius, i diftong en els verbs (*articulate;*

separate; deliberate).

- Principals trets diferencials entre varietats geogràfiques (*better, water, dilemma, agile, privacy, dictionary, laboratory*).

3.5.3.3 Processos fonològics: assimilació (*white pepper /waɪp 'pepə/; cupboard /'kʌpəd/; pass Your plate [f]; why didn'T You eaT Your soup? [tʃ]; Have you reaD Your mail? [dʒ]; whiTE [k] gloves / whiTE [t] wine*); elisions (*grandson, mustn't, don't know, Henry the eighth's throne*); alternança vocàlica (*declare / declaration; know / knowledge; assume / assumption*); emmudiments (*hour, heir, knock, honest, write, doubt, lamb*); sons intrusius (*The media / r / are to blame; I / j / agree; They / j / are here! two often /tu:wofən/*); alternança consonàntica entre els substantius (*bath, teeth, cloth [θ]; shelf, grief, half [f]*) i els verbs (*bathe, teethe, clothe [ð]; shelve, grieve, halve [v]*).

3.5.3.4 Syllabic consonants (*cotton, handle, blossom, button, whistle, trouble, poison*).

3.5.3.5 Prèstecs lingüístics (*loan words: déjà vu, fiancée, entrepreneur, paparazzi, tsunami, etc.*).

3.5.3.6 Accentuació de la paraula: accent principal i secundari.

- L'accent de la síl·laba nuclear de la frase i del sintagma (*a cup of tea vs. a tea cup*).
- Diferències entre els sintagmes i els compostos (*a green HOUSE / a GREENhouse; a cotton SHIRT / a COTton factory*).
- Diferències entre els compostos nom + nom i adjectiu + nom (*FREEzing point; passive SMOKing*).
- L'accentuació dels adjectius compostos (*AIRtight; TIME-consuming; long-TERM; self-CONFident; RUSH-hour TRAffic; washing-UP LIquid*).
- Variacions de de la síl·laba tònica en les paraules derivades amb prefixos (*SUPerpower / superNATural; HYyperlink / hyperACTIVE*); amb prefixos amb canvis de significat (*reCOVER / REcover; reMARK / REMark*).
- Variacions de de la síl·laba tònica en les paraules derivades amb sufixos: amb canvi (*preFER / PREferable; NAtion / NAtional / nationaliSAtion*); sense canvi (*reLIABle / reLIAbility*).
- Diferències de la síl·laba tònica segons la categoria de la paraula (verb / nom: *present, export, record, transfer, permit, survey, etc.*); excepcions (*promise, control*).
- Diferències de la síl·laba tònica en mots pròxims (*recommendable, automatic, colleague, comfortable, supermarket, etc.*).
- Diferències en l'accentuació segons l'ordre sintàctic (*a THIRteen-year-OLD / she is thirTEEN; the BERlin Wall / I went to BerLIN, etc.*).
- L'accentuació dels phrasal verbs (*DREAM of, THINK of; WRITE DOWN, HANG AROUND; LOOK UP to, PUT UP with*).
- Formes tòniques i febles de mots no lèxics, segons el significat o èmfasi (*a/an, the, of; have, do, may, could, might: I MAY be late (probabilitat) / You may COME in (permís); It COULD be mango juice (menys probable) / It could be MANGO juice (més probable)*).

3.5.3.7 Entonació i patrons tonals de l'oració.

- Patrons d'entonació per a les diferents varietats de pregunta: pregunta real, per

confirmar informació, per demanar ajuda, etc. Entonació ascendent en preguntes amb resposta *yes-no*; entonació descendent i ascendent (*fall-rise*) quan s'espera obtenir una resposta afirmativa. Entonació ascendent i descendent (*rise-fall*) per expressar que el missatge és incomplet o de cortesia o incertesa. *Echo questions* (*Steve was singing with the band. -WHO was singing, sorry?*).

- Patrons d'entonació en diverses situacions de conversa: per canviar de tema, per inserir un comentari, per remarcar contrast, etc.
- Trets suprasegmentals significatius que assenyalen diferències de significat o funció (exaggeració, èmfasi, aclariment, etc.: *THAT was the girl! You told her THE address?*).

3.5.3.8 Relació fonema-grafema (casos especials).

- Pronunciació especial d'alguns sufixos (*Effortless, exTREmism, opporTUnist, NATurist*); *-tion/-sion/-ssion* (*suggestion / decision / expression*).
- Pronunciació de llocs geogràfics, marques comercials, acrònims i sigles, noms i cognoms freqüents (*Arkansas, Leicester, Yorkshire, Lego, Adobe, Tupperware, the CEO, GMT, HGV, the EU, Graham, Sean, etc.*).
- Pronunciació de neologismes i cultismes (*gig economy, swipe, emoji, rendez-vous, bourgeois, carte blanche, etc.*).
- Grafemes especialment difícils: *-ough* (*through, bough, bought, thorough*); *x-* (*xenophobia / example / except*); *g-* (*gear, gig / genome, gigantic*); *consonant clusters* (*steam / esteem; specially / especially; sprinkle; sphere; chopped, asked, crisps; stranded, wanted; fifths*).
- Homòfons (*sighed / side; he'll / heel / heal; bare / bear, etc.*).

3.5.4. Ortotipogràfics.

3.5.4.1 Consolidació dels signes de puntuació.

Usos de la coma:

- Per separar oracions independents (*My brother went to law school, and he quit to become a teacher*).
- Amb conjuncions adverbials (*My brother went to law school. He quit to become a teacher, however; They are, on the other hand, willing to help*).
- Amb locucions adverbials i preposicionals (*Given the workload, we should split it among the three of us; Between you and me, I think she's lying*).
- Amb oracions de relatiu o de participi no especificatives (*Providence Hospital, where I was born, is closing this month; Tired as she was, she just turned in*).
- Amb les cites de l'estil indirecte (*She asked, 'May I come in?'. 'You may – indeed', was the answer*).

3.5.4.2 Altres signes de puntuació:

- Ús de l'apostrofe (*That is Chris's office; Texas' weather; I saw her at the butcher's*).
- Ús dels dos punts (*You must make up a better excuse: no one will believe that; I saw many things on my trip: lions, giraffes and leopards* (not: *I saw many things on my trip: I went on a boat, a canoe, and a steam train*));
- Ús del guió curt per separar alguns substantius o adjectius compostos, i alguns substantius derivats de *phrasal verbs* (*the in-laws, the design is state-of-the-art, a*

friendly-looking dog, a two-dollar bill; a break-in, a cover-up, a get-together, etc.).

3.5.4.3 Abreviatures: ús sense puntuació (*FBI, BBC, MIT, BTW, LOL, FYI*); amb puntuació (*No. / Oz. / B.O. / i.e. / e.g.*).

3.5.4.4. Símbols a internet / web (*at (@); underscore (_); (forward) slash (/); backslash (\); .com (dot com)*).

3.5.4.5. Variacions ortogràfiques entre l'anglès britànic i l'americà (*centre / center; cheque / check; labour / labor; criticise / criticize; colonisation / colonization, travelling / traveling*).

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita.

Produeix textos escrits extensos i complexos, clars i ben estructurats sobre una sèrie àmplia de temes incloent-hi els professionals o acadèmics, adaptant-se a cada context específic, en una gamma àmplia de registres i estils, amb la flexibilitat deguda segons les circumstàncies i amb eficàcia. No li cal restringir el que vol dir.

2. Expressió oral.

Produeix textos orals monològics i dialògics, fluidos i ben estructurats, sobre una sèrie àmplia de temes, amb flexibilitat i eficàcia, amb espontaneïtat i gairebé sense esforç; adaptant el que diu i els mitjans per expressar-ho a la situació i al receptor, i adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies i incloent, si escau, els usos emocional, al·lusiu i humorístic. Només un tema conceptualment difícil pot obstaculitzar un discurs natural.

3. Comprensió escrita.

Comprèn amb tot detall i certa rapidesa textos escrits llargs i complexos i hi localitza detalls rellevants, encara que els temes no tinguin relació amb el seu camp d'especialització, sempre que pugui tornar a llegir les parts difícils. Localitza informació o segueix el fil de l'argumentació en un text d'estructura discursiva complexa o que no està estructurat perfectament.

4. Comprensió oral.

Comprèn sense grans dificultats intervencions d'una certa durada sobre temes abstractes o complexos, encara que no siguin de la seva especialitat, tot i que pot ser que hagi de confirmar algun detall, sobretot si l'accent no li és familiar. Comprèn qualsevol parlant o interlocutor, encara que pot ser que hagi de confirmar alguns detalls quan l'accent li és desconegut.

5. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat i precisió els punts destacats i més rellevants dels textos font, així com tots els detalls que considera importants en funció dels interessos i les necessitats dels destinataris, de la situació, del tema i del tipus de text, de les circumstàncies i de les convencions establertes en les cultures i comunitats de la llengua meta, sense haver de limitar el que vol dir. Produeix un text coherent i cohesionat a partir d'una diversitat de textos font. Fa citacions (per exemple, en un text acadèmic). Col·labora amb el grau de cortesia

adequat, portant la conversa cap a una conclusió, mostrant sensibilitat per evitar ofendre i subratllant inconsistències.

6. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis complexos cara a cara i en línia, amb flexibilitat i eficàcia, procurant que flueixi la comunicació, elaborant, o demanant a les parts que elaborin el que s'ha dit; ajudant a expressar amb claredat les postures i a desfer malentesos; tornant sobre els aspectes importants, resumint per organitzar la discussió, i orientant-la cap a la resolució del problema o del conflicte en qüestió; relacionant amb destresa la seva contribució amb la d'altres parlants; aconseguint aclariment dels aspectes ambigus.

7. Interacció en línia.

Interactua espontàniament i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de nombroses eines digitals i adapta la informació amb flexibilitat, canviant d'estil i registre d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Coordina projectes en línia i sap avaluar propostes, reformular idees i donar aclariments per tal de construir continguts i coneixements de forma col·laborativa.

8. Estratègies de comprensió.

Utilitza amb eficàcia les estratègies més adequades per comprendre el que pretén o se li requereix en cada cas, utilitzant amb habilitat les claus contextuais per tal d'inferir l'actitud i les intencions de l'autor, i treure'n les conclusions apropiades.

9. Estratègies de producció.

Utilitza amb desimboltura les estratègies més adequades per elaborar els diferents textos orals i escrits complexos que li demana el context específic i segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text, i domina les estratègies de compensació de manera que són imperceptibles les dificultats ocasionals que pugui tenir per expressar el que vol dir o escriure, sense que la fluïdesa es vegi afectada. Per exemple en la interacció i producció escrita, planifica el que és necessari dir i els mitjans per dir-ho considerant l'efecte que pot produir en el lector. En la interacció i producció oral, evita una dificultat quan hi topa i torna a formular el que vol dir sense interrompre totalment la fluïdesa del discurs, o corregeix els seus lapsus i canvia l'expressió, si dona lloc a malentesos.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement ampli i concret dels aspectes socioculturals i sociolingüístics, incloent-hi aspectes sociopolítics i històrics, propis de les cultures i les comunitats en què es parla l'idioma, i també les subtileses i implicacions de llengua, i els integra amb facilitat a la seva competència intercultural.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica i utilitza, segons el context, el gènere i el tipus de text específics, la intenció i significat d'un repertori ampli d'exponents corresponents a les funcions comunicatives, en els registres familiar, informal, neutre, semiformal i formal. Reconeix certs usos (humorístic, al·lusiú, etc.) de l'idioma així com canvis de registre i estil. Reconeix

matisos com la ironia o el sarcasme.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera clara i coherent, adaptant el registre i l'estil, o aplicant una varietat de mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo amb èxit a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió.

Mostra un control de les estructures organitzatives textuais i d'una àmplia gamma de mecanismes complexos de cohesió del text (connectors, marcadors discursius i conversacionals).

14. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza amb facilitat un ampli repertori lèxic en l'àmbit personal, públic, professional i educatiu, incloent-hi expressions idiomàtiques i col·loquials; reconeix connotacions i matisos subtils de significat, la qual cosa li permet mostrar un grau alt de precisió i superar amb desimboltura les seves deficiències, per exemple, mitjançant circumloquis, sense que es noti que cerca expressions o que utilitza estratègies d'evitació; i a vegades pot ser que encara necessiti consultar un diccionari o confirmar alguns detalls si l'accent no li és familiar.

15. Fluïdesa.

Es comunica amb fluïdesa, claredat i precisió, i rebut els arguments i les crítiques dels seus interlocutors de manera convincent i respectuosa, responent a preguntes i comentaris i contestant de manera espontània i adequada sense haver de limitar el que vol dir.

16. Riquesa i correcció gramatical.

Manté de manera consistent un grau alt de correcció gramatical; els errors són escassos, difícils de detectar i generalment els corregeix quan es produeixen. Utilitza una gamma àmplia d'estructures lingüístiques que li permeten expressar-se amb precisió, incloent-hi variacions de caràcter estilístic (per exemple, inversió o canvi de l'ordre de paraules).

17. Pronunciació.

Pronuncia i entona de manera clara i natural. Articula de forma propera a alguna/es de les varietats estàndard pròpies de la llengua meta i varia l'entonació i col·loca l'èmfasi de l'oració correctament per expressar matisos subtils de significat.

18. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza les convencions ortotipogràfiques pròpies de la llengua meta per produir textos escrits en què l'estructura, la distribució en paràgrafs i la puntuació són consistents i en què l'ortografia és correcta, llevat d'errors tipogràfics de caràcter esporàdic.

Nivell Avançat C1

Català

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Avançat C1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma amb flexibilitat, precisió i sense esforç aparent, en tot tipus de situacions, en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics.

Per aconseguir aquests objectius, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts necessaris que li permetin actuar com a mediador entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir una àmplia gamma de textos orals i escrits extensos i complexos conceptualment i lingüísticament, que tractin de temes de caràcter general o especialitzat, encara que no hi estigui familiaritzat, en diverses varietats de la llengua, amb un repertori d'estructures variades, complexes, i també de lèxic ampli, que inclogui expressions especialitzades, idiomàtiques i col·loquials, i que permeti percebre i expressar matisos subtils de significat.

1.2 Objectius generals de nivell.

Adquirir l'habilitat o capacitat de:

1. Saber comprendre i produir una àmplia gamma de textos extensos i complexos en l'àmbit social, professional i educatiu.
2. Utilitzar la llengua amb flexibilitat i eficàcia adaptant-se amb precisió al context, a les intencions i als interlocutors.
3. Disposar d'un repertori de recursos lingüístics i no lingüístics prou ampli i ric per comunicar-se amb fluïdesa i naturalitat gairebé sense esforç.
4. Mantenir de manera consistent un alt grau de correcció amb errors escassos.
5. Comunicar-se de forma fluïda i espontània amb poques vacil·lacions fins i tot en situacions complicades o en circumstàncies adverses.
6. Poder interactuar amb flexibilitat i eficàcia amb finalitats socials i professionals,

incloent usos emocionals, al·lusius i humorístics, expressant opinions i aportant-hi matisos de significat bastant precisos. Poder reformular el discurs, si cal, introduint-hi les falques necessàries per guanyar temps mentre es pensa.

7. Reconèixer i utilitzar el registre adequat a cada tipus de situació, sobretot si implica captar o produir sentits implícits o càrregues connotatives, tot i haver de conformar detalls, sobretot si l'accent és desconegut.

8. Identificar i valorar les normes i convencions socials dels països de la llengua objecte.

9. Prendre consciència de la pròpia capacitat com a mediador cultural i incorporar estratègies encaminades a desenvolupar aquest paper.

10. Establir un control conscient sobre els factors que condicionen el procés d'aprenentatge. Formular fites d'aprenentatge, aprofitar les possibilitats que ofereixen els recursos de què es disposa experimentant l'ús estratègic de nous procediments durant el procés d'aprenentatge i l'ús de la llengua.

11. Prendre consciència de la diversitat cultural com a font d'enriquiment de la pròpia competència intercultural. Identificar les motivacions, les actituds i els factors afectius personals i familiaritzar-se amb els referents culturals més coneguts dels països parlants de la llengua objecte.

12. Valorar el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixements. Ser conscient que el context de la comunicació (presencial o no presencial, sincrònic o asincrònic, visual o auditiu, oral, escrit o multimodal) i els nous gèneres textuais propiciats per les tecnologies digitals condicionen el discurs i en conseqüència saber adaptar el discurs i utilitzar estratègies específiques tant en el procés d'aprenentatge com en l'ús de la llengua.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre, independentment del canal, amb cert detall i sense gaire esforç, la intenció i el sentit general, les idees principals, la informació important, els aspectes i detalls rellevants i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, de textos orals i escrits de qualsevol tipus, precisos, detallats, conceptualment i lingüísticament rics i complexos, sobre temes concrets i abstractes, encara que no siguin de la seva especialitat, identificant-hi les diferències d'estil, registre i accent, sempre que en textos escrits en pugui rellegir les seccions difícils i sempre que els textos orals estiguin articulats a velocitat normal o ràpida, l'accent li sigui familiar o tingui temps per acostumar-s'hi i fins i tot en condicions acústiques poc favorables o quan la velocitat d'articulació sigui alta, sempre que en pugui confirmar alguns detalls, especialment si no està familiaritzat amb l'accent.

Producció.

Produir i coproduir, amb un alt grau de correcció, amb fluïdesa, espontaneïtat i gairebé sense esforç, i independentment del canal i del suport, una gamma àmplia de

textos orals i escrits extensos, clars, detallats, ben estructurats i ajustats als diferents àmbits d'actuació, conceptualment i estructuralment complexos, en diversos registres i estils, sobre temes complexos i diversos, amb diferents funcions, remarcant-ne les idees principals, ampliant amb una certa extensió i defensant els seus punts de vista amb idees complementàries, motius i exemples adequats, i acabant amb una conclusió apropiada, mostrant domini d'una gamma àmplia de recursos lingüístics. Produir i coproduir textos escrits que segueixen les convencions ortogràfiques, de puntuació i de presentació del text. Produir textos orals usant estratègies discursives i interactives i de compensació, de l'entonació i l'accent, mostrant un control de mecanismes complexos de cohesió i un domini d'un lèxic ampli i precís que permeti expressar matisos de significat que incloguin la ironia, l'humor, les al·lusions i la càrrega afectiva i que li permet adequar amb eficàcia el seu discurs a cada situació comunicativa, dirigits a un únic interlocutor, un col·lectiu reduït o una audiència àmplia.

Interacció.

Participar amb fluïdesa i espontaneïtat, i gairebé sense esforç, en converses i discussions, orals, escrites o multimodals, cara a cara o en línia. Comunicar-se amb claredat i precisió, de forma flexible i efectiva, amb finalitats socials i professionals, en diversitat de situacions, utilitzant un repertori ampli de lèxic i estructures i suplint amb facilitat les possibles mancances amb l'ús d'estratègies adequades.

Interactuar prenent i conservant la paraula, formulant idees i opinions amb precisió i relacionant hàbilment la pròpia contribució amb la dels altres interlocutors, adaptant l'idioma i el registre amb flexibilitat i eficàcia, abordant amb la mateixa eficàcia, aclarint i exemplificant, els problemes de comunicació i els problemes culturals que sorgeixen.

Mediació.

Actuar com a mediador/a amb eficàcia entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües, en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat en diferents àmbits, ajudant a mantenir una interacció positiva, interpretant diferents perspectives, gestionant ambigüitats, anticipant malentesos, usant estratègies de compensació i intervenint diplomàticament per redirigir la conversa.

Reformular de manera clara, fluida i correcta, en un llenguatge ben estructurat, les opinions implícites o explícites, i les idees significatives de textos orals i escrits llargs i complexos, tant si es refereixen als seus propis camps d'interès com si no, sempre que ocasionalment pugui consultar conceptes tècnics particulars amb la finalitat de superar barreres lingüístiques, culturals, semàntiques o tècniques.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en

el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació, esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.

- Consciència de la importància de la utilització de les noves tecnologies com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies

o a partir d'exemples contextualitzats.

- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit i entre els diferents registres.

2.2.2. Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i el control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com a element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques comunicatives d'aprenentatge.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant, i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

Actes de parla que inclouen, a més a més de la mateixa emissió d'un enunciat amb sentit, la intenció de l'agent que el produeix i l'efecte en l'interlocutor, així com el context social i cultural en què s'insereixen, tant a través d'actes de parla directes com indirectes, en una àmplia varietat de registres:

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; consolar; tranquil·litzar; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; desestimar; classificar; atribuir, comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estats físics i anímics: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, orgull, admiració, ressentiment, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim, ansietat, diversió, avorriment, penediment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i

hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.
- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; dispensar o eximir algú de fer alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Noció.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals variats i complexos conceptualment i lingüísticament per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: participants i les seves relacions; l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, habilitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, autorització, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa, creença i altres actes de parla).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuals que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements fonètico-fonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3.1 Procediments sintàctics

- Correferència.
- Ús anafòric del demostratiu (*Aquest és el Joan de qui et parlava*).
- Diferents recursos per evitar el demostratiu *aquest* com a pronom: elisió del demostratiu (*Els bibliotecaris estan en vaga perquè [aquests] reclamen que es compleixi el conveni*); substitució per un pronom feble (*És una qüestió difícil de resoldre i per això no se'n parla [d'aquesta]*); repetició del substantiu amb una paraula de la mateixa família lèxica (*Menjava molts plàtans i al final ha avorrit aquesta fruita*).
- Elisió del possessiu en casos de relació implícita entre l'element posseït i el posseïdor: parts del cos (*Quan va pronunciar el discurs, els (seus) ulls li brillaven*); parts d'objectes i altres entitats (*El centre comercial tancarà les (seves) portes a les 22.00 h*); noms i activitats de l'àmbit personal (*Ja he trobat la (meva) cartera!*).

3.2.2.3.2 Procediments lèxics.

- Referències mitjançant procediments lèxics: sinònims (*Va escriure un text molt complex. El document incloïa terminologia científica*); hipònims (*Tenia diversos símptomes. La temperatura era molt alta i patia un dolor agut al pit*); hiperònims (*El van voler nomenar conseller d'Agricultura, però va rebutjar el càrrec*); proformes lèxiques (*Van tractar la congestió del trànsit. El tema era molt delicat*); metàfores (*La Marta és molt llesta; és una fura*) i metonímies (*Ens agrada molt el vi; actualment ens hem aficionat als priorats*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*Una delegació d'empresaris ha visitat el president a l'ombra*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

- Organització global del text (connectors que estructuraven el text): per introduir el tema (*l'objectiu de l'escrit...*); per encetar / introduir arguments o subtemes (*pel que fa a, quant a, en relació amb, respecte a / de*); per marcar ordre / enumerar (*primerament, en segon lloc*); per distingir (*d'una banda / de l'altra*); per afegir / ampliar informació sobre un tema (*a més a més*); per posar exemples / donar detalls (*a tall d'exemple, en concret*); per reformular (*Dit d'una altra manera; En altres paraules*); per posar èmfasi en un punt (*Val la pena destacar; El més important és*); per resumir (*En resum; En poques paraules*); per acabar el text (*Per acabar; Finalment*); per indicar espai i temps (*Tot seguit; Més endavant*).

- Marcadors propis del discurs oral: per rebutjar un tema (*Ens estem desviant del tema*); per introduir temes i subtemes (*Ara que dius això; Obro parèntesi; Parlant de...*); per tornar a un argument anterior (*Com anava dient, Tornant al tema*); per reformular (*Dit d'una altra manera; Més ben dit...*); per controlar l'atenció de l'interlocutor (*No sé si m'explico; No sé si s'ha entès; M'explico?*); per tancar el discurs (*Arribats en aquest punt; Ho deixem aquí; Si no hi ha més preguntes*). Ús de *doncs* per continuar el discurs, fer una rèplica, respondre una pregunta més o menys òbvia, indicar inseguretat.

- Per indicar el posicionament de l'emissor (*al meu entendre, segons el meu punt de vista, segons el meu parer, lamentablement, sincerament, etc.*).

- Connexió entre idees (connectors oracionals): causa (*a causa de, per culpa de, arran de, com que, atès que, amb motiu de*); conseqüència (*a conseqüència de, en conseqüència, doncs, cosa que*); finalitat (*perquè, per tal de / que, amb l'objectiu de / que*); condició (*en cas de / que, només de / que*); oposició (*no obstant això, mentre que, en canvi, al contrari, ara bé, amb tot*); objecció (*tot i que, encara que, malgrat que, per bé que*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de la cultura o cultures de la comunitat o comunitats en què es parla l'idioma objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'aquest idioma.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i entendre el món, i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres, fent possible la modulació del discurs d'acord amb les pròpies necessitats i les del context. En aquest nivell caldrà assegurar que l'alumnat ja té assolida una consciència intercultural que li permet ser conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es troba en els seus intercanvis interculturals, i alhora ampliar i aprofundir aquesta consciència en els nous àmbits temàtics que es tracten en aquest nivell.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura o cultures de la llengua que s'estudia.

Relacions interpersonals:

- Relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre persones.
- Relacions a la feina.
- Relacions entre diferents comunitats.

Estructura de la societat:

- Estructura familiar.
- El món del treball.
- Lleis i normes.
- Grups socials, partits polítics, associacions, etc.
- Administració i institucions públiques i privades.
- Mitjans d'informació i comunicació.

Condicions de vida:

- El nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- L'habitatge.
- Les prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, medi ambient, sostenibilitat, etc.).
- Trets socioeconòmics.
- Tecnologies de la informació i la comunicació.

Valors, creences i actituds:

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat.
- Creences religioses.
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Altres cultures i grups socials.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal:

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.
- Ús del temps i durada dels senyals no verbals.

Convencions socials i rituals:

- Actes i comportaments de caràcter social.
- Normes de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies, celebracions, festivitats, etc.

Marcadors lingüístics de relacions socials:

- Modismes, argot i llenguatges especialitzats.
- Expressions de saviesa popular: proverbis i dites.
- Dialectes i accents regionals.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos que tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre familiar, informal, neutre, semiformal i formal.
- En una àmplia varietat lingüística i amb una estructura complexa i no necessàriament ordenada.
- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions: narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció, interpretació, comentari, demostració, etc.
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe en suport paper (contes, premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora i a la funció i tipologia del text.

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees preconcebudes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre els significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).
- Utilització d'estratègies de comprensió global, selectiva, interpretativa.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació i d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre familiar, informal, neutre, semiformal i formal.
- En una àmplia varietat lingüística i amb una estructura complexa i no necessàriament ordenada.
- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions: narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció, interpretació, comentari, demostració, etc.
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe en suport paper (contes, premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es

produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text al destinatari (funció i tipologia del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs., etc.), considerant l'efecte que pot produir en el destinatari mateix.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple, modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió, utilitzar mots per guanyar temps., etc.), paralingüístics o paratextuals (per exemple, demanar ajuda; assenyalar objectes, usar díctics o realitzar accions que aclareixin el significat); usar llenguatge corporal culturalment pertinent (per exemple, gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica, sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals) sense interrompre del tot el discurs.
- Composició i articulació del discurs integrant elements verbals i no verbals.
- Utilització dels recursos i de les estratègies de què es disposa per reajustar la tasca a l'alça.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Utilització de fragments de discurs coneguts per l'usuari i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Utilització d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació de l'audiència, a través de la seva reacció oral, gestual o d'expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic.
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de

comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, explicar la rellevància d'una informació trobada en un text complex.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació continguda en infografies i diagrames complexos.
- Resum de textos complexos com un fragment d'una novel·la, un article polític o un editorial d'un diari.
- Traducció oral fluida de textos complexos i traducció escrita de textos analítics i argumentatius abstractes.
- Presa detallada de notes per poder ser usades per algú altre.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple interpretar una producció artística (quadre, escultura, novel·la, etc.).
- Anàlisi, crítica i valoració d'una àmplia varietat de textos.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup intervenint de forma

diplomàtica, evitant que es monopolitzi la conversa i també comportaments disruptius.

- Foment del desenvolupament d'idees fent preguntes obertes per estimular un raonament lògic.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords gestionant l'ambigüitat, oferint suport i prevenint o anticipant malentesos.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre els dos textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lexicosemàntics.

3.5.1.1 Repertoris lèxics: reconeixement i utilització adequada (producció i comprensió) en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per a aquest nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques (sinònims, antònims, mots polisèmics, precisió lèxica).

Sinònims relacionats amb el registre, amb el context i amb el grau d'especialització i de precisió.

3.5.1.3 Derivació.

3.5.1.3.1 Derivació mitjançant sufixació.

- Noms derivats de noms: sufixos valoratius (-arro, -às, -ó, -ot: *cotxarro, actoràs, lladregot*); sufixos no valoratius (-am, -ada, -ar, -alla: *paperam, graellada, bestiar*); col·lectius (-am, -ada: *rocam, moscam, cistellada*).
- Noms derivats d'adjectius (-esa, -ícia, -ària, -edat: *saviesa, avarícia, llargària, falsedat*).
- Noms derivats de verbs (-alla, -issa, -ança, -al: *troballa, corregida, esperança, sonall*).
- Verbs derivats de noms (-ejar, -itzar, -egar: *fatiguejar, harmonitzar, doblegar*).
- Verbs derivats d'adjectius (-ejar, -itzar, -ificar: *esterilitzar, solidificar*).
- Verbs derivats d'altres verbs (*parlar / parlotejar; ploure / plovisquejar; allargar / allargassar*).
- Adjectius derivats de noms (-enc, -ívol, -ià, -esc: *famolenc, homenívol, novel·lesc*).
- Adjectius derivats d'adjectius (*groc / groguenc; malalt / malaltís; bonic / bonicoi; blau / blavós*).
- Adjectius derivats de verbs (-aire, -ble, -ívol, -ós, -ís: *suportable, mengívol, espantós, esmunyedís*).
- Adverbis derivats d'adjectius (-ment: *feliçment, òbviament*).

3.5.1.3.2 Derivació mitjançant prefixació.

- Verbs derivats de noms (*pam / apamar; bla / reblanir; llom / esllomar-se*).
- Verbs derivats de verbs (*prear / menysprear; canviar / bescanviar*).

3.5.1.4 Composició.

3.5.1.4.1 Composició amb un prefix tònic (*sots-, pseudo-, vice-, avant-, sense-, contra-, extra-, sota-, entre-, pre-, inter-, anti-*: *pseudocientífic, vicepresident, sensesostre, antdisturbis*).

3.5.1.4.2 Composició pròpia.

Compostos nominals (*escurabutxaques, portaveu, lloctinent, giravolta, capvespre*); compostos verbals (*corglaçar-se, menyستنیر*); compostos adjectivals (*camacurt, malendreçat, clarivident, esmaperdut, agredolç, grecoromà*).

3.5.1.4.3 Composició culta. A partir de dos elements cultes (*etnocidi, canòdrom*); composició a partir d'un element culte i un de patrimonial (*petrolífer, comunicòleg*).

3.5.1.5 Habilitació canviant el significat però mantenint la forma (*Viu en un primer; Han robat un Casas i un Tàpies del MNAC*).

3.5.1.6 Abreviacions, sigles i acrònims.

- Abreviacions, sigles i acrònims més freqüents (*núm., Sra., ONU, ITV, Incavi, Termcat*).
- Lexicalització (*elapé, mòdem, pime, sida*).

3.5.1.7 Interjeccions i onomatopeies més comunes (*Compte!*; *bub-bub*; *xim-xim*; *xof!*; *xip-xap*; *xssst*).

3.5.1.8 Precisió lèxica i falsos amics.

- Precisió lèxica (*pèl* / *cabell*, *nombre* / *número*, *posar* / *ficar*, *caixa* / *capsa*, *escoltar* / *sentir*).
- Falsos amics (*afamat*, *ampolla*, *acostar-se*, *colgar*, *civada*).

3.5.1.9 Col·loquialismes (*fotre*, *fúmer*, *cardar*); cultismes (*pregon*, *androgen*, *misogin*); neologismes (*vegà*, *cupaire*, *gentrificació*); manlleus adaptats (*càmping*, *búnquer*, *futbol*); manlleus no adaptats (*streaming*, *boom*).

3.5.1.10 Locucions lèxiques: verbals amb *fer*, *tenir*, *anar* i altres verbs (*fer figa*, *tenir pressa*, *anar de corcoll*, *sortir escaldat/da*); adjectivals (*ple a vessar*, *fet i pastat*); adverbials (*a la babalà*, *de reüll*, *a la gatzoneta*); nominals (*cabell d'àngel*, *pa de pessic*).

3.5.1.11 Refranys i frases fetes.

- Refranys (*Abans s'agafa un coix que un mentider*; *A cal ferrer, cullera de fusta*).
- Frases fetes (*passar de taca d'oli*, *fer salat*, *escampar la boira*).

3.5.1.12 Recursos expressius: eufemismes (*anar de ventre*, *ser curt de vista*, *agafar una mona*); metàfores (*el temps és or*); metonímies (*una copa de conyac*); comparacions (*alt com un Sant Pau*).

3.5.2 Morfosintàctics.

Elements constituents de l'oració.

3.5.2.1 El substantiu.

3.5.2.1.1 Morfologia del substantiu.

Gènere: femení en *-na*, *-ina* (*orfe* / *òrfena*, *heroi* / *heroïna*); masculí en *-ot* (*bruixa* / *bruixot*, *dida* / *didot*); designació del gènere mitjançant *mascle* / *femella* (*balena mascle*).

3.5.2.2 Els determinants. Morfologia i posició.

3.5.2.2.1 Articles.

Absència / presència de l'article personal segons el registre (*la Núria Pérez* / *Núria Pérez*).

3.5.2.2.2 Demostratius: posposició (*l'home aquell*).

3.5.2.2.3 Possessius.

Posició darrere del nom (*el cotxe meu*; *és problema teu*) i la construcció preposició + substantiu + possessiu tònic (*a càrrec teu*).

3.5.2.2.4 Quantificadors.

- Ordinals: sense oposició de gènere (*u, dos*); com a referència o xifra (*la fila dos, l'u d'egener*); per oposició de nombre com a substantiu (*He tret dos sisos*).
- Partitius (*dos mitjos, tres terços, un desè / dècim*).
- Col·lectius (*una desena, una quinzena; octava, dècima; triangle, pentàgon; bienni, decenni, quadrimestre, cinquantenari, octogenari*).
- Quantitatius *prou, massa* i força en registre formal (*prou diners, massa despeses, força problemes*).
- Indefinits (*cert/a/s/es; ambdós, ambdues, tots dos, totes dues*).

3.5.2.3 Els pronoms. Morfologia, posició i funció.

3.5.2.3.1 Els pronoms personals.

-Formes tòniques. Presència i absència del pronom personal fort. Ús de *jo / mi* darrera de preposicions (*Parlen de mi; Segons jo*). El pronom reflexiu *si* i els pronoms recíprocs *ells i elles*.

- Restriccions en l'ús de pronoms tòncics no referits a persones per designar objectes (*M'agrada tant la música que m'hi dedico tot el dia (a ella)*). Possibilitat d'ús dels pronoms tòncics en contextos formals i tècnics (*Aquesta superfície, tota ella, està densament poblada*) i quan el complement no pot ser substituït per cap pronom feble (*Hem comprat diferents llibres per a la biblioteca, entre ells quatre en anglès*) o està personificat (*El meu gos i jo sempre ho fem tot junts: jo surto a passejar i ell també*).

- Formes àtones.

- El pronom *en* amb funció de CN (*N'hem d'esbrinar les causes, del seu comportament*).

- Els pronoms *el, la... / ho* en funció d'atribut (*Aquella noia que vas saludar ho / l'era, la teva germana?*).

- Els pronoms *en i hi* en funció de C.Pred., substantiu o adjectiu (*Jo em dic Roser i ma mare també se'n diu; S'hi ha tornat molt, de primmirada*) i de CC (*Fa les coses de qualsevol manera, sempre les hi ha fetes*).

- Absència dels pronoms locatius *en / hi* en verbs com *venir, acostar-se, anar-se'n, aturar-se, baixar, pujar, passar o tornar* (*Queda't una estona; Torneu quan vulgueu*).

- El pronom enfàtic *en* en funció d'Atrib. O C.Pred. (*Que n'és, de soca!*).

- Casos especials de pronominalització amb *en i hi* (*En sé molt, d'esquiar; Hi estic a favor, d'aquesta opinió*).

- Combinacions de dos pronoms segons el registre (*Els els / els hi; l'hi / la hi; li ho / l'hi; li'n / n'hi*).

3.5.2.3.2 Els relatius.

- Relatius invariables: preposició + *què / qui* + frase de relatiu (*El tema de què parlaven és molt controvertit*); relatiu neutre *la qual cosa / cosa que* + frase de relatiu (*L'alcalde va tirar endavant el projecte, la qual cosa/cosa que va enfurismar l'oposició*).

- Relatius variables: *el / la qual, els / les quals* + frase de relatiu (*Johan Cruyff, el qual era holandès, va ser jugador i entrenador del Barça*); preposició + *el / la qual els /*

les quals + frase de relatiu (*El camí pel qual vam passar era ple de maduixeres*); relatiu possessiu substantiu + *del / de la qual, dels / de les quals* + frase de relatiu (*L'escriptor empordanès, l'obra més famosa del qual es va publicar el 1930, es va establir a París*).

3.5.2.3.3 Indefinits: *cadascú / cadascun; ningú, res*, etc. amb sentit positiu en frases negatives, interrogatives i condicionals (*Si tinguessin cap dubte, ens poden adreçar un correu electrònic*); *qualcom* (ús formal)

3.5.2.4 L'adjectiu.

3.5.2.4.1 Posició de l'adjectiu segons la funció. Especificatius (*El meu germà petit estudia a la universitat*); o valoratius (davant o darrere el verb). Anteposats per intensificar la funció subjectiva (*El nostre estimat conseller ens va deixar dijous*). Adjectius amb significats diferents segons la posició (*És un trist polític / És un polític trist*).

3.5.2.4.2 *Mateix*. Ús enfàtic (*La directora mateixa ens va donar permís*).

3.5.2.5 El verb.

3.5.2.5.1 Formes no personals.

- Infinitiu: canvis segons el registre (*tindre / tenir; vindre / venir*).
- Infinitiu: formes truncades col·loquials (*coneixe'ns*).
- Gerundi d'anterioritat, de simultaneïtat i les formes *tot* + gerundi (*Havent dinat, anirem a fer un volt; Ho vaig fer tenint en compte les teves instruccions; Tot ballant vaig entrebancar-me i vaig caure*).
- Participis irregulars.
- Concordança del participi amb el pronom de CD (*L'has llegida, aquesta novel·la?; N'havien vistes moltes*).

3.5.2.5.2 Morfologia del verb.

- Verbs velars (present i imperfet de subjuntiu; imperatiu).
- Verbs incoatius i no incoatius. Falsos verbs incoatius (*conec / coneixo*).

3.5.2.5.3 Usos dels verbs *ser, estar i haver-hi*.

- *Ser, estar i haver-hi* en construccions locatives (*A la plaça hi ha un restaurant; El restaurant és a la plaça; Hi vam estar un parell de setmanes, a França*).
- *Ser i estar* per designar qualitats (*És / Està trista*).
- *Estar* en locucions (*estar de moda*).
- *Haver-hi*: concordança amb el sintagma nominal segons el registre.

3.5.2.5.4 Temps.

- Present: present històric (*L'any 1969 l'home arriba a la Lluna*); valor de futur immediat (*Demà m'examino de català*) i no immediat (*Si veniu el cap de setmana, truqueu-me*); valor imperatiu (*Truques ara mateix al Martí per explicar-l'hi*).
- Perfet: valor de futur perfet (*Si demà no ha portat els llibres, trucaré als seus pares*).

- Imperfet: valor de futur (*Dos dies després començava la Guerra Civil*).
- Futur: valor de passat (*El 1939 s'exiliarà a Londres i continuarà la seva carrera mèdica*).
- Futur perfet: valor de passat (*A la primavera del 1950 s'haurà acabat la façana principal de la Sagrada Família*).
- Condicional: valor futur de passat (*Al cap de dos dies esdevindria president de la república*).
- Condicional perfet: per parlar d'informació no contrastada (*Segons fonts governamentals, l'atemptat hauria causat 30 morts*).

3.5.2.5.5 Les perífrasis verbals.

- Modals: *deure* + infinitiu (inferència); *gostar (de)* + infinitiu (atreviment).
- Aspectuals: *anar a* + infinitiu en contextos de passat (*Semblava que anessin a discutir però al final es van posar d'acord*) i també de present amb valor d'imminència amb subjectes animats (*Ara mateix vaig a trucar-li*). Perífrasis amb valor d'inici sobtat: *arrencar a* + infinitiu amb els verbs *córrer, plorar, aplaudir* o *volar*; *rompre a* + infinitiu amb *cridar, plorar* o *lladrar*; *esclafir a* + infinitiu amb *riure* o *plorar*.

3.5.2.6 Les preposicions.

3.5.2.6.1 Preposicions *a* i *en*.

- *En* davant dels relatius *què* i *qual* (*El solar en què van trobar el cadàver estava abandonat*).
- Preposició *a* optativa amb complement directe davant dels quantificadors referits a persones sempre que no portin un nom al darrere: *tothom, cada u, qualsevol, ningú, algú*, etc. (*Quan vam arribar no vam trobar (a) ningú*).

3.5.2.6.2 Preposició *de*: amb valor partitiu (*De males notícies, no en volem sentir més*); davant d'un sintagma nominal no definit en què el nom o el nom amb algun complement han estat substituïts pel pronom *en* (*Si voleu estovalles, en tenim de molt boniques*); quan s'elideix un nom davant d'un adjectiu (*Té un cotxe nou i un altre de vell*).

3.5.2.6.3 Preposició *per a*: amb valor de finalitat o destinació (*Hem recollit diners per al viatge de final de curs; Busquem una escola bressol per a la Maria*); alternança entre *per a* i *per* quan la preposició modifica noms com *acord, conferència, conversa, crida, declaració, plataforma, programa* o *proposta* (*El govern ha fet una crida per (a) la pau*).

3.5.2.6.4 Preposicions compostes *com a, cap a* i *fins a*.

- *Cap a* i *fins a*: elisió de la preposició *a* davant dels adverbis demostratius (*aquí, allà*, etc.), i els de relació espacial i temporal (*amunt, avall, endavant, enrere; demà, més tard, dilluns*, etc.). Ús optatiu de la preposició *a* davant l'interrogatiu o relatiu *on* (*Cap (a) on tirareu?, Hem arribat fins (a) on hi ha els límits del terreny*); en el cas de *fins a*, ús optatiu de *a* davant les preposicions intransitives *dalt, baix, prop, vora, sobre, sota*, etc. (*Va pujar fins (a) dalt del campanar*).

- *Fins a* amb valor temporal davant l'infinitiu (*No pararem fins a aconseguir-ho*).

- *Com a* per introduir complements predicatius i que equival a *en qualitat de* o *amb caràcter de* (*Com a professor és molt exigent*); diferent de l'adverbi relatiu *com* amb valor comparatiu (*És alt com un Sant Pau*); reduït a *com* davant sintagmes nominals definits, davant els indefinits *un, una, uns, unes* i davant els sintagmes preposicionals introduïts per *de* (*L'han reconegut com la millor escriptora de l'any; Semblava com de mentida*).

3.5.2.6.5 Canvi i caiguda de preposicions.

- Preposicions *a* i *de* davant d'infinitius en registres formals (*Confio a / de tornar aviat*).
- En registres formals, elisió de les preposicions *a, de, en* i *amb* en les subordinades substantives introduïdes per la conjunció *que*.

3.5.2.7 L'oració simple.

3.5.2.7.1 Concordança dins el sintagma nominal.

- En els registres formals, concordança en masculí dels adjectius i participis que acompanyen dos o més noms coordinats de gènere diferent (*Tenim unes institucions i un govern prou sòlids*).

3.5.2.7.2 Concordança entre el subjecte i el verb amb els noms col·lectius.

Concordança en singular o en plural quan un nom col·lectiu es refereix a persones, sobretot en el cas de *gent*, i també en cas que hi hagi distància dins la frase entre el subjecte i el verb (*Aquella família tenia / tenien molt bons contactes; Quan aquell grup d'estudiants de segon de batxillerat van / va anar d'excursió, l'institut semblava buit*).

3.5.2.7.3 Concordança entre un subjecte partitiu i el verb.

- Concordança del verb tant en singular com en plural amb paraules i expressions quantitatives com *majoria, meitat, una quarta part, una dotzena*, etc. (*La meitat dels enquestats estan/està a favor de mantenir els horaris actuals*).

3.5.2.8 L'oració composta.

3.5.2.8.1 Les oracions subordinades substantives.

- Oracions subordinades substantives declaratives amb la conjunció *que* o amb un infinitiu. Obligatorietat de la conjunció *que* davant de l'oració subordinada (*Us agraïem que sigueu puntuals*).

- Ús de les preposicions *a* o *per* davant construccions amb infinitiu (*No tenim res a/per perdre*).

3.5.2.8.2 Les oracions subordinades de relatiu explicatives i especificatives.

- Ús del relatiu *que* en oracions especificatives i del relatiu *que* i *el qual, la qual, els*

quals, *les quals* en les oracions explicatives.

- Ús del relatiu *el qual*, *la qual*, etc. amb la majoria de preposicions tòniques (*El llibre sobre el qual debatien és anònim*) i amb totes les locucions (*La teoria a partir de la qual va construir la seva hipòtesi era d'un altre autor*).
- Ús de les relatives sense antecedent referides a éssers animats amb el pronom *qui*, sol o amb un determinant (*Qui no vulgui pols que no vagi a l'era*), o amb el pronom *que*, sempre amb un determinant (*Els qui / que guanyin hauran de convidar la resta de companys*).

3.5.2.8.3 Les oracions subordinades amb un relatiu amb valor temporal i locatiu: el relatiu *que* en oracions de relatiu temporals (*Això va passar l'any que / en què / en el qual va nevar a l'estiu*).

3.5.2.8.4 Casos de duplicació de pronom relatiu i feble: coincidència de pronom relatiu i feble en els verbs en què el pronom feble forma part del verb (*Hi ha dies en què no hi toca*).

3.5.2.8.5 Les oracions subordinades adverbials.

- Oracions subordinades encapçalades per la conjunció *com* amb els quantificadors *més* i *menys*, i els comparatius *millor* i *pitjor* (*Com més treballis, més bones notes tindràs*).
- Oracions subordinades causals introduïdes per *com que* (*com*, només en registres informals).
- Oracions subordinades condicionals irrealis de passat (*Si haguessis vingut, ens ho hauríem/ens ho haguéssim passat molt bé*).

3.5.3 Fonètico-fonològics.

- Pronunciació de determinades paraules, sobretot d'origen culte: mots plans (*monòlit*, *rèptil*, *tèxtil*, *termòstat*, *Marràqueix*, *omòplat*, *medul·la*, *atmosfera*, etc.); mots aguts (*poliglòt*, *elit*, *iber*, *xassís*, *futbol*, *tiquet*, *hoquei*, *Tibet*, etc.); mots esdrúixols (*període*, *aurèola*, *diòptria*, *Etiòpia*, *isòbara*, *olímpíades*, *Himàlaia*, *Hèlsinki*, *pneumònia*, *Ítaca*, etc.).
- Accent, ritme i entonació; patrons tonals de les oracions declaratives, interrogatives, exclamatives i imperatives.

3.5.4 Ortotipogràfics.

3.5.4.1 Majúscules i minúscules: ús general.

3.5.4.2 Cursiva. Ús en els casos següents: títols de pel·lícules (*La plaga*), llibres (*Les veus del Pamano*), obres d'art (*La vicaria*); estrangerismes no adaptats (*streaming*); paraules amb sentit no literal (*La floreta que li van dedicar el va deixar atònit*).

3.5.4.3 Apòstrof. Ús en els casos següents: apostrofació de l'article definit singular davant del prefix privatiu *a-* (*l'anormalitat*, *l'asimetria*); davant de sigles que comencen

en vocal o consonant (*l'N-II, l'FBI*).

3.5.4.4 Guionet. Ús en la lexicalització de paraules que comencen per l'adverbi *no* més un nom o adjectiu (*no-ficció, no-violent*).

3.5.4.5 Accent gràfic.

- Accents diacrítics. Plural de les paraules amb accent diacrític (*béns, déus, etc.*). - Accent diacrític en els mots compostos amb guionet (*pèl-roig*).
- Accentuació dels compostos sense guionet (*socioeconòmic*).

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita.

Produeix textos escrits extensos i complexos, clars i ben estructurats sobre una sèrie àmplia de temes incloent-hi els professionals o acadèmics, adaptant-se a cada context específic, en una gamma àmplia de registres i estils, amb la flexibilitat deguda segons les circumstàncies i amb eficàcia. No li cal restringir el que vol dir.

2. Expressió oral.

Produeix textos orals monològics i dialògics, fluidos i ben estructurats, sobre una sèrie àmplia de temes, amb flexibilitat i eficàcia, amb espontaneïtat i gairebé sense esforç; adaptant el que diu i els mitjans per expressar-ho a la situació i al receptor, i adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies i incloent, si escau, els usos emocional, al·lusi i humorístic. Només un tema conceptualment difícil pot obstaculitzar un discurs natural.

3. Comprensió escrita.

Comprèn amb tot detall i certa rapidesa textos escrits llargs i complexos i hi localitza detalls rellevants, encara que els temes no tinguin relació amb el seu camp d'especialització, sempre que pugui tornar a llegir les parts difícils. Localitza informació o segueix el fil de l'argumentació en un text d'estructura discursiva complexa o que no està estructurat perfectament.

4. Comprensió oral.

Comprèn sense grans dificultats intervencions d'una certa durada sobre temes abstractes o complexos, encara que no siguin de la seva especialitat, tot i que pot ser que hagi de confirmar algun detall, sobretot si l'accent no li és familiar. Comprèn qualsevol parlant o interlocutor, encara que pot ser que hagi de confirmar alguns detalls quan l'accent li és desconegut.

5. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat i precisió els punts destacats i més rellevants dels textos font, així com tots els detalls que considera importants en funció dels interessos i les necessitats dels destinataris, de la situació, del tema i del tipus de text, de les circumstàncies i de les convencions establertes en les cultures i comunitats de la llengua meta, sense haver de limitar el que vol dir. Produeix un text coherent i cohesionat a partir d'una diversitat de textos font. Fa citacions (per exemple, en un text acadèmic). Col·labora amb el grau de cortesia adequat, portant la conversa cap a una conclusió, mostrant sensibilitat per evitar

ofendre i subratllant inconsistències.

6. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis complexos cara a cara i en línia, amb flexibilitat i eficàcia, procurant que flueixi la comunicació, elaborant, o demanant a les parts que elaborin el que s'ha dit; ajudant a expressar amb claredat les postures i a desfer malentesos; tornant sobre els aspectes importants, resumint per organitzar la discussió, i orientant-la cap a la resolució del problema o del conflicte en qüestió; relacionant amb destresa la seva contribució amb la d'altres parlants; aconseguint aclariment dels aspectes ambigus.

7. Interacció en línia.

Interactua espontàniament i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de nombroses eines digitals i adapta la informació amb flexibilitat, canviant d'estil i registre d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Coordina projectes en línia i sap avaluar propostes, reformular idees i donar aclariments per tal de construir continguts i coneixements de forma col·laborativa.

8. Estratègies de comprensió.

Utilitza amb eficàcia les estratègies més adequades per comprendre el que pretén o se li requereix en cada cas, utilitzant amb habilitat les claus contextuais per tal d'inferir l'actitud i les intencions de l'autor, i treure'n les conclusions apropiades.

9. Estratègies de producció.

Utilitza amb desimboltura les estratègies més adequades per elaborar els diferents textos orals i escrits complexos que li demana el context específic i segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text, i domina les estratègies de compensació de manera que són imperceptibles les dificultats ocasionals que pugui tenir per expressar el que vol dir o escriure, sense que la fluïdesa es vegi afectada. Per exemple en la interacció i producció escrita, planifica el que és necessari dir i els mitjans per dir-ho considerant l'efecte que pot produir en el lector. En la interacció i producció oral, evita una dificultat quan hi topa i torna a formular el que vol dir sense interrompre totalment la fluïdesa del discurs, o corregeix els seus lapsus i canvia l'expressió, si dona lloc a malentesos.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement ampli i concret dels aspectes socioculturals i sociolingüístics, incloent-hi aspectes sociopolítics i històrics, propis de les cultures i les comunitats en què es parla l'idioma, i també les subtileses i implicacions de llengua, i els integra amb facilitat a la seva competència intercultural.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica i utilitza, segons el context, el gènere i el tipus de text específics, la intenció i significat d'un repertori ampli d'exponents corresponents a les funcions comunicatives, en els registres familiar, informal, neutre, semiformal i formal. Reconeix certs usos (humorístic, al·lusiú, etc.) de l'idioma així com canvis de registre i estil. Reconeix matisos com la ironia o el sarcasme.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera clara i coherent, adaptant el registre i l'estil, o aplicant una varietat de mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo amb èxit a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió.

Mostra un control de les estructures organitzatives textuais i d'una àmplia gamma de mecanismes complexos de cohesió del text (connectors, marcadors discursius i conversacionals).

14. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza amb facilitat un ampli repertori lèxic en l'àmbit personal, públic, professional i educatiu, incloent-hi expressions idiomàtiques i col·loquials; reconeix connotacions i matisos subtils de significat, la qual cosa li permet mostrar un grau alt de precisió i superar amb desimboltura les seves deficiències, per exemple, mitjançant circumloquis, sense que es noti que cerca expressions o que utilitza estratègies d'evitació; i a vegades pot ser que encara necessiti consultar un diccionari o confirmar alguns detalls si l'accent no li és familiar.

15. Fluïdesa.

Es comunica amb fluïdesa, claredat i precisió, i rebut els arguments i les crítiques dels seus interlocutors de manera convincent i respectuosa, responent a preguntes i comentaris i contestant de manera espontània i adequada sense haver de limitar el que vol dir.

16. Riquesa i correcció gramatical.

Manté de manera consistent un grau alt de correcció gramatical; els errors són escassos, difícils de detectar i generalment els corregeix quan es produeixen. Utilitza una gamma àmplia d'estructures lingüístiques que li permeten expressar-se amb precisió, incloent-hi variacions de caràcter estilístic (per exemple, inversió o canvi de l'ordre de paraules).

17. Pronunciació.

Pronuncia i entona de manera clara i natural. Articula de forma propera a alguna/es de les varietats estàndard pròpies de la llengua meta i varia l'entonació i col·loca l'èmfasi de l'oració correctament per expressar matisos subtils de significat.

18. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza les convencions ortotipogràfiques pròpies de la llengua meta per produir textos escrits en què l'estructura, la distribució en paràgrafs i la puntuació són consistents i en què l'ortografia és correcta, llevat d'errors tipogràfics de caràcter esporàdic.

Nivell Avançat C1

Espanyol per a estrangers

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Avançat C1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma amb flexibilitat, precisió i sense esforç aparent, en tot tipus de situacions, en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics.

Per aconseguir aquests objectius, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts necessaris que li permetin actuar com a mediador entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir una àmplia gamma de textos orals i escrits extensos i complexos conceptualment i lingüísticament, que tractin de temes de caràcter general o especialitzat, encara que no hi estigui familiaritzat, en diverses varietats de la llengua, amb un repertori d'estructures variades, complexes, i també de lèxic ampli, que inclogui expressions especialitzades, idiomàtiques i col·loquials, i que permeti percebre i expressar matisos subtils de significat.

1.2 Objectius generals de nivell.

Adquirir l'habilitat o capacitat de:

1. Saber comprendre i produir una àmplia gamma de textos extensos i complexos en l'àmbit social, professional i educatiu.
2. Utilitzar la llengua amb flexibilitat i eficàcia adaptant-se amb precisió al context, a les intencions i als interlocutors.
3. Disposar d'un repertori de recursos lingüístics i no lingüístics prou ampli i ric per comunicar-se amb fluïdesa i naturalitat gairebé sense esforç.
4. Mantenir de manera consistent un alt grau de correcció amb errors escassos.
5. Comunicar-se de forma fluïda i espontània amb poques vacil·lacions fins i tot en situacions complicades o en circumstàncies adverses.
6. Poder interactuar amb flexibilitat i eficàcia amb finalitats socials i professionals,

incloent usos emocionals, al·lusius i humorístics, expressant opinions i aportant-hi matisos de significat bastant precisos. Poder reformular el discurs, si cal, introduint-hi les falques necessàries per guanyar temps mentre es pensa.

7. Reconèixer i utilitzar el registre adequat a cada tipus de situació, sobretot si implica captar o produir sentits implícits o càrregues connotatives, tot i haver de conformar detalls, sobretot si l'accent és desconegut.

8. Identificar i valorar les normes i convencions socials dels països de la llengua objecte.

9. Prendre consciència de la pròpia capacitat com a mediador cultural i incorporar estratègies encaminades a desenvolupar aquest paper.

10. Establir un control conscient sobre els factors que condicionen el procés d'aprenentatge. Formular fites d'aprenentatge, aprofitar les possibilitats que ofereixen els recursos de què es disposa experimentant l'ús estratègic de nous procediments durant el procés d'aprenentatge i l'ús de la llengua.

11. Prendre consciència de la diversitat cultural com a font d'enriquiment de la pròpia competència intercultural. Identificar les motivacions, les actituds i els factors afectius personals i familiaritzar-se amb els referents culturals més coneguts dels països parlants de la llengua objecte.

12. Valorar el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixements. Ser conscient que el context de la comunicació (presencial o no presencial, sincrònic o asincrònic, visual o auditiu, oral, escrit o multimodal) i els nous gèneres textuais propiciats per les tecnologies digitals condicionen el discurs i en conseqüència saber adaptar el discurs i utilitzar estratègies específiques tant en el procés d'aprenentatge com en l'ús de la llengua.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre, independentment del canal, amb cert detall i sense gaire esforç, la intenció i el sentit general, les idees principals, la informació important, els aspectes i detalls rellevants i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, de textos orals i escrits de qualsevol tipus, precisos, detallats, conceptualment i lingüísticament rics i complexos, sobre temes concrets i abstractes, encara que no siguin de la seva especialitat, identificant-hi les diferències d'estil, registre i accent, sempre que en textos escrits en pugui rellegir les seccions difícils i sempre que els textos orals estiguin articulats a velocitat normal o ràpida, l'accent li sigui familiar o tingui temps per acostumar-s'hi i fins i tot en condicions acústiques poc favorables o quan la velocitat d'articulació sigui alta, sempre que en pugui confirmar alguns detalls, especialment si no està familiaritzat amb l'accent.

Producció.

Produir i coproduir, amb un alt grau de correcció, amb fluïdesa, espontaneïtat i gairebé sense esforç, i independentment del canal i del suport, una gamma àmplia de

textos orals i escrits extensos, clars, detallats, ben estructurats i ajustats als diferents àmbits d'actuació, conceptualment i estructuralment complexos, en diversos registres i estils, sobre temes complexos i diversos, amb diferents funcions, remarcant-ne les idees principals, ampliant amb una certa extensió i defensant els seus punts de vista amb idees complementàries, motius i exemples adequats, i acabant amb una conclusió apropiada, mostrant domini d'una gamma àmplia de recursos lingüístics. Produir i coproduir textos escrits que segueixen les convencions ortogràfiques, de puntuació i de presentació del text. Produir textos orals usant estratègies discursives i interactives i de compensació, de l'entonació i l'accent, mostrant un control de mecanismes complexos de cohesió i un domini d'un lèxic ampli i precís que permeti expressar matisos de significat que incloguin la ironia, l'humor, les al·lusions i la càrrega afectiva i que li permet adequar amb eficàcia el seu discurs a cada situació comunicativa, dirigits a un únic interlocutor, un col·lectiu reduït o una audiència àmplia.

Interacció.

Participar amb fluïdesa i espontaneïtat, i gairebé sense esforç, en converses i discussions, orals, escrites o multimodals, cara a cara o en línia. Comunicar-se amb claredat i precisió, de forma flexible i efectiva, amb finalitats socials i professionals, en diversitat de situacions, utilitzant un repertori ampli de lèxic i estructures i suplint amb facilitat les possibles mancances amb l'ús d'estratègies adequades.

Interactuar prenent i conservant la paraula, formulant idees i opinions amb precisió i relacionant hàbilment la pròpia contribució amb la dels altres interlocutors, adaptant l'idioma i el registre amb flexibilitat i eficàcia, abordant amb la mateixa eficàcia, aclarint i exemplificant, els problemes de comunicació i els problemes culturals que sorgeixen.

Mediació.

Actuar com a mediador/a amb eficàcia entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües, en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat en diferents àmbits, ajudant a mantenir una interacció positiva, interpretant diferents perspectives, gestionant ambigüitats, anticipant malentesos, usant estratègies de compensació i intervenint diplomàticament per redirigir la conversa.

Reformular de manera clara, fluida i correcta, en un llenguatge ben estructurat, les opinions implícites o explícites, i les idees significatives de textos orals i escrits llargs i complexos, tant si es refereixen als seus propis camps d'interès com si no, sempre que ocasionalment pugui consultar conceptes tècnics particulars amb la finalitat de superar barreres lingüístiques, culturals, semàntiques o tècniques.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en

el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació, esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.

- Consciència de la importància de la utilització de les noves tecnologies com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona medidora, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies

o a partir d'exemples contextualitzats.

- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit i entre els diferents registres.

2.2.2. Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i el control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com a element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques comunicatives d'aprenentatge.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant, i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

Actes de parla que inclouen, a més a més de la mateixa emissió d'un enunciat amb sentit, la intenció de l'agent que el produeix i l'efecte en l'interlocutor, així com el context social i cultural en què s'insereixen, tant a través d'actes de parla directes com indirectes, en una àmplia varietat de registres:

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; consolar; tranquil·litzar; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; desestimar; classificar; atribuir, comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estats físics i anímics: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, orgull, admiració, ressentiment, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim, ansietat, diversió, avorriment, penediment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i

hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.
- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; dispensar o eximir algú de fer alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Noció.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals variats i complexos conceptualment i lingüísticament per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: participants i les seves relacions; l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, habilitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, autorització, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa, creença i altres actes de parla).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuals que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements fonètico-fonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent: anàfora (*Carlos y Marta son novios, ella es de Barcelona y él de Tarragona*); correferència (*Aunque todos vieron al actor, nadie lo reconoció; Aunque todos vieron al actor, nadie reconoció al protagonista de Juego de Tronos*); substitució de proformes (*Plantó almendros, manzanos y cerezos. Estos árboles son duros y aguantan cambios de temperaturas. Los frutales además son agradecidos, ya que todo el mundo agradece sus Frutos*); dixi espacial (*La casa esa está mal hecha*); -dixi personal (*Al decirlo ella, todos se asustaron*); datiu d'interès (*Me comí el bocadillo*); textual (fórmules fixes d'identificació: *Los abajo firmantes, el que suscribe...*); substitució per hiperònims i per hipònims (*la iglesia / lugar de culto / templo*); proformes lèxiques (*El Presidente inauguró la nueva sede del Parlamento. El mandatario dio un discurso muy breve. En su alocución mencionó a todos los trabajadores del proyecto*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

3.2.2.4.1 Estructuradors d'informació: d'inici (*antes que nada, bien, en primer lugar, ante todo, primeramente, para iniciar, para comenzar, inicialmente*); de continuïtat (*de igual forma / manera / modo*); de tancament i resum final (*a modo de conclusión, en último lugar, finalmente, para finalizar, por último, en conclusión, en fin, en suma, terminando, en resumen, para resumir, a modo de conclusión, etc*); introducció de subtemes (*no solo... sino también; Como ya se ha dicho antes; Pasamos al punto siguiente, etc.*); recuperació del tema (*como íbamos diciendo, volviendo al tema que estábamos tratando*); digressió (*entre paréntesis, como inciso*).

3.2.2.4.2 Marcadors comentadors, de reformulació i èmfasi: comentadors (*Pues bien, os dije hace algunos días que nos habían aprobado el proyecto; Pues bien, parece que han surgido algunos problemas*); personalització (*Por lo que a mí respecta, personalmente, a mi modo de ver*); èmfasi (*es preciso señalar, conviene enfatizar,*

conviene poner énfasis, sobre todo, cabe destacar, es necesario resaltar, naturalmente, por supuesto, en efecto, sin lugar a dudas, de hecho, obviamente, subrayamos, lo que es peor, ciertamente); explicatiu (dicho de otro modo); de recapitulació (en resumidas cuentas, a fin de cuentas, al fin y al cabo, después de todo: En resumidas cuentas, que quien tuvo que pagar la cena fui yo); rectificatiu (más bien: No creo que Marina se haya dejado la luz encendida. Más bien habrá sido el niño); de distanciament (de cualquier manera / forma / modo, en todo caso: Intentaré salir lo antes possible. En todo caso, no creo que pueda quedar antes de las siete); digressors (a este respecto, de todas (las) maneras: Iremos por donde tú dices. De todas maneras, sigo pensando que esta no es la carretera que lleva a la playa); d'exemplificació (dicho de otra forma, dicho de otra manera, dicho de otro modo, o sea, para ser más precisos, en una palabra, en dos palabras, en pocas palabras, esto es, a saber, es decir, por ejemplo, verbigràcia, etc.).

3.2.2.4.3 Connectors del discurs: addició (*todavía más, más aún, aún más, encima, de igual manera / modo, igualmente: Le invito a comer, lo acompaño al hospital a ver a su madre y encima no me trae lo que le encargué*); conseqüència (*de ahí, pues, así pues, por consiguiente: El consumo de gasolina no deja de subir de ahí que proliferen los patinetes por toda la Ciudad*); finalitat (*para que, a fin de que, con el fin de que, con el objeto de que, para así, con el propósito de: He preparado el documento con el fin de que lo tengáis más claro*); causa (*debido a, a causa de, gracias a, en virtud de, dado que, por culpa de, debido a ello: Logró sobrevivir gracias a que llevaba el cinturón de Seguridad*); condició (*con tal que, si, en caso de, siempre que, a menos que, salvo que, a condición que, con tal de que, a no ser que, mientras que, como + subjuntivo: Iremos a menos que nos digas lo contrario*); concessió (*no obstante, sin embargo, con todo, de cualquier modo, a pesar de, pese a: Sé que no te gusta, de cualquier modo, hay que hacerlo*).

- Contra argumentatiu: expressió de contrast entre el membre (por el contrario, al contrario, contrariamente: *Contrariamente a lo que piensan, sé que el equipo ganará*); introducció d'un argument contrari (pese a, ahora bien: *Yo tengo mucha paciencia. Ahora bien, no me gusta que se ríen de mí*); matisació del primer membre de l'argumentació (con todo: *Hace varios años que no lo veo. Con todo, sigo considerándolo un gran amigo*).

3.2.2.4.4 Per estructurar el discurs.

- Introducció del tema:

- Discurs oral (*Como todos ustedes saben...; A continuación trataré de...; Querría exponer...; No te lo creerás, pero...; A ver si adivinas...; Espero no interrumpir...; Una cosa...; Por cierto...; Perdona, tendría la amabilidad de...; Te tengo que explicar una cosa...*).

- Discurs escrit (*El motivo de esta carta...; Me dirijo a usted por...; Nos sabe mal comunicarnos...; En este trabajo intentaremos demostrar...; A continuación analizaremos...*).

- Focalització (*Sobre el tema de las centrales nucleares he de destacar que...*) i tematització (*Lo ha tratado bien este tema*).

- Desenvolupament temàtic i manteniment del tema:

- Correferència (ús de l'article, pronoms, demostratius; concordança de temps verbals).
- Repetició. Substitució per sinònims (*texto / documento*). Substitució per proformes lèxiques.
- Mecanismes de cohesió textual i lèxica.
- Expansió del tema:
 - Exemplificació (*asimismo, también, tal como, etc.*).
 - Al·lusions, referències, cites i evocacions (*en cuanto a, en lo referente a, en relación con, respecto a, recordamos que, no olvidamos que, hay que recordar, no hay que olvidar que, como (ya) sabemos, como dice / ha dicho / dijo / diría...*).
 - Definicions i aclariments (*en el sentido de, dicho de otro modo*).
 - Enumeració i seqüenciació temporal (*a continuación paso a, una vez dicho esto, por último*).
 - Precisió / matisació (*especialmente, en especial, particularmente, en concreto, en efecto, por supuesto, de la misma manera, asimismo; igualmente, de hecho*).
 - Contrast (*mientras que, no obstante, sin embargo, por otro lado, ahora bien, por el contrario, en realidad, a pesar de que, con todo*).
 - Introducció de subtemes (*en cuanto a, no solamente... sino también, en relación con, volviendo a, como he dicho antes, respecto a, por lo que se refiere a, en otro orden de cosas*).
- Conclusió del discurs, resum i recapitulació (*resumiendo, (dicho) en pocas palabras, en conjunto, recapitulando, en síntesis, en resumidas cuentas, raso y corto, brevemente, al fin y al cabo, en suma, sintetizando todo lo que hemos dicho antes, nos encontramos en un punto en qué*).

3.2.2.4.5 Recursos específics del discurs oral i escrit:

- Inici del discurs:
 - Mecanismes iniciadors de discursos orals i presa de contacte (*Estimados oyentes; Señoras y señores; Señores, señoras...había una vez...; Tengo el placer de presentarles...; En primer lugar querría agradecerles...; Esta presentación durará...*).
 - Mecanismes iniciadors de discursos escrits: textos codificats (cartes, etc.): encapçalaments, sagnats, ortotipografia, etc.; altres textos (treballs acadèmics, articles, correus electrònics, sms, etc.): títols, subtítols, mecanismes d'acostament al lector (començament amb una pregunta, una cita, etc.).
- Introducció del tema:
 - Discurs oral formal (*Como ustedes ya saben, empezaremos por..., a continuación trataré de ...; Querría exponer este tema...; Comenzaremos con...*).
 - Discurs oral informal (*No te lo vas a creer, pero...; ¿Te has enterado de que...?; Espero no interrumpir...; Una cosa...; Por cierto...; Perdone/ Perdona...; Tengo que explicarte una cosa...*).
 - Discurs escrit (*El motivo de esta carta...; Me dirijo a usted/es ...; Me complace comunicarles que...; En este trabajo intentaremos demostrar...; A continuación analizaremos...*).

- Mecanismes per tancar:

- El discurs oral formal (*En conclusión; Para terminar; Eso es todo; Me gustaría terminar diciendo / recordando...; Lo dejamos aquí; Si no hay más preguntas...; Llegados a este punto, sólo me queda agradecerles; Gracias por todo*).
- El discurs oral no formal (*Bient Te dejo; Así pues; Lo siento, pero tengo que dejarte; Tendríamos que ir cerrando; Nos vemos y seguimos hablando; A ver si no tardamos tanto en vernos ¿eh?; Venga, hasta la vista / pronto*).
- Per rebutjar la proposta de conclusió (*Espera, espera, que todavía te tengo que explicar una cosa; No te vayas / no cuelgues que tengo que...*).
- El discurs escrit: textos codificats (cartes, etc.: *Sin otro particular, en espera de su respuesta, le saluda atentamente, atentamente, cordialmente, saludos cordiales*, etc.); altres textos (treballs acadèmics, articles, etc.: *en conclusión, para terminar*, etc.).
- Altres recursos: preguntes retòriques, ús de l'humor, cites, etc.

3.2.2.4.5.1 Discurs oral (recursos específics).

- Recursos específics del discurs interactiu:

- Sol·licitar a l'interlocutor que comenci (*Hola, ¿qué sabes de...?*).
- Reaccionar a la sol·licitud de començar un discurs (*Dime, dime; No, no interrumpes, en absoluto; Lo siento, pero no te puedo atender en este momento; Perdona que te interrumpa*).
- Indicar que se segueix el relat amb interès, amb incredulitat (*¡A!a!!!*); indiferència o resignació (*¿Ves qué te decía?*); admiració (*¡Caramba!, ¡Mira!, ¡Fíjate!; Es como si lo viera; ¡Tú dirás!*).
- Controlar l'atenció de l'interlocutor (*¿Sabes a qué me refiero? ¿Ves por dónde voy? ¿Verdad? ¿Lo pillas? No sé si me entiendes/ si se me entiende / si se me sigue*).
- Demanar silenci (*Bien, por favor, un poco de silencio para poder....*).
- Cedir el torn (*Ahora tiene/s la palabra; Cuando quiera/s,; Te toca a ti; Le toca a usted*).
- Demanar el torn (*¿Podría hacer una pregunta?*).
- Interrompre (*Un momento, ¿Me permites un inciso?; ¿Me dejas que te interrumpa un momento?; Antes de seguir ¿puedo decir algo?*).
- Recursos dilatoris, ús de mots falca (*¿Me explico?; ¿Verdad que me entiendes?; En fin...*).
- Rebutjar un tema (*Perdona, pero no me parece...*).
- Canvi temàtic i obrir una digressió (*Cambiando de tema..; Por otro lado; De otra parte*).
- Tancar una digressió (*Bien, ¿por dónde iba?; ¿Dónde estamos?; Volviendo al tema...*).
- Recuperació del tema (*Como decía...; Como iba diciendo...; En fin; Volviendo al tema que tratábamos; Pues bien...; Entonces...; Así pues...; Ahora que lo dices; Aquello que decía...; Retomando el tema...*).

- L'entonació com a recurs de cohesió del text oral:

- Entonació declarativa: oracions amb una o més unitats tonals, enumeracions, elements perifèrics a l'oració (dislocacions, vocatius, elements parentètics,

aposisicions), focalitzacions contrastives, èmfasi, declaratives categòriques, dubitatives, d'obvietat, exclamatives.

- Entonació interrogativa absoluta: oracions amb una o més unitats tonals, la disjunció, enumeracions, elements perifèrics a l'oració (dislocacions, vocatius, elements parentètics, aposicions), focalització i èmfasi, interrogatives exclamatives, interrogatives confirmatòries, interrogatives imperatives, interrogatives retòriques.
- Entonació interrogativa parcial: oracions amb una o més unitats tonals, enumeracions, elements perifèrics a l'oració (dislocacions, vocatius, elements parentètics, aposicions), focalització i èmfasi, interrogatives exclamatives, interrogatives imperatives.
- Entonació interrogativa reiterativa. Entonació imperativa: ordres, prec. Vocatius.
- Les interjeccions pròpies i impròpies.

3.2.2.4.5.2 La puntuació com a recurs de cohesió d'un text escrit: usos dels signes de puntuació.

- El punt: absència en sigles, símbols, algunes abreviatures, títols, subtítols, rètols, datacions, ordinals, al final de càrrecs i noms.
- La coma: en els desplaçaments dels elements constituents de l'oració (*Para no olvidarme, hice un nudo en el pañuelo*); en enumeracions d'elements de la mateixa classe en combinació amb el punt i coma; en les el·lipses (*Marta fue al cine, Carlos, al teatro*); en la subordinació adverbial. Absència de coma entre verb i complements. Per evitar ambigüitats (*Ve ahora, a la escuela*); presència de coma en les duplicacions de constituents de l'oració; davant de coordinades adversatives i distributives (*Me gustan los caramelos, pero no los puedo comer*); vocatius (*Fernando, no vuelvas tarde*); en les datacions, després del nom de la població (*Mataró, 30 de noviembre de 2010*); en les adreces, després del nom del carrer i el número (*Calle Iradier, 25, 3º 1ª*); després de les fórmules de comiat, si no hi ha verb (*Cordialmente*); en les quantitats, coma separador decimal (*876,55*).
- Els dos punts: en documents administratius (*Expone que:*); per introduir enumeracions, explicacions i exemples (*Teníamos dos opciones muy claras: ir con lluvia o subir en coche*); en les enumeracions incompletes (*Allí compramos de todo: pan, embutidos, leche, yogurts, fruta*); per tancar una enumeració (*Cuadros, joyas, objetos de valor: de todo se llevaron*); després de les salutacions que encapçalen les cartes i altres documents (*Muy señores míos:*).
- El punt i coma: per separar oracions unides per un lligam lògic; en enumeracions complexes; davant de conjuncions adversatives (*pero, mas, aunque, sin embargo*) i concessives en oracions llargues.
- Els parèntesis: intercalació d'informació secundària en el discurs (*El escritor catalán Vázquez Montalbán (Barcelona, 1939- Bangkok, 2003) fue...*); per a aclariments (*Marta viene con frecuencia (es como de la familia) y yo a la suya, también*); *Trabaja en el C.S.I.C. (Consejo Superior de Investigaciones Científicas)*.
- Les cometes: en les citacions i per reproduir pensaments, per enmarcar sobrenoms (*Le llamaban "El Vaquilla"*) o termes estrangers (*Iba con un "maillot" blanco*). Cometes simples per donar relleu a una paraula (*Hay que buscar siempre al 'buen' lector*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de la cultura o cultures de la comunitat o comunitats en què es parla l'idioma objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té

especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'aquest idioma. Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i entendre el món, i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres, fent possible la modulació del discurs d'acord amb les pròpies necessitats i les del context. En aquest nivell caldrà assegurar que l'alumnat ja té assolida una consciència intercultural que li permet ser conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es troba en els seus intercanvis interculturals, i alhora ampliar i aprofundir aquesta consciència en els nous àmbits temàtics que es tracten en aquest nivell.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura o cultures de la llengua que s'estudia.

Relacions interpersonals:

- Relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre persones.
- Relacions a la feina.
- Relacions entre diferents comunitats.

Estructura de la societat:

- Estructura familiar.
- El món del treball.
- Lleis i normes.
- Grups socials, partits polítics, associacions, etc.
- Administració i institucions públiques i privades.
- Mitjans d'informació i comunicació.

Condicions de vida:

- El nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- L'habitatge.
- Les prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, medi ambient, sostenibilitat, etc.).
- Trets socioeconòmics.
- Tecnologies de la informació i la comunicació.

Valors, creences i actituds:

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat.
- Creences religioses.
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Altres cultures i grups socials.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal:

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.
- Ús del temps i durada dels senyals no verbals.

Convencions socials i rituals:

- Actes i comportaments de caràcter social.
- Normes de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies, celebracions, festivitats, etc.

Marcadors lingüístics de relacions socials:

- Modismes, argot i llenguatges especialitzats.
- Expressions de saviesa popular: proverbis i dites.
- Dialectes i accents regionals.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos que tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre familiar, informal, neutre, semiformal i formal.
- En una àmplia varietat lingüística i amb una estructura complexa i no

necessàriament ordenada.

- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions: narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció, interpretació, comentari, demostració, etc.
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe en suport paper (contes, premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora i a la funció i tipologia del text.

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees preconcebudes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre els significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).
- Utilització d'estratègies de comprensió global, selectiva, interpretativa.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació i d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre familiar, informal, neutre, semiformal i formal.
- En una àmplia varietat lingüística i amb una estructura complexa i no necessàriament ordenada.
- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions: narració, descripció, argumentació, exposició,

instrucció, interpretació, comentari, demostració, etc.

- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe en suport paper (contes, premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text al destinatari (funció i tipologia del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs., etc.), considerant l'efecte que pot produir en el destinatari mateix.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple, modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió, utilitzar mots per guanyar temps., etc.), paralingüístics o paratextuals (per exemple, demanar ajuda; assenyalar objectes, usar díctics o realitzar accions que aclareixin el significat); usar llenguatge corporal culturalment pertinent (per exemple, gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica, sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals) sense interrompre del tot el discurs.
- Composició i articulació del discurs integrant elements verbals i no verbals.
- Utilització dels recursos i de les estratègies de què es disposa per reajustar la tasca a l'alça.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Utilització de fragments de discurs coneguts per l'usuari i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Utilització d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació de l'audiència, a través de la seva reacció oral, gestual o d'expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic.

- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, explicar la rellevància d'una informació trobada en un text complex.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació continguda en infografies i diagrames complexos.
- Resum de textos complexos com un fragment d'una novel·la, un article polític o un

editorial d'un diari.

- Traducció oral fluida de textos complexos i traducció escrita de textos analítics i argumentatius abstractes.
- Presa detallada de notes per poder ser usades per algú altre.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple interpretar una producció artística (quadre, escultura, novel·la, etc.).
- Anàlisi, crítica i valoració d'una àmplia varietat de textos.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup intervenint de forma diplomàtica, evitant que es monopolitzi la conversa i també comportaments disruptius.
- Foment del desenvolupament d'idees fent preguntes obertes per estimular un raonament lògic.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords gestionant l'ambigüitat, oferint suport i prevenint o anticipant malentesos.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre els dos textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lèxico-semàntics. Formació de les paraules. Mecanismes de derivació.

3.5.1.1 Ampliació de repertoris lèxics d'acord amb els objectius especificats per a aquest nivell en un ample ventall de registres formal, informal, col·loquial i de varietats geogràfiques (*falda / pollera; oliva / aceituna; coche / carro*); històriques (*sueldo, salario, paga*) i socials (*grupo, basca, cuadrilla*).

- Relacions de sinonímia, antonímia, mots polisèmics, precisió lèxica en diferents camps semàntics i famílies lèxiques: sinonímia (*mucho / abundante; alterado / nervioso; gafes / anteojos; ampliar / agrandar; calmar / atenuar*); antonímia (*ausente / presente; tímido / abierto; dudoso / decidido*); també antònims formats per prefixos (*contento / descontento; motivado / desmotivado; feliz / infeliz; típico / atípico; justo / injusto*); polisèmia (*banco, cabeza, ojo, capa, casco, columna, granada, clavo*); homonímia (*cobre (vb / subst); alce (vb / subst); cara (adj / subst)*); hiperonímia, hiponímia (*cereales: trigo, avena, maíz, girasol*); cultismes, neologismes i vulgarismes (*dedo / digitopuntura; guerra / bélico, beligerante; pràctica / praxis; escrache, cliquear; rollo, progre, soplón, pijo*).

3.5.1.2 Formació de paraules: derivació mitjançant sufixació.

- Derivació de noms i adjectius (diminutius, augmentatius, despectius).
- Noms derivats de nom: *-ista, -ario, -era, -aje, etc.* (*pensionista, periodista, santuario, papelera, kilometraje*).
- Noms derivats d'adjectius: *-dad, -ez(a), -ismo, -ura, etc.* (*crueldad, pobreza, socialismo, cordura*).
- Noms derivats de verbs: *-ado, -ida, -ón, -or, etc.* (*lavado, salida, tirón, recogedor*).
- Verbs derivats de noms: *-ar, -ecer, -izar, etc.* (*faltar, favorecer, señalizar*).
- Verbs derivats d'adjectius: *-ear, -ificar, etc.* (*blanquear, simplificar*).
- Verbs derivats d'altres verbs mitjançant sufixos intensius: *-ear, -jar* (*córrer / corretear; apretar / apretujar*).
- Adjectius derivats de noms: *-a (l, r), -ero, -iento, -oso, -ario* (*musical, familiar, pesquero, hambriento, asombroso, bancario*).
- Adjectius derivats d'adjectius *-ento, -izo* (*amarillento, grasiento, rojizo, plomizo*).
- Adjectius en la forma de superlatiu absolut o elatiu irregular culte *-imo* (*óptimo, pésimo, mínimo*).
- Adjectius derivats de verbs: *-ble, -ero, -aliente, -or...* (*deseable, venidero, sedante, saliente, madrugador*).
- Adverbis amb *-mente* (*habitualmente, rápidamente*).
- Derivació amb sufixos valoratius: *-azo, -ito(a), -ón* (*bombazo, corazoncito, hombretón*).

3.5.1.3 Formació de paraules: derivació mitjançant prefixació.

Prefixos segons el seu significat:

- Negatiu: -a, -an, -in, -im, -i, -des, -dis, -de, -anti (*asocial, desconocido, ilegal*).
- De lugar: -ante, -tras, -sub, -sobre, -extra, -contra, -ultra (*antebrazo, suburbano, contraventana, ultramar*).
- Temporals: -ante, -post (*anteayer, postnatal*).
- Quantitatiu: -mono, -bi, -multi, -pluri (*monolingüe, bianual, multicultural*).
- Gradatiu o intensificatiu: -super, -híper, -archi (*supermercado, sobrehumano, archiconocido*).

3.5.1.4 Formació de les paraules. Mecanismes de composició.

- Substantius compostos: nom + nom (*telaraña*; adjectiu + nom (*malapata, baixamar*); nom + adjectiu (*aguardiente, cubalibre*); verb + nom (*pasatiempo*).
- Substantius compostos amb més de dues peces lèxiques que donen com a resultat un nom (*correveidile, bienmesabe, sabelotodo, hazmerreír, metomentodo*).
- Adjectius compostos: adjectiu + adjectiu (*tragicómico*; nom + adjectiu (*peligado, cejijunto*); adverbi + adjectiu (*malsano*; adverbi + adjectiu (*bienintencionado, malcontento*).
- Verbs compostos: adverbi + verb (*menospreciar, malgastar*); nom + verb (*maniatar*); verb + verb (*duermevela*).
- Paraules compostes per aglutinació de dues peces de caràcter gramatical en les quals intervé algun element de relació o un pronom relatiu (*porque, siquiera, aunque, cualquiera*).
- Paraules formades amb prefixoides: *multi-* (*multidisciplinario*); *bio-* (*bioagricultura*); *crono-* (*cronológico*); *mono-* (*monotemático*); *aero-* (*aeróbico*); *semi-* (*semioscuro*); *contra-* (*contradecir*); *micro* (*microcrédito*).

Altres mecanismes de composició:

- Elements lèxics que entren en la formació de la unitat superior (sinapsia), escrits separatament, que s'uneixen generalment mitjançant la preposició *de* (*letra de cambio, traje de luces, máquina de escribir*) o, en alguns casos, amb *a* (*avión a reacción, mando a distancia, olla a presión*) o amb *con* (*café con leche*), *sobre* (*hockey sobre patines*) o *en* (*tres en raya*).
- Elements lèxics integrants: nom + adjectiu (*cajero automático, escalera mecánica, opinión pública*) o nom+nom (*cartón piedra, pez espada*).
- La contraposició, elements lèxics que s'escriuen amb guió: nom + nom (*café-teatro, sofá-cama*) o adjectiu+adjectiu (*catalano-francés*).
- Composició culta: composició a partir de dos elements cultes (*etnocidio, filántropo*) o composició a partir d'un element culte i un de patrimonial (*petrolífero*).
- Locucions adverbials (*al instante, de cabo a rabo, ni más ni menos, a lo lejos, por poco*).
- Locucions nominals (*Cabello de ángel*).
- Locucions adjectivals: formades per adjectiu + sintagma prep (*lleno a tope, cabeza llena de pájaros*); nom + prep + nom (*carne de gallina, pelos de punta*); sintagma adjectiu amb estructura comparativa (*loco como una cabra; como una mosquita muerta; como pez en el agua*); nom + adjectius coordinats (*un perro faldero, como gato encerrado. tener malas pulgas*).

3.5.1.5 Neologismes. Estrangerismes recents amb l'ortografia i la pronunciació adaptades (*autodeterminación, desodorante, incentivo*) o amb la seva ortografia

original i amb una pronunciació que vol aproximar-se a la de la seva llengua de procedència (*graffiti*, *selfi*); certes formes derivades híbrides (*windsurfista*, *líder*, *friqui*, *escanear*).

3.5.1.6 Abreviacions. Sigles. Acrònims.

- L'abreviatura simple, produïda per apòcope (*Sr.*, *tel.*, *San*) o per síncope (*adm.* per *administración*, *Dr.* per *doctor*, *entl.* per *entresuelo*, etc.).
- La sigla (CCOO es llegeix *Comisiones obreras*, *RNE*, *Radio Nacional de España*, *TVE*, *Televisión Española*, etc.).
- La sigla opaca (*PC* es llegeix *pecé*, *PP* es llegeix *pepe*, *ESO* es llegeix *eso*, etc.).
- Les sigles mixtes (*PSOE* es llegeix *pesoe*).
- El gènere i el número de les sigles (*la COPE*, *la UEFA*, *CCOO*, *EEUU*, *EEOOI*, etc.).

3.5.1.7 Interjeccions i expressions (*bueno*, *con gusto*, *encantado*, *paso*, etc.).

3.5.1.8 Mots transparents i pròxims.

Falsos amics. Interferències lèxiques més freqüents (calcs i barbarismes): de l'anglès (*realizar*, *argumento*, *actualment*); del francès (*entender*, *repasar*, *carta*, *exprimir*); de l'italià (*aceite*, *burro*, *gamba*).

3.5.1.9 Préstecs i mots d'origen estranger: anglicismes (*look*, *slow food*, *day*, *hospital*, *casting*, *chat*, *màrketing*, *fashion*, *online*); galicismes (*tailleur*, *cyclette*, *brioche*, *bricolage*, *crepe*, *gourmet*, *perfume*, *restaurante*); hispanismes (*siesta*, *machete*, *movida*); italianismes (*pizza*, *espaguetis*, *capricho*, *adagio*, *batuta*); gemanismes (*speck*, *delikatessen*, *zeppelin*).

3.5.1.10 Usos idiomàtics i expressius del lèxic.

- Expressions idiomàtiques (*estar hasta las narices*, *llueve sobre mojado*).
- Expressions idiomàtiques recents (*no me rayes*, *no mola*).
- Refranys (*A caballo regalado, no le mires el dentado*; *De tal palo tal astilla*).
- Construccions lexicalitzades amb funció expressiva (*¡Por la boca muere el pez!*, *¡Dos pájaros de un tiro!*).
- Fraseologismes: amb dislocació de sintagmes (*De desagradecidos, el infierno está lleno*); amb coordinació i juxtaposició de sintagmes (*¡Al mal tiempo, buena cara!*); amb coordinació i juxtaposició d'oracions (*A falta de pan, buenas son tortas*); interaccions de comentari-contrapunt (*No quieres sopa, pues ¡dos platos!*).
- Recursos expressius: eufemismes, metàfores, metonímia, comparacions.

3.5.2. Aspectes morfosintàctics.

3.5.2.1 El substantiu.

3.5.2.1.1 El plural.

- Repàs i aprofundiment dels plurals irregulars (*crisis* / *crisis*; *tabú* / *tabúes*); amb canvi d'accentuació (*régimen* / *regímenes*); amb canvi de significat (*el resto* / *los restos*; *esposa* / *esposa*; *humo* / *humos*).

- Substantius amb la mateixa forma al singular i al plural (*paraguas, gafas, anàlisis*).
- Plural d'estrangerismes (*carné / carnés,; estándar / estándares*).
- Formació del plural en els noms compostos: invariables (*purasangre, ciempiés*); variables el segon element (*antesalas, madre selvas*); noms que varien el primer element (*coches cama, ciudades dormitorio*).

3.5.2.1.2 El gènere.

- Absència de correspondència entre el gènere natural i el gramatical. Revisió de paraules (*el / la dentista, solista*); acabades en *-ma*, d'origen grec (*problema, sistema*).
- Canvi de gènere i canvi de significat: individual / col·lectiu (*el fruto / la fruta*); gran / petit (*el huerto / la huerta; el banco / la banca*); significats totalment diferents (*el pendiente / la pendiente*); substantius ambigus masculins i femenins (*el mar / la mar*).
- El gènere dels noms de professions (*el ministro / la ministra*).
- El gènere dels noms de ciutat (*la Barcelona de Gaudí*).
- El gènere dels equips de futbol (*el Sevilla*).

3.5.2.1.3 Substantius que introdueixen determinades preposicions (*participación de / en; salida y entrada de camiones; (sentir) admiración por*, etc.).

3.5.2.2 Els determinants.

3.5.2.2.1 Articles.

3.5.2.2.1.1 L'article definit.

- Valor emfàtic o amb proposició relativa (*La cara que le quedó*).
- Amb el neutre *lo* (*Lo mal que se comporta*).
- Valor sustantivador amb *lo* amb adverbis amb complements (*Lo mejor que tengas*).
- Davant de proposició amb verb conjugat (*Me preocupa el que no haya llegado todavía; El que sea rápido lo conseguirá*).
- Repàs i ampliació de l'ús de l'article. L'article neutre (*Lo más destacable; Lo dicho*).
- Repàs i ampliació de la substantivació d'adjectius, adverbis, connectors (*el porqué*) i verbs (*El hoy será mejor; El saber te hará libre*).
- Repàs i ampliació de l'ús de l'article determinat en noms de llocs seguits per especificacions (*La España de la Transición; El Madrid de los Austrias*).
- L'ús de l'article amb les sigles. Repàs de sigles i sigles que comencen per a tònica, article el o la segons el nom abreujat (*El ALSA, El AVE, La ONG*).

3.5.2.2.1.2 L'article indefinit.

- Valor emfàtic, amb significat consecutiu (*Tiene un trabajo que no se lo acaba*).
- Distribució sintàctica: Restriccions degudes al tipus de substantiu, compatibilitat amb el nom propi (*Tenía un Picasso en su despacho; Vino un tal Manuel López* [precedit de tal]).
- Restriccions degudes a altres components del SN, compatibilitat amb construccions *un N de SN* sense article, amb valor emfàtic (*Un amor de persona*).
- Dislocació (*Un coche, mejor que sea eléctrico*).

3.5.2.2.1.3 Absència i determinació.

- Com a complements predicatius, amb verbs com *nombrar*, *declarar* (*La nombraron embajadora*; *La declararon zona catastrófica*).
- Incompatibilitat amb predicats que exigeixen delimitació: *comerse*, *beberse*, *adorar*, *probar* (**Luis se comió pescado*. / *Luis comió pescado*).
- Precedits de la preposició *en*, per expressar mitjà o manera (*ir en autobús* [medio] / *ir en el autobús* [localització]; *jugar en terreno contrario* [modo] / *jugar en el terreno contrario* [localització]).
- Precedits de les preposicions *con* o *a* (*cortar el pelo a navaja*, *escribir a mano*, *escribir con bolígrafo*).
- En aposicions adscriptives (*Valencia, tierra de naranjos* [adscriptiva]; *Madrid, la capital de España* [identificativa]).

3.5.2.2.2. Els demostratius.

- Anafóric discursiu. Criteri de proximitat (*Hablé con Juan y con Pepe. Este no quería ir y aquel estaba enfermo*).
- *Eso* + oració subordinada (*Eso que explicas no me gusta*).
- El referent es una persona (ús despectiu: *Este es un sabelotodo*).
- Posició postnominal: en exclamacions amb *qué* + substantiu (*¡Qué niña esta!*; *¡Qué vacaciones aquellas!*).

3.5.2.2.3. Els posesiusus.

- Valor quantificacional (equivalent a *bastante*: *Esto tiene su dificultad*).
- Precedits d'article neutre *lo* (*Planchar es lo mío*).
- Amb significat d'esforç o sofriment (*Pasé lo mío*).
- Expressions fixes de contacte amb l'interlocutor (*hijos míos*, *cariño mío*).

3.5.2.2.4. Els quantificadors.

3.5.2.2.4.1 Numerals: revisió.

3.5.2.2.4.2 Partitius (*la mitad de todo*).

3.5.2.2.4.3 Universals. *Todo* (*Todo coche necesita mantenimiento*); precedit de la preposició *de*, amb significat de varietat (*Come de todo*).

- Relatiu quantificador *cuanto*. Variació de gènere i número. Concordança amb l'antecedent o referent (*Escoge siempre cuantas opciones puedas*); en relatives especificatives (*Di cuantas mentiras quieras de mí*); amb antecedent exprés, darrere del relatiu (*Di cuantas tonterías quieras, no te haré caso*). Sense antecedent exprés amb *cuanto* invariable (*Come cuanto quieras, queda más en la cocina*); precedit de *todo* i restriccions (*Todo cuanto diga, puede ser usado en contra* / **Todo cuanto me habrá gustado*).

- *Cada uno*. Antecedent SN: concordança en gènere, no en número (*Cada una nos fuimos por nuestro lado*); -valor impersonal (*Cada uno tiene su criterio*).

- *Cualquiera* (invariable: *Un hombre cualquiera* / **El hombre cualquiera*); sense substantiu amb indefinit *uno/a* (*Uno cualquiera de esos libros*).

3.5.2.2.4.4 No universals. Elements amb valor negatiu (*jamás, en mi vida, etc.*).

3.5.2.2.4.5 Gradatiu o de grau.

- Comparatiu. En comparatius de quantitat amb terme de proposició de relatiu introduït per *de lo que / que lo que* (*Habla más de lo que parecía*).

3.5.2.2.4.6 Incloents (*ni siquiera: No apareció en la boda ni siquiera el novio*).

3.5.2.2.4.7 Excloents (*al menos: Al menos los amigos estuvieron con ella*).

3.5.2.2.4.8 Estructures partitives (*El resto de los alumnos*).

3.5.2.2.4.9 Revisió i contrast *uno / alguno* (*Me quedan algunos informes por terminar. -Pues a mí también me quedan algunos*). Revisió d'*algo de* + nom comptable i no comptable (*Quiero algo de valor para mi cumpleaños*).

3.5.2.2.4.10 Adjectiu qualificatiu que canvien de significat en posició anterior o posterior al nom (*una cierta información / una información cierta*).

3.5.2.2.4.11 Expressions fixes amb adjectiu qualificatiu + nom o nom + qualificatiu (*Rara vez, horas extras, días contados*).

3.5.2.2.4.12 Indefinits: *cierto/a/o /as; ambos/as, cualquier/a, alguno/a/os/as*. Casos especials de concordança i posició (*cualquier persona, cualquier hombre*).

3.5.2.3 L'adjectiu.

3.5.2.3.1 Adjectiu qualificatiu. Compostos sintagmàtics. Concordança de número (*rojo sangre, verde pistacho*).

3.5.2.3.2 Adjectiu que admeten usos relacionals i qualificatiu (*un restaurante familiar* (relacional = de la família) / *una cara familiar* (qualificatiu = coneguda)).

3.5.2.3.3 Adjectiu relatiu possessiu: Concordança amb allò posseït, no amb l'antecedent, tant en oracions explicatives com especificatives (*La cliente cuyos beneficios vienen de las inversiones inmobiliarias*).

3.5.2.3.4 Posició del adjectiu.

- Anteposició: Amb valor de quantificador (*raro, escaso: en escasos momentos*).
- En oracions exclamatives amb *qué* (*¡Qué bonita casa!*).
- L'adjectiu aïllat (*Desafiante, respondió al interrogatorio*).

3.5.2.3.5 Graus. Superlatiu absolut o relatiu irregular culte (*óptimo, pésimo, mínimo*).

3.5.2.3.6 Adverbialització (*escribe claro = escribe claramente*). En la variant de l'espanyol d'Hispanoamèrica tendència a l'adverbialització d'adjectius (*Habla lindo; Canta bonito*).

3.5.2.4 Els pronoms.

3.5.2.4.1 Presència o absència de pronoms.

- Presència en construccions absolutes d'infinitiu i gerundi (*Al terminar ella, todos le aclamaron*).
- Reforç mitjançant *mismo, solo* (*El alumno prepara los deberes él (mismo / solo)*);
- Personificació (*La amistad lo es todo. Ella debe acompañar nuestras relaciones*).

3.5.2.4.2 Pronoms àtons d'objecte directe. Posició. Alternança amb *algunos* en construccions impersonals amb *haber* i clàusula de relatiu (*Los hay que piensan así / Hay algunos que piensan así*); alternança amb verbs de percepció física (*ver, oír*) quan el pronom és complement dels dos verbs (*Lo he podido preparar / He podido prepararlo*).

3.5.2.4.3 Pronoms àtons d'objecte indirecte. Sèrie *me, te, le*. En oracions impersonals amb *ser, resultar* + adjectiu (*Me fue imposible llegar a tiempo*).

3.5.2.4.4 Valors de *se*.

- Forma d'impersonals i passives reflexes. Construccions impersonals amb pacients (+ humans) introduïts per *a* (*Se aplaudió a las ganadoras*).
- Construccions mig-impersonals amb verbs psicològics d'influència i agent implícit (*A los mentirosos se les descubre enseguida*).
- Datiu d'interès (*Los niños se comieron el pastel ellos solos*).
- Veu mitjana *se* + sèrie *me, te, le*, valor mitjà + possessiu (*Se me cierran los ojos*).

3.5.2.4.5 Pronoms tòpics complements preposicionals.

- Formes de la tercera persona singular i plural amb la preposició *con* (*consigo*).
- El pronom *sí* reflexiu (*Lo escribió para sí*). Reforç del pronom de tercera persona mitjançant *mismo/a/os/as* (*Lo pensó para sí misma*).
- Presència o absència. Absència quan l'objecte indirecte no es pot precisar o especificar (*Ese asunto interesa muchísimo*).
- Tematitzador de complements locatius (*Se le echó encima*).

3.5.2.4.6 Pronoms relatius.

- *Que* en relatives especificatives (*La idea mía que acabas de oír*).
- Pronoms indefinits i demostratius amb antecedent (*Aquellos que lo deseen pueden salir*).
- Funció de complement del substantiu en un sintagma nominal (*Es un viaje que me recomendó mi profesora*).
- *El que, la que, los que, las que, lo que*. *Lo que* invariable, amb o sense preposició. En relatives comparatives com a segon terme de la comparació (*Es más de lo que tenía*); en especificatives restrictives sense antecedent exprés amb el *que*. Valor del neutre *lo* (*Lo que comenta es mentirà*); en predicatives amb el verb *haber* (*Hay cosas con las que no puedo estar de acuerdo*); restriccions amb antecedent, no compatibilitat amb antecedents oracionals, excepte quan estan reproduïts per *lo que* (*La casa estaba en otro barrio, lo que era una ventaja*); relativa com a subjecte

encapçalada per *lo que* (*Lo que te dijo no es correcto*).

- *Quien / quienes*: en relatives explicatives. Alternança *quien / que* (*Los trabajadores, quienes / que habían pintado la pared del salón, continuaron trabajando por la cocina*); en relatives lliures (*Quien vivió esa época aprecia mejor la vida*).

- *El cual, la cual, los cuales, las cuales, lo cual*. Variació de gènere i de número.

Concordança en número amb l'article i concordança amb l'antecedent amb o sense preposició. En registre culte (*Nos presentó a un compañero de trabajo, con el que / con el cual había ido yo al col·legio*); en relatives juxtaposades (*Llegó 40 minutos tarde, lo cual me molestó*).

- Pronoms interrogatius: Ordre dels elements amb els interrogatius: en estructures partitives amb *quién/es, cuál/es, cuánto/a/os/as* (*¿Quién es bilingüe de entre los asistentes?*; *¿Cuál prefieres de todas estas posibilidades?*; interrogatius adverbials en posició final amb pronom interrogatiu inicial (*¿Quién ha comprado este libro y por qué?*)).

- Pronoms exclamatius: *Cuánto, cuánta, cuántos, cuántas* (*¡Cuántos inocentes le habrán creído!*); *dónde* amb o sense preposició (*¡Dónde nos hemos metido!*). Ordre dels elements: exclamatiu seguit d'un sintagma verbal amb o sense clítics (*¡Qué entrada le propinó en la pierna al jugador!*).

3.5.2.5 El verb.

3.5.2.5.1 Tipus de verbs: copulatiu, predicatiu, auxiliars, transitius, intransitius, impersonals, reflexius, pronominals, actius i passius.

3.5.2.5.2 Temps i aspecte. Mode indicatiu:

- Aprofundiment de les funcions temporals (ús del present, del passat i del futur) i aspectuals (aspecte perfectiu i imperfectiu dels temps del passat i del futur).

- Present. Present històric (*Moisés Broggi es el creador de los quirófanos móviles*).

- Pretèrit imperfecte: valor d'excusa (*¡Yo no quería!*); de sorpresa (*Caramba, te hacía de vacaciones*); de censura (*¿Tú no tenías que hacer los deberes?*); estil indirecte implícit, amb marcador temporal de present o futur (*María se casaba mañana; Al parecer hoy tenía que venir* [imperfecte de distanciament]).

- Futur imperfecte: Valor d'objecció o rebuig (*Será muy rico pero...*); valor de mandat (*Saldrás cuando tengas permiso*).

- Condicional simple. Valor d'objecció o rebuig en el passat (*Sería muy rico pero...*).

- Pretèrit perfect. Tendència a l'ús del pretèrit indefinit en lloc del pretèrit perfect a Hispanoamèrica i algunes variants de la Península (*Hoy no desayuné*).

- Pretèrit plusquamperfecte: valor de conat en el passat (*Había pensado salir pronto del Trabajo*).

- Futur perfecte. Valor de objecció o contrast en el passat (*Habrá trabajado mucho, però no lo veo*).

3.5.2.5.3 Mode subjuntiu:

- Present. En oracions independents. Amb expressions desideratives i matís despectiu (*Así que se caiga de una vez*); fórmula *que* + present de subjuntiu (*¡Que vengas ya!*); efectes de la negació en la selecció del mode, en subordinades causals (*No se viene porque tiene trabajo* [es nega la principal i no la causa]; *No viene porque tenga Trabajo* [es nega la causa]).

- Pretèrit imperfecte. En oracions exclamatives amb *quién* + tercera persona de singular amb valor de desig irrealitzable o impossible (*¡Quién pudiera jubilarse!*).
- Pretèrit perfecte. Revisió dels participis irregulars de doble formació (*freído / frito, imprimido / impreso*).
- Pretèrit pluscuamperfecte. Revisió d'usos i formes.

3.5.2.5.4 L'imperatiu.

- Recursos de repetició o reforç de l'imperatiu (*Sal pronto. Tenemos prisa*).
- Matís irònic en alguns imperatius lexicalitzats (*¡Mira qué bien!*).
- Valor condicional (*Llega tarde y verás lo que pasa*).

3.5.2.5.5 Mode condicional. Condicional compost. Valor d'objecció o contrast en el passat amb significat de anterioritat (*Habría trabajado mucho pero....; A ti te habría gustado, pero a mí no*).

3.5.2.5.6 Formes no personals dels verbs.

Infinitiu:

- Valor verbal independent modalitzat (*¿Sacarlo adelante sola? ¡No quiero ni puedo!*).
- En subordinades substantives, en funció de complement de nom o d'adjectiu (*Feliz de terminar pronto*).
- En funció de complement d'un adjectiu o d'un participi amb règim preposicional (*difícil de resolver, decidido a contarlo*).

Gerundi. Repàs de l'ús del gerundi:

- Valors: modalitzat (*Siempre gritando*); amb valor condicional (*Haciéndolo a máquina se va más rápido*); temporal (*Yendo al cine, me he encontrado con un amigo*); modal (*Llegó sudando*).
- Valor de mandat en general (*¡Andando que es gerundio!*).
- Predicatiu en un sintagma nominal (*Sus manos trabajando sin parar se lesionaron*).

Participi:

- En passives de resultat (*El barrio en verano està muerto*).
- Independent modalitzat (*¿Perdido? No, sé a donde voy*).
- En construccions absolutes sense connectors (*Terminada la investigación, se cerró el caso*).

3.5.2.6 La preposició.

- Revisió de les preposicions i els seus usos.
- Introducció de les preposicions *salvo* i *ante* (*Todos irán salvo José; Ante lo que dice José, no tengo nada que añadir*).
- Treball i revisió de les locucions preposicionals. Preposició + substantiu + preposició (*por medio de, a fuerza de, por culpa de, a costa de, en honor a, con motivo de, a favor de, en comparación con, etc.*); adjectiu + preposició (*conforme con, conforme a, etc.*); preposició + preposició (+ preposició) (*en contra de, a por*); (preposició) +

adverbi de lloc + preposició (*dentro de, junto con, alrededor de, por encima de*);
adverbi de temps + preposició de (*antes de, después de*).

3.5.2.7 L'adverbi.

- Revisió: de lloc (*acá, allá* (variant hispanoamericana)); de manera (*Se quejó angustiosamente*); de quantitat (*Hoy he hablado demasiado por teléfono*); de *modus* (*Probablemente, fue él quien se lo dijo*); reforçadors del valor de veritat de l'assertió (*Indudablemente es él* (només amb indicatiu); agentius amb verbs de procés i d'estat (*Hice rápidamente lo que me dijeron*); de *dictum*: punt de vista (*Teóricamente, lo tenía que hacer él*); evaluatiu-emotiu (*Afortunadamente, todo terminó bien*); de necessitat (*Necesariamente, tendrá que ir ella*); de percepció (*Es visiblemente distinto*); de freqüència (*Excepcionalmente irán ellos*); focalitzadors excloents (*Sencillamente, simplemente*); il·locutius (*Francamente, no te entiendo*); orientats vers l'emissor o el receptor (*francamente, sinceramente, honestamente*); orientats vers el receptor en interrogatives (*Francamente, ¿crees que es buena idea?*); expressió simultània de nocions circumstancials (causa, instrument, medi); posició inicial com a focus o contrast (*Estupendamente nos lo pasamos*); adverbi marc (*Mañana, ¿vendrás?*); amb sentit consecutiu (*consecuentemente, por consiguiente*); amb sentit adversatiu (*Contrariamente a lo que dijeron ayer*); continuatius i continuatius transicionals, introductors d'un tema nou (*ahora, ahora bien*).

- Locucions adverbials: de lloc (*de frente, por fuera, por encima*); de manera (*ir a ciegas, al pie de la letra*); d'afirmació (*sin duda, desde luego, en verdad*); de negació (*en mi vida, nunca jamás*); de temps (*al instante*); de quantitat (*ni más ni menos*).

3.5.2.8 L'oració.

3.5.2.8.1 L'oració simple.

Revisió de alguns aspectes de l'oració simple:

- Concordances. Concordances amb substantius col·lectius (*La gente compra mucho en Navidad*). Concordança *ad sensum*: en construccions partitives (*La mayoría de los estudiantes van a las actividades culturales*); en sintagmes que contenen quantificadors en singular que expressen pluralitat, seguits de complements introduïts per *de* (*Un montón de coches se chocaron*).

- Canvis d'ordre (*Mañana viene mi padre*); en la interrogació (*A Juan ¿quién lo ha llamado?*).

3.5.2.8.2 L'oració composta.

Revisió de la subordinació.

3.5.2.8.2.1 Oracions subordinades substantives.

D'infinitiu. En funció d'objecte directe: amb alguns verbs d'enteniment i de llengua: alternança entre infinitiu i verb conjugat (*Dijo ser su padre / Dijo que era su padre*); amb verbs flexionats, en funció de subjecte (equivalència amb subordinades d'infinitiu). Selecció del mode subjuntiu. Ordre lineal: subjecte preverbal o final de frase (*Que ahora te enfades no es justo*).

3.5.2.8.2.2 Oracions subordinades adjectives o de relatiu.

- Revisió dels pronoms relatius *el / la cual, los / las cuales* amb antecedent expressat amb o sense preposició (*lo que / lo cual*); adjectiu relatiu possessiu *cuyo*, amb antecedent expressat (*la casa cuyos dueños se fueron ayer*); relatiu quantificador *cuanto* (*Come cuanto quieras*).

Tipus d'antecedents:

- Pronoms indefinits i demostratius (*Aquellos que tengan tiempo,...*).
- Relatives lliures amb antecedent el·líptic (*con quien, donde, como: Quien descansa bien, rinde más*).
- Relatives amb antecedent oracional (*No compraron nada, lo cual no le gustó*). Amb pronom o substantiu que remet anafòricament a l'antecedent oracional (*algo, cosa, hecho: No compraron nada, cosa que no le gustó*).
- La concordança de persona (*Yo, el que te apoyé / te apoyó en todo; Vosotros, los que os portasteis tan bien / *Vosotros, los que se portaron tan bien*).
- Coordinació de relatives. Omissió del relatiu en casos de coincidència funcional en les coordenades (*Esa es la escuela donde estudio yo y trabaja mi madre*).

3.5.2.8.2.3 Oracions subordinades adverbials.

Temporals:

- Anterioritat: Revisió de les oracions introduïdes per *antes de* i afegir altres valors: amb infinitiu (*Se marchó antes de enfadarse con alguien*). Valors similars: oracions introduïdes per *antes (de) que* quan varien els subjectes. Introduïdes per *antes que* (*Antes que pedirle un favor, hago horas extra*).
- Posterioritat: Revisió de les oracions introduïdes per *después (de) que* amb verb en present de subjuntiu (coordenades de present i de futur). Referència dels subjectes: referència disjunta. Interpretació no factual (*Después de que salgamos de esta situación, pediré la dimisión de los responsables*). Frases introduïdes per *tras* + infinitiu / substantiu (*Tras revisarlo todo, empezaron a trabajar*).
- Simultaneïtat: Introduïdes per *al* + infinitiu. Restriccions de la interpretació temporal: negació, infinitiu compost, verb *poder*, quantificadors (*Al no estar preparado, no pudo hacer la prueba*). Introduïdes per *cuando*, amb nom (sintagma nominal) en la llengua parlada, amb valor eventiu (*Cuando la hambruna del 40*). Contrast amb *mientras* (*Me quedaré, mientras haya dinero suficiente*). Introduïdes per *a medida que, conforme, según*, etc., en indicatiu i en subjuntiu: progressió d'accions implicades (*A medida que lo vayas conociendo verás qué agradable es*).

De lloc:

- Direcció del moviment: Introduïdes per *donde*, amb verbs de moviment. Amb la preposició *para* (*Cuando llegues, tienes que ir para donde te dije*). Alternança: *donde y en donde* (*Lo guarda donde / en donde quiere*).

Causals:

- Revisió. Connectors en anteposició i posposició: en posició anteposada, amb cert matís emfàtic (*Porque se lo merece se lo han dado*). Altres connectors com *a causa de que* (*A causa de que se han caído los árboles, no hemos podido entrar; gracias a que, por culpa de que*).

Finals:

- Revisió de les oracions finals i els seus nexes. Integrades, complementàries d'un adjectiu, amb valor consecutiu amb els nexes (*como*) *para* (*Es demasiado bueno (como) para hacerle esa jugada*); separades per comes (*Para que lo tengas, lo he preparado / Lo he preparado para que lo tengas*); nexes *para* + infinitiu: casos de posició parentètica (*Yo, para variar, tomaré helado*); *para que* en posició parentètica (*Es necesario, para que te puedan atender, llevar la tarjeta sanitaria*); separat del verb subordinat (*Tráelo, para que, en cuanto terminen, lo puedas llevar todo*); *con* + sintagma nominal (*con ánimo de, con miras a, etc.*); locucions conjuntives finals *con el fin de (que)*, *con la finalidad de (que)* (*Se lo dije con el fin de que reflexionara*). Expressions que funcionen com a locucions finals (*con idea de (que)*, *con el propósito de (que)*): *Lo prepararé con idea de que él se lo llevase a casa*). Qüestions relacionades amb les oracions finals: interrogatives retòriques amb implicació negativa (*¿Para qué hago esto si nadie lo mira?*).

Condicionals:

- Revisió de les oracions condicionals i els seus nexes. Ampliació de matisos. Pròtesi en indicatiu: Present d'indicatiu en substitució de l'imperfecte i del plusquamperfet de subjuntiu (*Si mañana me sintiera / me siento bien, te llamo*). Revisió de les condicionals hipotètiques irrealis de passat (*Si no hubiera estudiado alemán, ahora no trabajaría en una empresa alemana*). Condicionals suspeses, amb matís desideratiu (*¡Ay, si lloviera un poco!*). Revisió de nexes i connectors condicionals: nexes de condició negativa amb subjuntiu (*a menos que, excepto que*); nexes de condició remota, amb infinitiu o substantiu ((*en*) *caso de*: *en caso de enfriamiento, mejor reposar* i amb subjuntiu ((*en*) (*el*) *caso de que*). Altres formes d'expressar condició: amb gerundi (*Yendo a pie, te encontrarás más gente*); imperatiu (*Llámalas y verás qué contenta se pone*). *Como*: condició de realització no desitjada (*Como me llegue tarde, se va a enterar*) o possibilitat en suspensió (*Como llegue tarde...*).

Consecutives:

- Coordinades, introduïdes per *luego* (*Ha llegado, luego nos vamos*). Juxtaposades, introduïdes per *de ahí (que)*, *pues*, *así pues* (*La secretaria no ha contestado; así pues, habrá que volver a llamar*); introduïdes per adverbis *consecuentemente*, *consiguientemente*: *Todo estaba preparado; consecuentemente, no tuvimos que hacer nada*). Subordinades: d'intensitat (amb *tal... que, cada... que*: *Tiene tal dolor de cabeza que se ha retirado a descansar*); d'intensitat (introduïdes per *de un... que, si... que*: *Es de un pesado...*). Nexes i connectors consecutius: *luego*, *tanto/as/os/as... que* (*Tiene tantos problemas que...*); *tal / tales... que* amb substantiu (registre formal: *Es tal su cansancio que no se puede ni mover*); *de ahí* amb substantiu (*De ahí su gran pasión por la música*); amb verb resultatiu en indicatiu (*De ahí procede su gusto por la danza*); *de ahí que* amb subjuntiu (*De ahí que ahora solo quiera descansar*); quantificador + *como para*, seguit d' infinitiu o subjuntiu (*Duda*

tanto como para no ir); amb el neutre *lo* (*Tiene lo bastante como para...*). Adverbis conjuntius en *-mente* (*consecuentemente, consiguiientemente*). Adverbis i pronoms exclamatius *qué, quién, cuál, cómo, dónde, cuánto*, etc. (*¡Qué habrá visto que ahora no puede hablar!*).

Comparatives:

- D'igualtat o equivalència introduïdes per *tan... como* (invariable): comparació de diferents qualitats referides al mateix subjecte (*Es tan rica como poderosa*); introduïdes per *tanto/a/os/as... como* (*He traído tantos helados como me han pedido*); introduïdes per *tanto... como* (invariable); comparació entre esdeveniments o accions diferents realitzades pel mateix subjecte (*Estudia tanto como trabaja*); comparació de freqüència (*Estudia tanto como los que hacen oposiciones*).
- De superioritat introduïdes per *más... que* invariable (*Es más interesante que la que vimos el lunes*); comparació de diferents qualitats referides al mateix subjecte (*Es más atractiva que guapa*).
- D'inferioritat introduïdes per *menos... que* invariable (*Son menos interesantes que los que trajeron ayer*); comparació de qualitats diferents referides al mateix subjecte; comparació de quantitat d'objectes diferents referits al mateix subjecte; comparació entre esdeveniments o accions diferents realitzades pel mateix subjecte.
- De manera o qualitat introduïdes per *a lo* (*a la manera de, como: Canta a lo Barry White*).

Concessives:

- Impròpies: estructures reduplicades universals, amb subjuntiu, del tipus *hagan lo que hagan* (*Hagan lo que hagan, les gustará*); ponderatives, introduïdes per *con lo que* + indicatiu (*Con lo que llueve, ¿falta agua?*).
- Nexes i connectores concessius (*aun si, aun cuando, incluso cuando*, etc.).

3.5.2.9 El sintagma nominal.

3.5.2.9.1 El nucli i el substantiu.

- Sintagma nominal amb nucli el·líptic: Interpretació catafòrica en oracions atributives (*La de los abuelos es una gran ayuda*). Dislocació a l'esquerra (*Coche, tengo uno nuevo*).

3.5.2.9.2 Complementos i modificadors.

- Complementos adjunts o modificadors de caràcter restrictiu. Doble interpretació: complement objectiu / complement subjectiu, no restrictiu (*el ladrón de tu hermano*).
- Combinació d'adjectius relacionals argumentals i no argumentals (*creación teatral española / creación española teatral*).

3.5.2.9.3 Concordança interna al sintagma nominal.

- Concordança de substantius coordinats amb l'adjectiu (*personalidad y valores envidiables*).
- Pluralitat amb sentit unitari (blocs semàntics) (*Lengua y literatura gallega*).

3.5.2.10 El sintagma verbal.

3.5.2.10.1 Els verbs auxiliars.

Restriccions en els participis amb forma regular i irregular (*El documento està impreso / Este documento ha sido imprimido*).

3.5.2.10.3 Les perífrasis verbals.

- Perífrasis aspectuals d'infinitiu (*llegar a, acabar por, no alcanzar a* (perfectives); *echar a, echarse a, romper a* (inceptives)).
- Perífrasis aspectuals de gerundi (*ir, venir, andar, terminar* + gerundi).
- Perífrasis modals d'infinitiu (*venir a* (dubitatives aproximatives)).
- Perífrasis aspectuals de participi (*tener, llevar, dejar* + participi).

3.5.2.10.4 Els verbs copulatiu o atributius.

- *Ser* sense adjectiu (*Querer es poder*).
- *Estar* sense adjectiu: amb *para* (*Está para lavar* (a punto de)); amb *por* (*Están por lavar* (acció sense realitzar)).

3.5.2.10.5 Els complements del verb.

L'objecte directe:

- Confusió entre el verb transitiu e el intransitiu (*El niño ha crecido mucho / El río ha crecido 2 metros*).
- Clàusules mínimes o reduïdes: OD augmentat per un element predicatiu (*Nombraron a Marta directora / Considero a Marta lista para hacerlo*).
- Revisió del leísmo de cosa.

L'objecte indirecte:

- Datiu d'interès i la forma pronominal i el determinant (*Me comí un bocadillo*).
- Laísmo i loísmo.
- Complement preposicional regit. Revisió de verbs pronominals que regeixen preposició (*acordarse de / recordar, atreverse a / osar, burlarse de / burlar*, etc.).
- Complement predicatiu. Oracions subordinades que poden funcionar com a complement predicatiu: d'infinitiu (*La vi entrar en la tienda*); de gerundi (*La vi entrando en la tienda del autobús*).

3.5.3 Aspectes fonètico-fonològics.

- Revisió de la forma normal de fonació: grau de tensió, vocals, absència de fricació en les consonants, manteniment del timbre en les vocals inaccentuades, moviment de llavis, manca de nasalització, tendència a la síl·laba oberta. Variants dels diferents accents de la llengua a Espanya i Hispanoamèrica.

3.5.3.1 L'entonació.

- Diferència entre l'entonació de la lectura i l'espontània. Divisió de les unitats melòdiques amb signes de puntuació: comes, punts, parèntesis, etc.
- Producció de patrons melòdics d'ordre: topicalització (*A Juan lo llamaron ayer*).
- Identificació i producció dels patrons melòdics corresponents a l'entonació enunciativa: inici, variacions al cos de l'enunciació. Enumeració, intensificació, valoració i tancament.
- Treball de l'entonació en relació a la puntuació.
- Identificació i producció dels patrons melòdics corresponents a l'entonació interrogativa: restrictiva reiterativa, exclamativa, hipotètica, interrogativa amb diversos grups melòdics, i amb vocatiu.
- Identificació i producció dels patrons melòdics corresponents als diferents actes de la parla, ja siguin orientats al parlant (assertius, exclamatius i expressius) o a l'oient (interrogatius i imperatius). Exclamacions desideratives, de protesta, de resignació, de retret, de sorpresa, d'estranyesa, exhortacions d'amenaça, de desig per donar ànims, salutacions i bons desitjos. L'èmfasi articuladori: d'intensitat, d'entonació, d'interrogació, d'articulació.

3.5.3.2 La síl·laba i l'accent.

- Reestructuració de les síl·labes en el discurs (*resilabeo*).
- Reconeixement, identificació i producció de l'accent: desplaçament en alguns plurals, alternances en planes i esdrúixoles o paraules amb un hiatus que es pronuncien com a diftong (*caràcter / caracteres; régimen / regímenes*).
- Elements accentuats per èmfasi (*Este es MI coche*).

3.5.3.3 El ritme, les pauses i el temps.

- Reproducció de models rítmics regulars: refranys, proverbis, cançons populars, lectura de prosa. Percepció i producció de les pauses i els grups fònics.

3.5.3.4 Els fonemes i les seves variants.

- Hiperarticulació i hipoarticulació depenent del registre i de la zona geogràfica i de l'entorn social.
- L'elisió a la parla espontània (*ta mañana*).
- Tancament de vocals en diftongs (*estropear > estropiar*).
- Les consonants bilabials: «p» (*septiembre (setiembre), séptimo (sétimo); acepto > acetto*); «b» (*obtener > optener; absorber > assorver*); «m» (*réquiem*).
- Les consonants interdental: «z»: tendència al seseo a Hispanoamèrica i centre-sud d'Espanya.
- Les consonants dentals: «t» (*ritmo > ridmo*); «d»: (*adjuntar > a[ð]juntar*). Varietats regionals i dialectals. La pronunciació de l'imperatiu plural en la «d» fricativa (y la seva substitució per «r» (*terminad > terminar*)).
- Les consonants alveolars: «s»: Variacions diatòpiques i diastràtiques: la «s» andalusa i la «s» americana. El ceceo. «n» (*instruir, transformar, construir > istruir, trasformar, construir*). «r» simple.
- Les consonants palatals: realització africada prepalatal generalitzada de la «ch», amb variacions a Hispanoamèrica. «y» africada o fricativa: *ieisme* com fenomen general de l'espanyol. «ll»: pronunciació sense *ieisme*.

- Les consonants velars: «k», «g», «j».
- Els grups «cc» y «cn».

3.5.3.5 Sons agrupats: enllaç dels sons en el grup fònic.

Reducció del grup vocàlic (de dues o més vocals) a una sola síl·laba:

- Vocals iguals inaccentuades en una mateixa paraula o en paraules diferents: pronunciació lenta, cuidada i emfàtica: separació de les vocals: *alcoholismo* / *alcoholismo*; però reducció a una síl·laba en una pronúncia relaxada: *alcól*, *de vegades* amb risc de canvi de significat: *azahar*>*azar*
- Grups amb accent, interiors de paraula, amb «i», «u» (elements secundaris): pronunciació lenta i emfàtica: hiat (*baúl*); pronunciació ràpida y familiar: sinèresis (*baül*>*bául*)
- Grups accentuats interiors de paraula amb vocals obertes inaccentuades: element feble o secundari «a», «e», «o»: tendència a la reducció, diftongació de hiat (*ahora*, *ahí*); el grup accentuat «ía»: pronunciació molt ràpida i en posició poc accentuada: tolerància de la sinèresis (*un día cualquiera* > *un dia cualquiera*).
- La «u» en casos como *huida*, *huir*, etc.: sinalefa con la vocal anterior (*la huida*>*lau.ida*).

3.5.4 Ortotipogràfics.

3.5.4.1 Les consonants.

Les lletres *b*, *v*, *w*:

- Lletra *b*: Verbs en *-buir*: *contribuir*; paraules amb l'element compositiu inicial *bi-*, *bis-*, *biz-*, *bio-*, *bien-*: *bisílabo*, *biznieto*, *biologia*; paraules amb síl·labes inicials *bur-*, *bus-*, *-bundo*: *buscar* i els seus derivats: *buscavidas*, *búsqueda*, *vagabundo*; alternança grup *bs* / *s*: *obscur* / *oscuro*; paraules compostes amb la forma llatina *bene-*: *benevolente*.
- Lletra *v*: paraules amb síl·labes inicials: *ad-*, *ob-* *sub-*+ fonema labial sonor (*adviento*, *obsequio*, *subvencionar*); planes amb final *-vira*, *-viro* i esdrúixoles amb final en *-ívor*, *-ívora*: *omnívor* (excepció: *víbora*); paraules amb síl·labes inicials *eva-*, *eve-*, *evi-*, *evo-*: *-evadir*, *evaluar*, *evitar*; paraules amb l'element compositiu *vi-*, *vice-*, *viz-* (*vicerector*); futur imperfecte de subjuntiu de *andar*, *estar*, *tener* i els seus compostos; homòfons *b* / *v*: *baca* / *vaca*; *bienes* / *vienès*; *grabar* / *gravar*; *revelar* / *rebelar*.
- Lletra *w*: Representació gràfica del fonema labial sonor /b/ en veus incorporades a l'espanyol (*Wenceslao*) i la doble grafia *w* / *v*, *w* / *b* a paraules incorporades a l'espanyol (*darwinismo* / *darwinismo*; *wolframio* / *volframio*).

Les lletres *g*, *j*:

- Lletra *g*: Paraules amb final *-gélico*, *-gen*, *-genario*, *-gencia*, *génito*, *-gesimal*, *-gésimo*; paraules amb final *-gogia*- *gogía*, *-logía*, *-ígena*, *-ígeno*, *-ígera*, *-ígero*, *-giénico*, *-ginal*, *-gíneo*, *-ginoso* (*cancerígeno*, *psicología*, *flamígero*); verbs amb final *-ger*, *-gir*, *-gerar* (*proteger*, *surgir*, *exagerar* (excepcions: *tejer*, *crujir* i els seus derivats); paraules amb l'element compositiu *-algia*, *fibromialgia*; l'ús de la dièresi (*pingües*,

lingüístico, paragüero); alternança al grup *gn/n* (*gnóstico / nóstico*).

- Lletre *j*: paraules amb final *-eje* i *-aje* (*patinaje. Esqueje*); verbs con amb final *-jer, -jir, -jeat* (*tejer*); paraules amb final *-jeat* (*hojeat*); futur imperfect de subjuntiu de *decir, traer* (i els seus derivats) i verbs acabats en *-ducir, -traer* (*dijéramos, extrajéramos*); homòfons *j/g* : *gira/jira* derivats de paraules amb *ja* o *jo* (*flojo / flojera*); paraules amb final *jería, jero, jera* (*consejería, extranjera, relojero*).

- Lletre *h*: Paraules compostes i derivades de paraules amb *h* (*deshacer, deshonor, prehistòria*); paraules amb diftong (*h* +) *e* inicial (*hueco*); derivats sense *h* (*huérfano / orfanato; hueso / óseo; huevo / oval*); paraules amb l'element compositiu inicial d'origen grec *hagio, hecto, helio, hemi, hemo, hepta, hetero, hexa, hidro, hidra, híper, hipo, holo, homo, homeo* (*hemoglobina, hemicycle, hidrogeno, homeopatia*); Homòfons *ha, ah, a/* (*haber -a ver; habría / abría*); pronunciació al grup *hi + e* (tònica), com el fonema palatal sonor */y/* en posició inicial de paraula i la seva incidència en la escriptura (*hierba / yerba*); en interjeccions (*¡Ah!; ¡Bah!; ¡Oh!*).

- Lletre *y*, dígraf *ll*:

- Verbs con final en *-ellar, -illar, -ullar, -ullir* (*pillar, atropellar, maullar*). I els diminutius, o paraules d'origen diminutiu (*pelillos, mesilla, decansillo, palillo*).

- Lletre *y*: Després dels prefixos *ad-, dis-, sub-* (*adyacente*); alternança facultativa *y / h* (*hierba / yerba*). Distinció de paraules homònimes *callado / cayado; arrollo / Arroyo*; gerundis com *yendo* (*ir*).

- Les lletres *m, n, ñ*:

- Lletre *n*: Alternança grup *ns / s* amb preferència de *ns* (*transferencia / trasferencia; transmitir / trasmitir; transcendental / transcendental*; però només *instante* o *institución*).

- Lletre *m*: Grup *mn* en inici de paraula per simplificació (*mnemotécnico / nemotécnico*), i en interior de paraula (*solemne, alumno, amnesia*); i el grup *-nm* (*conmemorar o inmadurez*).

-Lletre *ñ*: representació gràfica del fonema nasal palatal a l'inici de paraula (*ñoño, ñora, ñu*).

- Alternança en grups consonàntics amb la lletra *p*: grup *ps / s* (*psiquiatra / siquiata; psicoanálisis / sicoanálisis*); alternances grup *pt / t* (*septiembre / setiembre*).

- Lletre *r*, dígraf *rr*: paraules compostes el segon formant del qual comença per *r* (*extrarradio, però desriñonar, postromántico*).

- Lletre *x*: paraules amb l'element compositiu inicial *ex-, extra- xeno-, xero-, xilo-* (*extraordinario, xilografía*). Paraules parònimes: (*contesto / contexto; espirar / expirar*).

- Lletre *c*: grup consonàntic *cc* (*accidente, occitano, abstracción*); i parònimes (*adición / adicción*).

3.5.4.2 Les majúscules. Revisió.

- En paraules o enunciats sencers (*ORTOGRAFÍA; I. INTRODUCCIÓN; EXPONE: Que...*).

- Majúscules inicials (*Su Excelencia; los Estuardo; Alfonso X el Sabio; Clarín; Apolo*;

Más Igualdad y Trabajo para Todos); pseudònims, al·lies (*Azorín*); topònims (*Murcia*); Títols de publicacions (*El Diario Oficial*); marques comercials, abreviatures de tractaments (*Dra.*).

- En la puntuació (*Sr. D.*; *Supongo que sí*; *CERTIFICA: Que, consultados los testigos...*).

- Contrast de paraules que deixen de ser noms propis (*Ganó dos goyas*).

3.5.4.3 Les minúscules.

- Notes musicals (*do, re, mi*, etc.).

- En la puntuació (*Creo que... voy a hacerte caso*).

- Ús dialectal d'alguns topònims (*los madriles, los carabancheles*).

3.5.4.4 Tipus de lletres.

- Cursiva (*El Greco*; *sic*; *vox populi*); negreta; lletres volades (*Miguel de Cervantes¹ 1 Autor español que...; V.º B.º*).

3.5.4.5 Ortografia de les paraules: Toponímia (veus d'altres llengües: *Girona*); escriptura facultativa (*asimismo / así mismo*); paraules de doble escriptura (*demás / de más; con qué / con que / conqué; sin fin / sinfín; sin razón / sinrazón; quehacer / que hacer*); ortografia de les paraules compostes i distinció (*lavavajillas, hora punta*); ortografia d'estrangerismes (*chalet / chulé; whisky / güisqui*).

3.5.4.6 Accentuació.

- Revisió de l'accentuació de diftongs i hiats.

- Esdrúixoles que desplacen l'accent a la síl·laba següent en plural (*régimen / regímenes*).

- Doble accentuació (*fútbol / futbol; período / periodo; búmeran / bumerang*).

3.5.4.7 Puntuació: la puntuació com a recurs de cohesió d'un text escrit: usos dels signes de puntuació.

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita.

Produeix textos escrits extensos i complexos, clars i ben estructurats sobre una sèrie àmplia de temes incloent-hi els professionals o acadèmics, adaptant-se a cada context específic, en una gamma àmplia de registres i estils, amb la flexibilitat deguda segons les circumstàncies i amb eficàcia. No li cal restringir el que vol dir.

2. Expressió oral.

Produeix textos orals monològics i dialògics, fluidos i ben estructurats, sobre una sèrie àmplia de temes, amb flexibilitat i eficàcia, amb espontaneïtat i gairebé sense esforç; adaptant el que diu i els mitjans per expressar-ho a la situació i al receptor, i adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies i incloent, si escau, els usos emocional, al·lusiu i humorístic. Només un tema conceptualment difícil pot obstaculitzar un discurs natural.

3. Comprensió escrita.

Comprèn amb tot detall i certa rapidesa textos escrits llargs i complexos i hi localitza detalls rellevants, encara que els temes no tinguin relació amb el seu camp d'especialització, sempre que pugui tornar a llegir les parts difícils. Localitza informació o segueix el fil de l'argumentació en un text d'estructura discursiva complexa o que no està estructurat perfectament.

4. Comprensió oral.

Comprèn sense grans dificultats intervencions d'una certa durada sobre temes abstractes o complexos, encara que no siguin de la seva especialitat, tot i que pot ser que hagi de confirmar algun detall, sobretot si l'accent no li és familiar. Comprèn qualsevol parlant o interlocutor, encara que pot ser que hagi de confirmar alguns detalls quan l'accent li és desconegut.

5. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat i precisió els punts destacats i més rellevants dels textos font, així com tots els detalls que considera importants en funció dels interessos i les necessitats dels destinataris, de la situació, del tema i del tipus de text, de les circumstàncies i de les convencions establertes en les cultures i comunitats de la llengua meta, sense haver de limitar el que vol dir. Produeix un text coherent i cohesionat a partir d'una diversitat de textos font. Fa citacions (per exemple, en un text acadèmic). Col·labora amb el grau de cortesia adequat, portant la conversa cap a una conclusió, mostrant sensibilitat per evitar ofendre i subratllant inconsistències.

6. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis complexos cara a cara i en línia, amb flexibilitat i eficàcia, procurant que flueixi la comunicació, elaborant, o demanant a les parts que elaborin el que s'ha dit; ajudant a expressar amb claredat les postures i a desfer malentesos; tornant sobre els aspectes importants, resumint per organitzar la discussió, i orientant-la cap a la resolució del problema o del conflicte en qüestió; relacionant amb destresa la seva contribució amb la d'altres parlants; aconseguint aclariment dels aspectes ambigus.

7. Interacció en línia.

Interactua espontàniament i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de nombroses eines digitals i adapta la informació amb flexibilitat, canviant d'estil i registre d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Coordina projectes en línia i sap avaluar propostes, reformular idees i donar aclariments per tal de construir continguts i coneixements de forma col·laborativa.

8. Estratègies de comprensió.

Utilitza amb eficàcia les estratègies més adequades per comprendre el que pretén o se li requereix en cada cas, utilitzant amb habilitat les claus contextuais per tal d'inferir l'actitud i les intencions de l'autor, i treure'n les conclusions apropiades.

9. Estratègies de producció.

Utilitza amb desimboltura les estratègies més adequades per elaborar els diferents

textos orals i escrits complexos que li demana el context específic i segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text, i domina les estratègies de compensació de manera que són imperceptibles les dificultats ocasionals que pugui tenir per expressar el que vol dir o escriure, sense que la fluïdesa es vegi afectada. Per exemple en la interacció i producció escrita, planifica el que és necessari dir i els mitjans per dir-ho considerant l'efecte que pot produir en el lector. En la interacció i producció oral, evita una dificultat quan hi topa i torna a formular el que vol dir sense interrompre totalment la fluïdesa del discurs, o corregeix els seus lapsus i canvia l'expressió, si dona lloc a malentesos.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement ampli i concret dels aspectes socioculturals i sociolingüístics, incloent-hi aspectes sociopolítics i històrics, propis de les cultures i les comunitats en què es parla l'idioma, i també les subtileses i implicacions de llengua, i els integra amb facilitat a la seva competència intercultural.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica i utilitza, segons el context, el gènere i el tipus de text específics, la intenció i significat d'un repertori ampli d'exponents corresponents a les funcions comunicatives, en els registres familiar, informal, neutre, semiformal i formal. Reconeix certs usos (humorístic, al·lusiú, etc.) de l'idioma així com canvis de registre i estil. Reconeix matisos com la ironia o el sarcasme.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera clara i coherent, adaptant el registre i l'estil, o aplicant una varietat de mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo amb èxit a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió.

Mostra un control de les estructures organitzatives textuais i d'una àmplia gamma de mecanismes complexos de cohesió del text (connectors, marcadors discursius i conversacionals).

14. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza amb facilitat un ampli repertori lèxic en l'àmbit personal, públic, professional i educatiu, incloent-hi expressions idiomàtiques i col·loquials; reconeix connotacions i matisos subtils de significat, la qual cosa li permet mostrar un grau alt de precisió i superar amb desimboltura les seves deficiències, per exemple, mitjançant circumloquis, sense que es noti que cerca expressions o que utilitza estratègies d'evitació; i a vegades pot ser que encara necessiti consultar un diccionari o confirmar alguns detalls si l'accent no li és familiar.

15. Fluïdesa.

Es comunica amb fluïdesa, claredat i precisió, i rebut els arguments i les crítiques dels seus interlocutors de manera convincent i respectuosa, responent a preguntes i comentaris i contestant de manera espontània i adequada sense haver de limitar el que vol dir.

16. Riquesa i correcció gramatical.

Manté de manera consistent un grau alt de correcció gramatical; els errors són escassos, difícils de detectar i generalment els corregeix quan es produeixen. Utilitza una gamma àmplia d'estructures lingüístiques que li permeten expressar-se amb precisió, incloent-hi variacions de caràcter estilístic (per exemple, inversió o canvi de l'ordre de paraules).

17. Pronunciació.

Pronuncia i entona de manera clara i natural. Articula de forma propera a alguna/es de les varietats estàndard pròpies de la llengua meta i varia l'entonació i col·loca l'èmfasi de l'oració correctament per expressar matisos subtils de significat.

18. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza les convencions ortotipogràfiques pròpies de la llengua meta per produir textos escrits en què l'estructura, la distribució en paràgrafs i la puntuació són consistents i en què l'ortografia és correcta, llevat d'errors tipogràfics de caràcter esporàdic.

Nivell Avançat C1

Francès

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Avançat C1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma amb flexibilitat, precisió i sense esforç aparent, en tot tipus de situacions, en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics.

Per aconseguir aquests objectius, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts necessaris que li permetin actuar com a mediador entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir una àmplia gamma de textos orals i escrits extensos i complexos conceptualment i lingüísticament, que tractin de temes de caràcter general o especialitzat, encara que no hi estigui familiaritzat, en diverses varietats de la llengua, amb un repertori d'estructures variades, complexes, i també de lèxic ampli, que inclogui expressions especialitzades, idiomàtiques i col·loquials, i que permeti percebre i expressar matisos subtils de significat.

1.2 Objectius generals de nivell.

Adquirir l'habilitat o capacitat de:

1. Saber comprendre i produir una àmplia gamma de textos extensos i complexos en l'àmbit social, professional i educatiu.
2. Utilitzar la llengua amb flexibilitat i eficàcia adaptant-se amb precisió al context, a les intencions i als interlocutors.
3. Disposar d'un repertori de recursos lingüístics i no lingüístics prou ampli i ric per comunicar-se amb fluïdesa i naturalitat gairebé sense esforç.
4. Mantenir de manera consistent un alt grau de correcció amb errors escassos.
5. Comunicar-se de forma fluïda i espontània amb poques vacil·lacions fins i tot en situacions complicades o en circumstàncies adverses.
6. Poder interactuar amb flexibilitat i eficàcia amb finalitats socials i professionals,

incloent usos emocionals, al·lusius i humorístics, expressant opinions i aportant-hi matisos de significat bastant precisos. Poder reformular el discurs, si cal, introduint-hi les falques necessàries per guanyar temps mentre es pensa.

7. Reconèixer i utilitzar el registre adequat a cada tipus de situació, sobretot si implica captar o produir sentits implícits o càrregues connotatives, tot i haver de conformar detalls, sobretot si l'accent és desconegut.

8. Identificar i valorar les normes i convencions socials dels països de la llengua objecte.

9. Prendre consciència de la pròpia capacitat com a mediador cultural i incorporar estratègies encaminades a desenvolupar aquest paper.

10. Establir un control conscient sobre els factors que condicionen el procés d'aprenentatge. Formular fites d'aprenentatge, aprofitar les possibilitats que ofereixen els recursos de què es disposa experimentant l'ús estratègic de nous procediments durant el procés d'aprenentatge i l'ús de la llengua.

11. Prendre consciència de la diversitat cultural com a font d'enriquiment de la pròpia competència intercultural. Identificar les motivacions, les actituds i els factors afectius personals i familiaritzar-se amb els referents culturals més coneguts dels països parlants de la llengua objecte.

12. Valorar el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixements. Ser conscient que el context de la comunicació (presencial o no presencial, sincrònic o asincrònic, visual o auditiu, oral, escrit o multimodal) i els nous gèneres textuais propiciats per les tecnologies digitals condicionen el discurs i en conseqüència saber adaptar el discurs i utilitzar estratègies específiques tant en el procés d'aprenentatge com en l'ús de la llengua.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre, independentment del canal, amb cert detall i sense gaire esforç, la intenció i el sentit general, les idees principals, la informació important, els aspectes i detalls rellevants i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, de textos orals i escrits de qualsevol tipus, precisos, detallats, conceptualment i lingüísticament rics i complexos, sobre temes concrets i abstractes, encara que no siguin de la seva especialitat, identificant-hi les diferències d'estil, registre i accent, sempre que en textos escrits en pugui rellegir les seccions difícils i sempre que els textos orals estiguin articulats a velocitat normal o ràpida, l'accent li sigui familiar o tingui temps per acostumar-s'hi i fins i tot en condicions acústiques poc favorables o quan la velocitat d'articulació sigui alta, sempre que en pugui confirmar alguns detalls, especialment si no està familiaritzat amb l'accent.

Producció.

Produir i coproduir, amb un alt grau de correcció, amb fluïdesa, espontaneïtat i gairebé sense esforç, i independentment del canal i del suport, una gamma àmplia de

textos orals i escrits extensos, clars, detallats, ben estructurats i ajustats als diferents àmbits d'actuació, conceptualment i estructuralment complexos, en diversos registres i estils, sobre temes complexos i diversos, amb diferents funcions, remarcant-ne les idees principals, ampliant amb una certa extensió i defensant els seus punts de vista amb idees complementàries, motius i exemples adequats, i acabant amb una conclusió apropiada, mostrant domini d'una gamma àmplia de recursos lingüístics. Produir i coproduir textos escrits que segueixen les convencions ortogràfiques, de puntuació i de presentació del text. Produir textos orals usant estratègies discursives i interactives i de compensació, de l'entonació i l'accent, mostrant un control de mecanismes complexos de cohesió i un domini d'un lèxic ampli i precís que permeti expressar matisos de significat que incloguin la ironia, l'humor, les al·lusions i la càrrega afectiva i que li permet adequar amb eficàcia el seu discurs a cada situació comunicativa, dirigits a un únic interlocutor, un col·lectiu reduït o una audiència àmplia.

Interacció.

Participar amb fluïdesa i espontaneïtat, i gairebé sense esforç, en converses i discussions, orals, escrites o multimodals, cara a cara o en línia. Comunicar-se amb claredat i precisió, de forma flexible i efectiva, amb finalitats socials i professionals, en diversitat de situacions, utilitzant un repertori ampli de lèxic i estructures i suplint amb facilitat les possibles mancances amb l'ús d'estratègies adequades.

Interactuar prenent i conservant la paraula, formulant idees i opinions amb precisió i relacionant hàbilment la pròpia contribució amb la dels altres interlocutors, adaptant l'idioma i el registre amb flexibilitat i eficàcia, abordant amb la mateixa eficàcia, aclarint i exemplificant, els problemes de comunicació i els problemes culturals que sorgeixen.

Mediació.

Actuar com a mediador/a amb eficàcia entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües, en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat en diferents àmbits, ajudant a mantenir una interacció positiva, interpretant diferents perspectives, gestionant ambigüitats, anticipant malentesos, usant estratègies de compensació i intervenint diplomàticament per redirigir la conversa.

Reformular de manera clara, fluida i correcta, en un llenguatge ben estructurat, les opinions implícites o explícites, i les idees significatives de textos orals i escrits llargs i complexos, tant si es refereixen als seus propis camps d'interès com si no, sempre que ocasionalment pugui consultar conceptes tècnics particulars amb la finalitat de superar barreres lingüístiques, culturals, semàntiques o tècniques.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en

el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació, esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.

- Consciència de la importància de la utilització de les noves tecnologies com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies

o a partir d'exemples contextualitzats.

- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit i entre els diferents registres.

2.2.2. Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i el control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com a element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques comunicatives d'aprenentatge.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant, i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

Actes de parla que inclouen, a més a més de la mateixa emissió d'un enunciat amb sentit, la intenció de l'agent que el produeix i l'efecte en l'interlocutor, així com el context social i cultural en què s'insereixen, tant a través d'actes de parla directes com indirectes, en una àmplia varietat de registres:

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; consolar; tranquil·litzar; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; desestimar; classificar; atribuir, comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estats físics i anímics: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, orgull, admiració, ressentiment, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim, ansietat, diversió, avorriment, penediment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i

hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.
- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; dispensar o eximir algú de fer alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Noció.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals variats i complexos conceptualment i lingüísticament per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: participants i les seves relacions; l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, habilitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, autorització, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa, creença i altres actes de parla).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuals que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements fonètico-fonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

Procediments lèxics (ampliació i consolidació):

- Repeticions: ampliació de recursos i consolidació.
- Sinònims (*avoir du travail, du boulot, du taf, du pain sur la planche; pleurnicher, avoir les larmes aux yeux, pleurer, pleurer à chaude larmes, bramer*).
- Antònims: ampliació (*moche / canon; prochinois / antichinois*).
- hipònims i hiperònims (*Il avait plusieurs armes, mais celui auquel il tenait le plus était le revolver de son grand-père; Il y avait plein d'objets sur l'étagère, tous ces bibelots étaient remplis de poussière*).
- Metàfores (*être dans la fleur de l'âge; Il est tellement bête qu'il s'est encore fait plomer*).
- Metonímies (*Il fait frais, n'oublie pas ta petite laine; C'est une sacrée fourchette, il adore manger!*).
- Proformes lèxiques (*Comment il s'appelle déjà? Il y a trucmuche qui t'a appelé; C'est quoi ce bidule? Un crayon, tu ne vois pas!; C'est qui qui l'a fait? C'est bibi, comme d'hab*).
- Referències semàntiques basades en el coneixement del món (*C'est un vrai Tartuffe; Tu crois encore au Père Noël?; Ne compte pas sur lui pour te prêter de l'argent, il est pire qu'Harpagon*).

Procediments sintàctics:

- Anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Le Président de la République a une maîtresse, le scoop a fait la une des journaux; celui-ci / celle-ci; ce dernier / cette dernière; cela dit; ce qui / ce que*).

- Catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs): Si tu leur parles, dis à tes voisins qu'ils ont oublié de fermer les volets.
- Dixi textual (fórmules fixes d'identificació: *en amont, en aval, ci-dessus, ci-dessous*).
- El·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *Sophie mange des pommes, Pierre, des poires; Les résultats ont été meilleurs que prévu*).

3.2.2.4 Relations sémantiques entre les parts del text. Els marcadors discursius i els connectors (ampliació i consolidació):

- Organització global del text: marcadors. Per iniciar (*de prime abord, d'emblée, au sujet de, avant toute chose*); per ordenar (*pour ce qui est de, en ce qui concerne, concernant, quant à, par ailleurs, enfin, d'un côté ... de l'autre, d'une part ... d'autre part, soit ... soit, aussi bien ... que, tant ... que, de plus, par ailleurs, de même, également, du reste, de surcroît, en outre, de plus*); per concloure o resumir (*tout compte fait, en fin de compte, en résumé, bref, en bref, en un mot, en définitive, en somme, en conclusion, donc, somme toute, tout bien considéré, de cela il s'ensuit, il découle que*); per acabar (*pour terminer, pour finir; Je terminerai par...*); i diferència entre *finalement et enfin* i *entre dernièrement i en dernier lieu*.
- Posicionament de l'emissor (*personnellement, d'après moi, selon moi, je sais que, je suis persuadé que, à mon sens, en ce qui me concerne, quant à moi, j'en suis sûr(e) et certain(e), à mon avis, si je peux me permettre*).
- Tractament de la informació: reformulació, paràfrasi i aclariments (*en d'autres mots; autrement dit; en d'autres termes; Tu vois ce que je veux dire?; Tu me suis?; J'ai perdu le fil; Là, je ne te suis plus*); exemplificació (*en guise / à titre d'exemple, notamment, ainsi, à l'instar de*); introducció de temes / subtemes (*pour ce qui est de, à cet égard, pour ce qui concerne*); èmfasi (*à plus forte raison, d'autant plus que*); enumeració, seqüenciació temporal (*de prime abord, déjà*); al·lusions, referències, cites i evocacions (*eu égard à*); reforç, precisió / matisació (*à savoir, qui plus est, au besoin, à cet égard, à ce propos*); contrast (*quoi qu'il en soit, d'autre part, alors que, tandis que*); digressió (*soit dit en passant, au fait*); recuperació del tema (*on reprend, où en est-on, pour en revenir à, revenons à nos moutons*).
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*de surcroît, du reste*); contrastius (*il n'en reste pas moins que, pour autant*); causatius (*sous prétexte que, du fait que, faute de, d'autant plus / moins, soit que... soit que...*); consecutius (*tant et si bien que, d'où, aussi + inversió del subjecte*); condicionals (*pourvu que, à supposer que, en admettant que, pour peu que, selon que*); finals (*de crainte de, histoire de*); temporals (*désormais, dorénavant, aussitôt que / sitôt que*) i consolidació (*dès, dès que, depuis, depuis que*).

Recursos específics del discurs oral:

- Cessió del torn de paraula (*Concernant ce que vous venez de dire; Par rapport à ce que vous venez de dire; Je voudrais en placer une; Je voudrais rebondir sur ce qu'on vient de dire; Je voudrais nuancer votre propos*).
- Sol·licitar a l'interlocutor que comenci (*Je vous en prie; Vas-y*).
- Indicar que se segueix el relat amb interès (*Vas-y; Je t'écoute; C'est clair!*); amb incredulitat / ironia (*Sans blague!; Tu m'étonnes!; Ah, j'y crois?; Sérieux?; Tu déconnes?; Puisque tu le dis*); amb indiferència o resignació (*Dommage!; Eh bien, tant*).

pis!; Que veux-tu!); admiració ((La) classe!; Respect!; Top!; Trop bien!; Cool!).

- Paper de la persona interlocutora. Petició i demostració de comprensió, petició d'aclariments (*Tu me suis?; Tu piges?; Tu captes?; Absolument; Bien entendu; Effectivement; Tout à fait; Oui*).
- Recursos dilatoris: ús de mots falca (*Tiens, dis, bon ben, quand même, enfin bref, dis donc*).
- Mostrar desacord (*Je t'en pose moi des questions!?!; Occupe-toi de tes oignons!*).
- Tancament (*C'est comme ça; Point barre*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de la cultura o cultures de la comunitat o comunitats en què es parla l'idioma objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'aquest idioma.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i entendre el món, i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres, fent possible la modulació del discurs d'acord amb les pròpies necessitats i les del context. En aquest nivell caldrà assegurar que l'alumnat ja té assolida una consciència intercultural que li permet ser conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es troba en els seus intercanvis interculturals, i alhora ampliar i aprofundir aquesta consciència en els nous àmbits temàtics que es tracten en aquest nivell.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura o cultures de la llengua que s'estudia.

Relacions interpersonals:

- Relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre persones.
- Relacions a la feina.
- Relacions entre diferents comunitats.

Estructura de la societat:

- Estructura familiar.
- El món del treball.
- Lleis i normes.
- Grups socials, partits polítics, associacions, etc.
- Administració i institucions públiques i privades.
- Mitjans d'informació i comunicació.

Condicions de vida:

- El nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- L'habitatge.
- Les prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, medi ambient, sostenibilitat, etc.).
- Trets socioeconòmics.

- Tecnologies de la informació i la comunicació.

Valors, creences i actituds:

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat.
- Creences religioses.
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Altres cultures i grups socials.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal:

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.
- Ús del temps i durada dels senyals no verbals.

Convencions socials i rituals:

- Actes i comportaments de caràcter social.
- Normes de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies, celebracions, festivitats, etc.

Marcadors lingüístics de relacions socials:

- Modismes, argot i llenguatges especialitzats.
- Expressions de saviesa popular: proverbis i dites.
- Dialectes i accents regionals.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos que tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents

formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre familiar, informal, neutre, semiformal i formal.
- En una àmplia varietat lingüística i amb una estructura complexa i no necessàriament ordenada.
- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions: narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció, interpretació, comentari, demostració, etc.
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe en suport paper (contes, premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora i a la funció i tipologia del text.

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees preconcebudes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre els significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).
- Utilització d'estratègies de comprensió global, selectiva, interpretativa.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació i d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre familiar, informal, neutre, semiformal i formal.
- En una àmplia varietat lingüística i amb una estructura complexa i no necessàriament ordenada.
- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions: narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció, interpretació, comentari, demostració, etc.
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe en suport paper (contes, premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text al destinatari (funció i tipologia del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs., etc.), considerant l'efecte que pot produir en el destinatari mateix.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple, modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió, utilitzar mots per guanyar temps., etc.), paralingüístics o paratextuals (per exemple, demanar ajuda; assenyalar objectes, usar díctics o realitzar accions que aclareixin el significat); usar llenguatge corporal culturalment pertinent (per exemple, gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica, sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals) sense interrompre del tot el discurs.
- Composició i articulació del discurs integrant elements verbals i no verbals.
- Utilització dels recursos i de les estratègies de què es disposa per reajustar la tasca a l'alça.

- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Utilització de fragments de discurs coneguts per l'usuari i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Utilització d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació de l'audiència, a través de la seva reacció oral, gestual o d'expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic.
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de

creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, explicar la rellevància d'una informació trobada en un text complex.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació continguda en infografies i diagrames complexos.
- Resum de textos complexos com un fragment d'una novel·la, un article polític o un editorial d'un diari.
- Traducció oral fluida de textos complexos i traducció escrita de textos analítics i argumentatius abstractes.
- Presa detallada de notes per poder ser usades per algú altre.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple interpretar una producció artística (quadre, escultura, novel·la, etc.).
- Anàlisi, crítica i valoració d'una àmplia varietat de textos.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup intervenint de forma diplomàtica, evitant que es monopolitzi la conversa i també comportaments disruptius.
- Foment del desenvolupament d'idees fent preguntes obertes per estimular un raonament lògic.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords gestionant l'ambigüitat, oferint suport i prevenint o anticipant malentesos.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.

- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre els dos textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lèxico-semàntics.

3.5.1.1 Ampliació de repertoris lèxics d'acord amb els objectius especificats per a aquest nivell en un ampli ventall de registres (formal, semiformal, informal, neutre, col·loquial: *habillé(e) / sappé(e); j'aimerais bien / ça me dit / ça me botte*); de varietats geogràfiques (*un sac en plastique / une poche; un pain au chocolat / une chocolatine; faire les magasins / magasiner; la voiture / le char; endive / chicon; mémoriser / motamoter*); històriques (*soixante-huitard, beur, collabo*); generacionals i / o socials (*aimer / kiffer; étrange / bizarre / relou; la Police / les flics / les keufs*); cultismes, neologismes i vulgarismes (*illico, un alibi, un aléa, le hic, grosso modo, adolescent, surfer, arobase*).

3.5.1.2 Famílies lèxiques (consolidació).

Relacions de sinonímia (*ridicule / dérisoire; traces / pépin; collègue / bahut*); antonímia (*aubaine / galère; majeur / mineur*); polisèmia (*Le plateau du déjeuner est prêt / Le plateau du Vercors est très apprécié des amateurs de ski*); homonímia homòfona (*mais, mai, mets (verb), mets (nom), mes, maie*) i homògrafs (*louer un appartement, louer un travail; des fruits frais, l'appartement a beaucoup de frais*), hiperonímia i hiponímia (*Poissons: lotte, sole, cabillaud, morue, colin; Pardessus: manteau, duffle-coat, blouson, veste, gilet, doudoune, caban*) en diferents camps semàntics i famílies lèxiques.

3.5.1.3 Formació de paraules: principals mecanismes.

Derivació: prefixació i sufixació:

- Prefixos de noms: *a-, en-, de-, in-*; prefixos de verbs: *a-, ad-, co-, re-, in-*; prefixos d'adjectius: *mé-, dis-, outre-*; prefixos grecs i llatins (derivació culta): *circum-, ultra-, hémi-, méga-, hypo-*; prefixos per marcar la intensitat: *archi-, extra-, hyper-, infra-, sous-, super-*; prefixos per marcar l'oposició: *anti-, contre-, dis-*.
- A partir de sigles, acrònims i sintagmes lexicalitzats (*smicard, rmiste, je-m'en-*

foutisme).

- Sufixos valoratiu: -asse/ace (*blondasse*), -ard (*connard*), -iche (*boniche*), -aillon (*écrivillon*), -on (*laideron*), -âtre (*jaunâtre*), -aud (*lourdaud*), -in/e (*rouquin*), -ingue (*lourdingue*); sufix zero (*marcher / marche*; *galopar / galop*); sufixos per a la formació de noms a partir d'un adjectiu: -eur (*blancheur*), -ité/té/eté (*beauté, célébrité*), -ance/ence (*vaillance, prudence*), -at (*anonymat*), -erie (*fourberie*), -esse (*gentillesse*), -ie (*courtoisie*), -ise (*franchise*), -isme (*capitalisme*), -iste (*communiste*), -ude (*similitude*).

Composició:

- Paraules de composició popular: noms: verb + nom (*un pique-assiette, un abat-jour*); nom + nom amb juxtaposició (*une porte-fenêtre*); nom + nom per subordinació (*un micro-trottoir*); preposició + nom (*un à-côté*); grup verbal (*un touche-à-tout, couche-tard*); frase (*un m'as-tu-vu, le qu'en-dira-t-on*); nom + adjectiu o adjectiu + nom (*un grand magasin, une mauvaise herbe, une grande surface, un poids lourd*); nom + preposició + nom o infinitiu (*une pomme de terre, un mode d'emploi, une chambre à coucher*); adjectius: adjectiu + adjectiu (*aigre-doux, sourd-muet*); adjectiu + nom (*bleu ciel*); preposició + nom (*sans-gêne, à cran*); adverbe + partícipe (*nouveau-né, clairvoyant*); verbs: verb + nom (*avoir lieu, prendre froid*); verb + determinant + nom (*prendre la mouche, tirer au clair*); verb + adjectiu emprat com a adverbí o verb (*voir rouge, tenir bon, bien / mal tomber*).

- Paraules de composició culta: d'origen llatí (*calorifique, adduction, viaduc*); d'origen grec (*allopathie, archéologie, hydrater, polyvalent*).

3.5.1.4 Abreviacions i sigles freqüents:

- Troncació a principi de paraula ((*ca*) *pitaine*, (*An*) *toine*, (*amé*) *ricain*); a final de paraula: alu (minium), la socio (logie), sciences po (litiques), impec (cable), extra (ordinaire); a final de paraula amb efecte de repetició de síl·laba (*dodo, joujou, Jojo*); per a l'argot, registre coloquial i d'especialitat (*crade, clodo, un imper, une perf, le carbu, un accu*).

- Sigles (*CHU, RATP, BCBG, RAS, B.A. BA, l'ENA, le BO, l'IVG*).

3.5.1.5 Interjeccions i onomatopeies:

- Interjeccions expressives: sorpresa (*Ça alors!; La vache!; Sidérant!*); decepció (*flûte!, merde*); fàstic (*beurk*); menyspreu (*pff*); conatives (*Ça suffit; Un peu de retenue; La ferme, ouste!*); excusa (*oups!*); fàtica (*Coucou!; Dis donc!; Qui va là!*); metalingüístiques (*euh, ben, quoi!, bof*).

- Onomatopeies que expressen sorolls, sentiments, expressions familiars, crits d'animals (*slurp, glouglou, atchoum, frou frou, hi hi, aïe, ouille, et tac!, cocorico, ouaf, coin-coin*).

3.5.1.6 Verbs que descriuen accions de parla (*tarauter, ressasser, baragouiner, rabâcher, baratiner, parler sur un ton péremptoire*).

3.5.1.7 Mots transparents o pròxims (*compromis, extra, savoir-vivre, être constipé(e), compétence, concurrencer, débile, balancer, flipper, humour / humeur, vieille / veille*).

3.5.1.8 Mots manllevats i mots d'origen estranger (*un has-been, c'est du has-been, un briefing, un debriefing, un scoop, un racket, du bluff, un open-bar, un toubib, le bled, le mektoub, une razzia, basta, ersatz, un buzz*).

3.5.1.9 Frases fetes, dites, refranys i expressions idiomàtiques d'ús freqüent:

Frases fetes, dites, refranys, proverbis (*l'hôpital qui se moque de la charité; Aime-toi le ciel t'aimera; En avril ne te découvre pas d'un fil*); símls o expressions comparatives (*avoir un caractère de cochon, reprendre du poil de la bête, sage comme une image*); expressions imagées (*caresser dans le sens du poil; Il pleut des cordes; être malade comme un chien; faire un travail de cochon*); algunes cites molt conegudes de la literatura, del cinema, de personatges coneguts, històriques (*Va, je ne te hais point; Famille, je vous hais; L'enfer c'est les autres; Français, je vous ai compris*).

3.5.2 Morfosintàctics.

3.5.2.2 El substantiu.

Morfologia i casos especials de gènere, nombre i concordança dels substantius:

- Substantius que canvien de significat en funció del gènere (*un moule / une moule, un livre / une livre, un somme / une somme, le total / la totale*).
- Substantius amb un ús particular segons el gènere (*une hymne / un hymne, l'oeuvre complet / de belles oeuvres, une période difficile / il souffre d'un cancer à son dernier période*).
- Substantius amb dos plurals (*yeux et œils; travail: travaux et travaux* (les oeils et les travaux s'utilitzen en un sentit tècnic)).
- Substantius amb dos gèneres en funció del nombre (*un amour fou / des amours folles*).
- Substantius que són noms propis (*des boules Quies*).
- Substantius dels noms propis (*les Turcs, les Durand*).
- Plural dels substantius composts (*des sèche-linge, des arcs-en-ciel, des timbres-poste*).
- Plural dels noms col·lectius (*La plupart sont partis* però *La plupart du travail a été effectuée; Une infinité de personnes est venue / sont venues*).
- Substantius que s'utilitzen solament en plural (*les alentours, les frais*) i en singular (*la haine*).
- Substantius formats per formes verbals o locucions (*des va et viens*).
- Substantivació a partir d'un verb i polisèmia (*passer / passage / passation, finir / fin / finition / finissage, essayer / essai / essayage, régler / règle / réglage / règlement*).

3.5.2.3 Els determinants.

3.5.2.3.1 Articles (ús i omissió).

- Davant un adjectiu plural (*Je viens avec des amis italiens; Ce sont de grands amis*).
- Frase negativa i excepcions (*Je n'ai pas d'argent; Je ne gagne pas de l'argent pour le gaspiller*). Cas del verb *être* (*Ce sont des vacances; Ce ne sont pas des vacances*). Cas dels noms compostos (*Il a publié des petites annonces*).

- Diferència entre valor particular i valor general (*Je connais le directeur de l'école / un directeur d'école*).
- Ús amb els adverbis de quantitat o locucions adverbials (*J'ai envoyé des cartes postales / J'ai envoyé un tas de cartes postales; Pour beaucoup de personnes, la situation est grave / Pour beaucoup des personnes concernées la situation est grave*).
- Precisió i caracterisació (*avoir faim, avoir une faim de loup; avec plaisir, avec un plaisir immense*).
- Omissió amb proverbis o comparació (*blanc comme neige*).
- Omissió en algunes enumeracions (*Il est arrivé avec femme, enfants, chien*).
- Expressions com: avoir peur, donner congé, rendre justice.

3.5.2.3.2 Alguns usos particulars dels possessius.

L'ús afectiu (*J'ai fait mon ménage; J'ai mon mercredi de libre; Il gagne bien sa vie*); precisió (*Elle a coupé ses longs cheveux*).

3.5.2.3.3 Demostratius. Utilització del demostratiu per a dirigir-se a algú en tercera persona (*Si ces messieurs veulent bien s'asseoir*).

3.5.2.4 Els pronoms.

3.5.2.4.1 Alguns usos particulars de pronoms personals.

- Valor imprecís dels pronoms *en* i *y* en certes expressions (*s'en aller, en vouloir à quelqu'un, s'y prendre mal, n'en faire qu'à sa tête s'y connaître en, s'y retrouver*).
- Pronoms personals explicatius (*goûtez-moi ça, si tu le peux*).
- Pronom personal reflexiu *soi* (*nuire à soi-même, l'amour de soi, des soi-disant professeurs*).

3.5.2.4.2 Els pronoms relatius.

- Cas de *lequel* en lloc de *qui* en el registre formal, literari, administratiu, jurídic (*On a entendu trois témoins, lesquels ont tous fait la même déclaration*).
- Usos amb *c'est* (*C'est la classe où...; C'est dans la classe que...*); usos amb el pronom *ce* (*Ce à quoi je pense; Ce contre quoi je lutte*); alguns usos particulars (*Je fais ce qui me plaît; Je fais ce qu'il me plaît de faire*).
- Relatius sense antecedent (*Qui vivra verra; Il ne sait plus que répondre*).

3.5.2.4.3 Els pronoms demostratius *ça* i *ce* i la distinció *c'est* / *il est*.

- Diferència entre el pronom demostratiu neutre *ça* i el pronom subjecte *il* (*Ça m'énerve / Il m'énerve; Ça suffit! / Il suffit d'attendre!*).
- Diferència entre *ça* i *c'est* en expressions fixades (*Ça y est; Ça roule; C'est ça*).
- Ús de *ça* + verb i de *c'est* + adjectiu per reprendre una frase i afegir un comentari (*Elle ne donne pas de nouvelles. Ça inquiète ses parents; Elle ne donne pas de nouvelles. C'est inquiétant*).
- Diferència de registre entre *ça* (oral) i *cela* (escrit).
- Canvi de posició a l'oral de *ça* i *c'est* com a tècnica de posada en relleu (*Répéter les mêmes choses énerve / Répéter les mêmes choses, c'est énervant / C'est énervant de répéter les mêmes choses; Étudier, ça fatigue / Ça fatigue d'étudier*).

- Diferència entre *il est* + adjectiu i *c'est* + adjectif (*Il est fatigant d'étudier* (s'anuncia el que segueix) i *Étudier, c'est fatigant* (es reprèn el que precedeix); distinció general i particular (*Les enfants, c'est mignon; Mes enfants, ils sont mignons*).
- El pronom impersonal *il* davant de *manque, reste i suffit de* i diferència entre *il paraît que* i *on dirait que*.

3.5.2.4.4 Consolidació dels pronoms indefinits:

- Pronoms indefinits d'identitat: *quelqu'un* (*Quelqu'un a téléphoné*); *certain* (*Certains aiment le café sans sucre*); *chacun* (*Chacun apportera ce qu'il voudra*); *les mêmes* (*Ce sont toujours les mêmes qui gagnent*); *autre* (*d'autres / des autres: J'en veux une autre / J'en veux d'autres / C'est le problème des autres*); *quelque chose* (*Je vais manger quelque chose*); *quelque part* (*J'ai perdu mes clés quelque part*); *quelque ... de* + qualificació (*Tu as lu quelque chose de bien dernièrement?*); *quelqu'un de* + qualificació (*Pierre est quelqu'un d'honnête*); *qui* (*Ils embauchent n'importe qui*); *n'importe quoi* (*Elle lit n'importe quoi*); *n'importe où* (*Elle peut dormir n'importe où*); *n'importe quand* (*Elle téléphone n'importe quand*); *n'importe comment* (*Il a terminé le travail n'importe comment*).
- Ús de *où que, qui que, quoi que* i *quel que* (*Quoi que tu fasses, je te suivrai; Nous partons quel que soit le temps qu'il fasse*).
- Ús de *quelconque* (*Choisis une pièce quelconque dans la pile; Ils ont annulé le rendez-vous pour une raison quelconque* (manca de precisió); *C'est un roman quelconque, sans grand intérêt littéraire* (sentit de "banal").
- Ús de *quiconque* en el llenguatge administratiu (*Quiconque peut voter sous certaines conditions*). Ampliació amb l'ús de *quiconque* com a pronom relatiu subjecte en el llenguatge administratiu (*Quiconque le désire peut s'y inscrire*).
- Ampliació amb els usos particulars d'*autrui* (*Ne fais pas à autrui ce que tu ne voudrais pas qu'on te fit*); *aucun* (*Aucun n'est venu*) i *nul* (*Nul ne viendra ce soir*).

3.5.2.5 L'adjectiu.

3.5.2.5.1 Casos especials de concordança:

- Adjectius compostos (*une demi-douzaine, deux heures et demie, les yeux mi-clos*).
- Invariabilitat d'alguns adjectius (*feu, chic, snob*).

3.5.2.5.2 Canvi de significat segons la posició (*grand, brave, sale, propre, chic: une sale affaire / un homme sale; un curieux garçon / un garçon curieux, pauvre, vieille, vieux*).

3.5.2.5.3 Posició de dos o més adjectius qualificatius i dels adjectius acompanyats d'adverbis (*une petite et belle table carrée; C'est beaucoup trop grand*).

3.5.2.5.4 Adjectius amb funció adverbial (*Cette maison coûte cher; La maîtresse était fin prête à recevoir ses élèves; Les employés sont fort attentionnés envers le stagiaire*).

- Ús col·loquial de l'adjectiu com a adverbi (*Après les cours, Marie se rend direct chez elle (directement); Quand je fais un régime je perds facile 5 kilos en deux semaines (facilement); Pierre aime tous ses enfants pareil (pareillement)*).
- L'adjectiu com a adjectiu i / o adverbi (*La pluie tombait serré (ou serrée)*).

3.5.2.6 El verb.

3.5.2.6.1 Participi passat: casos particulars de concordança.

- Els participis dels verbs reflexius i recíprocs (*Ils sont vus; Ils se sont écrit*).
- Participis passats seguits d'infinitiu: *faire* (*Les étagères que j'ai fait faire*), *se faire* (*Ils se sont fait cambrioler*) i *voulu, pensé, cru, fallu, pu* (*On fait tous les exercices qu'on a pu [faire]*).
- Les formes impersonals (*Tu as vu les embouteillages qu'il y a eu hier?*).
- Casos dels verbs de percepció (*voir, sentir, entendre, etc.*) i el verb *laisser* (*La chanteuse que j'ai entendue chanter / La chanson que j'ai entendu chanter; Elle s'est laissée tomber sur la chaise / Elle s'est laissé accuser*).
- Concordança de *soussigné, ci-joint, ci-inclus* segons la posició (*Ci-joint les factures demandées / Voir les documents ci-joints*).

3.5.2.6.2 Forma negativa:

Verbs que es poden fer servir sense pas a la forma negativa en registre formal (*savoir, pouvoir, oser, cesser: Elle n'ose me dire la vérité*).

3.5.2.6.3 Temps i aspecte:

- Usos i valors de tots els temps i modes (consolidació).
- Consolidació del *passé simple*.
- Els passats relatius: *plus-que-parfait, passé surcomposé i passé antérieur*.
- Gerundi: Oposicions formals i funcionals del gerundi i del participi present (*Je l'ai vu traversant la rue / Je l'ai vu en traversant la rue*) i aspecte duratiu del gerundi (*La crise va en augmentant*); *tout en* + gerundi (*Je fais le ménage tout en écoutant de la musique*).
- Distinció participi present i adjectiu verbal (*adhérant / adhérent*).
- Ús i valor de *être à* + infinitiu (*J'étais là à attendre quand l'ai vu*).

3.5.2.6.4 Veu activa i passiva: altres formes d'expressar la veu passiva (*J'ai fait examiner mon chien; Elle ne se laisse pas insulter; Il s'est fait vacciner; L'église s'aperçoit de loin*).

3.5.2.7 Les preposicions:

- Preposicions de règim (*s'intéresser à, chercher à, songer à, refuser de \ se refuser à, être amené à, être poussé à, etc.*).
- Casos particulars de preposicions: *dans / en* (*Il vit en banlieue, dans une banlieue calme*); *par / pour* (*Il fait cela par amour; Il agit de la sorte pour l'amour de sa mère*); *depuis / puis* (*depuis sa fenêtre; J'étudie depuis trois ans; Ils ont d'abord crié, puis sont partis*); *entre / parmi* (*Il y a un problème entre les deux enfants; Entre toi et moi, je crois qu'elle a raison; Parmi les personnes de la salle, il y a trois étrangers; C'est un exemple parmi d'autres*); *vers / envers / à l'égard de* (*Je reviens vers toi; avoir une dette envers quelqu'un; avoir du respect à l'égard de quelqu'un*); *vers / environ* (*Il arrive vers huit heures; Il est environ huit heures*).
- La repetició de les preposicions *à, de* en el cas d'una enumeració (*Il écrit à Sophie, à*

Pierre et aux enfants; Elle est allée en Allemagne et en France).

- Locucions preposicionals (*quitte à, aux dépens de, faute de, auprès de, au péril de, hors de, quant à, par delà*).

3.5.2.8. Els adverbis.

3.5.2.8.1 Usos particulars d'alguns adverbis (*bien, tout, quelque, etc.: Il est bien plus aimable qu'elle; Les arbustes sont tout petits; Ils ont reçu quelque quarante personnes à dîner*).

3.5.2.8.2 Locucions adverbials: preposició + nom (*à mi-chemin, en revanche, à plat ventre, sans cesse, à l'insu de*); preposició + adjectiu (*au dépourvu*); preposició + verb + complement (*d'arrache-pied, à tue-tête*).

3.5.2.8.3 Adverbis d'intensitat / quantitat: *si, aussi* + adjectius / participis-adjectius / adverbis (*un enfant si sage!*); *tant, autant* + noms o verbs (*Il a tant travaillé*).

3.5.2.8.4 Adverbis de negació: cas del *ne explétif* amb verbs que expressen temor (*Je crains qu'elle n'arrive en retard*); impediment (*J'évite qu'il ne me parle*); dubte o negació (*Je doute qu'il ne vienne*); locucions conjunctives (*avant qu'il ne fasse froid*).

3.5.2.8.5 L'adverbialització (*voir clair; L'avion vole haut*).

3.5.2.9. L'oració.

3.5.2.9.1 L'oració simple.

- Inversió subjecte / verb amb els adverbis *aussi, ainsi, peut-être, sans doute* (*Aussi croit-il...; Ainsi en est-il...; Peut-être appellera-t-il; Sans doute est-il venu hier*).
- Oració sense verb (*La belle affaire!; Bonjour, la honte!*).
- Oració interrogativa: la interrogació directa i indirecta. Consolidació i ampliació dels conceptes treballats al nivell intermedi. La oració interrogativa sense subjecte (*Qu'est-ce que...; Qu'est-ce que c'est que...; À quoi bon?*).
- L'estil indirecte lliure (*Elle se fâcha; Non! Elle ne partirait pas de là, le lendemain !*).
- Oració exclamativa (*Ce que tu peux être pénible!*).
- Oració negativa: casos particulars de *ne ... guère* i *ne ... point* en registre formal (*Il ne parle guère; Il ne veut point t'écouter*).

3.5.2.9.2 L'oració composta.

- La coordinació i la juxtaposició (consolidació): repetició de la preposició, del pronom relatiu, de la conjunció que o de l'article després de les conjuncions de coordinació *mais, ou, et, donc, or, ni, car* (*Je pense qu'il faut lui parler, que c'est nécessaire, mais qu'on doit faire attention à ce qu'on dit*).
- La subordinació (consolidació): subordinades substantives (subjecte, complement d'adjectiu, infinitives, interrogatives o exclamatives); subordinades circumstancials seguides d'indicatiu i de subjuntiu (temporals, consecutives, causals, comparatives, de participi, etc.).

3.5.3 Fonètico-fonològics.

3.5.3.1 Accent, ritme i entonació / patrons tonals de l'oració (consolidació).

- Ritme i entonació adequats en qualsevol tipus d'oració complexa i en funció del registre.
- Accentuació emfàtica en la síl·laba que es vol ressaltar o en totes les síl·labes d'una paraula (*J'en ai marre!*; *C'est ha-llu-ci-nant!*; *Je – vous –dis- qu'il – n'y- a personne*); allargar síl·labes (*pourquoi?* [*purkwa ::*]; forçar l'accentuació (*Mais NON !*; *On dit pas [diz], [disssssssssss]* !).
- Introducció i ampliació als diferents accents francòfons.

3.5.3.2 Processos fonològics.

- Sons i fonemes vocàlics i semivocàlics: pronunciació dels fonemes vocàlics i semivocàlics amb atenció especial a aquells que presenten més dificultat.
- Sons i fonemes consonàntics: pronunciació dels fonemes consonàntics amb atenció especial a aquells que presenten més dificultat. Agrupació de fonemes consonàntics per la supressió de [ə]: tu m(e) manques.
- Domini de les 5 consonants de *liaison* [z,t,n,r,p] (*les États-Unis*; *un faux-ami*; *allez-y*; *tout éveillé*; *un grand espoir*; *en attendant*; *un premier emploi*; *trop ému*) i enllaços obligatoris i prohibits. Enllaços en funció del registre (*pas encore* / *pa(s) encore*).
- Elisió: pronunciació col·loquial (*J'sais pas*; *Y'en a pas*). Absència d'elisió davant del fonema /h/ aspirat i de paraules d'origen estranger (*Je le hais*; *la honte*; *le yacht*).
- Paraules d'ús freqüent amb pronunciació anòmala (-ai: *aimant* / *faisant*; -ch: *orchestre* / *arche*; -em: *temps* / *tempo*; *poêle*, *saoul*, etc.).
- Pronunciació de mots forans que conserven la seva pronunciació original, adaptats al sistema francès (*club*, *pub*).
- Característiques fonètiques més representatives dels diferents nivells de llengua. Atenció especial a les característiques fonètiques del registre familiar: [ʔ pa].
- Le "i" *euphonique* en el registre formal (*On choisit qui l'on veut*).

3.5.4 Ortotipogràfics.

3.5.4.1 Els signes de puntuació.

- La puntuació en les cartes i altres textos de caràcter formal, en textos literaris, en textos acadèmics: orals (discursos, presentacions) i escrits (tipologia textual).
- La puntuació en el discurs directe, indirecte i indirecte lliure (*Comprends-moi, dit Pierre, je ne peux vraiment pas venir*; *Il est peu probable, vous savez, qu'il vienne*).

3.5.4.2 Ortografia.

Revisió en general i sistemàtica de les principals dificultats de l'ortografia de la llengua francesa.

- Domini de les grafies dels sons vocàlics, semivocàlics i consonàntics.
- Domini de l'ortografia dels mots gramaticals, lexicals i formes verbals.
- Ortografia de mots forans (adaptats al sistema francès o no i coexistència d'ortografia original i adaptada: (*mail* / *mél*)).
- Ortografia de les onomatopeies (*bof*, *ouïe*).

- Grafia de les paraules homòfones: distinció de paraules gramaticals (*c'est / ces / ses; d'en / dans; l'a / la / là / l'as; mes / m'est / m'es / met / mets / mais; qu'en / quand / quant; quelques fois / quelquefois*).
- Ortografia de paraules compostes: amb *trait d'union* i *soudures* (*contre-révolution, contretemps, surestimer, sous-estimer*).
- Plurals singulars (*aucuns frais*).
- Abreviatures (*vs, a+, id, tt, etc.*); sigles (SVP, RSA; OGM ; RTT; CDD) i acrònims que esdeven noms comuns (*radar, cedex*).
- Usos d'emoticones, de signes de puntuació sense regla amb escrits informals: mail, xat, fòrum (*C'est fabuleux !!!!!!!!!!! ; :-)*).

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita.

Produeix textos escrits extensos i complexos, clars i ben estructurats sobre una sèrie àmplia de temes incloent-hi els professionals o acadèmics, adaptant-se a cada context específic, en una gamma àmplia de registres i estils, amb la flexibilitat deguda segons les circumstàncies i amb eficàcia. No li cal restringir el que vol dir.

2. Expressió oral.

Produeix textos orals monològics i dialògics, fluidos i ben estructurats, sobre una sèrie àmplia de temes, amb flexibilitat i eficàcia, amb espontaneïtat i gairebé sense esforç; adaptant el que diu i els mitjans per expressar-ho a la situació i al receptor, i adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies i incloent, si escau, els usos emocional, al·lusi i humorístic. Només un tema conceptualment difícil pot obstaculitzar un discurs natural.

3. Comprensió escrita.

Comprèn amb tot detall i certa rapidesa textos escrits llargs i complexos i hi localitza detalls rellevants, encara que els temes no tinguin relació amb el seu camp d'especialització, sempre que pugui tornar a llegir les parts difícils. Localitza informació o segueix el fil de l'argumentació en un text d'estructura discursiva complexa o que no està estructurat perfectament.

4. Comprensió oral.

Comprèn sense grans dificultats intervencions d'una certa durada sobre temes abstractes o complexos, encara que no siguin de la seva especialitat, tot i que pot ser que hagi de confirmar algun detall, sobretot si l'accent no li és familiar. Comprèn qualsevol parlant o interlocutor, encara que pot ser que hagi de confirmar alguns detalls quan l'accent li és desconegut.

5. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat i precisió els punts destacats i més rellevants dels textos font, així com tots els detalls que considera importants en funció dels interessos i les necessitats dels destinataris, de la situació, del tema i del tipus de text, de les circumstàncies i de les convencions establertes en les cultures i comunitats de la llengua meta, sense haver de limitar el que vol dir. Produeix un text coherent i cohesionat a partir d'una diversitat de textos font. Fa citacions (per exemple, en un text acadèmic). Col·labora amb el grau de cortesia adequat, portant la conversa cap a una conclusió, mostrant sensibilitat per evitar

ofendre i subratllant inconsistències.

6. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis complexos cara a cara i en línia, amb flexibilitat i eficàcia, procurant que flueixi la comunicació, elaborant, o demanant a les parts que elaborin el que s'ha dit; ajudant a expressar amb claredat les postures i a desfer malentesos; tornant sobre els aspectes importants, resumint per organitzar la discussió, i orientant-la cap a la resolució del problema o del conflicte en qüestió; relacionant amb destresa la seva contribució amb la d'altres parlants; aconseguint aclariment dels aspectes ambigus.

7. Interacció en línia.

Interactua espontàniament i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de nombroses eines digitals i adapta la informació amb flexibilitat, canviant d'estil i registre d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Coordina projectes en línia i sap avaluar propostes, reformular idees i donar aclariments per tal de construir continguts i coneixements de forma col·laborativa.

8. Estratègies de comprensió.

Utilitza amb eficàcia les estratègies més adequades per comprendre el que pretén o se li requereix en cada cas, utilitzant amb habilitat les claus contextuais per tal d'inferir l'actitud i les intencions de l'autor, i treure'n les conclusions apropiades.

9. Estratègies de producció.

Utilitza amb desimboltura les estratègies més adequades per elaborar els diferents textos orals i escrits complexos que li demana el context específic i segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text, i domina les estratègies de compensació de manera que són imperceptibles les dificultats ocasionals que pugui tenir per expressar el que vol dir o escriure, sense que la fluïdesa es vegi afectada. Per exemple en la interacció i producció escrita, planifica el que és necessari dir i els mitjans per dir-ho considerant l'efecte que pot produir en el lector. En la interacció i producció oral, evita una dificultat quan hi topa i torna a formular el que vol dir sense interrompre totalment la fluïdesa del discurs, o corregeix els seus lapsus i canvia l'expressió, si dona lloc a malentesos.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement ampli i concret dels aspectes socioculturals i sociolingüístics, incloent-hi aspectes sociopolítics i històrics, propis de les cultures i les comunitats en què es parla l'idioma, i també les subtils i implicacions de llengua, i els integra amb facilitat a la seva competència intercultural.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica i utilitza, segons el context, el gènere i el tipus de text específics, la intenció i significat d'un repertori ampli d'exponents corresponents a les funcions comunicatives, en els registres familiar, informal, neutre, semiformal i formal. Reconeix certs usos (humorístic, al·lusiú, etc.) de l'idioma així com canvis de registre i estil. Reconeix matisos com la ironia o el sarcasme.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera clara i coherent, adaptant el registre i l'estil, o aplicant una varietat de mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo amb èxit a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió.

Mostra un control de les estructures organitzatives textuais i d'una àmplia gamma de mecanismes complexos de cohesió del text (connectors, marcadors discursius i conversacionals).

14. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza amb facilitat un ampli repertori lèxic en l'àmbit personal, públic, professional i educatiu, incloent-hi expressions idiomàtiques i col·loquials; reconeix connotacions i matisos subtils de significat, la qual cosa li permet mostrar un grau alt de precisió i superar amb desimboltura les seves deficiències, per exemple, mitjançant circumloquis, sense que es noti que cerca expressions o que utilitza estratègies d'evitació; i a vegades pot ser que encara necessiti consultar un diccionari o confirmar alguns detalls si l'accent no li és familiar.

15. Fluïdesa.

Es comunica amb fluïdesa, claredat i precisió, i rebut els arguments i les crítiques dels seus interlocutors de manera convincent i respectuosa, responent a preguntes i comentaris i contestant de manera espontània i adequada sense haver de limitar el que vol dir.

16. Riquesa i correcció gramatical.

Manté de manera consistent un grau alt de correcció gramatical; els errors són escassos, difícils de detectar i generalment els corregeix quan es produeixen. Utilitza una gamma àmplia d'estructures lingüístiques que li permeten expressar-se amb precisió, incloent-hi variacions de caràcter estilístic (per exemple, inversió o canvi de l'ordre de paraules).

17. Pronunciació.

Pronuncia i entona de manera clara i natural. Articula de forma propera a alguna/es de les varietats estàndard pròpies de la llengua meta i varia l'entonació i col·loca l'èmfasi de l'oració correctament per expressar matisos subtils de significat.

18. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza les convencions ortotipogràfiques pròpies de la llengua meta per produir textos escrits en què l'estructura, la distribució en paràgrafs i la puntuació són consistents i en què l'ortografia és correcta, llevat d'errors tipogràfics de caràcter esporàdic.

Nivell Avançat C1

Italià

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Avançat C1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma amb flexibilitat, precisió i sense esforç aparent, en tot tipus de situacions, en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics.

Per aconseguir aquests objectius, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts necessaris que li permetin actuar com a mediador entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir una àmplia gamma de textos orals i escrits extensos i complexos conceptualment i lingüísticament, que tractin de temes de caràcter general o especialitzat, encara que no hi estigui familiaritzat, en diverses varietats de la llengua, amb un repertori d'estructures variades, complexes, i també de lèxic ampli, que inclogui expressions especialitzades, idiomàtiques i col·loquials, i que permeti percebre i expressar matisos subtils de significat.

1.2 Objectius generals de nivell.

Adquirir l'habilitat o capacitat de:

1. Saber comprendre i produir una àmplia gamma de textos extensos i complexos en l'àmbit social, professional i educatiu.
2. Utilitzar la llengua amb flexibilitat i eficàcia adaptant-se amb precisió al context, a les intencions i als interlocutors.
3. Disposar d'un repertori de recursos lingüístics i no lingüístics prou ampli i ric per comunicar-se amb fluïdesa i naturalitat gairebé sense esforç.
4. Mantenir de manera consistent un alt grau de correcció amb errors escassos.
5. Comunicar-se de forma fluïda i espontània amb poques vacil·lacions fins i tot en situacions complicades o en circumstàncies adverses.
6. Poder interactuar amb flexibilitat i eficàcia amb finalitats socials i professionals,

incloent usos emocionals, al·lusius i humorístics, expressant opinions i aportant-hi matisos de significat bastant precisos. Poder reformular el discurs, si cal, introduint-hi les falques necessàries per guanyar temps mentre es pensa.

7. Reconèixer i utilitzar el registre adequat a cada tipus de situació, sobretot si implica captar o produir sentits implícits o càrregues connotatives, tot i haver de conformar detalls, sobretot si l'accent és desconegut.

8. Identificar i valorar les normes i convencions socials dels països de la llengua objecte.

9. Prendre consciència de la pròpia capacitat com a mediador cultural i incorporar estratègies encaminades a desenvolupar aquest paper.

10. Establir un control conscient sobre els factors que condicionen el procés d'aprenentatge. Formular fites d'aprenentatge, aprofitar les possibilitats que ofereixen els recursos de què es disposa experimentant l'ús estratègic de nous procediments durant el procés d'aprenentatge i l'ús de la llengua.

11. Prendre consciència de la diversitat cultural com a font d'enriquiment de la pròpia competència intercultural. Identificar les motivacions, les actituds i els factors afectius personals i familiaritzar-se amb els referents culturals més coneguts dels països parlants de la llengua objecte.

12. Valorar el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixements. Ser conscient que el context de la comunicació (presencial o no presencial, sincrònic o asincrònic, visual o auditiu, oral, escrit o multimodal) i els nous gèneres textuais propiciats per les tecnologies digitals condicionen el discurs i en conseqüència saber adaptar el discurs i utilitzar estratègies específiques tant en el procés d'aprenentatge com en l'ús de la llengua.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre, independentment del canal, amb cert detall i sense gaire esforç, la intenció i el sentit general, les idees principals, la informació important, els aspectes i detalls rellevants i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, de textos orals i escrits de qualsevol tipus, precisos, detallats, conceptualment i lingüísticament rics i complexos, sobre temes concrets i abstractes, encara que no siguin de la seva especialitat, identificant-hi les diferències d'estil, registre i accent, sempre que en textos escrits en pugui rellegir les seccions difícils i sempre que els textos orals estiguin articulats a velocitat normal o ràpida, l'accent li sigui familiar o tingui temps per acostumar-s'hi i fins i tot en condicions acústiques poc favorables o quan la velocitat d'articulació sigui alta, sempre que en pugui confirmar alguns detalls, especialment si no està familiaritzat amb l'accent.

Producció.

Produir i coproduir, amb un alt grau de correcció, amb fluïdesa, espontaneïtat i gairebé sense esforç, i independentment del canal i del suport, una gamma àmplia de

textos orals i escrits extensos, clars, detallats, ben estructurats i ajustats als diferents àmbits d'actuació, conceptualment i estructuralment complexos, en diversos registres i estils, sobre temes complexos i diversos, amb diferents funcions, remarcant-ne les idees principals, ampliant amb una certa extensió i defensant els seus punts de vista amb idees complementàries, motius i exemples adequats, i acabant amb una conclusió apropiada, mostrant domini d'una gamma àmplia de recursos lingüístics. Produir i coproduir textos escrits que segueixen les convencions ortogràfiques, de puntuació i de presentació del text. Produir textos orals usant estratègies discursives i interactives i de compensació, de l'entonació i l'accent, mostrant un control de mecanismes complexos de cohesió i un domini d'un lèxic ampli i precís que permeti expressar matisos de significat que incloguin la ironia, l'humor, les al·lusions i la càrrega afectiva i que li permet adequar amb eficàcia el seu discurs a cada situació comunicativa, dirigits a un únic interlocutor, un col·lectiu reduït o una audiència àmplia.

Interacció.

Participar amb fluïdesa i espontaneïtat, i gairebé sense esforç, en converses i discussions, orals, escrites o multimodals, cara a cara o en línia. Comunicar-se amb claredat i precisió, de forma flexible i efectiva, amb finalitats socials i professionals, en diversitat de situacions, utilitzant un repertori ampli de lèxic i estructures i suplint amb facilitat les possibles mancances amb l'ús d'estratègies adequades.

Interactuar prenent i conservant la paraula, formulant idees i opinions amb precisió i relacionant hàbilment la pròpia contribució amb la dels altres interlocutors, adaptant l'idioma i el registre amb flexibilitat i eficàcia, abordant amb la mateixa eficàcia, aclarint i exemplificant, els problemes de comunicació i els problemes culturals que sorgeixen.

Mediació.

Actuar com a mediador/a amb eficàcia entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües, en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat en diferents àmbits, ajudant a mantenir una interacció positiva, interpretant diferents perspectives, gestionant ambigüitats, anticipant malentesos, usant estratègies de compensació i intervenint diplomàticament per redirigir la conversa.

Reformular de manera clara, fluida i correcta, en un llenguatge ben estructurat, les opinions implícites o explícites, i les idees significatives de textos orals i escrits llargs i complexos, tant si es refereixen als seus propis camps d'interès com si no, sempre que ocasionalment pugui consultar conceptes tècnics particulars amb la finalitat de superar barreres lingüístiques, culturals, semàntiques o tècniques.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en

el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació, esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.

- Consciència de la importància de la utilització de les noves tecnologies com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona medidora, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies

o a partir d'exemples contextualitzats.

- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit i entre els diferents registres.

2.2.2. Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i el control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com a element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques comunicatives d'aprenentatge.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant, i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

Actes de parla que inclouen, a més a més de la mateixa emissió d'un enunciat amb sentit, la intenció de l'agent que el produeix i l'efecte en l'interlocutor, així com el context social i cultural en què s'insereixen, tant a través d'actes de parla directes com indirectes, en una àmplia varietat de registres:

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; consolar; tranquil·litzar; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; desestimar; classificar; atribuir, comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estats físics i anímics: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, orgull, admiració, ressentiment, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim, ansietat, diversió, avorriment, penediment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i

hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.
- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; dispensar o eximir algú de fer alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Noció.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals variats i complexos conceptualment i lingüísticament per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: participants i les seves relacions; l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, habilitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, autorització, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa, creença i altres actes de parla).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuals que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements fonètico-fonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

- Procediments lèxics: repeticions (*La squadra azzurra vince con la Polonia, ma gli azzurri dicono addio al Mondiale di pallavolo*); sinònims (*Tra i due quartieri c'è una profonda spaccatura, perché tra le condizioni di vita dei loro abitanti c'è un baratro*) i antònims (*Passami uno straccio asciutto, quello che ho è fradicio*); hipònims (*Maria ha comprato una Cinquecento. Questa macchina mi è sempre piaciuta*) i hiperònims (*In ufficio non ci sono né matite né fogli. Dobbiamo ordinare del materiale di cancelleria*); metàfores (*Troppi complimenti, sembrano una sviolinata bella e buona*); metonímies (*Devo preparare una cena abbondante, perché i miei ospiti sono delle buone forchette*); proformes lèxiques (*tema, argomento, questione, affare*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*Tra poco parto per la città eterna*).

- Procediments sintàctics: anàfora (*Questi sono affari miei, Ne abbiamo viste di tutti i colori*); catàfora (*Te l'avevo detto, che non sarebbe venuto!*); el·lipsi (*Gli piacciono solo le bionde*); dixi textual (*in seguito, più in basso*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text. Marcadors per iniciar: introducció del tema (*innanzitutto, prima di tutto, riguardo a*); introducció de subtemes (*non solo... ma anche; Come ho già detto prima*); recursos específics del discurs oral (*Gentili spettatori, vorrei ringraziarvi di essere venuti; Non ci crederai ma...; Indovina un po'...*); recursos específics del discurs escrit (*In risposta a, Mi dispiace comunicarLe...*); marcadors per ordenar (*passiamo al punto successivo; più in basso; successivamente*); marcadors

per resumir o concloure (*tutto sommato; per finire / concludere; facciamo il punto*).

- Posicionament de l'emissor (*per quanto mi riguarda; personalmente; dal mio punto di vista*).

- Tractament de la informació: reformulació (*in altre parole; ossi; per farla breve*); exemplificació (*ad esempio; tanto per fare un esempio*); introducció / recuperació de temes (*a proposito di; come stavo dicendo*); digressió (*tra parentesi*); èmfasi (*tanto*); reforç: precisió i matisació (*in particolare; in effetti; prevalentemente; allo stesso modo*).

- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*in più, oltre a, inoltre*); contrastius (*ciononostante, in ogni caso, ora, tuttavia*); causatius (*per questo motivo, dato che, per questo fatto*); consecutius (*fino al punto che, di conseguenza*); concessius (*è vero che / certo che... ma..., pur + gerundi, benché*); condicionals (*a meno che, purché, nella misura in cui*); finals (*allo scopo di, con l'obiettivo di, affinché*); temporals (*innanzitutto, in primo luogo, subito dopo*).

- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*Per davvero*); advertència (*Dammi retta!; Falla finita!; Finiscila!*); desacord (*Questo non c'entra; Per niente; Non sono fatti / affari tuoi*); tancament (*Lasciamolo qui*); indicació d'interès, incredulitat, indiferència, admiració (*Ma veramente?; Stai scherzando?; Non ci credo!; Fai sul serio?; Mi prendi in giro!; Peccato!; Cavolo!; Peggio per lui/lei!*); cessió del torn de paraula (*Ora è il tuo turno; Tocca a te!; Per cortesia*); recursos dilatoris, ús de mots falca (*Ecco; Allora; Vediamo; Niente; Sai*); paper de la persona interlocutora: petició i demostració de comprensió, petició d'aclariments (*Hai capito cosa intendo dire?; Non so se mi sono spiegato/a bene*).

- Marcadors propis del discurs escrit: presència de coma en les duplicacions de constituents de l'oració (*La mostra, noi l'abbiamo vista*); textos codificats (cartes, etc.: *In attesa di una Sua risposta, colgo l'occasione per porgere distinti saluti*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de la cultura o cultures de la comunitat o comunitats en què es parla l'idioma objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'aquest idioma.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i entendre el món, i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres, fent possible la modulació del discurs d'acord amb les pròpies necessitats i les del context. En aquest nivell caldrà assegurar que l'alumnat ja té assolida una consciència intercultural que li permet ser conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es troba en els seus intercanvis interculturals, i alhora ampliar i aprofundir aquesta consciència en els nous àmbits temàtics que es tracten en aquest nivell.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura o cultures de la llengua que s'estudia.

Relacions interpersonals:

- Relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre persones.
- Relacions a la feina.
- Relacions entre diferents comunitats.

Estructura de la societat:

- Estructura familiar.
- El món del treball.
- Lleis i normes.
- Grups socials, partits polítics, associacions, etc.
- Administració i institucions públiques i privades.
- Mitjans d'informació i comunicació.

Condicions de vida:

- El nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- L'habitatge.
- Les prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, medi ambient, sostenibilitat, etc.).
- Trets socioeconòmics.
- Tecnologies de la informació i la comunicació.

Valors, creences i actituds:

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat.
- Creences religioses.
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Altres cultures i grups socials.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal:

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.
- Ús del temps i durada dels senyals no verbals.

Convencions socials i rituals:

- Actes i comportaments de caràcter social.
- Normes de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies, celebracions, festivitats, etc.

Marcadors lingüístics de relacions socials:

- Modismes, argot i llenguatges especialitzats.
- Expressions de saviesa popular: proverbis i dites.
- Dialectes i accents regionals.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos que tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre familiar, informal, neutre, semiformal i formal.
- En una àmplia varietat lingüística i amb una estructura complexa i no necessàriament ordenada.
- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions: narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció, interpretació, comentari, demostració, etc.
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe en suport paper (contes, premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora i a la funció i tipologia del text.

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees preconcebudes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre els significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).
- Utilització d'estratègies de comprensió global, selectiva, interpretativa.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació i d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre familiar, informal, neutre, semiformal i formal.
- En una àmplia varietat lingüística i amb una estructura complexa i no necessàriament ordenada.
- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions: narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció, interpretació, comentari, demostració, etc.
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals i formals, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, cartes, missatges escrits o de veu, notes, informes, notícies, presentacions, reportatges, entrevistes, articles, contes, novel·les, cançons, poemes, assajos, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe en suport paper (contes, premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es

produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text al destinatari (funció i tipologia del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs., etc.), considerant l'efecte que pot produir en el destinatari mateix.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple, modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió, utilitzar mots per guanyar temps., etc.), paralingüístics o paratextuals (per exemple, demanar ajuda; assenyalar objectes, usar díctics o realitzar accions que aclareixin el significat); usar llenguatge corporal culturalment pertinent (per exemple, gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica, sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals) sense interrompre del tot el discurs.
- Composició i articulació del discurs integrant elements verbals i no verbals.
- Utilització dels recursos i de les estratègies de què es disposa per reajustar la tasca a l'alça.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Utilització de fragments de discurs coneguts per l'usuari i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Utilització d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació de l'audiència, a través de la seva reacció oral, gestual o d'expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic.
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de

comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, explicar la rellevància d'una informació trobada en un text complex.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació continguda en infografies i diagrames complexos.
- Resum de textos complexos com un fragment d'una novel·la, un article polític o un editorial d'un diari.
- Traducció oral fluida de textos complexos i traducció escrita de textos analítics i argumentatius abstractes.
- Presa detallada de notes per poder ser usades per algú altre.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple interpretar una producció artística (quadre, escultura, novel·la, etc.).
- Anàlisi, crítica i valoració d'una àmplia varietat de textos.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup intervenint de forma

diplomàtica, evitant que es monopolitzi la conversa i també comportaments disruptius.

- Foment del desenvolupament d'idees fent preguntes obertes per estimular un raonament lògic.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords gestionant l'ambigüitat, oferint suport i prevenint o anticipant malentesos.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre els dos textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1. Lèxico-semàntics.

- 3.5.1.1 Ampliació de repertoris lèxics d'acord amb els objectius especificats per a aquest nivell en un ample ventall de registres formal (*recarsi, milite, gentilmente, un grande onore*); informal (*venire giù, smammare*); acadèmic (*relatore, cattedra*); col·loquial (*splendido, bello, figo*) i de varietats geogràfiques (*sedia, cadrega, seggiola*); històriques (*salario, sabbatico*) i socials (*bottegaio, facchino*) de la llengua.
- Relacions de sinonímia, antonímia, mots polisèmics, precisió lèxica en diferents camps semàntics i famílies lèxiques: sinonímia (*domestica, inserviente, donna di*

servizio); antonímia (*timido, spavaldo; egemonia, sottomissione; esitare, decidersi*); antònims formats per prefixos (*contento, scontento; motivato, demotivato; tipico, atipico; sicuro, insicuro; logico, illogico*); polisèmia (*albero, banco, etichetta*); homonímia (*foro, corso, botte, fronte*); hiperonímia, hiponímia (*scrivania, tavolino, scrittoio; dolce, torta, crostata*); cultismes, neologismes i vulgarismes (*rebus, quorum; linkare, follower, twittare, selfie; sgradevole, brutto, cesso; forsennato, pazzo, folle, gasato*).

3.5.1.2 Formació de les paraules.

Mecanismes de derivació.

Derivació mitjançant sufixació:

- Derivació de noms i adjectius (diminutius, augmentatius, despectius: *vinello, ideuzza*)
- Derivació amb sufixos en *-ario/-aio/-aro* (*bancario, pagliaio, scolaro*); *-ino/-one/-ione* (*garibaldino, polentone, imbroglione*); *-aiolo/-aiuolo/-arolo* (*boscaiolo, borsai(u)olo, vinaio*); *-iere/-iero* (*doganiere, giornaliero*); *-ista* (*nutrizionista, statista, animalista*).
- Verbs derivats d'altres verbs mitjançant sufixos intensius (*cantaré: canticchiare; ridere: ridacchiare*).

Derivació mitjançant prefixació:

- Prefixos de noms: *dis-* (*disfunzione*); *neo-* (*neodiplomato, neopatentato*; *anti-* (*anticamera*); *retro-* (*retrobottega*). Prefixos de relacions jeràrquiques: *sotto-* (*sottosegretario*); *sub-* (*subcomandante*).
- Prefixos de verbs: *a-* (*addolcire*); *s-* (*sbloccare*); *de-* (*deportare*); *ri-* (*ricostruire*); *re-* (*reidratare*); *per-* (*percorrere*).
- Prefixos d'adjectius: *a-* (*amorale*); *dis-* (*disonesto*); *anti-* (*anticlericale*); *in-* (*inefficace*).

Mecanismes de composició.

- Substantius compostos: nom + nom (*pescecanè, autonoleggio*); adjectiu + nom (*galantuomo*); nom + adjectiu (*camposanto*); verb + nom (*guastafeste*); verb + verb (*saliscendi, giravolta*); preposició + nom (*senzatetto, oltretomba*); adverbis + verb (*malvivente, benpensante*).
- Adjectius compostos: adjectiu + adjectiu (*tragicomico*); adjectiu + nom (*verdeacqua*); adverbis + adjectiu (*sempreverde*); adverbis + verb (*maleducato*);
- Paraules formades amb prefixoides: *multi-* (*multidisciplinare*); *bio-* (*bioterrorismo*); *crono-* (*cronologico*); *mono-* (*monocale*); *semi-* (*semichiuso*); i sufixoides: *-grafia* (*idrografia*); *-logo* (*ufologo*); *-teca* (*paninoteca*).
- Substantius precedits d'una preposició (*all'improvviso, con le buone, con le cattive*). Ús de l'adjectiu en funció d'adverbis en algunes expressions: *vivere sano, parlar piano...*

3.5.1.3 Abreviacions. Sigles. Acrònims.

Mecanisme d'abreujament de paraules del registre estàndard, registre familiar, registre formal (*Prof., Gent.mo, Spett., Dott.ssa, F.Ili, AIDS*).

3.5.1.4 Interjeccions i expressions (*mah, uffa, boh, oddio, per carità, poveri noi*).

3.5.1.5 Mots transparents i pròxims.

Falsos amics (*baratto, battuta, autista*). Interferències lèxiques més freqüents (calcs i barbarismes).

3.5.1.6 Préstecs i mots d'origen estranger: anglicismes (*look, slow food, day hospital*); gal·licismes (*collant, dessert, brioche*); hispanismes (*siesta, pueblo*); germanismes (*dobermann, speck, phon, strudel*).

3.5.1.7 Usos idiomàtics i expressius del lèxic.

- Expressions idiomàtiques (*essere al verde, piovere sul bagnato*).
- Expressions idiomàtiques recents (*valer / fare un tubo, montarsi la testa*).
- Refranys (*Prendere due piccioni con una fava*).
- Jocs de paraules (*Viviamo d'istanti anche quando viviamo distanti*).

3.5.2. Morfosintaxi.

3.5.2.1 El substantiu.

3.5.2.1.1 Plurals.

- Repàs i aprofundiment dels plurals irregulars (*stratega / strateghi; tempio / templi; la flebo / le flebo; la tigre (masc. / femm.); l'/gli euro*).
- Substantius amb la mateixa forma al singular i al plural: paraules agudes accentuades (*il maragià / i maragià*); monosíl·labs (*il re / i re*); noms "escurçats" (*il cinema / i cinema*); préstecs (*il / i wurstel; il / i torador*); noms masculins d'animals exòtics en -a (*i cobra, i lama*).
- Formació del plural en els noms compostos: noms compostos que romanen invariables (*il / i purosangue*); noms que varien el segon element (*il cavolfiore / i cavolfiori*); noms que varien el primer element (*i capifamiglia, i fichidindia*); noms que varien els dos elements (*le casseforti, i bassifondi*).

3.5.2.1.2 Gènere. El gènere dels noms de professions (*il / la ministro/a, il / la preside*).

3.5.2.1.3 Nominalització (*il sapere, il domani, il perché, il brutto*).

3.5.2.2 Els determinants.

3.5.2.2.1 Articles.

- Repàs i ampliació de l'ús de l'article determinat en certs noms de llocs geogràfics concrets (continents, països, illes, etc.: *la Groenlandia, Terranova, la Sicília, Ischia, le Eolie*).
- L'ús de l'article amb les sigles (*l'Istat, il Censis*).
- Repàs i ampliació de l'ús dels articles amb dates, dies (o parts del dia), hores i tants per cents (*il 1º maggio, la mattina, il 3 %*).

3.5.2.2.2 Demonstratius.

L'ús de l'adjectiu *proprio* com a possessiu reflexiu (*tenere cura della propria persona, fare il proprio dovere*).

3.5.2.2.3 Adjectius i pronoms indefinits correlatius (*Per alcuni si tratta di arte, per altri sono solo canzonette*).

3.5.2.3 Els pronoms.

3.5.2.3.1 Els pronoms demostratius en el llenguatge escrit, regional, burocràtic (*codesto, tale, simile / siffatto, stesso, medesimo, ciò*).

Els demostratius reforçats amb *qui / qua, lì / là* (*Non ti fidare di quello là*).

3.5.2.3.2 Aprofundiment dels pronoms relatius dobles: *chi, quanto, quanti/e, chiunque*, etc. (*Quanto hai detto sarà riferito a chi di dovere*).

3.5.2.3.3 Aprofundiment dels diferents valors del *si*: reflexiu / recíproc per expressar una ordre o un consell (*Il volante si tiene così*); impersonal amb els verbs reflexius i pronominals passivants (*Qui si vendono bibite fredde*).

- Repàs del *si* + adjectiu (*Quando si è vecchi*).

- L'ús de les formes impersonals amb els pronoms reflexius i falsos reflexius (*((qui) Ci si sveglia sempre alle sette*).

3.5.2.3.4 Posició enclítica dels pronoms personals en subordinades amb infinitiu, temps simples i compostos (*senza vederlo, dopo averlo incontrato*); amb gerundi (*avendogli detto tutto, mi sentivo meglio*).

3.5.2.4 L'adjectiu.

- Adjectius que regeixen determinades preposicions (*diverso da, bravo a, capace di, lontano da*).

- Funció adjectiva dels participis en posició postnominal (*un vestito di stoffa scadente*).

- El superlatiu absolut: usos idiomàtics (*innamorato pazzo, pieno zeppo, stanco morto*).

- Expressions fixes amb adjectiu qualificatiu + nom (*la dolce vita, Il Bel Paese*).

3.5.2.5 El verb.

3.5.2.5.1 Tipus de verbs: copulatius, predicatius, auxiliars, transitius, intransitius, impersonals, reflexius, pronominals, actius i passius.

3.5.2.5.2 Temps i aspecte.

Mode indicatiu.

- Aprofundiment de les funcions temporals (ús del present, del passat i del futur) i aspectuals (aspecte perfectiu i imperfectiu dels temps del passat i del futur).

Mode subjuntiu.

- Repàs de l'ús del subjuntiu en frases independents: *congiuntivo esortitativo* (*Proviamo!*); *congiuntivo esclamativo* (*Se sentissi come canta bene!*); *congiuntivo desiderativo* (*Almeno avessi imparato qualcosa*).
- Ús obligatori del subjuntiu en les frases dependents: amb verbs i expressions d'opinió, voluntat, dubte, sentiment, aparença (*L'ipotesi è che il furto sia avvenuto nella notte*; *Mi pareva che non avessero capito le nostre spiegazioni*); amb conjuncions finals, concessives, condicionals, *eccettuative*, *limitative*, temporals (*Hanno cercato una soluzione, affinché il negozio non chiudesse*; *Malgrado sia ricco, non è felice*; *Che io sappia, non gli piace leggere*; *Prima che parta, voglio salutarlo*); amb frases relatives (*Cerco una segretaria che parli e scriva in arabo*); amb expressions impersonals (*È incredibile che non abbiano ancora consegnato il lavoro*).

Mode condicional.

- Repàs de l'ús del condicional en frases principals.
- Ús del condicional en les subordinades interrogatives indirectes (*Mi chiedevo se si sarebbe fatto vedere alla cena*); temporals (*Ha perso il lavoro proprio quando ne avrebbe avuto più bisogno*); adversatives (*Mangia tanti dolci, invece si dovrebbe mettere a dieta*); comparatives (*È più generoso di quanto non avrei immaginato*); relatives (*C'è chi non farebbe niente per gli altri*); *incidentali* (*L'unico assente, sembrerebbe, era Luigi*). Condicional passat per expressar el futur nel passat (*Gianni ci fece vedere l'appartamento che avrebbe comprato pochi mesi dopo*).

Infinitiu.

- L'infinitiu present en las subordinades implícites + *a* (*A sentirlo parlare, sembra un esperto*).
- L'infinitiu passat en les subordinades (*Sono convinto di aver fatto la scelta giusta*) i després de *dopo* (*Dopo aver finito di lavorare, prendo l'aperitivo*).

Gerundi.

- Repàs de l'ús del gerundi present i passat en subordinades causals (*Essendo malato, non è andato a lavorare*); concessives (*Pur avendo lavorato sodo, non è riuscito a consegnare la relazione*); condicionals (*Volendo, potremmo partire subito*); temporals (*Andando al cinema, ho incontrato mio cugino*); modals (*Arrivava correndo*).

Participi.

- Ús del participi present com a adjectiu (*È una donna vincente*); com a substantiu (*Hanno nominato un nuovo dirigente*).
- Ús del participi passat per indicar una causa (*Preoccupato per la sua salute, si rivolse al medico*); temps (*Arrivati a casa, sono andati subito a dormire*); una frase relativa (*Il giovane ferito nell'incidente è finito in ospedale*).

3.5.2.5.3 La veu passiva.

- Repàs de la concordança del participi passat amb el subjecte de la frase passiva (*Le ragazze sono state selezionate per la gara di atletica*).
- Repàs de la construcció i dels usos del si spersonalizzante (*Qui non si fuma*) i de la concordança amb el participi passat i amb l'adjectiu (*Quando si è rispettati, ci si sente più sicuri; Quando si è contenti non si vedono le difficoltà*).
- Ús de l'auxiliar *andare* per expressar el desenvolupament d'una acció passiva (*Molto cibo è andato sprecato*) i per expressar necessitat (*Il biglietto dell'autobus va vidimato*).

3.5.2.6 Les preposicions.

- Repàs i aprofundiment de les preposicions. Usos particulars.
- Verbs i expressions amb preposició (*smettere di, provare a, tradurre da, non ho niente da fare*).

3.5.2.7 Els adverbis.

- Repàs i aprofundiment dels adverbis.
- Usos particulars d'alguns adverbis (*mai più, mai e poi mai, ancora*).
- Funció i posició de l'adverbi *mai* (*come mai; Quando mai s'è vista una cosa simile?*).
- Adverbis per afirmar i negar (*già, certo*).
- Locucions adverbials (*d'ora in avanti, di colpo, all'improvviso*).

3.5.2.8 Els connectors.

- Repàs i aprofundiment.
- Els connectors textuais en funció adversativa (*invece, eppure, al contrario*); d'oposició (*ciononostante*); enumeratius (*in effetti*); d'ordre cronològic (*a quei tempi, alla fine, successivamente, dopo molto tempo*).
- Senyals discursius (*ecco; davvero?*).

3.5.2.9 L'oració.

3.5.2.9.1 L'oració simple.

Oració sense verb (*Caldo torrido in tutta Europa; Poca gente, stasera?*).

3.5.2.9.2 L'oració composta.

Repàs de la subordinació.

3.5.2.10 El sintagma nominal.

Posposició del subjecte (*È venuto il dottore poco fa*).

3.5.2.11 El sintagma verbal.

3.5.2.11.1 La *reggenza verbale*.

3.5.2.11.2 Posició dels elements de negació *per niente, per nulla, nemmeno* després

de *non* + verb (*Non mi pensano nemmeno; Non mi piace per niente*).

3.5.2.11.3 Posició dels adverbis que es refereixen només al verb (*Arrivo presto; Sono tornati insieme*).

3.5.3. Fonètico-fonològics.

3.5.3.1 No pronunciació de la vocal àtona en els dígrafs *ci, gi* + vocal (*cielo, giacca, scienza*).

3.5.3.2 Paraules homògrafes amb accentuació fonètica diferent (*/l'perdono/ i /per'dono /; /l'ancora/ i /an'cora/*).

3.5.3.3 Elisió obligatòria (*l'albero, quell'angolo, bell'aspetto, sull'argine, Sant'Antonio, mezz'ora, tutt'altro*) i opcional (*m'arrangio, d'annata, quest'uomo*).

3.5.3.4 Apòcope obligatòria amb els adjectius *buono, bello* i *santo* (*buon diavolo, bel tipo, San Carlo*) i amb els noms de professions (*signor, professor, dottor*).

3.5.3.5 Corbes d'entonació: patrons tonals de l'oració. Reconeixement d'algunes peculiaritats regionals de l'entonació.

3.5.4 Ortotipogràfics.

3.5.4.1 Repàs de les normes de puntuació.

3.5.4.2 Ús dels caràcters en les seves diferents formes: cursiva, subratllat, abreviacions, sigles, punts cardinals, segles, noms abstractes, moviments culturals, esdeveniments històrics, organismes públics.

3.5.4.3 i epentètica (*cielo, scienza, coscienza*) i i etimològica (*specie, effigie, superficie*).

3.5.4.4 Paraules compostes amb accent gràfic (*viceré, autogrú*).

3.5.4.5 L'accent diacrític en els monosíl·labs (*li / lí; da / dà; se / sé*).

3.5.4.6 Apòcope vocàlic (*nessun aiuto*) i apòcope sil·làbic (*bel tipo*); apòcope opcional (*far lavorare, venir meno*).

3.5.4.7 Repàs de la grafia unida i/o separada en paraules dubtoses (*a proposito, d'accordo, tutt'uno, almeno, pressappoco, sottosopra*).

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita.

Produeix textos escrits extensos i complexos, clars i ben estructurats sobre una sèrie àmplia de temes incloent-hi els professionals o acadèmics, adaptant-se a cada context específic, en una gamma àmplia de registres i estils, amb la flexibilitat deguda segons les circumstàncies i amb eficàcia. No li cal restringir el que vol dir.

2. Expressió oral.

Produeix textos orals monològics i dialògics, fluidos i ben estructurats, sobre una sèrie àmplia de temes, amb flexibilitat i eficàcia, amb espontaneïtat i gairebé sense esforç; adaptant el que diu i els mitjans per expressar-ho a la situació i al receptor, i adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies i incloent, si escau, els usos emocional, al·lusi i humorístic. Només un tema conceptualment difícil pot obstaculitzar un discurs natural.

3. Comprensió escrita.

Comprèn amb tot detall i certa rapidesa textos escrits llargs i complexos i hi localitza detalls rellevants, encara que els temes no tinguin relació amb el seu camp d'especialització, sempre que pugui tornar a llegir les parts difícils. Localitza informació o segueix el fil de l'argumentació en un text d'estructura discursiva complexa o que no està estructurat perfectament.

4. Comprensió oral.

Comprèn sense grans dificultats intervencions d'una certa durada sobre temes abstractes o complexos, encara que no siguin de la seva especialitat, tot i que pot ser que hagi de confirmar algun detall, sobretot si l'accent no li és familiar. Comprèn qualsevol parlant o interlocutor, encara que pot ser que hagi de confirmar alguns detalls quan l'accent li és desconegut.

5. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat i precisió els punts destacats i més rellevants dels textos font, així com tots els detalls que considera importants en funció dels interessos i les necessitats dels destinataris, de la situació, del tema i del tipus de text, de les circumstàncies i de les convencions establertes en les cultures i comunitats de la llengua meta, sense haver de limitar el que vol dir. Produeix un text coherent i cohesionat a partir d'una diversitat de textos font. Fa citacions (per exemple, en un text acadèmic). Col·labora amb el grau de cortesia adequat, portant la conversa cap a una conclusió, mostrant sensibilitat per evitar ofendre i subratllant inconsistències.

6. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis complexos cara a cara i en línia, amb flexibilitat i eficàcia, procurant que flueixi la comunicació, elaborant, o demanant a les parts que elaborin el que s'ha dit; ajudant a expressar amb claredat les postures i a desfer malentesos; tornant sobre els aspectes importants, resumint per organitzar la discussió, i orientant-la cap a la resolució del problema o del conflicte en qüestió; relacionant amb destresa la seva contribució amb la d'altres parlants; aconseguint aclariment dels aspectes ambigus.

7. Interacció en línia.

Interactua espontàniament i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de nombroses eines digitals i adapta la informació amb flexibilitat, canviant d'estil i registre d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Coordina projectes en línia i sap avaluar propostes, reformular idees i donar aclariments per tal de construir continguts i coneixements de forma

col·laborativa.

8. Estratègies de comprensió.

Utilitza amb eficàcia les estratègies més adequades per comprendre el que pretén o se li requereix en cada cas, utilitzant amb habilitat les claus contextuais per tal d'inferir l'actitud i les intencions de l'autor, i treure'n les conclusions apropiades.

9. Estratègies de producció.

Utilitza amb desimboltura les estratègies més adequades per elaborar els diferents textos orals i escrits complexos que li demana el context específic i segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text, i domina les estratègies de compensació de manera que són imperceptibles les dificultats ocasionals que pugui tenir per expressar el que vol dir o escriure, sense que la fluïdesa es vegi afectada. Per exemple en la interacció i producció escrita, planifica el que és necessari dir i els mitjans per dir-ho considerant l'efecte que pot produir en el lector. En la interacció i producció oral, evita una dificultat quan hi topa i torna a formular el que vol dir sense interrompre totalment la fluïdesa del discurs, o corregeix els seus lapsus i canvia l'expressió, si dona lloc a malentesos.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement ampli i concret dels aspectes socioculturals i sociolingüístics, incloent-hi aspectes sociopolítics i històrics, propis de les cultures i les comunitats en què es parla l'idioma, i també les subtileses i implicacions de llengua, i els integra amb facilitat a la seva competència intercultural.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica i utilitza, segons el context, el gènere i el tipus de text específics, la intenció i significat d'un repertori ampli d'exponents corresponents a les funcions comunicatives, en els registres familiar, informal, neutre, semiformal i formal. Reconeix certs usos (humorístic, al·lusiú, etc.) de l'idioma així com canvis de registre i estil. Reconeix matisos com la ironia o el sarcasme.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera clara i coherent, adaptant el registre i l'estil, o aplicant una varietat de mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo amb èxit a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió.

Mostra un control de les estructures organitzatives textuais i d'una àmplia gamma de mecanismes complexos de cohesió del text (connectors, marcadors discursius i conversacionals).

14. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza amb facilitat un ampli repertori lèxic en l'àmbit personal, públic, professional i educatiu, incloent-hi expressions idiomàtiques i col·loquials; reconeix connotacions i matisos subtils de significat, la qual cosa li permet mostrar un grau alt de precisió i superar amb desimboltura les seves deficiències, per exemple, mitjançant

circumloquis, sense que es noti que cerca expressions o que utilitza estratègies d'evitació; i a vegades pot ser que encara necessiti consultar un diccionari o confirmar alguns detalls si l'accent no li és familiar.

15. Fluïdesa.

Es comunica amb fluïdesa, claredat i precisió, i rebut els arguments i les crítiques dels seus interlocutors de manera convincent i respectuosa, responent a preguntes i comentaris i contestant de manera espontània i adequada sense haver de limitar el que vol dir.

16. Riquesa i correcció gramatical.

Manté de manera consistent un grau alt de correcció gramatical; els errors són escassos, difícils de detectar i generalment els corregeix quan es produeixen. Utilitza una gamma àmplia d'estructures lingüístiques que li permeten expressar-se amb precisió, incloent-hi variacions de caràcter estilístic (per exemple, inversió o canvi de l'ordre de paraules).

17. Pronunciació.

Pronuncia i entona de manera clara i natural. Articula de forma propera a alguna/es de les varietats estàndard pròpies de la llengua meta i varia l'entonació i col·loca l'èmfasi de l'oració correctament per expressar matisos subtils de significat.

18. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza les convencions ortotipogràfiques pròpies de la llengua meta per produir textos escrits en què l'estructura, la distribució en paràgrafs i la puntuació són consistents i en què l'ortografia és correcta, llevat d'errors tipogràfics de caràcter esporàdic.

Annex III

Nivell Avançat C2

Alemanys

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexico-semàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Avançat C2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma sense cap mena de dificultat, amb un grau de qualitat propi d'un parlant culte, en situacions d'alta complexitat, en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics.

Per aconseguir aquests objectius, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts necessaris que li permetin actuar com a mediador entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir una àmplia gamma de textos orals i escrits extensos i complexos conceptualment i lingüísticament, que tractin de temes tant abstractes com concrets de caràcter general o especialitzat, encara que no siguin del seu camp d'especialització, en una gran varietat d'accents, registres i estils, amb un repertori d'estructures variades, complexes, i també de lèxic que inclogui expressions idiomàtiques, col·loquials, regionals o especialitzades i que permeti percebre i expressar matisos subtils de significat.

1.2 Objectius generals de nivell.

Adquirir l'habilitat o capacitat de:

1. Saber comprendre i produir sense esforç qualsevol tipus de text oral o escrit sobre temes complexos per a propòsits socials, professionals i educatius.

2. Utilitzar la llengua de manera flexible i eficaç a l'hora de reformular idees sota formes lingüístiques diferents transmetent amb precisió matisos subtils de significat a fi d'emfasitzar, diferenciar o eliminar l'ambigüitat demostrant un ús controlat d'estructures organitzatives, connectors i mecanismes de cohesió.

3. Tenir un bon domini d'expressions idiomàtiques i col·loquials i ser conscient del

nivell connotatiu del significat.

4. Mantenir de manera consistent el control gramatical d'un llenguatge complex encara que l'atenció estigui pendent d'aspectes com la planificació del discurs o la cohesió de la interacció.
5. Resumir informació procedent de diferents fonts orals o escrites, reconstruir fets o arguments i presentar-los d'una manera coherent.
6. Interactuar espontàniament, amb fluïdesa i precisió, captant i utilitzant els senyals no verbals i d'entonació sense esforç fins i tot en les situacions més complexes.
7. Valorar les implicacions sociolingüístiques i socioculturals quan els parlants de la llengua meta utilitzen la llengua i saber-hi reaccionar adequadament.
8. Fer de mediador entre parlants de la llengua meta i parlants de la seva comunitat d'origen tenint en compte les diferències socioculturals i sociolingüístiques.
9. Gestionar de manera conscient i autònoma l'aprenentatge de la llengua planificant-ne el procés i obtenint el màxim profit dels recursos disponibles. Desenvolupar noves estratègies durant el procés d'aprenentatge i ús de l'idioma per iniciativa pròpia.
10. Aprofitar la diversitat cultural com una font d'enriquiment de la pròpia competència intercultural. Desenvolupar un control conscient de les actituds i factors afectius personals i una perspectiva crítica i comprensiva en relació amb les altres cultures i amb la cultura dels països parlants de la llengua objecte.
11. Valorar el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixements. Ser conscient que el context de la comunicació (presencial o no presencial, sincrònic o asincrònic, visual o auditiu, oral, escrit o multimodal) i els nous gèneres textuais propiciats per les tecnologies digitals condicionen el discurs i en conseqüència saber adaptar el discurs i utilitzar estratègies específiques tant en el procés d'aprenentatge com en l'ús de la llengua.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre sense dificultat i interpretar de forma crítica qualsevol tipus de producció oral o escrita, independentment del canal, sobre qualsevol tema, fins i tot els aliens a la seva experiència, interès o camp d'especialització, encara que presenti trets estructurals o lèxics idiosincràtics. Apreciar, amb l'ús esporàdic del diccionari, distincions subtils d'estil i significat tant implícit com explícit de textos escrits, encara que siguin abstractes i extensos, estructuralment complexos, literaris, tècnics o d'un altre tipus, contemporanis o no contemporanis. Comprendre textos orals encara que hi hagi soroll ambiental i/o que la velocitat de parla sigui ràpida i natural, sigui quina sigui la variant geogràfica o social, a condició que l'usuari de la llengua tingui temps de familiaritzar-s'hi.

Producció.

Produir i coproduir, amb naturalitat, comoditat, desimboltura i fluïdesa, textos orals i escrits de qualitat, extensos, detallats, clars i fluids, correctes formalment, per comunicar-se en qualsevol tipus de situació de la vida personal, social, professional i acadèmica, adaptant amb una eficàcia total l'estil i el registre als diferents contextos d'ús, independentment del suport, i fins i tot a una velocitat ràpida en temps real. Produir i coproduir textos escrits, exempts d'errors llevat d'algun de caràcter tipogràfic, sobre temes complexos fins i tot de tipus tècnic, amb un estil apropiat i eficaç i una estructura lògica que ajudi el lector a identificar i retenir les idees i els aspectes més significatius. Transmetre amb precisió matisos subtils de significat, inclosos els usos al·lusius de l'idioma. Produir textos orals sense errors llevat d'algun *lapsus linguae* ocasional mostrant una gran flexibilitat en l'ús d'un repertori ric d'expressions, accents i patrons d'entonació que li permetin transmetre amb precisió matisos subtils de significat.

Interacció.

Participar amb espontaneïtat, flexibilitat, fluïdesa i sense esforç, en tota mena de converses i discussions, orals, escrites o multimodals, cara a cara o en línia. Comunicar-se amb fluïdesa i transmetre amb precisió detalls i matisos fent ús d'un lèxic ric i ampli, amb expressions idiomàtiques i col·loquialismes, escollint l'expressió adequada entre un repertori disponible de funcions del discurs i utilitzant un to i un estil apropiats. Formular idees i opinions de manera precisa en qualsevol tipus d'interacció, respectant els torns de paraula, donant referències i fent al·lusions. Relacionar hàbilment la pròpia contribució al discurs amb la dels altres interlocutors tornant enrere i reestructurant-lo d'una manera hàbil quan sorgeixi alguna dificultat.

Mediació.

Actuar com a mediador de manera eficaç i natural entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües, en tot tipus de situacions, orientant el desenvolupament de les idees, animant els altres a elaborar el seu raonament, resumint, avaluant i vinculant les diverses contribucions per tal d'arribar a un acord i/o trobar solucions a possibles conflictes. Explicar sense dificultat el contingut de qualsevol classe de text oral o escrit, en un llenguatge clar, fluid i ben estructurat, explicant matisos i la forma en què es presenten els fets i els arguments de manera precisa, assenyalant implicacions socioculturals (per exemple, subestimació, ironia i sarcasme), reconeixent-hi significats implícits, apreciand-hi diferències d'estil i adaptant amb eficàcia l'estil i el registre als contextos d'ús diferents.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que aquella representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament

de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cadascú és el protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les noves tecnologies com a mitjà

d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.

- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a mediador, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa.

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies

o a partir d'exemples contextualitzats.

- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com a element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge:

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques comunicatives d'aprenentatge.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroalimentació del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

Actes de parla que inclouen, a més a més de la mateixa emissió d'un enunciat amb sentit, la intenció de l'agent que el produeix i l'efecte en l'interlocutor, així com el context social i cultural en què s'insereixen, tant a través d'actes de parla directes com indirectes, en qualsevol tipus de registre:

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; consolar; tranquil·litzar; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions); assentir; dissentir; desestimar; classificar; atribuir, comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estats físics i anímics: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, orgull, admiració, ressentiment, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, penediment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa;

expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.
- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; dispensar o eximir a algú de fer alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Nocions.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nocionals variats i complexos conceptualment i lingüísticament per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: participants i les seves relacions; l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual, etc.; la modalitat (capacitat, habilitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, autorització, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa, creença i altres actes de parla).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuais que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements fonètico-fonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

- Procediments sintàctics: anàfora (*„Pfui über allen Tod! Durch Schwert, durch Feuer, durch Gift, durch Strick, durch Beil. Pfui allem Tod!“* (Grillparzer); *In Berlin, da sind die Leute nicht auf den Mund gefallen*); catàfora (*Ich hätte es wissen müssen: Die Aufgabe ist einfach zu schwer*; el·lipsi (*Haben Sie*) *Noch Fragen?*).
- Procediments semàntics: repeticions; sinònims (*Lebensgefährtin / Partnerin; Lehrerin / Dozentin / Lehrende; gebefreudig / großzügig*) i antònims (*steigen / sinken; großzügig / geizig*); hiperònims i hipònims (*Zitrusfrucht: Apfelsine, Zitrone, Pampelmuse, Mandarine, Limette; Vogel: Spatz, Amsel, Nachtigall, Schwalbe*); metàfores (*den Kopf verlieren*) i metonímies (*Lasst uns ein Glas trinken gehen*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*Nun spreche ich über...; In meinem Vortrag / Referat befasse ich mich mit dem Thema...; Eine heute viel diskutierte Frage ist...*); per ordenar (*einerseits... andererseits; zum einen... zum anderen; an erster Stelle; in erster Linie; als Nächstes*); per concloure (*als Schlussfolgerung lässt sich sagen*); o resumir (*zusammenfassend*); per acabar (*abschließend, alles in allem*).
- Posicionament de l'emissor (*Ich bin der Ansicht; Wenn Sie mich fragen*).
- Tractament de la informació: reformulació (*genauer gesagt*); exemplificació (*und zwar, nämlich, beispielsweise*); introducció de temes (*bezüglich, was... angeht*).

- Consolidació dels connectors per relacionar parts del text: sumatius (*zusätzlich, darüber hinaus, ferner, weiterhin, etc.*); concessius (*allerdings, dagegen, obschon, etc.*); causals (*da, nämlich, zumal, etc.*); consecutius (*daher, aus diesem Grund, etc.*); condicionals (*wenn auch, falls, etc.*); temporals (*solange, sobald, modal indem, dadurch... dass, ohne... dass*); alternatius (*stattdessen, wohingegen, anstatt... dass*); finals (*zu diesem Zweck*).

En la llengua oral informal:

- Marcadors i connectors d'inici del discurs (*Eröffnungssignale: also, ich denke, ich meine, und, ja*).
- Marcadors i connectors d'organització del discurs (*Gliederungssignale: gut, ja, und, so weiter, also, erstens..., zweitens..., einmal, einerseits... andererseits, irgendwie, eigentlich*).
- Marcadors i connectors de demanda de confirmació (*Nicht wahr?; Ne?; Nicht?; Gell?; Oder?; Ne?*).
- Marcadors i connectors de finalització de discurs (*Ja?; Oder nicht?; Ne; Okay*).
- D'altres (*Aha; Wenn du meinst; Na; Also!; Na ja; Ach so; Ach was; Mensch; Von wegen!; Meinetwegen; Was soll's?; Na gut*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de les cultures de les comunitats en què es parla l'idioma objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'aquest idioma.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i entendre el món, i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres i fa possible la modulació del discurs d'acord amb les pròpies necessitats i les del context. En aquest nivell caldrà assegurar que l'alumnat ja té assolida una consciència intercultural que li permet ser conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es troba en els seus intercanvis interculturals, i alhora ampliar i aprofundir aquesta consciència en els nous àmbits temàtics que es tracten en aquest nivell.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura o cultures de la llengua que s'estudia.

Relacions interpersonals:

- Relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre persones.
- Relacions a la feina,.
- Relacions entre diferents comunitats.

Estructura de la societat:

- Estructura familiar
- El món del treball
- Lleis i normes.

- Grups socials, partits polítics, associacions, etc.
- Administració i institucions públiques i privades
- Mitjans d'informació i comunicació.

Condicions de vida:

- El nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- L'habitatge.
- Les prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, medi ambient, sostenibilitat, etc.).
- Trets socioeconòmics.
- Tecnologies de la informació i la comunicació.

Valors, creences i actituds:

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat.
- Creences religioses.
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Altres cultures i grups socials.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal:

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.
- Ús del temps i durada dels senyals no verbals.

Convencions socials i rituals:

- Actes i comportaments de caràcter social.
- Normes de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies, celebracions, festivitats, etc.

Marcadors lingüístics de relacions socials:

- Modismes, argot i llenguatges especialitzats.
- Expressions de saviesa popular: proverbis i dites.
- Dialectes i accents regionals.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos que tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no

només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre íntim, familiar, informal, neutre, semiformal, formal i solemne.
- En una àmplia varietat lingüística, amb expressions idiomàtiques, col·loquials i implícits socioculturals, i amb una estructura complexa, detallada i no necessàriament ordenada o explícita.
- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, demostració, exposició, explicació, instrucció, interpretació, comentari).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, missatges escrits o de veu, cartes, notes, informes, textos legals, contractes, notícies, presentacions, conferències, reportatges, entrevistes, articles, assajos, treball d'investigació, contes, novel·les, cançons, poemes, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe, en suport paper (contes, premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora i a la funció i tipologia del text).

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees preconcebudes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre els significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i para lingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).
- Utilització d'estratègies de comprensió global, selectiva, interpretativa.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació i d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre íntim, familiar, informal, neutre, semiformal, formal i solemne.
- En una àmplia varietat lingüística, amb expressions idiomàtiques, col·loquials i implícits socioculturals, i amb una estructura complexa, detallada i no necessàriament ordenada o explícita.
- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, demostració, exposició, explicació, instrucció, interpretació, comentari).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, missatges escrits o de veu, cartes, notes, informes, textos legals, contractes, notícies, presentacions, conferències, reportatges, entrevistes, articles, assajos, treball d'investigació, contes, novel·les, cançons, poemes, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits.
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe, en suport paper (contes, premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text al destinatari (funció i tipologia del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs...), considerant l'efecte que pot produir en el destinatari mateix.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (p. e. modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió, utilitzar mots per guanyar temps, etc.), para-lingüístics o paratextuals (p. e. demanar ajuda; senyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat); usar llenguatge corporal culturalment pertinent (p.e. gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica, sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals) sense interrompre el discurs.
- Composició i articulació del discurs integrant elements verbals i no verbals.
- Utilització dels recursos i de les estratègies de què es disposa per reajustar la tasca a l'alça.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Utilització de fragments de discurs coneguts per l'usuari i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Utilització d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació de l'audiència, a través de la seva reacció oral, gestual o d'expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic.
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels altres interlocutors pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, explicar la rellevància d'una informació trobada en un text complex.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure formes variades de presentació visual de dades empíriques i recerca complexa.
- Resum d'informació procedent de diferents fonts reconstruint arguments i justificacions.
- Traducció oral fluïda de textos analítics i argumentatius abstractes, i traducció escrita de material tècnic i especialitzat.
- Presa de notes selectiva, parafrasejant i abreviant per captar conceptes abstractes.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple, interpretar una producció artística (quadre, escultura, novel·la, etc.).
- Anàlisi i crítica de textos, per exemple, reconèixer subtileses i deduir significats i connotacions.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup guiant la direcció de la conversa i oferint suport individualitzat.
- Foment del desenvolupament d'idees guiant la direcció de la conversa amb preguntes clau que animin a elaborar raonaments sobre temes abstractes.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords mitjançant eficientment i de forma natural entre membres de diferents comunitats, tenint en compte les diferències socioculturals i sociolingüístiques.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals..) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre dos o més textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lèxico-semàntics.

3.5.1.1 Consolidació de repertoris lèxics d'acord amb els objectius especificats per a aquest nivell en un ampli ventall de registres (formal, semiformal, neutre, col·loquial: *trinken / saufen; zu sich nehmen / essen / fressen / mampfen*); de varietats geogràfiques (*Möhre / Rübli / Mohrrübe / Karotte; Erdapfel / Kartoffel; Metzger / Fleischer / Schlachter / Fleischhacker / Fleischhauer*) i de varietats generacionals i/o socials (*mein Alter / Vater; die Knarre / die Pistole; die Bullen / die Polizei*).

3.5.1.2 Famílies lèxiques.

Relacions de sinonímia (*Lebensgefährtin / Partnerin; Lehrerin / Dozentin / Lehrende; gebefreudig / großzügig*); antonímia (*steigen / sinken; großzügig / geizig*); polisèmia (*grün: Farbeigenschaft / unreif / unerfahren*); homonímia (*Bank, Steuer*); hiperonímia i hponímia (*Zitrusfrucht: Apfelsine, Zitrone, Pampelmuse, Mandarine, Limette; Vogel: Spatz, Amsel, Nachtigall, Schwalbe*) en diferents camps semàntics i famílies lèxiques.

3.5.1.3 Formació de paraules (*Wortbildung*): principals mecanismes.

3.5.1.3.1 Derivació (*Ableitung*): prefixació i sufixació.

- Prefixació per a la formació de substantius (*Anti-, Des-, Dis-, Fehl-, Ge-, Gegen-, In-, Miss-*).
- Prefixació per a la formació d'adjectius / adverbis: *a-* (*atypisch*); *aller-* (*allerneust-*); *hyper-* (*hypermodern*); *hoch-* (*hochbegabt*); *höchst-* (*höchstwahrscheinlich*); *il-* (*illegal*); *in-* (*intolerant*); *ir-* (*irregulär*); *über-* (*überglücklich*); *ultra-* (*ultraschnell*); *un-* (*unfair*); *ur-* (*urgermanisch, urplötzlich*); *erz-* (*erzfeindlich*).
- Prefixació per a la formació de verbs: *be-, emp-, ent-, er-, ge-, miss-, ver-, zer-*; *ab-, an-, auf-, aus-, bei-, ein-, mit-, nach-, vor-, zu, etc;* *durch-, hinter-, über-, um-, unter-, voll-, wider-, wieder-*.
- Sufixació per a la formació de substantius: *-ung, -heit, -keit, -igkeit, -e, -t, -er, -ler, -schaft, -nis, -sal, -sel, -ling, -ei, -ion, -ation, -tät, -ität, -eur, -ör, -ant, -ent, -anz, -enz, -ie, -ik, -atik, -ismus, -asmus, -ist, -ar, -är, -at, -ment, -age, -ing, -esse, -ose, -ur, -üre, -ade*.
- Sufixació per a la formació d'adjectius / adverbis: *-ig, -isch, -lig, -wahr, -sam, -mäßig, -gemäß, -haltig, -artig, -los, -leer, -reich, -arm, -voll, -haft, -stark, -frei*.
- Sufixació per a la formació d'adverbis: *-halber* (*vorsichtshalber*); *-seits* (*meinerseits*); *-wärts* (*rückwärts*); *-weise* (*beispielsweise*).
- Substantivació sense sufix (*Sprung* (*springen*); *Anfang* (*anfangen*); *Schluß* (*schliessen*)); infinitiu com a substantiu (*das Essen* (*essen*), *das Reden* (*reden*)); adjectiu com a substantiu (*das Wahre, das Schöne*).

3.5.1.3.2 Composició (*Zusammensetzung*):

- Nom + nom (*Sprachgrenze, Glücksfaktor, Mietendeckel*).
- Adjectiu + nom (*Gleichberechtigung, Großhandel*).
- Pronom + nom (*Jedermannsrecht, Allerheiligen*).
- Verb + nom (*Schreibware, Kaufsucht, Schlafstörung*).
- Verb + verb (*kennenlernen*).
- Adjectiu + adjectiu (*hellfarbig, deutschsprachig*).
- Nom + adjectiu: *kompromissbereit, kampflustig, bildhübsch, geschlechtergerecht*.

3.5.1.4 Abreviacions i sigles freqüents (*bzw, d.h., u. a, o. Ä. ggf., n. Chr., FaZ, TaZ, usw.*).

3.5.1.5 Onomatopeies: *Lautmalende Verben* (*ächzen, brummen, gurren, jodeln, murmeln, platschen, rauschen, stammeln, zwitschern*).

3.5.1.6 Verbs que descriuen accions de parla (*andeuten, behaupten, bemerken, erwähnen, erwidern, gestehen, kundgeben, mitteilen, vorbringen*).

3.5.1.7 Mots transparents i falsos amics.

- Mots transparents. Ús en la llengua formal (*agieren, annullieren, kommunizieren, Intention* (*Absicht*), *Variation* (*Veränderung*)).
- Falsos amics (*absolvieren, Konkurrenz, Art, Bonbon, Konkurs, Kompass*).

3.5.1.8 Manlleus lingüístics i neologismes. Gal·licismes (*à propos, Parfum, Ingenieur*,

Journalist, Toilette, Engagement, Portemonnaie); falsos gal·licismes (*Scheingallizismen: Gardine, Friseur, Blamage*); anglicismes (*Actionfilm, Song, Steak, Single, Brunch, bloggen, posten, happy, cool*); falsos anglicismes (*Scheinanglizismen: Oldtimer, Handy, checken, topfit, Beamer*); d'altres llengües (*Macho, Embargo, Cello, Solo, Alto, Konto, Gulasch, Soja*).

3.5.1.9 Frases fetes, dites i refranys d'ús freqüent:

- Frases fetes i dites (*Redensarten und Redewendungen: das geht auf keine Kuhhaut, unter einen Hut bringen, eine Eselsbrücke bauen, die Flinte ins Korn werfen, das Kind mit dem Wasser werfen*).

- Refranys (*Sprichwörter: Eile mit Weile; Der Apfel fällt nicht weit vom Stamm; Morgen morgen, nur nicht heute sagen die faulen Leute; Wo ein Wille ist, ist auch ein Weg; Stille Wasser gründen tief*).

- Jocs de paraules: en l'àmbit de la publicitat (*"Schutzimpfungen sind nicht nur nicht für die Katz"; Der Sommer kann Stadt finden (easyJet)*); amb intenció humorística i/o irònica (*"Egal wie dicht du bist, Goethe war Dichter"*); en textos literaris (*Friedrich Schiller dichtete in der «Kapuzinerpredigt» seines Dramas «Wallensteins Lager» : «Kümmert sich mehr um den Krug als den Krieg, / wetzt lieber den Schnabel als den Säbel...; Und das Römische Reich - daß Gott erbarm!; Sollte heißen römisch arm.»*).

- Acudits.

3.5.2 Morfosintaxi.

Elements constituents de l'oració.

3.5.2.1 El substantiu.

3.5.2.1.1 Consolidació de les regularitats del gènere dels substantius derivats (*die Andeutung, die Erörterung, die Rettung; die Einheit, die Gelegenheit, die Schönheit, die Fahrt, die Ankunft, die Flucht, der Optimismus, der Fanatismus, das Leben, das Essen*).

3.5.2.1.2 Mots de gènere oscil·lant (*der / das Liter; der / das Joghurt; der / das Eidotter; der / die Abscheu; der / das Barock*).

3.5.2.1.3 Mots que s'empren només en singular (*der Stolz, der Mut, der Schnee, das Obst, die Gesundheit*).

3.5.2.1.4 Mots que s'empren només en plural (*die Möbel, die Ferien, die Kosten, die Alpen, die Leute*).

3.5.2.1.5 Peculiaritats en la formació del plural:

- Mots d'origen estranger (*Firma / Firmen; Mythos / Mythen; Appendix / Appendizes; Cello / Celli; Baby / Babys; Pony / Ponys; Solo / Soli*).

- A través de la composició (*Verhalten / Verhaltensweisen; Geschmack /*

Geschmacksrichtung; Unterricht / Unterrichtseinheiten).

- Mots amb diverses formes de plural: amb el mateix significat (*das Ding: die Dinge / die Dinger; der Kerl: die Kerle / die Kerls; das Mädel: die Mädel / die Mädels; der Junge: die Jungen / die Jungs; der Mund: die Mündel / die Münde; der Stau: die Staus / die Staue; Themen / Themata; Lexiken / Lexika*); amb significat diferent (*die Bank: die Banken / die Bänke; die Mutter: die Mütter / die Muttern; das Wort: die Worte / die Wörter; der Strauß: die Sträube / die Straube*).

3.5.2.1.6 Consolidació de l'estil nominal i la nominalització.

3.5.2.1.7 L'atribució o complementació del nom.

- Adjectius (*nachhaltiges Konsumverhalten*).
- Les construccions d'adjectiu (*erweitertes Adjektiv: eine typisch deutsche Geschichte*).
- Els participis I i II com a adjectius (*alleinerziehender Vater; das verlorene Gedicht; die Heranwachsenden; Hochbegabte*).
- Les construccions de participi (*Partizipialsatz*) i el Gerundivum (*die ewig gestellte Frage; eine leider immer steigende Tendenz; die noch zu erledigenden Aufgaben*).
- L'aposiició (*Frau Härting, Leiterin unserer Firma, hält heute einen Vortrag*).
- El complement de nom en genitiu (*Ernst des Lebens, die Kraft der Aussage*).
- Els complements preposicionals (*Mangel an Vitamin D, die Angst vor dem Verlust*).

3.5.2.2 El determinant.

Consolidació de les diferents classes d'articles, del seu ús o omissió (en contrast amb les llengües romàniques i d'altres llengües conegudes), i del tipus de flexió que regeixen si van acompanyats d'adjectius.

3.5.2.2.1 Omissió de l'article (*Nullartikel*): amb noms abstractes (*Was heißt Fortschritt?*); amb noms in comptables (*Ich mag Fleisch*); en generalitzar (*Ich bevorzuge Kriminalromane*); amb expressions de quantitat (*zwei Tassen Tee, ein Kilo Zwiebeln*); amb nacionalitats i professions (*Er ist Türke, sie möchte Anwältin werden*); amb expressions idiomàtiques i frases fetes (*Ich fahre Auto; Kommt Zeit, kommt Rat*); amb locucions verbals (*Funktionsverbgefüge: in Frage kommen, in Anspruch nehmen*); amb circumstancials de temps (*Wir fahren nächste Woche; Dienstag habe ich Unterricht*); amb alguns sintagmes preposicionals (*außer Atem, vor Ort, auf Wunsch*)..

3.5.2.2.2 Alguns casos d'ús d'article: amb noms propis en la llengua col·loquial (*Der Peter kommt*); amb noms de països (*die Ukraine, der Iran, die Niederlande*).

3.5.2.2.3 Tipus d'article.

- Possessiu (*dessen, deren*).
- Demonstratiu (*dieser, jener, derjenige, derselbe, solcher, solch ein-*).
- Interrogatiu (*welch-, was für ein-, wessen*).
- Indefinit (*all-, kein', jeder, einiger, mancher, manch ein-, irgendein, irgendwelcher, mehrere*).

3.5.2.2.4 Numerals i quantitatius.

- Indefinites (*gering, zahlreich, ein paar, einzeln, vereinzelte, gesamt, verschieden, zahllos, ungezählt, ganz, unzählig, etwas, etliche, sämtliche, allerlei, divers*).
- Definites (*weitere, sonstige, übrige, anderweitig*).
- Partitius i multiplicadors (*ein halb, eineinhalb, ein Drittel, zwei Fünftel, drei Zehntel, einfach, zweifach, doppelt, dreifach, fünffach, zwanzigfach, tausendfach, zigfach*).
- Expressions de quantitat (*eine Menge Geld, ein Haufen Leute, eine Handvoll Reis, eine Prise Salz*).

3.5.2.3. El pronom.

- Consolidació de l'ús d'articles definits i demostratius com a pronoms (*dieser, jener, derselbe, derjenige, solch, ein solcher, solch einer, ein derartige*).
- Consolidació de l'ús d'articles indefinits com a pronoms (*irgendeiner, welch- auch immer*).
- El pronom *es*: valor catafòric, com a subjecte o objecte impersonal, com a element que ocupa el primer lloc a l'oració (*Platzhalter*).
- El pronom *man*: flexió i valor impersonal.

3.5.2.4. L'adjectiu.

3.5.2.4.1 La morfologia de l'adjectiu.

3.5.2.4.1.1 Derivació. Ampliació i consolidació.

- Sufixació per a la formació d'adjectius: *-ig, -isch, -lich, -bar, -ern, -en, -haft, -sam, -gemäß, -abel, -al, -an, -ant, -ell, -ent, -ibel, -iv, -ös*.
- Prefixació per a la formació d'adjectius: *a- (atypisch); aller- (allerneuest); hyper- (hypermodern); hoch- (hochbegabt); höchst- (höchstwahrscheinlich); il- (illegal); in- (intolerant); ir- (irregulär); über- (überglücklich); ultra- (ultraschnell); un- (unfair)*.

3.5.2.4.1.2 Adjectivació (*Adjektivierung*).

Transformació en adjectius, mitjançant la derivació, de substantius, verbs o adverbis. L'adjectivació és una de les derivades de l'estil nominal, que prioritza els sintagmes nominals i els seus complements enfront dels sintagmes verbals.

- Adjectius a partir de substantius (*Sahne / sahnig; Italien / italienisch; Sport 7/ sportlich; Traum / traumhaft; Mühe / mühsam; Holz / holzern; Seide / seiden*).
- Adjectius a partir de verb (*lösen / löslich / lösbar; ertragen / erträglich; machen / machbar; schweigen / schweigsam*).
- Adjectius a partir d'adverbis (*heute / heutig; hier / hiesig; innen / inner; vorne / vorder; jetzt / jetzig; vergebens / vergeblich*).

3.5.2.4.1.3 Composició.

- Adjectiu + adjectiu (*hellgelb, blitzschnell, großartig*).
- Nom + adjectiu (*kompromissbereit, kampflustig, bildhübsch, umweltschädlich, krebserregend*).

- Verb + adjectiu (*lesenswert, schlafbedürftig, liebenswürdig*).
- Adjectius especialment productius en la creació d'adjectius compostos: *-mäßig, -gemäß, -haltig, -artig, -los, -leer, -reich, -arm, -voll, -stark, -frei, -bedürftig, -bereit, -bewußt, -fähig, -förmig, -freudig, -kräftig, -süchtig, -wert, -würdig*.

3.5.2.4.1.4 Substantivació (*gut / das Gute; wahr / das Wahre; arbeitslos / der Arbeitslose; erfolgreich / die Erfolgreichen; deutsch / ein Deutscher*).

3.5.2.4.1.5 Gradació:

- Comparatiu i comparatiu absolut (*eine größere Zahl, eine geringere Rolle*).
- Superlatiu i superlatiu absolut (*Elativ: mit der modernsten Technologie; eine äußerst wichtige Frage; hochintelligente Menschen*).
- Gradació mitjançant la composició (*todunglücklich, knallhart, stinkfaul, hochschwanger*).

3.5.2.4.2 La complementació de l'adjectiu.

- Consolidació dels complements preposicionals (*arm an, stolz auf, zuständig für, erfahren in, sicher vor, fähig zu*).
- Consolidació dels complements en acusatiu, datiu i genitiu (*etwas (Ak) schuldig sein; etwas (Gen) bewusst sein; etwas (D) ähnlich sein*).

3.5.2.5 El verb.

Consolidació de l'ús verbal en contrast amb els usos en català i castellà.

- Consolidació dels verbs amb prefixos separables i inseparables: *durch-, hinter-, über-, um-, unter-, voll-, wider-, wieder-* (*durchbrechen, hinterlassen, überziehen, umgehen, unterstellen, widerstehen, wiedergeben*).
- Verbs separables amb adverbis / adjectius com a prefix (*abwärtsgehen, geradestehen, beisamensein, gutschreiben, kleinbekommen, hochnehmen*); verbs amb substantius com a prefix (*handhaben, nothanden, schlussfolgern*).
- Verbs derivats d'altres verbs (*fällen (fallen), senken (sinken), stänkern (stinken), lächeln (lachen)*); de substantius (*hämmern (der Hammer), grasen (der Gras), filtern (der Filter), amtieren (das Amt)*); d'adjectius (*schärfen (scharf), härten (hart), wärmen (warm)*).
- Consolidació dels verbs amb complements de règim preposicional (*mangeln an, verzichten auf, bestehen aus*).
- Complementació del verb: verbs que regeixen genitiu (*sich bedienen, bedürfen, sich enthalten, gedenken*); verbs que regeixen acusatiu i genitiu (*anklagen, verdächtigen, beschuldigen*).
- Locucions verbals (*Funktionsverbgefüge*). Ampliació i consolidació de les locucions més freqüents en el registre semi-formal (*zur Diskussion stellen, in Frage kommen, zur Verfügung stehen, Maßnahmen treffen*).

3.5.2.5.1 El temps verbal.

Consolidació de l'ús dels diferents temps verbals (*Tempora*) en relació al temps al qual fan referència (*Zeit*); especialment dels usos de *Präteritum* i *Perfekt* per al temps

passat i de *Präsens i Futur* per al temps futur, en contrast amb els usos en català i castellà.

3.5.2.5.2 L'aspecte verbal.

Procediments per a expressar matisos aspectuals, com ara l'ús d'adverbis (*Ich esse gerade; Wir gehen langsam; Er hat das gerade abgegeben; fertig schreiben*); de locucions adverbials (*Wir waren gerade dabei, in den Bus einzusteigen; Ich fahre und höre dabei Musik*); de sintagmes preposicionals (*Beim Duschen singt er gern; etwas zu Ende bringen*); i de prefixos verbals (*durchlesen, austrinken*).

3.5.2.5.3 El mode verbal i la modalitat. Consolidació i aprofundiment.

3.5.2.5.3.1 Consolidació de l'ús del significat objectiu dels verbs modals *müssen, sollen, dürfen, wollen, mögen, können* (obligació, permís, desig, possibilitat, capacitat) i del seu significat subjectiu:

- La modalitat en l'expressió d'hipòtesi:

Expressió de diferents graus de certesa en la formulació d'una hipòtesi (*müssen - nicht können / dürfen / können / Futur I i II / mögen, Präsens, Futur i Konjunktiv II*).

- La modalitat en el discurs indirecte:

Diferents graus de distanciament en referir paraules d'altri, en virtut de l'objectivitat i/o la neutralitat, o bé per expressar el grau de credibilitat a l'hora de citar, segons el registre de la situació comunicativa: Ús de *Konjunktiv I (i II)* enfront dels usos d'*Indikativ* en la llengua formal escrita i l'ús de *Konjunktiv II* enfront de les formes d'*Indikativ* en la llengua informal. Ús dels verbs modals *wollen* i *sollen* per a expressar grau de distanciament.

3.5.2.5.3.2 Consolidació dels recursos lingüístics que acompanyen l'estil indirecte:

- Sintagmes preposicionals (*laut, gemäß, zufolge, nach*).
- Verbs de parla (*erwidern, behaupten, mitteilen, feststellen*).
- Oracions comparatives, subordinades i coordinades (*wie die Kanzlerin mitgeteilt hat; so die Kanzlerin*).
- Adverbis (*angeblich, offensichtlich, anscheinend*).

3.5.2.5.3.3 La modalitat i la modalització en l'expressió de cortesia. Consolidació.

Ús de *Konjunktiv* respecte l'indicatiu o l'imperatiu en l'exhortació (*Könntest du mal leiser sein? / Kannst du bitte leiser sein? / Sei bitte leiser!*).

3.5.2.5.3.4 Altres usos del mode *Konjunktiv I*:

- Expressions de desig (*Möge Gott dich schützen!*).
- Exhortacions, instruccions, advertències (*Man schneide zwei Zwiebeln klein; Man nehme eine Tablette mittags; Sehe jeder, wo er bleibe und wer steht, dass er nicht falle (Goethe)*).

- En oracions concessives (*Was auch geschehen möge, wir fahren morgen ab*).
- En oracions finals (*Er schenkte ihr ein Buch, damit sie an ihn denke*).
- En oracions comparatives (*Er verhält sich so, als sei er nicht bei Verstand*).

3.5.2.5.3.5 Consolidació de les formes alternatives als verbs modals en el seu significat objectiu:

- *müssen (sollen)* (*es besteht die Notwendigkeit, jemand hat die Pflicht, es ist gezwungen*).
- *nicht müssen* (*es ist nicht nötig / nicht brauchen*).
- *dürfen / können* (*es ist erlaubt, es ist möglich, jemand hat die Gelegenheit*).
- *nicht dürfen* (*es ist verboten, es ist untersagt*).
- *können* (*jemand ist in der Lage, jemand ist imstande, Jemand hat die Fähigkeit*).
- *wollen / möchten* (*Jemand hat den Wunsch, jemand hat die Absicht, beabsichtigen*).

3.5.2.5.3.6 Consolidació de les formes alternatives als verbs modals en el seu significat subjectiu:

- *müssen* (*jemand ist völlig überzeugt, ganz bestimmt, hundertprozentig*).
- *können* (*eventuell, möglicherweise, es besteht die Möglichkeit*).
- *sollen* (*ich habe gehört, es wird behauptet*).
- *wollen* (*es ist lächerlich / absolut unglaubwürdig zu behaupten*).

3.5.2.5.3.7 La modalització a través de partícules modals en la llengua parlada.

Consolidació de l'ús de les partícules modals (*Redepartikeln, Modalpartikeln o Abtönungspartikeln*) en la llengua oral col·loquial. Contrast amb els recursos que empren les diferents llengües maternes dels aprenents:

- Partícules modals en oracions interrogatives (*denn, auch, eigentlich, etwa, überhaupt*).
- Partícules modals en oracions exhortatives (*mal, bloß, nur, doch, ruhig, schon, eben / halt, einfach*); i combinacions (*doch mal, doch ruhig, doch schon, doch einfach*).
- Partícules modals en oracions enunciatives (*doch, ja, eben, wohl, aber*).
- Partícules modals en oracions exclamatives (*aber, doch, vielleicht*).

3.5.2.5.3.8 Les veus activa i passiva.

- Consolidació de l'ús de la veu passiva en tots els temps i modes verbals com a recurs per a l'expressió d'impersonalitat en contrast amb els recursos que empren les llengües romàniques.
- Consolidació de les formes alternatives a la passiva (*sein + zu + infinitiu; sich lassen + infinitiu*); adjectius de verbs (*-bar i -lich*); valor passiu d'alguns *Funktionsverbgefüge*, *man*, *Gerundivum* i *Partizipialsätze*.

3.5.2.6 La preposició.

3.5.2.6.1 Consolidació de les preposicions de genitiu, pròpies de la llengua escrita:

- Causals (*wegen, aufgrund, anlässlich, infolge, dank, angesichts, kraft*).

- Finals (*zwecks, zum Zwecke*).
- Concessives (*trotz, ungeachtet*).
- Conditionals (*im Falle, unter der Bedingung / Voraussetzung*).
- Modals (*anhand, mittels, mit Hilfe, mangels*).
- Temporals (*innen, außerhalb, innerhalb, zeit, jenseits, diesseits*).
- Locals (*abseits, außerhalb, innerhalb, jenseits, oberhalb, unterhalb*).
- Alternatives (*(an)statt, anstelle*).
- D'altres (*bezüglich, hinsichtlich, zugunsten*).

3.5.2.6.2 El valor connectiu de les preposicions, com a conseqüència de l'esil nominal (*Obwohl sie sich bemüht hat, Trotz ihrer Bemühungen; im Falle eines Stromausfalls, falls der Strom ausfällt*).

3.5.2.7 L'adverbi.

3.5.2.7.1 Consolidació de l'ús de l'adverbi en el seu valor connectiu (*Verbindungsadverbien*), com a modificador aspectual del sintagma verbal i com a modificador d'adjectius i d'altres adverbis. Ampliació amb adverbis i locucions adverbials propis de la llengua escrita semiformal.

- De lloc (*dorthin, bergab, abwärts, flussaufwärts*).
- De temps (*anfangs, zuletzt, derzeit, kürzlich, letztens, neulich*).
- Modals (*beinahe, folgendermaßen, derart*).
- Causals (*nämlich*).
- Consecutius (*folglich, demzufolge, infolgedessen, aufgrunddessen, daher*).
- Concessius (*dennoch, gleichwohl, nichtdestotrotz*).
- Aditius (*zudem, darüber hinaus, überdies, weiterhin, ferner*).
- Conditionals (*andernfalls, ansonsten*).
- Interrogatius (*inwieweit, inwiefern, weshalb*).

3.5.2.7.2 Consolidació de l'ús dels adverbis pronominals (*Pronominaladverbien*), especialment en el seu valor catafòric, acompanyant *Infinitiv-* i *dass-Sätze*. Ampliació (*hiermit, hiervon, hierzu, hierdurch, hiervon*).

3.5.2.7.3 Funció adverbial (modal) del participi (*Sie saßen weinend im Garten; Da kommt er angerannt*).

3.5.2.7.4 L'adverbi com a modificador de l'adjectiu (*an einem scheinbar gewöhnlichen Morgen; ein ganz schön ruhiger Typ; eine gut funktionierende Beziehung*).

3.5.2.8 L'oració.

3.5.2.8.1 L'oració simple.

3.5.2.8.1.1 Modificacions / alteracions sintàctiques en la llengua parlada:

- Inversions (*Mache ich; Habe ich doch gesagt*).
- Inversió en l'oració condicional sense connector (*Hätte ich das gewusst, wäre ich nicht gekommen*).
- Absència d'inversió (*Wer es auch sei, ich bin nicht zu sprechen*).

- Valor expressiu de les preguntes sense inversió verb / subjecte (*Du hast die Hausaufgaben nicht zu Ende gemacht?*).
- Omissió del pronom subjecte (*Bin schon da; Kommt gar nicht in Frage*).

3.5.2.8.1.2 Aposicions (*Peter, Anjas Bruder, hat den ersten Preis gewonnen*); el·lipsis (*Je früher der Abschied (ist), desto kürzer (ist) die Qual; Was (ist) nun?; (Möchten Sie) Sonst noch was?*).

3.5.2.9 L'oració composta.

3.5.2.9.1 Coordinació.

- Juxtaposició (*Parataxe*). Textos literaris (Poemes, narracions, *Kinderreime, Lieder: Der Mond ist aufgegangen / Die goldnen Sternlein prangen; Er fragt nicht. "Dein Gemahl?" Sie fragt nicht: "Dein Namen?"*).
- Consolidació de la coordinació d'oracions mitjançant adverbis i ampliació amb adverbis i locucions adverbials propis de la llengua escrita semiformal (vegeu 3.5.2.7)
- Consolidació de la coordinació mitjançant locucions conjuntives i ampliació amb locucions conjuntives pròpies del registre semiformal i formal (*bald ...bald, teils... teils, einerseits... andererseits, halb... halb, zum einen... zum anderen*).

3.5.2.9.2 Subordinació.

Consolidació de les conjuncions subordinants i de les conjuncions pròpies del registre semiformal i formals: concessives (*obgleich, obschon*); causals (*zumal*); consecutives (*so dass*); condicionals (*unter der Bedingung / Voraussetzung, dass...; für den Fall, dass...; angenommen, dass...*); modals (*indem; dadurch, dass*); alternatives (*anstatt, dass*); temporals (*eh(e), sooft*).

3.5.3 Fonètico-fonològics.

3.5.3.1 Sons i fonemes vocàlics: consolidació a partir de l'error i presa de consciència de les variants geogràfiques.

3.5.3.2 Sons i fonemes consonàntics: consolidació a partir de l'error i presa de consciència de les variants geogràfiques.

3.5.3.3 Processos fonològics (ensordiment, sonorització, assimilació, elisions, palatalització, nasalització, alternança vocàlica, emmudiments, etc.): consolidació a partir de l'error i presa de consciència de les variants geogràfiques.

3.5.3.4 Acent, ritme i entonació.

3.5.3.4.1 Consolidació a partir de l'error patrons tonals d'elements lèxics aïllats (*Wortakzent*):

- Diferent accentuació de les paraules compostes segons el tipus d'enllaç (*Konsumverhalten, schlafbedürftig; 100-m-Lauf, das Zu-spät-Kommen, das In-Kraft-Treten*).
- Verbs amb prefix tònic o àton (*abnehmen, anfragen, umfahren, widerspiegeln*).

- Accentuació dels mots d'origen estranger (*Familie, modern, August, Argument*).

3.5.3.4.2 Consolidació a partir de l'error i del contrast dels patrons tonals de l'oració (*Satzakzent*):

- Accentuació al final de l'oració (*Die hätte von mir sein können, die Idee*).

3.5.4. Ortotipogràfics.

3.5.4.1. Consolidació dels usos dels signes ortogràfics: el guionet en les paraules compostes (*Durchkopplung: Mehrzweck-Küchenmaschine, Shopping-Center*), guionets i cometes en el discurs directe.

- Títols, títols d'obres, noms de publicacions i similars (*Er las den Artikel „Kapitänin festgenommen“ in der „TaZ“; Sie liest Thomas Manns Novelle „Die Betrogene“*).
- Refranys, expressions idiomàtiques (*Das Sprichwort „Eile mit Weile“ hört man oft. „Aller Anfang ist schwer“ ist nicht immer ein hilfreicher Spruch*).
- Paraules o grups de paraules que s'empren de manera irònica, exagerada (*Und du willst ein „treuer Freund“ sein?*).

3.5.4.2. Consolidació dels usos dels signes de puntuació, en contrast amb l'ús en d'altres llengües conegudes dels alumnes.

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita.

Produeix textos escrits extensos i complexos, de qualitat, amb claredat i fluïdesa, amb un estil apropiat i eficaç i una estructura lògica, adaptant-los amb eficàcia, naturalitat i precisió a un context complex específic, fins i tot especialitzat, en qualsevol registre, mostrant un domini dels recursos lingüístics que li permet expressar-se sense cap limitació, amb una gran riquesa estructural i lèxica, i amb una correcció total.

S'expressa per escrit de manera conscientment irònica, ambigua o humorística. Escriu sobre assumptes complexos o delicats sense inconvenient.

2. Expressió oral.

S'expressa oralment amb una naturalitat total. Produeix textos orals monològics i dialògics, clars i fluïts; fins i tot sobre temes específics o especialitzats; lògicament estructurats de manera que ajuda l'oient a fixar-se en elements significatius i a recordar-los; incloent conscientment l'ús irònic, ambigu i humorístic; comunicant amb seguretat informació complexa i detallada, sobre assumptes delicats. S'expressa sense inconvenients, sense esforçar-se ni dubtar.

3. Comprensió escrita.

Comprèn i interpreta de manera crítica, amb facilitat i rapidesa, detectant amb fiabilitat si les fonts són pertinents per a la tasca, qualsevol tipus d'escrit, inclosos els menys habituals, incloent-hi textos abstractes, estructuralment o lingüísticament complexos. Comprèn el tema, el contingut i l'orientació d'un text a partir d'una lectura ràpida, i també pot llegir diversos textos de manera paral·lela per integrar-ne la informació que contenen.

4. Comprensió oral.

Comprèn qualsevol tipus de parla sense dificultat, encara que estigui articulada al ritme ràpid i natural, tant si es tracta de converses cara a cara com si no i localitza informació o segueix el fil de l'argumentació en un text oral d'estructura discursiva complexa. Comprèn gairebé sense esforç les varietats fonètico-fonològiques estàndard pròpies de la llengua meta i reconeix els matisos subtils de significat i les diverses intencions pragmàtiques (cortesia, humor, ironia, sarcasme i altres).

5. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb una seguretat total informació complexa i detallada, així com els aspectes més subtils de les postures, opinions i implicacions dels textos, orals o escrits, d'origen. És plenament conscient del caràcter relatiu de les convencions de les comunitats diferents i pot explicar i analitzar les semblances i diferències culturals i lingüístiques de manera extensa i constructiva, així com superar possibles barreres en la comunicació posant en joc, de manera gairebé automàtica i interioritzada, la seva competència intercultural. Produeix textos coherents, cohesionats i de qualitat a partir d'una gran diversitat de textos font. Col·labora amb el grau de cortesia adequat, portant la conversa cap a una conclusió, facilitant acords, resumint, avaluant i lligant diverses contribucions i mostrant sensibilitat per evitar ofendre.

6. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis complexos cara a cara i en línia, amb naturalitat total, flexibilitat i eficàcia; prenent la paraula, mantenint-la i cedint-la de manera completament natural, contribuint al progrés del discurs convidant altres a participar-hi, formulant preguntes o plantejant qüestions per aprofundir en els temes tractats o altres de nous, desenvolupant o aclarint aspectes del que han dit els interlocutors, i fent un resum de les postures i els arguments d'aquests i, si s'escau, dels seus propis.

7. Interacció en línia.

Interactua espontàniament i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de nombroses eines digitals i adapta la informació amb flexibilitat i sensibilitat al context, canviant hàbilment d'estil i registre d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Coordina projectes en línia i sap avaluar propostes, anticipar problemes comunicatius i donar orientacions per tal de construir continguts i coneixements de forma col·laborativa.

8. Estratègies de comprensió.

Utilitza amb eficàcia les estratègies més adequades per comprendre el que pretén o se li requereix en cada cas, utilitzant amb habilitat les claus contextuais per tal d'inferir l'actitud i les intencions de l'autor, i treure'n les conclusions apropiades.

9. Estratègies de producció.

Selecciona amb rapidesa i utilitza eficaçment i adequada tot tipus d'estratègies i recursos per controlar i reparar el seu text escrit i el seu discurs oral segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text, ajustant-los amb naturalitat i precisió al propòsit comunicatiu específic, als destinataris, a la situació i al context complex específic, fins i tot especialitzat. Per exemple selecciona, omet o reorganitza la

informació; analitza i descriu dades empíriques, fa inferències i explica implicacions del que sent, llegeix o diu.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació el coneixement amb profunditat de les subtilitats i de les implicacions socioculturals i sociolingüístiques que pot tenir el que diu i escriu i la manera de dir-ho, i actua en conseqüència, adaptant-se de manera natural a la situació i al receptor, i adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies, comunicant-se amb naturalitat, eficàcia i precisió.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica i utilitza, segons el context i el gènere i el tipus de text específics, la intenció i significat d'una gamma rica d'exponents complexos de les funcions comunicatives o actes de parla, tant indirectes com directes, en els registres íntim, familiar, informal, neutre, semiformal, formal i solemne. Reconeix amb facilitat els usos humorístic i al·lusiu de l'idioma, i reconeix diferents varietats de la llengua i canvis de registre i d'estil. Reconeix matisos com la ironia o el sarcasme i treu les conclusions apropiades de l'ús que se'n fa.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera complexa i precisa, adaptant el registre i l'estil, o aplicant altres mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo amb total naturalitat a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió.

Produeix textos perfectament coherents i cohesionats fent un ús complet i apropiat de la totalitat del repertori de les estructures organitzatives textuais i dels mecanismes complexos de cohesió.

14. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza amb consistència i correcció un repertori ampli i fiable de vocabulari en l'àmbit personal, públic, professional i educatiu, que inclou termes especialitzats, expressions idiomàtiques, jocs de paraules, figures estilístiques, modismes, col·loquialismes, regionalismes i argot, i una gamma rica d'expressions amb la finalitat d'enriquir, matisar, emfasitzar, eliminar ambigüitats i precisar el que vol dir, mitjançant l'ús d'una sèrie àmplia d'elements qualificatius i de procediments de modificació, sense manifestar cap limitació del que vol dir.

15. Fluïdesa.

Es comunica eficaçment amb fluïdesa, claredat, precisió i una seguretat total i rebut els arguments dels seus interlocutors amb desimboltura i de manera convincent, reconeixent i sent capaç d'utilitzar tots els registres i varietats diferents de la llengua, i una gamma rica de matisos de significat.

16. Riquesa i correcció gramatical.

Manté un bon control gramatical d'un llenguatge complex, encara que la seva atenció estigui pendent d'altres aspectes (per exemple, de la planificació o del seguiment de

les accions d'altres persones). Utilitza sense problemes una gamma rica d'estructures lingüístiques, fins i tot les complexes formalment i conceptualment, i amb efectes comunicatius més subtils, incloent-hi variacions de caràcter estilístic (per exemple singular/plural generalitzador i de modèstia, metàfora gramatical, pregunta retòrica, estructures passives).

17. Pronunciació.

Pronuncia i entona de manera clara i natural. Articula segons algunes de les varietats estàndard pròpies de la llengua meta, i ajusta l'entonació a la situació comunicativa, variant-la per expressar matisos subtils de significat i adaptant-se als estats d'ànim i a les diverses intencions pragmàtiques (cortesia, humor, ironia, sarcasme i d'altres).

18. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza les convencions ortotipogràfiques pròpies de la llengua meta, tant de caràcter general com més específic, i fins i tot especialitzat, per produir textos escrits exempts d'errors d'ortografia, format, estructura, distribució en paràgrafs i/o puntuació; si de cas, pot presentar algun error tipogràfic ocasional.

Nivell Avançat C2

Anglès

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexico-semàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Avançat C2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma sense cap mena de dificultat, amb un grau de qualitat propi d'un parlant culte, en situacions d'alta complexitat, en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics.

Per aconseguir aquests objectius, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts necessaris que li permetin actuar com a mediador entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir una àmplia gamma de textos orals i escrits extensos i complexos conceptualment i lingüísticament, que tractin de temes tant abstractes com concrets de caràcter general o especialitzat, encara que no siguin del seu camp d'especialització, en una gran varietat d'accents, registres i estils, amb un repertori d'estructures variades, complexes, i també de lèxic que inclogui expressions idiomàtiques, col·loquials, regionals o especialitzades i que permeti percebre i expressar matisos subtils de significat.

1.2 Objectius generals de nivell.

Adquirir l'habilitat o capacitat de:

1. Saber comprendre i produir sense esforç qualsevol tipus de text oral o escrit sobre temes complexos per a propòsits socials, professionals i educatius.

2. Utilitzar la llengua de manera flexible i eficaç a l'hora de reformular idees sota formes lingüístiques diferents transmetent amb precisió matisos subtils de significat a fi d'emfasitzar, diferenciar o eliminar l'ambigüitat demostrant un ús controlat d'estructures organitzatives, connectors i mecanismes de cohesió.

3. Tenir un bon domini d'expressions idiomàtiques i col·loquials i ser conscient del nivell connotatiu del significat.

4. Mantenir de manera consistent el control gramatical d'un llenguatge complex encara que l'atenció estigui pendent d'aspectes com la planificació del discurs o la

cohesió de la interacció.

5. Resumir informació procedent de diferents fonts orals o escrites, reconstruir fets o arguments i presentar-los d'una manera coherent.
6. Interactuar espontàniament, amb fluïdesa i precisió, captant i utilitzant els senyals no verbals i d'entonació sense esforç fins i tot en les situacions més complexes.
7. Valorar les implicacions sociolingüístiques i socioculturals quan els parlants de la llengua meta utilitzen la llengua i saber-hi reaccionar adequadament.
8. Fer de mediador entre parlants de la llengua meta i parlants de la seva comunitat d'origen tenint en compte les diferències socioculturals i sociolingüístiques.
9. Gestionar de manera conscient i autònoma l'aprenentatge de la llengua planificant-ne el procés i obtenint el màxim profit dels recursos disponibles. Desenvolupar noves estratègies durant el procés d'aprenentatge i ús de l'idioma per iniciativa pròpia.
10. Aprofitar la diversitat cultural com una font d'enriquiment de la pròpia competència intercultural. Desenvolupar un control conscient de les actituds i factors afectius personals i una perspectiva crítica i comprensiva en relació amb les altres cultures i amb la cultura dels països parlants de la llengua objecte.
11. Valorar el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixements. Ser conscient que el context de la comunicació (presencial o no presencial, sincrònic o asincrònic, visual o auditiu, oral, escrit o multimodal) i els nous gèneres textuais propiciats per les tecnologies digitals condicionen el discurs i en conseqüència saber adaptar el discurs i utilitzar estratègies específiques tant en el procés d'aprenentatge com en l'ús de la llengua.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre sense dificultat i interpretar de forma crítica qualsevol tipus de producció oral o escrita, independentment del canal, sobre qualsevol tema, fins i tot els aliens a la seva experiència, interès o camp d'especialització, encara que presenti trets estructurals o lèxics idiosincràtics. Apreciar, amb l'ús esporàdic del diccionari, distincions subtils d'estil i significat tant implícit com explícit de textos escrits, encara que siguin abstractes i extensos, estructuralment complexos, literaris, tècnics o d'un altre tipus, contemporanis o no contemporanis. Comprendre textos orals encara que hi hagi soroll ambiental i/o que la velocitat de parla sigui ràpida i natural, sigui quina sigui la variant geogràfica o social, a condició que l'usuari de la llengua tingui temps de familiaritzar-s'hi.

Producció.

Produir i coproduir, amb naturalitat, comoditat, desimboltura i fluïdesa, textos orals i escrits de qualitat, extensos, detallats, clars i fluids, correctes formalment, per comunicar-se en qualsevol tipus de situació de la vida personal, social, professional i acadèmica, adaptant amb una eficàcia total l'estil i el registre als diferents contextos

d'ús, independentment del suport, i fins i tot a una velocitat ràpida en temps real. Produir i coproduir textos escrits, exempts d'errors llevat d'algun de caràcter tipogràfic, sobre temes complexos fins i tot de tipus tècnic, amb un estil apropiat i eficaç i una estructura lògica que ajudi el lector a identificar i retenir les idees i els aspectes més significatius. Transmetre amb precisió matisos subtils de significat, inclosos els usos al·lusius de l'idioma. Produir textos orals sense errors llevat d'algun *lapsus linguae* ocasional mostrant una gran flexibilitat en l'ús d'un repertori ric d'expressions, accents i patrons d'entonació que li permetin transmetre amb precisió matisos subtils de significat.

Interacció.

Participar amb espontaneïtat, flexibilitat, fluïdesa i sense esforç, en tota mena de converses i discussions, orals, escrites o multimodals, cara a cara o en línia. Comunicar-se amb fluïdesa i transmetre amb precisió detalls i matisos fent ús d'un lèxic ric i ampli, amb expressions idiomàtiques i col·loquialismes, escollint l'expressió adequada entre un repertori disponible de funcions del discurs i utilitzant un to i un estil apropiats. Formular idees i opinions de manera precisa en qualsevol tipus d'interacció, respectant els torns de paraula, donant referències i fent al·lusions. Relacionar hàbilment la pròpia contribució al discurs amb la dels altres interlocutors tornant enrere i reestructurant-lo d'una manera hàbil quan sorgeixi alguna dificultat.

Mediació.

Actuar com a mediador de manera eficaç i natural entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües, en tot tipus de situacions, orientant el desenvolupament de les idees, animant els altres a elaborar el seu raonament, resumint, avaluant i vinculant les diverses contribucions per tal d'arribar a un acord i/o trobar solucions a possibles conflictes. Explicar sense dificultat el contingut de qualsevol classe de text oral o escrit, en un llenguatge clar, fluid i ben estructurat, explicant matisos i la forma en què es presenten els fets i els arguments de manera precisa, assenyalant implicacions socioculturals (per exemple, subestimació, ironia i sarcasme), reconeixent-hi significats implícits, apreciand-hi diferències d'estil i adaptant amb eficàcia l'estil i el registre als contextos d'ús diferents.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que aquella representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cadascú és el protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les noves tecnologies com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a mediador, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa.

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit i entre els diferents

registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com a element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge:

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques comunicatives d'aprenentatge.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroalimentació del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

Actes de parla que inclouen, a més a més de la mateixa emissió d'un enunciat amb sentit, la intenció de l'agent que el produeix i l'efecte en l'interlocutor, així com el context social i cultural en què s'insereixen, tant a través d'actes de parla directes com indirectes, en qualsevol tipus de registre:

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; consolar; tranquil·litzar; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions); assentir; dissentir; desestimar; classificar; atribuir, comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estats físics i anímics: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, orgull, admiració, ressentiment, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, penediment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent

o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.
- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; dispensar o eximir a algú de fer alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Nocions.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals variats i complexos conceptualment i lingüísticament per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: participants i les seves relacions; l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual, etc.; la modalitat (capacitat, habilitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, autorització, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa, creença i altres actes de parla).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuals que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements fonètico-fonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

- Marcadors del discurs oral: per la cohesió (*As I was saying, er, talking about; Speaking of which,...; Incidentally,...; right; well; great; good; there you go; you hit the nail on its head, etc.*); per la negociació (*You'll come round to my way of thinking; I know you don't see eye to eye with me, but...*); per la focalització i/o tematització: *headers* (*His cousin in Bristol, her boyfriend, his parents bought him a car for his birthday; Sitting in the garden, I've been all morning; To his wife he gave a pearl necklace* (contextos formals); *tails* (*It's a speciality, that; Mm, my very first car, that was*).
- Referències de proximitat i distanciament respecte al referent amb *this* i *that* (*Some resigned, didn't they, and this has led to others protesting; You can't say women shouldn't be allowed to drive trucks because they aren't as strong as men. That's just sexist*); per expressar distanciament emocional amb actitud positiva, *this*, amb actitud crítica, *that* (*Now, tell me what you think of this new girlfriend he's got? vs. Now, tell me what you think of that girlfriend he's got?*); *this* en les narracions, acudits, anècdotes (*This girl Julie knew in London, she went to live with this guy called Joe*); *that* en comptes de l'article *the* (*Then we drove round that big roundabout, you know the one as you come into Leeds. Now that is not the reason why I won't be referring to it... And behind that there is an inconvenient truth*);
- El.lipsi situacional (*Didn't know that play was on tonight; Sounds good to me; A: Where's that cheese we bought? B: Fridge, I think; Started yet?; You been eating the biscuits again?; You all right for coffee, then?; You sure you don't want a lift?; While on the subject, why don't we write a joint letter?*); ell.lipsi del pronom *I* en contextos informals (*A: What's the matter? B: Can't find my glasses; A: Can you make those changes to the list? B: Yeah. Think so, yeah*); el.lipsi d'altres pronoms (*A: How's Luke? B: Oh, he's fine. Works too hard, that's his only problem; A: My sister and her son decorated the room. B: Really? A: Yeah. Came here a couple of weeks and did it; A: Oh, this is a new one? B: Looks like it, yeah; Raining again; Been cold lately*); *question*

tags: el.lipsi dels pronoms i auxiliars en l'oració principal: *A: Got lost, did they?; Need a ticket, do we?; Fooled you then, didn't I?*; el.lipsi de *there* (*Must have been half a million people; Nobody at home, by the look of it*); el.lipsi de *if* (*They turn up at any point, just let me know*); el.lipsi amb expressions fixes (*Good thing I remembered the umbrella; No point in arguing with him; Be seeing you later, then*).

- Èmfasi (*It is worth noting that...; The focus should be on...; I would like to stress / highlight that...; Really, it's sickening; I don't think I need it specifically; Such is the elegance of this typeface that it remains a favourite of designers; At all events, it's time to go now; I'm not working there —for a start, it's too far to travel; The one and only...; I never realized they were one and the same; Indeed, they will accept it; Clearly he will call first; For sure, he knows; It is indisputable that...*) i altres adverbis per expressar l'èmfasi: *irrefutably; undeniably, primarily, etc.*).

- Precisió i matisació (*Let me put it another way...; How shall I put it?; The gist of the matter is...; We spoke as one on this matter; Inasmuch as you are their manager, you are responsible for their outcomes; There wasn't much vegetarian food as such; to put it bluntly; to put it mildly; by the same token...; to say the least; or rather...; to make matters worse; ideally...; basically...; If you ask me...; if you will* (*Consider, if you will, the position of women in this country*); *I must admit...*); altres marcadors de l'opinió personal (*apparently, arguably, presumably, seemingly, in a sense, in a way, in some respects, in principle, as a rule, explicitly, with attention to..., the gist of the matter is...; We spoke as one on this matter*).

- Exemplificació (*The actress, though in her sixties, is still the epitomy of French elegance; a case in point is...; that was an illuminating example of...; among other examples; and the like; and so on, and so forth; a much quoted example is...; as proof...; namely...*).

- Expansió del tema (*as for; as regards; with regard to; a related issue; the fact that ... is that .. ; the sad / strange thing about this is...; as a corollary, in view of which, in light of this idea; likewise; correspondingly; following*); en la parla informal (*to crown it all, to cap it all, on top of it all*).

- Enumeració i seqüenciació temporal (*a second area to consider is; from the outset; in the first instance; prior to, formerly, all at once, subsequently, thereupon, henceforth, the former... the latter... there again; in the event of...; respectively; Health care is our top priority. Next comes unemployment; It began with iced melon. Then followed roast chicken*).

- Contrast (*as opposed to, unlike, notwithstanding, alternatively, for one thing, for another thing, conversely, nonetheless; then again*).

- Concessió (*albeit, admittedly, be that as it may, given that, granted that; still; yet; all the same; mind you; at any rate; I'll grant those who differ from my view that*).

- Conseqüència (*Given the situation...; That being so...; The prime minister was attending the conference, hence all the extra security; accordingly, thus; Indeed, most users seem to accept that...*).

- Fórmules de tancament (*All things considered; in the final analysis; On the whole, it appears / seems that...; In conclusion, the facts suggest that...; in short; in sum; in summary; lastly; in brief; all told; Let me briefly restate these main points... We have come full circle; It's time to bring this presentation to a close; Let's call it a day*). Ús de l'entonació per indicar el final d'una intervenció o per emfasitzar (*There are fifTEEN; FINAlly we decided not to GO*). Recursos específics del discurs escrit (*Respectfully, Missing you, Always and forever, Take care*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Posicionament de l'emissor:

- Co-referència (*Rising costs of living fuelled discontent among citizens. Such discontent could be exploited by some politicians.*)
- Anàfora (*The dog loves to chew on a bone but he didn't find the one he buried in the yard*). A la literatura (*It rained on his lousy tombstone, and it rained on the grass on his stomach. It rained all over the place*) (extracte de *The Catcher in the Rye* de J.D. Salinger).
- Catàfora (*If you want some, here's some parmesan cheese*).
- Dixi (*This is what phoneticians call a creaky voice; You should have been here last week*).

Tractament de la informació:

- Reformulació, paràfrasi i aclariments (*My idea was actually that we should...; Actually, what I meant was...; in a manner of speaking; not to say; let alone; not to speak of; or rather; as it were; if you like; so to speak; to put it mildly/bluntly; to put it another way*).
- Al·lusions, referències, cites i evocacions (*Don't act like a Romeo in front of her; The rise in poverty will unlock the Pandora's box of crimes; This place is like a Garden of Eden*).
- El·lipsi lèxica. *Question tags*: amb adverbis com *rarely, scarcely i little*, i pregunta afirmativa (*She scarcely seems to care, does she?*). *Tags* per afegir informació (*Where does she live, that student?*).
- Substitució: proformes adverbials per substituir expressions que indiquen procés (*in that way, that way; I like that; Always be frank and open to your colleagues. That way you'll win their trust and confidence*); formes amb *so* (*A: He said he wasn't coming, B: -So he said; Told you so!*); formes amb *such* (*food, drink, clothing and suchlike provisions; Always say at the start that you're applying for such-and-such job because...; We were second-class citizens and they treated us as such*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de les cultures de les comunitats en què es parla l'idioma objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'aquest idioma.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i entendre el món, i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres i fa possible la modulació del discurs d'acord amb les pròpies necessitats i les del context. En aquest nivell caldrà assegurar que l'alumnat ja té assolida una consciència intercultural que li permet ser conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es troba en els seus intercanvis interculturals, i alhora ampliar i aprofundir aquesta consciència en els nous àmbits temàtics que es tracten en aquest nivell.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura o cultures de la llengua que s'estudia.

Relacions interpersonals:

- Relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre persones.
- Relacions a la feina,.
- Relacions entre diferents comunitats.

Estructura de la societat:

- Estructura familiar
- El món del treball
- Lleis i normes.
- Grups socials, partits polítics, associacions, etc.
- Administració i institucions públiques i privades
- Mitjans d'informació i comunicació.

Condicions de vida:

- El nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- L'habitatge.
- Les prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, medi ambient, sostenibilitat, etc.).
- Trets socioeconòmics.
- Tecnologies de la informació i la comunicació.

Valors, creences i actituds:

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat.
- Creences religioses.
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Altres cultures i grups socials.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal:

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.
- Ús del temps i durada dels senyals no verbals.

Convencions socials i rituals:

- Actes i comportaments de caràcter social.
- Normes de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies, celebracions, festivitats, etc.

Marcadors lingüístics de relacions socials:

- Modismes, argot i llenguatges especialitzats.
- Expressions de saviesa popular: proverbis i dites.
- Dialectes i accents regionals.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos que tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre íntim, familiar, informal, neutre, semiformal, formal i solemne.
- En una àmplia varietat lingüística, amb expressions idiomàtiques, col·loquials i implícits socioculturals, i amb una estructura complexa, detallada i no necessàriament ordenada o explícita.
- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, demostració, exposició, explicació, instrucció, interpretació, comentari).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, missatges escrits o de veu, cartes, notes, informes, textos legals, contractes, notícies, presentacions, conferències, reportatges, entrevistes, articles, assajos, treball d'investigació, contes, novel·les, cançons, poemes, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe, en suport paper (contes,

premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora i a la funció i tipologia del text).

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees preconcebudes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre els significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i para lingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).
- Utilització d'estratègies de comprensió global, selectiva, interpretativa.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació i d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre íntim, familiar, informal, neutre, semiformal, formal i solemne.
- En una àmplia varietat lingüística, amb expressions idiomàtiques, col·loquials i implícits socioculturals, i amb una estructura complexa, detallada i no necessàriament ordenada o explícita.
- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, demostració, exposició, explicació, instrucció, interpretació, comentari).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, missatges escrits o de veu, cartes, notes, informes, textos legals, contractes, notícies, presentacions, conferències, reportatges, entrevistes, articles, assajos, treball d'investigació, contes, novel·les, cançons, poemes, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits.
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe, en suport paper (contes, premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text al destinatari (funció i tipologia del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs...), considerant l'efecte que pot produir en el destinatari mateix.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (p. e. modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió, utilitzar mots per guanyar temps, etc.), para-lingüístics o paratextuals (p. e. demanar ajuda; senyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat); usar llenguatge corporal culturalment pertinent (p.e. gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica, sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals) sense interrompre el discurs.
- Composició i articulació del discurs integrant elements verbals i no verbals.
- Utilització dels recursos i de les estratègies de què es disposa per reajustar la tasca a l'alça.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Utilització de fragments de discurs coneguts per l'usuari i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Utilització d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació de l'audiència, a través de la seva reacció oral, gestual o d'expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic.
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels altres interlocutors pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.

- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, explicar la rellevància d'una informació trobada en un text complex.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure formes variades de presentació visual de dades empíriques i recerca complexa.
- Resum d'informació procedent de diferents fonts reconstruint arguments i justificacions.
- Traducció oral fluïda de textos analítics i argumentatius abstractes, i traducció escrita de material tècnic i especialitzat.
- Presa de notes selectiva, parafrasejant i abreviant per captar conceptes abstractes.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple, interpretar una producció artística (quadre, escultura, novel·la, etc.).
- Anàlisi i crítica de textos, per exemple, reconèixer subtileteses i deduir significats i connotacions.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup guiant la direcció de la conversa i oferint suport individualitzat.
- Foment del desenvolupament d'idees guiant la direcció de la conversa amb preguntes clau que animin a elaborar raonaments sobre temes abstractes.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords mitjançant eficientment i de forma natural entre membres de diferents comunitats, tenint en compte les diferències socioculturals i sociolingüístiques.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals...) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre dos o més textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lèxico-semàntics.

3.5.1.1 Ampliació del cabal lèxic d'acord amb els objectius del nivell en un ampli ventall de registres de la llengua (formal, informal, col·loquial, no estàndar):

- Formal / informal (*We apologise for any inconvenience caused / Sorry for any trouble caused; This complexity is quite beyond my comprehension / I find it hard to get my mind around such complex issues*).
- Col·loquial (*that's really sick, a rip-off, booze, buzz off, not a dicky bird, bummer, gazillions of food choices*).
- De varietats geogràfiques: anglès americà (*wheels* (vehicle), *amped* (excited), *busted* (caught), *beat* (exhausted), *be tied up with* (be busy), *stoked* (euphoric), *buzzkill*, *brewski* (beer), *besties* (friends), *off-the-rack*, *to trash something*); anglès britànic (*off-the-peg*, *a copper*, *have a crack*, *bonkers*, *daft*, *suss out* (figure out), *knickers* (female underwear), *preggers* (pregnant), *chuffed* (excited), *gutted* (disappointed), *take the piss out of someone* (tease), *quid* (pound), *scream blue murder*; anglès australià: *tucker* (food), *arvo* (afternoon), *chalkie* (teacher), *shark meat* (flake); *garbo* (garbage collector); *a red steer* (fire)).
- Formes històriques i arcaïques (*shalt, doth, seest, hath, whereof, whence*); i formes socials (*swing by, grab a beer, burn up the dance floor, catching up, cheers, drag into the muck, mate*).
- Formes no estàndar (*dunno, I'm a-coming!, 'em, gonna, gotcha, wanna, yer, waitin'; I ain't never done nothin' like that; If he hadn't've gone to the match he wouldn't of been late*).
- Formes dialectals / regionals (*Hey, y'all, whose automobile is parked on the sidewalk? (US); Hey, Jimmy, d'you no see the wee lassie waving at you? (Scotland) (little girl = wee lassie); Hey there, wack, who's that gear judy in the jigger? (Liverpool) (=Hey there mate, who's that great girl in the back alley?); You in a spot of bother, then? You'd better get it sorted like, ain't you? (=Are you in trouble? You'd better find a solution) (Cockney)*).

3.5.1.2 Relacions de sinonímia, antonímia, mots polisèmics, precisió lèxica en diferents camps semàntics i famílies lèxiques:

- Sinonímia (*paltry, meager, measly, scant; scorching, sultry, sizzly, oppressive; glimpse, stare, gaze, ogle; ravenous, starving; din, racket; gargantuan, enormous; dodge, elude, swerve, veer, evade, sidestep*).
- Antonímia (*extravagant / frugal; infer / misunderstand; smile / frown; mar / redeem sb's reputation; on tap vs. Untapped*).
- Parònimia (*upmost / utmost, collision / collusion; prolepsis / proslipsis; foul / vowel; banish / vanish; ingenious / ingenuous; proscribe / prescribe*).
- Polisèmia (*dust, set, pop, ball, do, bash; killer; see; settlement; fast; toll; trunk; faint*).
- Homonímia (*bear, magazine, stalk, tender, fair*).
- Hiponímia i hiperonímia (*tree: birch, fir, oak, elm, maple; bird: owl, peacock, stork, seagull, kingfisher, goldfinch, sparrow*).
- Mots transparents o pròxims. Falsos amics (*commodity, disgust, choke, assist, destitute, molest, billion, disposable, redacted, sanctuary, expedient*).
- Argot (*ginormous, chav, chavette, wallflower, snowflake, scrummy, my bad (my fault); the slammer (jail); crash (sleep); banger, anorak, botch job, codswallop; butcher's, clever mike (Cockney rhyming slang); grub, to be jonesing for, wasted, stoned; wicked (=very good in the UK; =really in the US)*).
- Neologismes (*vlog, binge-watching, phishing, stitch 'n' bitch, tweet cred, noob, ego surfer, freegan, nomophobia*).
- Eponímia (*a Scrooge; silhouette; bloomers; sideburns; biro; diesel; maverick; Jekyll*).

and Hyde; Alice-in-Wonderland; Orwellian; a Mickey Mouse school).

- Tecnicismes (vocabulari de camps especialitzats), per exemple d'àmbit legal (*oust; indictment; affidavit, deposition, subpoena, plea, appeal, felony, charges dropped; miscarriage of justice; acquittal deed*); àmbit esportiu (*trey; ticket tout; tackle, chip; birdie; trap; ace, backhand, lob*); àmbit dels negocis (*cross-train, that needs some wordsmithing (=rewriting); it's in the cards (=inevitable); can we talk about it offline (=outside the main group)*); àmbit de l'arquitectura (*double-hung window, Tudor arch, dome, buttress, pinnacle, spire, vault, verandah, board and batten, peg*).
- Famílies lèxiques amb diferents nivells connotatius (*steal, burgle, pillage, plunder, loot; period, stint, spell, lapse, term, span; stroll, stumble, trudge, rush, scramble, crawl, limp, stagger, loiter, stride, ramble, lurk, etc.*).
- Vague language (*and stuff, and things, kind of, sort of; that sort of thing, this and that, this and that and the other; and all the rest of it*).

3.5.1.3 Formació de paraules.

Derivació mitjançant la sufixació:

- En la formació de substantius (*preparedness, resemblance; mileage, itinerant, oddity; tutee, vendor, fencing, containment, likeness, entry, pretence, kiddie, defeatism, deity, hamlet, footage, fixture*).
- En la formació d'adjectius (*captive, workable, long-sighted, mindful, rubber-like, manly, bluey, countless, plasticky, reddy, thrifty, reddish; verbose, gruesome, gruelling; elevenish, thirtyish, gooey, chocolaty*).
- En la formació de verbs (*stiffen, caramelize, digitize, fabricate, moisten*).
- En la formació d'adverbis (*homewards, edgewise, wilfully, ashore, asunder (literari, arcaïc)*).

Derivació mitjançant la prefixació:

- Prefixos negatius, o que denoten oposició o alteració (*inedible, unabridged, atypical, devalue; non-abrasive, misconceive, counter-proposal; malfunction, malpractice, underfund, undermine; downgrade, foreclose; megastar, overindulgent, outbid, outlier, refocus, upfront, unfold, upscale, overbearing*).
- Altres prefixos (*antenatal, pre-set, paramedic, bewitch, besiege, belittle, embitter, enlighten, supersede, metadata*).
- Derivació zero (*conversion i back formation*) (*That's a big if; That kind of remark only ups the stress for everyone; He gave a rubbish explanation; Can we microwave it?; They decided to broaden his appeal; Has anyone seen my Galsworthy? (=a book by Galsworthy); a fly-on-the-wall; a good-for-nothing; to emote, to televise; to intuit; to brainwash; to enthuse; to bookend; to parent; to bottle, to elbow, to skin; to better, to wet, to smooth; to further; to while away; to down, to off, etc.*).

Mots compostos:

- Substantius (*grindstone, killjoy, brain-teaser, brainchild, one-upmanship, right-of-way, stay-at-home, runner-up, windfall, lay-by, staycation, trade-off, flyover, odds and ends, op-ed, tittle-tattle, lipdub, etc.*).
- Adjectius (*house-proud, ship-shape, far-flung, see-through, fresh-baked, fresh-cut;*

last-ditch, guilt-ridden, ill-judged, paper-thin, right-angled, steadfast, wishy-washy, topsy-turvy, wound-licking, run-of-the-mill, tongue-in-cheek, etc.).

- Verbs (*to fly-tip; to lip-read; to top-up, to wait-list; to spring-clean; to don; to doff, to offset, to upset; to input, to backtrack, to backfire, etc.).*

3.5.1.4 Sigles, abreviatures, *clippings* i *blends* (SWOT - Strengths, Weaknesses, Opportunities, Threats; PAWS - Progressive Animal Welfare Society; SVOD (*subscription video on demand*); E.T.A. (*estimated time of arrival*), IRL (*in real life*) MAP (Mexican American Princess) R.S.V.P., BA, NEET, TTYL (*talk to you later*), SUV, PTSD (*Post Traumatic Stress Disorder*), AWOL (*absent without leave*), *cray* (*crazy*), *offie, sickie, sarnie, chippy, brickie, netiquette, smassy, yopro, frenemy, glamping, to sub, etc.).*

3.5.1.5 Onomatopeies (*bloop, squirt, squeal, thud, swish, ping, etc.).*

3.5.1.6 Préstecs lingüístics (*doppelgänger, angst, chow mein, smorgasbord, faux pas; to regale; to dispatch; to capsize; schmooze; gung-ho (=too enthusiastic); abattoir, etc.).*

3.5.1.7 Collocations (*walk briskly, vulture capitalist, a pang of nostalgia, a surge of anger, agree wholeheartedly, bear a grudge, cut a tooth, cook the books, make waves, red tape, hold sway, wield power, etc.).*

3.5.1.8 Frases fetes, dites, refranys, swear / taboo words (*take with a pinch of salt, catch someone red-handed, cry over spilt milk, sit on the fence, spill the beans, pick up the slack, no offense (meant), the deck is stacked, get out of one's hair, have an axe to grind, keep your hair on, add insult to injury, go out on a limb, bullshit, prick, jerk off, twat, etc.).*

3.5.1.9 Proverbis i cites (*Don't count your chickens before they're hatched; A watched pot never boils; Out of sight, out of mind; be a hard nut to crack; Beggars can't be choosers; Come hell or high water; a doubting Thomas, etc.).*

3.5.1.10 Símls i expressions comparatives (*as drunk as a Lord, as bald as a coot, as snug as a bug in a rug, like a bear with a sore throat, like two peas in a pod; a chip off the old block; like a ton of bricks, like father like son, etc.).*

3.5.1.11 *Binomials* i expressions al·literatives (*scrimp and save, make or break, toss and turn, do or die, wear and tear, kiss and tell, make a mountain out of a molehill, give up the ghost, deaf as a doornail, easy peasy, hard and fast; cut and dried; high and dry, etc.).*

3.5.1.12 Expressions numerals i matemàtiques (*twofold, seven and five eighths, square root of 32, nineteen over fifty-six (complex fraction): six to the power of ten; a tenner (=10 quid); a nickel (=5 cents), a fiver (=5-pound note or 5-dollar bill), etc.).*

3.5.1.13 Ús d'eufemismes i *understatements* (*relocation center* en lloc de *prison camp*; *big-boned* en lloc de *fat*; *frigging / freaking* en lloc de *f*cking*; *shoot* en lloc de *shit*; *It is a bit nippy today* (en un dia molt fred); *We have a situation here* (for a problem).

3.5.1.14 Valor literal i metafòric d'ús d'adjectius, adverbis, substantius, verbs i partícules (*woods (We're not out of the woods yet); backdrop (background landscape vs. context); dimly (dimly lit vs. dimly aware); the company's flagship store in Paris; they had a stormy relationship; she was fishing for compliments; that was the icing on the cake; he stood down as president; her name will go down in history*); hipèrbole (*It doesn't get better than this*); personificació (*I'm on a diet, but that candy bar is calling my name, etc.*).

3.5.2 Morfosintàctics.

3.5.2.1 El substantiu.

3.5.2.1.1 Tipus de substantius.

Comptables i incomptables:

- Quantificació de noms incomptables: partitius que regeixen certs substantius (*a pearl of wisdom, an ear of wheat, a rasher of bacon, a stroke of luck, a torrent of abuse, a fit of anger, a spot of bother, a pat of butter, a scrap of evidence, a scoop of ice cream, a glimmer of hope, a twist of lemon, a sliver of doubt; a bundle of nerves*); altres partitius (*a chunk of; a drop of; a lump of; a spell of; a touch of; a stream of; a gust of; a fistful of; a dash of; a dollop of; a raft of; a shower of*); partitius informals (*oodles of; loads of; heaps of; masses of; scads of, etc.*).
- Canvi de significat quan el nom és comptable o incomptable (*We found ourselves in the middle of the wood / All the desks in here are made of wood; I need an iron to press my trousers / Steel is made from iron; I had an interesting thought yesterday / Eastern thought is characterised by dualisme*).

Adjectius substantivats (*I shall stand by you through thick and thin; The deceased is survived by his wife; The church elder frowned on kissing in the back of cars*).

Onomatopeies (*flip-flops, bling-bling, squish, zap, ping, plop*).

3.5.2.1.2 Morfologia del substantiu (gènere, nombre).

Gènere: ús prevalent de la forma única (*actor, anchor, host, police officer, firefighter, flight attendant*). Ús de *male* i *female* com a marcadors de gènere (*male model, female plumber*); altres formes (*women novelists; chairperson, spokesperson*); diferents lexemes per al gènere (*stallion / mare; dog / bitch; pig / sow, etc.*).

Formació del plural regular, irregular i substantius invariables comuns i cultes:

- Substantius comptables amb formes idèntiques de singular i plural (*chassis; corps*; précis*; gasworks; species; rendezvous** (*=amb pronunciacions diferents per al singular i el plural)).
- Substantius comptables que es refereixen a animals amb forma idèntica per singular i plural (*He saw a grouse in the field / Grouse are always shot at this time of year*). Altres exemples (*bison, deer, sheep, poultry, cattle, etc.*). Ús de les dues formes en el cas de plantes i arbres (*Several beech lined the path leading to the palace / The*

rookiered beeches behind the church).

- Substantius incomptables singulars (*luck; soap; fun; deodorant; dye; ergonomics; draughts; ethics; tonsil-litis*).
- Substantius incomptables plurals (*belongings; dregs; mains; outskirts; particulars; proceedings; riches; surroundings; overalls; spectacles; shades; toiletries*).
- Substantius amb significats diferents segons el nombre (*premise / premises; work / works; travel / travels; appendix / appendixes / appendices; genius / geniuses / genii*).
- Substantius amb plurals irregulars (*phenomenon / phenomena; focus / foci; bacterium / bacteria; louse / lice; goose / geese; ox / oxen, etc.*).
- Substantius comptables que poden regir tant la forma singular com la plural (*sorts of, kinds of, types of, classes of, categories of: There are two types of microphone / The bank offers different interest rates for different classes of depòsits*).
- Substantius compostos (*heyday; stopgap; never-was; never-weres; bookend; standstill; showdown; quicksand; backlog; eye-opener; one-liner; one-off; a double-edged sword, etc.*).

3.5.2.1.3 La modificació del nom:

- El substantiu com a complement del nom (*media hype; a dimmer switch; a first-year postgraduate seminar; a cottage-style kitchen window*).
- El substantiu modificat pel complement preposicional (*He kept a dictionary within reach; Has she forgotten her right to compensation?; She wants nothing to do with the likes of me*).
- Complements del substantiu amb formes *-ing* i *-ed* (*The soldiers marching; The effort required is considerable*).
- Complements del substantiu amb infinitius i oracions de relatiu (*a method to improve the outcomes; the migrants whose rights had been violated; the group to whom they should consider making an incentive payment*).
- Complementació del substantiu amb oracions introduïdes per *that* (*The fact that he was calm did not influence the jury*).
- Complementació del substantiu amb oracions introduïdes amb *as to* + pronom relatiu (*There were a number of reservations as to whether they should be allowed to participate; He was uncertain as to which road to take; There's no decision as to when the work might start; I can't answer questions as to how much money he is being paid*).
- Complementació del substantiu amb adjectius de grau (*You're the very person we need for the job; The major problems that concern us; a prime source of evidence; a notable example of ... ; a matter of paramount importance*).
- Substantius en aposició (*I saw the clerk in charge, a very dubious-looking individual*).
- Els numerals i expressions numèriques com complements del nom (*a one-time journalist; a twofold increase; the eighth volume; infinitesimal amounts of radioactivity*).
- Complementació del substantiu amb el superlatiu (*The best of ideas happen when you are not thinking; In New York even the cheapest of apartments is not affordable*).
- Complementació del substantiu amb *more of* i *less of* (*I'm afraid she's being more of a hindrance than a help; I'm less of an expert than you are*); amb *little or no* (*They have little or no spare time to relax*).
- *Nominalisation*: més freqüent en contextos formals (*the indication of; the analysis of; the production of; the assertion that ; the suggestion that; the stress on; the difficulty in; the realisation that; the effectiveness of, etc.*).

3.5.2.2 Els determinants.

3.5.2.2.1 Articles.

- Ús i omisió dels articles en expressions idiomàtiques (*He kicked the bucket; He made a killing; Keep an eye on her; I'll never set foot in her home again; to change hands*, etc.).
- Algunes expressions poden anar amb *a(an)* o amb *the* (*a / the whole day; a / the whole month; an / the entire year; an / the entire decade*).
- Casos especials amb *a, the* (*A love of music is common among teens; the love of your partner / an everlasting Love*).

3.5.2.2.2 Demostratius: usos especials.

- Demostratius indefinits: *some / any* (*Some child was crying behind me throughout the whole flight and I never slept; Is there some kind of delivery I could send it by?; Don't you want any juice?* (per confirmar expectatives).
- Altres demostratius (*Don't put such ideas in the child's head; What money they made went entirely to local charities; All but one of the 10 stock markets continued to recover this week; This year we've had both your nieces visiting; We've had one or two problems -nothing serious; It's an office and and a shop, all in one*).
- Construccions especials: *of + definite NP* (*Can I borrow more of those books?; It was yet another of those things that you couldn't describe; Every one of my friends turned up; Which of those policies would seem the best?; I think we have enough of that; I had had enough of other people for one night*).
- Construccions amb *of + genitiu saxó* (*The prince of Albania's daughter; a friend of my sister's; The director of the company's statement; I made a meatless dinner for John's sake: he's a vegetarian; The teacher repeated the assignment for the sake of the slower students*).
- Ús no possessiu del genitiu saxó (*be at death's door; for heaven's sake; be at one's wit's end*).
- Ús de *so, such, what* en exclamacions (*So into you!; Such nonsense!; What a drag!*).
- *Many a + substantiu singular* (*I've said many a time I'm going to go on a diet; It's one of the most dangerous jobs and they have been underpaid for many a decade*).
- Casos especials amb els numerals (*Troubles always come in threes; A five-foot wall; It was calculated in hundredths and thousandths; That bottle holds about one and a half litres / That bottle holds about a litre and a half; That same three milk bottles were still standing on his doorstep after a week; I paid him fifty pounds, now we owe him another fifty pounds; It's a good ten miles or more from here; She's a full three years younger than the next child up*).
- Els demostratius *this / these* i *that / those* per expressar afinitat (*I love these new phones that are bendable; This characteristic of his is shown in every situation of his life*; per expressar distanciament emocional: *I hate those big four-wheel-drive cars; I can't put up with that sort of behaviour*).

3.5.2.3 Els pronoms.

3.5.2.3.1 Pronoms personals.

- Variacions d'ús formal (*It was she who wanted it, not I / me; I and all the family wish*

you well for the future).

- Els avions, vaixells, vehicles i països amb referència femenina (*She is the finest catamaran I have ever sailed; How long have you been flying her?*).

3.5.2.3.2 Els pronoms possessius, casos especials:

- Ordre dels elements (*The best man at Jane's and my wedding couldn't stop telling jokes* (forma més habitual que: *The best man at my and Jane's wedding*)).

- Dues formes possessives en el mateix sintagma (*We're fed up with our neighbour's tenant's loud music*).

- Ús el·líptic de la forma 's (*I heard a voice; it was my father's*).

- El pronom *own* (*This young lady has a sense of style that is very much her own*).

3.5.2.3.3 Els pronoms *that* i *those* en usos formals amb complementació o modificació (*Its overall budget is equivalent to that of a medium-size university in Europe; The common problems are those of remoteness and transport disadvantage*).

3.5.2.3.4 Els pronoms *who*, *whoever*, *whatever*, *whichever* (*He who hesitates is lost; Will whoever borrowed my dictionary please return it to my office?; He leans whichever way the wind is blowing*).

3.5.2.3.5 Els pronoms reflexius: casos especials (*I'm going to get myself a drink. Anyone else want one?*); èmfasi (*He himself told me he was intending to retire; Myself, I think it's crazy; I haven't got a car myself; He'd prefer wine, himself*); cortesia (*Most of the audience arrived late, including ourselves*); en combinació amb *as for*, *like*, *but for*, *except for* (*As for myself, I haven't decided yet*). En oracions preposicionals quan la referència és metafòrica o emotiva (*She was beside herself with rage*).

3.5.2.3.6 Els pronoms recíprocs (*They were criticising each other's proposals; They say geniuses recognize one another*).

3.5.2.3.7 Pronoms amb formes arcaïques (*thou, thee, thy, thyself, thine*).

3.5.2.4 L'adjectiu.

3.5.2.4.1 Morfologia de l'adjectiu.

- Amb prefixos (*non-neutral; dissimilar; foreboding; inadvisable; unforeseeable*, etc.).

- Adjectius amb prefixos que no són antònims (*different* vs *indifferent*; *famous* vs *infamous*; *flammable* vs. *inflammable*; *interested* vs. *disinterested*; *savoury* vs *unsavoury*; *sensible* vs. *insensible*; *valuable* vs. *invaluable*; *admission* vs. *admittance*).

- Prefixació de *most* en la formació de superlatius (*innermost, outermost, utmost, uttermost, uppermost: A matter of utmost concern; My innermost feelings*).

- Amb sufixos (*adamant, flippant; resilient, diffident; flawless, hapless; lifelike, shell-like; fanciful, wishful; juvenile; amateurish; worrisome; ominous, easterly, cowardly, unsavoury; convertible*); diferències entre els sufixos *-ic/-ical* (*màgic / magical; clàssic / classical; mythic / mythical; històric / historical*); *-al/-um* (*maximal / maximum; minimal / minimum*).

- Formes antònimes (*blunt - sharp; lenient - strict; bland - tasty; artful - artless*).

- Formes *-ing* (*enticing; raring; middling*) i *-ed* (*long-winded; manned; seasoned*).

- Formes compostes (*all-time; one-size-fits-all; on-screen; offbeat; foolhardy; scot-free; stand-offish; happy-go-lucky; like-minded*).
- Formes comparatives i superlatives (*farther vs. further; better-informed; worst-organised; lesser-known*); ús formal del comparatiu (*The more relaxed of the candidates didn't get the job*); ús de les formes superlatives *slightest* i *faintest* (*I haven't the faintest idea; They never showed the slightest interest in learning the rules*); usos informals dels comparatius (*It's more cold in the North than it is in the South; She looked more thin today than I've ever seen her*); excepcions (*She's one of the untidier girls*, o *She's one of the more untidy guests; Yesterday was one of the unpleasantest days of my life*, o *Yesterday was the most unpleasant day of my life*); altres formes amb els comparatius (*I'd say he was incompetent rather than ignorant; They played badly didn't they, worse than last week even; The journey home was more boring still*).
- Substantius adjectivats: amb el substantiu en singular (*You lack table manners; I'd like some lemon tea; The shirt is cotton; a gold bracelet; a boy actor*); amb el substantiu en plural sense apòstrof (*Where's the ladies room?; benefits office, women leaders, arms race, Veterans Day*).

3.5.2.4.2 La posició de l'adjectiu:

- Adjectius només en sintagmes nominals (*sheer heaven; pure nonsense; the late actor's collection; the sole reason for her refusal; major works on art history*).
- Els articles amb els modificadors de grau (*quite / rather a tall man; a quite / rather tall man; as / so tall a woman as her; a woman as / so tall as her; a child this / that tall; this / that tall a child* (menys frequent); *It's not that big a place; not as big a problem as it might first appear*).
- Adjectius atributius (*the rightful owner; the former chair; the southern regions; an outright lie; a complete fool; her innermost feelings; mitigating factors*).
- Adjectius predicatius (*trees laden with apples; Plans are afoot for a festival; She winced aghast at his cruelty; They were unaware of his absence; The boat is adrift; She feels faint; They seem inclined to agree*); en expressions fixes (*attorney general, heir apparent, president elect, notary public*).
- Canvis de significat de l'adjectiu segons la posició atributiva o predicativa (*The stolen jewels vs. The jewels stolen; It's sheer chaos vs. Care is needed on some of the stretches of path because the cliffs are sheer; Of course there's going to be a certain amount of risk vs. I'm not absolutely certain*).
- Adjectius com modificadors de quantitat (*massive, whooping, ginormous, astronomical, thumping, sizeable, walloping, mahoosive*).
- Ordre dels adjectius en funció atributiva (quantitat o número, qualitat o opinió, tamany, edat, forma, color, origen/material/nacionalitat, propòsit).

3.5.2.4.3 La modificació de l'adjectiu:

- Adjectius no graduables (absoluts o extrems): ús de modificadors (*half-naked; almost white; quite tall for her age (=fairly) vs. quite right (=absolutely); They were all very Scottish*); superlatius implícits (*ravenous; frozen; drenched; scorching*).

Modificació dels adjectius amb:

- Adverbis (*a lot, far, much, way, somewhat, rather, slightly, not (all) that much*:

Although she's not that much older).

- Determinants (*He's this tall; I didn't realise he was that tall*).
- Infinitius (*Students keen to get the best degree; I haven't got a good enough voice to sing this song*).
- Preposicions (*Helsinki has a character quite different from the Scandinavian capitals; How odd of that man to wear sunglasses inside; It was silly of me to assume I was right; The noisy environment was not conducive to studying*).
- Pronoms (*someone, something, anything, anybody, nothing, etc.: There's nothing good about being poor; There wasn't anyone famous there; There's something definitely wrong here*).
- Expressions fixes amb *too* i *enough* (*I don't have a good enough voice to sing this song; It's too beautiful a day to sit indoors*).
- Expressions comparatives: *not any + comparatiu + than* (*We are not any happier than you were then*); *all, any, no, none, nothing + comparatiu* (*all the better, all the more, any the wiser; I'm none the wiser, He seems none the worse; nothing like: She looks nothing like her mother; This is more like it! Real food - not that canned muck; A: Just talking? B: Arguing more like it. (informal); I will find the water no higher than my knees; We need to finish this no later than tomorrow*); *as ...as; not so / as... as* (*It was as happy a marriage as anyone could ever dream of; It's not as difficult a task as I thought; It turned out to be not so big a room as they said it was; Would anyone be so irresponsible as to drink and drive after a party like that?; Our debates do not draw as large a number of students as...; I once had so strong a shock that...; She's nowhere near as clever as her younger sister*).
- Adjectius superlatius (*It's the most beautiful landscape imaginable; We should take the greatest possible advantage of this; It was quite the most significant event in recent history; They were easily the best vegetables in the market; By far the biggest island is St Mary's; This is the very best choice; We were the very last in the queue; It was the absolute biggest ice cream; It was my most difficult moment ever; It was a most interesting lecture*).
- Collocacions fixes (*bone dry; flat broke; dirt cheap; close shave; splitting headache; spitting image; excruciating pain; stark naked; a broad accent; stone deaf; as heavy as lead; as right as rain*).

3.5.2.5 El verb.

3.5.2.5.1 La complementació del verb.

- Complements copulatiu: ús de verbs d'acció com a complements copulatiu (*He went red after tripping on the rug; The audience fell silent when the conductor walked on stage; Mary waxed nostalgic on her 50th birthday; Most children get cranky when they are sleepy; the sky grew dark*).
- Verbs intransitiu (*He sneezed loudly; She lounged on the steps, pouting; This kind of behaviour just won't do*).
- Verbs amb o sense objecte amb el mateix significat (*She wiggled her toes in the water; Her hips wiggle as she walks; The children enjoy floating their boats on the pond; He tossed the bottle and watched it float out to sea*).
- Verbs amb o sense objecte amb significats diferents (*The spark plugs fired / The boss fired the whole team; She blinked her eyes in surprise / We saw airplane lights blinking across the night sky; Kate set a chair next to the bed / The sun was setting and a red glow filled the sky*).

- Verbs transitius simples (*Public art is a tonic that can enthuse alienated youth; They threatened to smother the animals with plastic bags; The child was lured into a car but managed to escape*).
- Verbs transitius complexos amb complements diversos (*believe, consider, declare, elect, find, judge, keep, know, label, make, name, presume, pronounce, prove, rate, regard, I think: The police got the rapist arrested; The judge declared the man guilty on two counts; When the Congress unanimously elected George Washington president, he accepted reluctantly; During the night leprechauns painted the barn green*).

Casos especials de transitivitat:

- Ditransitive verbs (*She threw the batter a strike; My friend charges me nothing; We all wish her happiness*). Amb preposició (*The man withdrew the money for his parents; He submitted his plan to his coworkers; I contributed money to them for aid; They conveyed their sympathies to her; Every day we write whatever is happening to each other; The printer is charging us \$200 for the invitations*).
- Verbs amb objecte indirecte + *that*-clause com objecte directe (*We complained to the committee that they had not kept us informed; I'd like to point out to everyone that it will be expensive to hire a concert hall*).
- Verbs amb objecte indirecte + *wh*-clause com objecte directe (*She told me to whom I should address the email; I wonder if you could show me what you're hiding in your pocket*).
- Verbs amb *wh*-clause com objecte indirecte (*She tells whoever she trusts her secrets; The teacher will give whichever student wrote a good essay a reward; The patient must give what the doctor said some attention; You should give whoever is lonely some attention*).
- Verbs pseudo transitius (*ergative verbs*) (*The Rhine doesn't show; The marbles rolled, the cookies baked, the top spun, the twig bent; Her dress caught on a nail; The trees shook in the wind; I'm waiting for the meat to defrost; This car handles very nicely; This outfit washes up lovely*).
- Verbs reflexius (*He prides himself on his loyalty to his friends; The rabbit tore itself free; You mustn't deceive yourselves; We should avoid fooling ourselves; For several weeks I did not concern myself with any thought of the future; She committed herself to finding a new job; Our country's leaders must concern themselves with environmental protection*).
- El subjuntiu com a complement de certs verbs (*advise, ask, bet, order, promise, recommend, require, insist, suggest, show, teach, warn, write*) en mandative expressions (*They insisted that he leave; He left a note asking that he be buried with his most cherished possessions*); també es poden regir per *should* o *that*-clauses (*They insisted that he should leave* o *They insisted that she left*).
- Formulaic subjunctive (*Come what may; Heaven forbid; Suffice it to say; So be it*).
- Verbs amb collocations fixes (*I caught sight / glimpse of someone with red hair and knew it was you; As an economist, he was able to shed / cast / throw some light on the problem; She's set her heart on having a pony; Injury put an end / a stop to his career; He needed a period of peace and quiet in order to take stock of his life; I didn't mean to make light of your problems*).
- Modificació de verbs com *admire, appreciate, doubt, fear, regret, etc* amb (*very*) *much* (*I very much appreciate your help; I much prefer to go tomorrow; We very much doubt she will change her mind*; amb altres adverbis de grau: *she deeply regrets*

having said that; they totally forgot).

- Perífrasis verbals complexes (*Even with the weather being that nasty, the couple decided to go ahead with the wedding as planned; Whether you agree with me or not makes little difference to our investors, who are the one most affected by whatever mistakes we make).*

Consolidació de patrons verbals de complementació:

- Verb + *-ing* (*admit, appreciate, burst out, escape, excuse, give up, leave off, put off, resent, etc.*: *Excuse my interrupting you; When I told her the bad news, she burst out crying; He resents having to explain his work to other people*). Els verbs *need, require* i *want* seguits de *-ing* quan tenen valor passiu (*You hair needs cutting; Does your suit require pressing, sir?; The car wants servicing* (només en anglès britànic). *Need* seguit de passiva en infinitiu (*The garden needs to be watered (watering)*).

- Verb + *to* (preposició) + *ing* (*Do you object to working on Sundays? Biochemists are devoted to unlocking the human genome; They are totally committed / dedicated to helping each other*).

- Verb + infinitiu amb *to* (*afford, arrange, attempt, bear, determine, hate, pretend, promise, seem, swear, wish, do, etc.*: *He could not afford to leave anything to chance; On leaving jail, Joe determined to reform; New gang members must swear to obey the gang leaders at all times; We would hate to see all that go to waste; It doesn't do to criticize your parents*).

- Verb + infinitiu sense *to* (*let, make, help* (també amb *to*): *I made them give me the money back; Could you help me unload the car?*; El verb *make* en passiva va seguit de *to*: *He was made to pay back the Money*).

- Verb + *-ing* o amb infinitiu amb *to*, amb canvi de significat (*I regret quitting my job / We regret to say that we cannot help you at the moment; He went on talking about his exploits until I went to sleep / They went on to say that unemployment would continue to rise throughout 2009; At one point I considered emigrating / He is considered to be the best tennis player; He tried to study for about 8 hours a day / He had even tried working at weekend*). *Afraid* + *-ing* + preposició / infinitiu amb canvi subtil de significat (*I'm afraid of flying / to fly*); *ing* + preposició per a coses que poden ocórrer inesperadament (*I'm afraid of falling into the swimming-pool; I don't want to speak French because I'm afraid of making mistakes*).

- Verbs (*allow, permit, forbid, advise, require*) seguits de infinitiu amb *to* quan van acompanyats d'objecte indirecte, i seguits de *-ing* quan no hi van (*We don't allow / permit smoking in the kitchen* vs. *We don't allow / permit people to smoke in the kitchen; These letters require typing* vs. *They required him to fill out a form*).

- Verbs de percepció (*feel, hear, notice, see, watch, consider*) amb *-ing* o amb l'infinitiu sense *to*, amb canvi de significat (*We watched them running back and forth, taking boxes in and out of the building; I can hear people talking. They must be in the next room; I watched the woman come out of the house and get into a car*).

- Verbs que poden anar seguits del pronom *it* (*deem, make, think, find, owe, leave*: *We will provide help whenever you deem it appropriate; George made it clear that he disagreed; I thought it peculiar that she hadn't written; We owe it to society to make our country a better place; I'll leave it to you to decide*).

3.5.2.5.2 Verbs amb partícules (*phrasal and prepositional*).

- *Phrasal verbs* intransitius, inseparables (*The movie was so boring that I nodded off*

before it was finished; I didn't think he would bear up so well in that situation; Her story doesn't add up. I think she is lying; Where does he get off saying that?; The effects of the medicine will wear off after a few hours).

- *Phrasal verbs transitius, separables (We need to break this problem down in order to solve it; Let's draw an agreement up before we go any further with this project; Don't give our surprise away by acting suspicious; I didn't believe a thing he said. I think he was putting me on; I don't want to put you out, but could you pick me up at the airport?; If you wear the same shoes every day, you'll wear them out).*

- *Phrasal verbs amb dues partícules, anomenats phrasal-prepositional (Every individual must stand up for what they believe in; Phil's doctor told him to cut down on sugar; Let's wait up for Mary to see how her date went; Joseph joined the army because he believes he must stick up for his country; He just yammered on and on about how horrible the waiter was; I veer away from the same old summer blockbuster films; Homeowners often look down on plumbers; I think she's coming down with flu; Let me fill you in on the details of yesterday's meeting; The U.S.A. is bearing down on drug traffickers).*

- *Phrasal verbs que canvien el seu significat quan son separables o inseparables (Don't use water to put out a grease fire / I can't put out that much money each month; The new government is trying to run the drug traffickers off / Why did you run off after the party?; Don't believe anything she says. She always makes things up / You two have been friends for so long that I think you should make up; Look me up next time you come to Sydney / Fortunately, things are starting to look up for me).*

- *Verbs preposicionals (We can all see through your little game, Adam; He fell for Rosie when he was in hospital and she was his nurse; This company supplies the entire region with electricity; They congratulated her on her brilliant results).*

- *Phrasal verbs col·loquials (Be careful with her. She'll be nice to your face and then slag you off behind your back; The BBC seem to be dumbing down all their programmes. They must think we're becoming a nation of halfwits; I really screwed up the last part of the exam. I'm sure I've failed it; When I chose to do a course at Art College instead of going to university, my dad thought I was really copping out; Let's bunk off early on Friday afternoon! No one will notice; Man, I really should've used a condom with her... I knocked her up!; He hooked up with a friend in Budapest).*

- *Les partícules dels verbs i el seu significat metafòric: compleció (finish it off; drink it up); intent no satisfactori o de fracàs (miss out, let down); resultat inesperat (bring up; turns out that...); continuació (bring on the night); amb consideració (think something through); amb inventiva per trobar solucions (think out, work out); amb la idea de materialització (bring about, come about).*

3.5.2.5.3 Temps i aspecte.

3.5.2.5.3.1 Present simple i present progressive (casos especials):

- El *present simple* i *present progressive* amb verbs com *hear, know, see, think, understand* (*I hear you went to see John yesterday (*no: I'm hearing...); I'm thinking more like, you know, the middle of July (*no: I think...); She's seeing some guy she works with (*no: She sees...).*

- El *present simple* per explicar processos (receptes, instruccions), fer comentaris esportius, en els titulars dels diaris i revistes, i en afirmacions formals i en comunicacions legals o de negocis (*We enclose our cheque for 2,000 pounds in settlement of invoice no. 10507; I write to inform you that you have been successful in*

your application).

- El present històric (1939: *Germany invades Czechoslovakia. Hitler claims that German troops were invited to 'keep order'.*)
- Usos especials del present progressive (*I'm always having a shower when the newspaper arrives; He won't answer the phone when he's working at the computer; She's forever doing homework; You're being silly; I think she's being awfully tolerant here; Are you wanting a muffin, Peter?* (menys directe que *Do you want...?*); *We're hoping that it will have some practical benefits* (menys directe que *We hope that it...*); per crear suspens en les narracions (*He walked up to us slowly. And, we're all sitting there, and the police turned up, and he said, 'What's going on, boys?'*).
- Referència al passat amb el present simple i present progressive (*And his mum says, 'Homework never killed anybody'; Emma, this friend of mine, showed us these photographs and we're looking at them, and we said...*).
- Referència al present amb el past simple i past progressive (*Would it be all right if I used your phone?; I wondered if you felt it would make a difference if...; We were wanting to stay in tents or in a caravan to see what the different prices were; What was the name again? – Smith).*

3.5.2.5.3.2 Past progressive, Present perfect i Past perfect.

- El present perfect en notícies i anècdotes (*Thousands of protesters have taken to the streets of London to demand a better climate change policy.*)
- El present perfect amb expressions temporals (*Once I've become more familiar with the territory, maybe I'll be able to find things for myself; When I've been out to buy something and I see the price, it shocks me that things are so expensive; A church has stood on this site since the twelfth century (*not: has been standing); Not only have I been expecting it for the last two months but I will also...).*
- Usos especials del present i past progressive (*I'm loving your new hairstyle!; We had a pleasant ride back home. I was liking James more and he was very attentive all along the journey; Sue had been worrying that she was going to crash her budget with the taxis she was having to use; I was hoping she wasn't here; I was always / constantly trying to please both my parents but it was hard; I've been wanting to ask you if you'd help me write this).*
- Usos del past perfect (*This had been going on since September; She had been meaning to tell her brother about it, but the news had put everything else out of her mind.*; en oracions sobre el passat imaginari; *If only you had tried harder!; had it not been for your father...).*
- L'infinitiu perfecte amb verbs com *hope, intend, like, seem* (*I was hoping to have finished by now; They don't seem to have solved all the other problems; Are you supposed to have fed the dog?*); per esdeveniments que van succeir (*I am sorry for the Smiths. To have worked so hard and then to have that done to them overnight!*); i per esdeveniments que no van tenir lloc (*This time the button was too close to the wall. To have activated it, John would have set off the alarm).*

3.5.2.5.3.3 L'expressió del futur: casos especials.

- Usos i restriccions de les formes del present, (*simple, progressive i perfect*, i de les formes amb *will i shall* (*I don't care what he does next time. (*no: what he will do); By the time the plane lands... (indefinite time); Come any time you want (*no: you will want); It'll be the first time we've met in ten years (*no: we meet); We can go out as*

*soon as we've had dinner (*no: we have); You'll feel a lot better after you've had a rest (*no: you have); I shall leave as soon as the meeting ends / has ended; I'll see him about it tomorrow (=promise or decision) / I'll be seeing him about it tomorrow (=normal pattern of events) / I'm seeing him about it tomorrow (=pre-arranged plan); I'm giving a lesson at two tomorrow (=the lesson will start at two) / I shall be giving a lesson at two tomorrow (=the lesson will be in progress); I was coming to see you tomorrow, but now find I can't (*no: I was going to come to see you); He will tell you when he has the necessary information (adverbial clause of time) / (Tomorrow) He will tell you when he will have the necessary information (noun clause).*

- *Will vs Shall (I shall try; We shall find some other work for you to do; I shall always keep it in mind in order to...; I hope we shall meet in November).*
- *Verbs modals amb referència de futur (Should we win your prize, we would like to build a new school for the children of the area; If they only want to have fun, they might as well stay at home tomorrow; We shall probably have several years more to live; If we do not receive a reply this time we shall take the matter to court).*
- *El futur perfecte (We'll have been living here for 10 years next month; Will he have changed, I wonder).*
- *El futur amb construccions alternatives (Her baby's due in two weeks; She's not to come back late; Police to challenge MPs on new gun law; He's about to resign; The country is on the brink of collapse; It's sure to rain; People are on the verge of despair).*
- *Verbs amb referència lèxica de futur: anticipate, predict, envisage (We envisage making several changes); arrange, expect, plan, undertake (The firm undertook to keep price increases to a minimum).*

3.5.2.5.4 Modalitat.

Usos avançats dels modals i semi-modals:

- *Couldn't + have* per especular sobre el passat (*Surely I couldn't have left it on my seat*).
- *Have (got) to* en el passat, per narrar, expressar obligació o deduccions (*You certainly have to have lived at each setting to understand...; To get into a state university you had to have been studying in a public school; There had to be something else*).
- *May* amb ús adversatiu (*I may be in danger of stating the obvious, but I shall state it anyhow*); *may* acompanyat de *well* i/o seguit de *but* (*A few may well have nested in Britain, but the vast majority would have flown in from their breeding grounds in the north*); *may* seguit de *as well* (*I may as well see another course of action*).
- *May* en expressions formals de bons desitjos i en malediccions (*May you both have a long and happy married life; May you rot in hell!*).
- *Might / could + have* per expressar crítica (*You might / could have told me about the party*).
- *Might* en suggeriments indirectes i de cortesia, amb verbs com *like* i *want* (*I won't go any further now but you might like to read the article I handed out*).
- *Might + as well* per suggerir el més raonable a fer (*If they just want to have fun but have no money, they might as well stay at home*).
- *Must* amb adverbis per fer deduccions (*There must certainly be other solutions*).
- *Must / mustn't have been* en les narracions del passat (*It mustn't have been more than an hour after the first announcement that there was a second one*).

- *Shall* en contextos formals: per declarar intencions (*I shall always be grateful for what he did on that day*); per donar instruccions (*This curtain shall be open during takeoff and landing*).
- *Shouldn't have* per expressar gratitud (*Thanks so much for the gift. You really shouldn't have*).
- *Will* per fer prediccions d'esdeveniments que sempre passen (*Dry twigs will burn easily; A dog will growl when it's angry or frightened*); per expressar desgrat o desaprovació (*Indeed no one can imagine what people like that will do!*).
- *Would* per expressar voluntat en el passat (*Sue would refuse to help whenever we asked her to*).
- *Would i should* per 'suavitzar' verbs com *advise, ask, imagine, recommend, say, suggest, think* (*I would ask you to make less noise; The total would be about 200, I would think; Things change, especially in your field, I should imagine*).
- Verbs semi-modals *dare, need, ought to, used to* (*I dare not tell her what's happened; Dare we write to them and complain?; And she dare criticise the school!; She didn't dare think about the possibility; He need not wear a suit; No one else need see what he was doing either; Need it be this dangerous?; The hedge doesn't need cutting: We ought to wash this tray, oughtn't we?; They ought to have told you, didn't they?; It oughtn't to have been like that really, should it?; I've learnt to become open-minded. I didn't use to be; As a teenager he used not to be like that; Did you use to have ambitions when you were younger?; She did use to cuddle me, my mother, when I was afraid; I was used to getting all my meals cooked for me*).

Contrast o diferències entre verbs modals:

- Usos de modals i semi-modals per expressar diferents graus de certesa (*The doctor will be able to see you at six / The doctor might be able to see you at six*).
- *Ought to* vs. *should* (*There ought not to be a division between rich and poor; You shouldn't answer your mum back, it's very rude*); *could* vs. *Might*: *could* expressa la voluntat de fer una cosa si les circumstàncies canvien (*I could work harder if I were paid more; I might work harder if I were paid more*).
- *Have got to* vs. *must*: per especular *have got to* és més enfàtic (*There has (got) to be some mistake. I didn't order this furniture; You must be feeling tired after the long-haul flight. Why don't you rest for a while?*).
- L'ús de *might* en preguntes com a menys directe que *can, may* o *could* (*Might the losses be due to currency fluctuations?*).

- Diferència entre *have to* i *get to*: *have to* per connotar una obligació no desitjada i *get to* per indicar oportunitat o fins i tot privilegi (*I have to work late at the office again* (denuncia una situació injusta); *I get to work late at the office again* (no vull arribar a casa aviat per la raó que sigui); *I get to cook dinner tonight, and you have to clean up the kitchen*).

Altres verbs i expressions amb usos modals:

- Per expressar possibilitat (*It makes me think (that) maybe he / she...; Apparently... but actually; I reckon / guess / suppose...; If I had to make / hazard a guess...; I'd say (that)...; I'm pretty sure he / she...; There's something... about him / her...; This might suggest (that)... He / she gives the impression of being...; be bound to* (*She's bound to conceal the truth*); *be due to; be likely to / that; look / seem likely to / that; If you're*

looking for good restaurants in the area, you're going to be disappointed; I'd say he / she looks / doesn't look / sound / appear...).

- Per expressar obligació: *entail, require* (A job at a movie theater might entail sweeping popcorn off the floor; This task requires great skill); altres verbs: *demand, forbid, force, involve, make* (We were all made to wait outside); *mean, permit, want* (You want to be looking ahead and improving your skills; My hair wants cutting); *be to* (She was to meet the man from Oxford but he did not show up; He'd hoped to travel and see the world in his retirement but it wasn't to be; The text is fiction, and is to be read as such); *be meant to; be obliged to* (You are not obliged to invite them); *be supposed to* (I was supposed to have called beforehand).

- Per expressar èxit en l'execució d'una acció: *succeed in / manage to* (She finally managed to squirm from his embrace; He did not succeed in all that he designed; but he did a great part of his work).

- Altres verbs amb significat de modalitat (When have you to meet them?; He said a white house next to the station. Er, this has got to be it; I'd rather not say what I really think about him; I'd rather it were this way; I'd rather you didn't say anything about it at all; Do you want to go with Charlie? - I'd rather not, if you don't mind; I don't want to spend my holidays with them. I'd sooner be with friends; If it's okay with you, I'd just as soon leave now; I'd hate it if anything were to happen to them; I suppose if I was to be honest, I'd have to say no to it; Shall I phone or had I better write?; Hadn't you better warn them?; I thought I'd best apologise; I wonder what he / she...).

- Substantius, adjectius i adverbis amb usos modals (She finally got the recognition she was due. Did he say for definite whether she's coming next week?; Do you know for certain that the bus is running today?; That's not necessarily so; Seemingly, she's gone to live with another man; John will win, that's a certainty).

3.5.2.5.5 Veu activa i passiva: formes complexes (temps passats, perfectes i progressius).

- Passives amb doble objecte (Sharon's Rolls Royce was left (to) her by her grandfather; How to drive the train was explained to me; A meeting place was suggested to us).

- Oracions subordinades en veu passiva (Having been introduced in 1988, the Road Traffic Act regulates all vehicle use in UK roads).

- Verbs que no accepten la veu passiva: verbs intransitius com *appear, arrive, die*, i verbs d'estat (*stative verbs*) com *consist, deserve, fit, have, lack, look, mind, realise, resemble, seem, suit* (Alice was clearly guilty, but she was let off with a warning).

- Verbs que tenen el patró d'infinitiu sense *to* i l'afegeixen en la seva forma passiva: *hear, help, make* (Jim was heard to say he was going to Albania).

- Verbs amb objecte + infinitiu: verbs com *ask, order, allow, tell*, etc. que poden adoptar la forma passiva seguits d'infinitiu amb *to* (I was asked to send a stamped addressed envelope; She was told not to come back; We are allowed to visit Harry once a week).

- Verbs amb *causatiu* (I heard that Susie had her motorbike stolen).

- Passives amb el verb *get* i un reflexiu (Somehow the key got itself jammed in the door; For all his power, he has never succeeded in getting himself elected).

- Passives amb el verb *let* reflexiu (Let yourself be taken care of / loved / pampered / spoilt).

- Pseudo-passives amb *have* i *get* (I've had some ideas suggested to me, but I need time to think; We'll have that explained to us all over again at the next meeting; That's

what they would have you believe; We'll get it sorted out as soon as possible).

- Verbs utilitzats només en veu passiva: *be deemed; be stranded; be strewn; be taken aback (They were deemed unsuitable as foster parents).*

- Modals en veu passiva (*I get to cook dinner tonight, and you have to clean up the kitchen; English would have been spoken if they'd known it could be understood by everyone; The mistake would not have been noticed if she hadn't been warned).*

- Passives sense agent (*Heat was applied until the mixture came to the boil; What level of income is considered to be the poverty level?; It has been argued that such things are relative to each culture; There were hundreds killed in the earthquake; It seems that your forms got mislaid).*

- Contrast entre la veu activa i passiva (*The new railway station has been under construction for two years now; Vintage cars have been on display in the town centre all this week).*

3.5.2.6 Les preposicions.

3.5.2.6.1 Formes simples: *amid, before* (ús formal per localització), *beforehand, behind* (ús metafòric), *beyond* (ús metafòric); *beneath, but* (*There's been nothing but trouble since he came*), *onto, unlike, underneath, upon, within, etc.*

3.5.2.6.2. Formes complexes.

Locucions preposicionals i els seus usos:

- Per localitzar la informació en el discurs: *as of; as for; as to; in light of.*

- Per localitzar en l'espai: *up above; down below.*

- Per afegir informació: *outside of; on top of.*

- Per fer referències causals: *on account of; for lack of; in exchange of; due to; out of (She did it out of necessity); on the grounds of; owing to; (be) down to (The failure was down to us; for the sake of (I corrected the date for the sake of historical accuracy).*

- Per indicar relacions temporals: *ahead of; on (On entering the room, we noticed...); subsequent to; prior to; in retrospect; to date; from the outset.*

- Altres usos: *in the midst of* (situació o espai); *in aid of; but for; by virtue of; at cross purposes; at loggerheads; in hindsight; (be) out to (The company is simply out to make larger profits).*

3.5.2.6.3 Preposicions que fan la funció de verb: *out, off, up (The truth will out; I finally snapped and offed the guy; She upped and left him; They've upped taxi fares because of the rise in fuel prices).*

3.5.2.6.4 Modificació de certes preposicions:

- Amb adverbis (*They went deep into the forest; The lamp's just above your head).*

- Amb expressions comparatives (*She's not been in the best of health; The storm was at its worst; Valencia were not at their best in the first half; That really is most kind of you; The damage was mostly to the side of the car; This action provoked a storm of international criticism, not least from the United States; There was an inspection right down to the very last of the company's departments).*

3.5.2.6.5 Estructures sintàctiques amb certs verbs seguits de preposicions (*Within a*

few hours of us putting the ad in the paper, we had over twenty calls; Because of them being so late, we called off the meeting; This may result in his receiving lots of unwanted junk mail; She's been longing for David to call her; The airline has arranged for the luggage to be transferred directly onto the Flight).

3.5.2.6.6 Preposicions separades (*preposition stranding*) o no del complement:

- En oracions interrogatives (*To what was she referring to?* (formal) / *What was she referring to?*; *We're going on holiday next week. - Oh, where to?*).
- En oracions de relatiu (*Which building was the smoke coming out of?* / *Out of which building was the smoke coming?* (formal); *He's the officer with whom we'd been talking* (formal) / *He's the officer we'd been talking with* (informal)).
- En oracions passives (*This is the issue we haven't dealt with yet* / *This is the issue with which we haven't dealt with yet* (més formal)).
- En complements d'infinitiu (*It is a delicate matter to comment on* / *It is a delicate matter on which to comment* (més formal)).

3.5.2.6.7 Preposicions que depenen de certes paraules:

- Adjectius (*accustomed to; attached to; dissatisfied with; envious of; popular with; safe from; suspicious of; typical of*).
- Substantius (*in agreement; in doubt; notice of; on suspicion of; under suspicion; trouble with*).
- Verbs (*abide by; abstain from; adhere to; allow for; attend to; conform to; contribute to; hanker after / for; present with*).

3.5.2.6.8 Les preposicions *to* i *at* amb certs verbs: diferències de significat (*direct at* vs. *direct to; shout to* vs. *shout at; throw (sth.) to* vs. *throw (sth.) at*, etc.).

3.5.2.7 Els adverbis.

3.5.2.7.1 Els adverbis i les locucions adverbials segons el significat.

- Freqüència (*We see each other from time to time; she'd been drinking too much of late; time and again*, etc.).
- Manera (*Young and adult birds alike; She responded in like manner; They will soon get what is rightfully owed to them; Please exit in an orderly fashion; I clean forgot her birthday; He stopped short, seeing her tears; They seem reluctant to deal with me direct; We all sang badly, but I sang worst of all; I badly need a shower*); altres adverbis (*in hindsight*, etc.).
- Temps (*We'll get under way by and by*); altres (*in retrospect, at / from the outset, for / in the foreseeable future, time and again, back in the day, at the turn of the century*, etc.).
- Duració (*She'd be happy to stay longer*).
- Lloc (*That's the furthest they've gone*).
- Grau (*This will make it doubly attractive; He appeared to be somewhat ill-at-ease; an altogether different problema*).
- Evaluació (*Something went oddly wrong in the meantime; With luck we should be finished by six-thirty*).
- Focalització (*It was largely composed of water*).

- Opinió (*She is arguably the greatest woman tennis player of all time*).
- Cohesió (*There was no breach of the rules; accordingly, there will be no disciplinary inquiry; Altogether their efforts were successful*).
- Modalitat: *In all likelihood, local opposition will be fierce*, etc.
- Causa (*I invited him to dinner, for old times' sake; The second paragraph is to be reformulated for the sake of precision*).
- Contrast (*but, even so, all the same; still; mind you, though; We can but hope that things will improve; I know it's late. I have to go, all the same; The new series is a bit far-fetched. Still / Mind you, it's a lot more interesting than the old one; I'm afraid he's crazy. Still, he's harmless*).

3.5.2.7.2 Posició dels adverbis en l'oració i en una seqüència d'adverbis:

- Amb els auxiliars i verbs modals (*I honestly don't know* vs. *I don't honestly know*).
- En la parla informal, forma tònica de l'auxiliar i el modal quan l'adverbi els precedeix de forma emfàtica (*I never have worked out which is which; I really will have to try harder next time*). Si hi ha contraccions, l'adverbi pot aparèixer després d'aquestes (*She would've probably married him*); quan hi ha el·lisió d'elements, també l'adverbi va davant el verb *to be* (*It's not the same -It never is; I thought it was glass. Probably is*); èmfasi addicional amb l'adverbi en posició final (*I was worried I was going to lose the money and I did almost; We won't rush dear, will we tomorrow?*).
- En oracions imperatives, adverbi entre *do / don't* i el verb (*Do always remember that we only have one opportunity to clinch it*); posició al mig, per expressar distanciament (*He joined the University of Pisa supposedly to study Economics*).
- Posició final, o inicial, en locucions adverbials (*Every now and then they would visit; I've been to Paris many a time; Pay negotiations are due to start, with the aim of agreeing on a two-year deal; You have to register by June, to the best of my knowledge; I was literally asked if I fancied doing it, just like that; Actually a friend of mine was there / A friend of mine was actually there* (per emfasitzar que l'acció era inesperada); *To some extent the problem has been solved; He implied the same, too, but to a lesser extent; It worked up to a point; Appropriately, he was wearing a long black coat; In fairness, he did say he'd tried; Architecturally, it was just fantastic; Security-wise, there are some problems; How did it affect you in terms of everyday life?; So from a management point of view, it is a challenge*). Excepcions: *more often than not, for reasons of* (posició al mig en ús formal i escrit).
- Adverbis com a respostes breus en la parla (*Absolutely; Definitely; Precisely; Quite*).
- Inversió amb els adverbis negatius, de lloc i de cohesió (*Not one day this week have I been able to do any work on it; On no occasion...; Under no circumstances...; On no account...; Hardly...; etc.; Out of the dark, away to my right, came the roar of a pneumatic drill; Here comes the bus; There goes the phone; It began with iced melon. Then followed roast chicken*).
- *Split infinitives*: posició de l'adverbi entre la partícula *to* i l'infinitiu, inapropiada gramaticalment en el registre escrit (*So if you'd like to perhaps continue...; I want to carefully check everything*).
- Els adverbis de relatiu en el registre formal, majoritàriament escrit i literari: *wherein, whereby, thereby, hereafter*, etc. (*There was a period in her life wherein she took no active part in politics; He was found guilty, whereby he was sentenced to five years in prison; Students perform in hospitals, thereby gaining a deeper awareness of the therapeutic power of music I will hereafter get my homework done in time; 'You know me well, and herein spend but time' (=in this you are just wasting your time); He has*

no respect for authority whatsoever (ús emfàtic de la negació); *New technology means it is worthwhile extracting oil from fields hitherto economically unviable*).

3.5.2.7.3 La modificació de l'adverbi:

- Adverbis que modifiquen: altres adverbis (*It was completely differently*); adjectius (*Her heartbeat was very slightly erratic*); preposicions (*It's really right out in the country*); substantius (*It takes quite a dose to reach fatal levels*); verbs (*She blushed furiously*; *He wept bitterly*).
- Complements preposicionals que modifiquen els adverbis (*In addition to the aforementioned results, here are some further findings*; *Definitely for both Sue and me, this is the best outcome so far*).

3.5.2.8 L'oració.

3.5.2.8.1 Estructura de l'oració.

- L'estil indirecte amb verbs enunciatius en un registre formal (*He maintained that he knew nothing*; *She pleaded with him not to go*; *The victim's widow protested at the leniency of the sentence*; *She begged the officer to listen to her*; *I did make a suggestion as to whether I should increase the price*; *What happened?*, the policeman demanded; *'It was me'*, she replied with a grin).
- Els verbs en l'estil indirecte que precisen la forma en la que algú s'expressa (*bellow, grin, moan, mutter, scream, shout, sob, whisper, etc.*).
- L'estil indirecte amb altres expressions (*To quote...*; *As he put it,...*; *...or so he said*; *She's okay to cover them, quote-unquote*).
- Els verbs enunciatius poden utilitzar-se per expressar neutralitat (*describe, show, reveal, study, demonstrate, note, point out, indicate, report, observe, assume, take into consideration, examine, go on to say, state, mention*); especulació (*suggest, speculate, intimate, hypothesise, moot, imply, recommend, posit the view that, question the view that, postulate*); denúncia / argumentació (*argue, claim, emphasise, contend, maintain, assert, infer, imply, conclude, theorize, support the view that, deny, negate, refute, reject, challenge, strongly believe, counter the view / argument that*) *Jones (1999) argues, in his study of thermodynamics, that...*; *Hanks (2004, p. 257) defines an idiom as an expression whose 'meaning is distinct from the sum of its parts'. Some people subscribe to the idea that chocolate is unhealthy, but Boynton's (1982) book refutes this claim*; *This paper investigates the effects of alcohol on memory and stresses that further research be done as a matter of urgency*).
- L'estil indirecte oral (*We were just saying, Susan, we...*; *Like we said yesterday,...*); formes no estàndar però freqüents (*I was like, 'Oh, thank God for that!'*; *I says, 'I won't come here again you know'*; *I was embarrassed at that point, and she went, 'Look at her hairy legs'*).
- El·lipsi i substitució amb els verbs auxiliars (*A: Will you ring the electrician? B: I already have done*; *A: You know the Smiths? B: Well, I should do*).
- El·lipsi del verb *to be* (*Dozens of refugees were stranded, many of them children (many of them being children)*; *Whether right or wrong, he always comes off worst in an argument (Whether he is right or wrong...)*).
- Oracions interrogatives formals (*Which dictionary shall I look it up in?*; *To whom did the essay belong?*; *Who do I make the cheque out to?*; *Might we not consider those*

less fortunate than ourselves?; Please, won't you both come through? (=polite request)).

La negació. Casos especials:

- Oracions imperatives negatives (*Let's not get too carried away; Don't let us be in a hurry to condemn him; Let us not forget the victims*).
- El subjuntiu negatiu (*Her father had a stroke and the doctors recommend that he not travel; She agreed to be filmed on condition that we not show her face*).
- La negació i les tags (*He's just not the right person for the job, Joe isn't; Let's not argue, shall we*).
- Oracions de negació emfàtiques amb *no* + comparatiu, *not a, not one, not any, no one but, nothing but, neither ... nor, neither of, never ever, none, no / not... whatsoever, not in the least, not altogether, at any rate*, amb *negative tags*, etc. (*The second was no better than the first; None of the riders were able to finish the race; Not one of these children has been to a dentist in the last five years; Not a word was spoken by anyone from then on; It never was clear to me why she resigned (ús emfàtic); They never ever go out, do they?; Neither of the two choices leaves us in any doubt; Neither of the teachers were present at the meeting (més informal); They can't find the problem; nor can they explain why it happened; I want no interruptions whatsoever during this meeting; Have you no juice in the fridge? -None whatsoever; I didn't find his remarks amusing in the least; I'm not altogether sure whether we should support him; I'm not going in there, at any rate (=whatever happens); You're not going near the shop, I don't suppose?; We won't be allowed in, I shouldn't think*).
- La doble negació: ús no estàndard (*There ain't no food for the night; I didn't see nobody nowhere*); ús acadèmic i/o formal (*The government is not blameless as regards the rise in unemployment; This is a not uninteresting essay; Not a day passes when he does not remember being the cause of her unhappiness; I shouldn't be surprised if he didn't retire soon*).
- Ús col.loquial d'expressions de negació en el discurs oral (*No can do; No way; In your dreams!; As if!*).

3.5.2.8.2 Modificacions de l'estructura bàsica de l'oració.

- Nominalització i adjectivació en estils formals i acadèmics (*The capture of the suspected terrorists is a major breakthrough for the authorities; His insistence on taping all White House conversations to ease the writing of his memoirs was to be the major stumbling block to his surviving the crisis; She seemed most insistent that we should know it; I am very desirous to serve a friend*).
- Inversions amb mots i frases adverbials negatives (*Little did she know that...; Never were any traces found*).
- Inversió amb *there* (*A few days after the meeting, there came the letter*).
- Inversió en preguntes formals (*Could you not hear me?*); en contextos literaris (*Do not you think it has an odd appearance?*).
- Inversions amb expressions adverbials de lloc (+ verb de moviment / posició) o de temps, només negatives (*Away ran the dog; Over the hills appeared a convoy of enemy troops; At no time was she happy*).
- Oracions amb *there* + verb (*There exist other alternatives; There followed a long digression; There appeared an oil tanker on the horizon*).
- Oracions adverbials amb *participle clauses* (*Whilst not wishing to appear impolite, I*

must ask you to leave so that I can make a private telephone call; Having been deprived of food for over twenty days, the castaway was fed intravenously at first).

- Double negative (*Not only are all humans not equally intelligent, but those who are truly intelligent are also not equally as intelligent in every field).*

- Dummy subjects: pronom sense referent per mostrar precaució, hedging language (*It appears that he left; It is expected that...*).

Expressió de l'èmfasi:

- Amb adjectius comparatius i superlatius (*The first act was dire. Much more exciting was the play's second act).*

- Amb so + adjectiu + *that* (*So intense was the heat that the firefighters were unable to enter the Building).*

- Amb *als* + sintagma adverbial (*Members of the royal family attended the funeral. Also at the service were several ambassadors).*

- Amb *such* (*They led a life of poverty. Such is the fate of most orphans in this area; Such was her astonishment that she was absolutely speechless).*

- Amb sintagmes adverbials descrivint posició, i amb el participi de verbs de posició i moviment (*At the back of the house was an untidy garden; Standing in the corner of the kitchen was my mum staring angrily at me).*

- Amb frases d'infinitiu (*For years I have been writing to the President. To meet him is my most fervent wish).*

- Amb infinitiu sense *to* (*He said he would arrive on time. And arrive on time he did).*

- Amb expressions fixes (*Some people never even read a newspaper, let alone a book; With this knee I can hardly walk, never mind run).*

- *Fronting* amb objectes i complements en llenguatge literari (*The house was large and sprawling, with two wings and a dark attic. Dana spent most of the time in the drawing room. The attic she rarely visited; Intelligent he certainly was, but in every other way Ben was disappointing).*

- *It-clefts* (*It's been nice meeting you; It's not until...; It is only since...; It was only... when...).*

- *Wh-clefts* en lloc de *it-clefts* per emfasitzar l'acció del verb en una oració (*What the new members have done is taken their seats in the assembly* (acció acabada) en contrast amb *What the boys are doing is taking Sandy to the beach with them* (acció en progrés). Ús de les *wh-clefts* per emfasitzar el predicat en la segona part de l'oració (*What he's done is (to) spoil the whole thing; What John did to his suit was (to) ruin it; What I'm going to do to him is (to) teach him a lesson).*

- Ús emfàtic de *wh-clefts* amb *when, where, why, who*, precedides d'un sintagma nominal (*The one person (who) we forgot to invite was Ian; The day (when) we left was the saddest day of my life; Where he had gone to was a mystery to all of us).*

- *Pseudo-clefts* (*A faulty switch was what caused the trouble; What he said was that it was illegal; That's who I meant).*

- Èmfasi en les oracions interrogatives (*What did happen in the end?; What on earth are you doing?; Is it not too easy to put the blame on your education?; Can it not sometimes be harmful?).*

3.5.2.9 L'oració subordinada.

3.5.2.9.1 Oracions subordinades substantives (*I knew that he was happy, and I thought I knew what was on his mind).*

3.5.2.9.2 Oracions de relatiu complexes (*Spring is when the earth defrosts after months in the freezer and gives off an aroma that's as good as pizza dough rising; Was he another of the executives whom Lee had recruited?; She taught at the school which my nieces went to; He couldn't shake away the idea that she had survived a catastrophe, whose details (= the details of which) he was unable to imagine*).

- Oracions de relatiu amb el.lipsi (*A: They agreed to our proposal B: Which is good news, isn't it?; A: She'll be late again B: Which is why we should tell her*).

- Oracions de relatiu reduïdes com a complement del nom (*We've got a lot of cooking to do*).

- Oracions de relatiu reduïdes com a complement adverbial (*He took up anthropology, stimulated by our enthusiasm*).

3.5.2.9.3 Oracions d'infinitiu, participi i gerundi (*She hesitated, being very suspicious, to open the door; Stated bluntly, he has no chance of winning; I doubt, speaking as a layman, whether these video games...*).

3.5.2.9.4 Oracions subordinades adverbials.

- De temps (*Sam has some explaining to do; until he does, he should avoid being photographed accepting undeserved awards. Following his father's death...; On opening the gift...; Upon meeting her...*).

- Adversatives (*Hard as we tried...; Try as he might...; Much as I admire him...; Difficult/Hard though it was...; However late it is...; Whoever thinks this way...; Whilst there might be some truth in this...; Even though they were ready...; Though obvious / easy...; The watch, though expensive, stopped working after two days; There was no malice in her; on the contrary, she was very kind; She continued the race, no matter how tired she felt; The evening was very pleasant, albeit a little quiet*).

- Comparatives (*Apart from a few perishable dairy products, everything in the fridge was older than I was; The United States spends more on defense than all the other nations of the world combined; A man is about as big as the things that make him angry; He continues to act as though he's unaware of the complaints against him; She behaves as if she can afford expensive things (=maybe she can; we don't know) vs. She behaves as if she could afford expensive things (=we know she can't); My mother never denied us anything, as if trying to compensate for our father's death; Travellers should not be so ignorant as to think they can understand other nationalities better when...*).

- Causals: *because of, due to, as, since, for, seeing that, in that, insofar as, inasmuch as, given / granted that* (*Because of the tardiness of my response, I was not allowed to enrol in the course; As he grew disheartened, (so) his work deteriorated; She decided to move to a seaside resort, for it was the best place to retire; We'd have missed the flight with all that traffic; With the new wallpaper, the house looked very different, in that it looked more stylish; Inasmuch as you are the editor, you are responsible for...; Granted that the software is indispensable, still...*).

- Conditionals:

- Amb *If + were to* (*If the Prime Minister were to resign, there would have to be a general election within 30 days*. Amb inversió: *Were we to give up the fight now, it would mean the end of our democracy; Were it not for his determination, we wouldn't*

be here now).

- Amb *or, but for, otherwise* (*But for (If I hadn't drunk) the glass of wine I had for dinner, I would have got the house work done; We'd better send it express, otherwise it'll take days).*

- *If you should..., If you happen to...*, per expressar probabilitat remota (*I don't expect him to, but if he should happen to show up, whatever you do, don't let him in!).*

- *If + will / would* en fórmules formals de cortesia (*If you will excuse me, I need to leave now; Please contact us, if you would like to discuss a partnership; I would be delighted if you would let me know).*

- *If el.líptic* (*If wet, the match will be played indoors; If paying by direct debit, please make sure that you notify the bank in advance).*

- *Unless* com un *afterthought* (*We don't have a captain now -unless you're interested, of course).*

- *Wh- conditionals* (*However late they arrive, how can we find the time to meet them? Whether we drive or go by train, it will still take a good two hours; Whether or not the visitors should imitate local customs is a debatable issue).*

- Altres expressions per expressar la condició (*In the event of a sudden loss of cabin pressure...; Assuming we don't sell the house,...; He would have gone to university, but for the fact that his parents were poor; What if we'd waited and left later?; I'll lend you the money so long as / on condition that you'll pay me back).*

- Diferències entre el condicional en anglès britànic i anglès americà: ús de *would* a la *if-clause* en l'anglès americà. (*If the play would have finished on time, we wouldn't have missed the train).*

- *Mixed conditionals* (*If I hadn't gone to America, I probably wouldn't be working for Google now; If I were more suspicious by nature, I would have questioned their motives).*

- Oracions de resultat i/o finalitat: *in order to, in order that, in order for, so that, so as to, so... that, such... that, as a result, with the result that, lest* (amb el subjuntiu), *for fear that* (*One went on tiptoe so as not to disturb the hush; Even in these nations, the scope of social dialogue can be limited, with the result that continued success is difficult. Please leave all bins outside your property in order that rubbish collectors can access them easily; They were told that in order for them to keep their jobs, they would have to accept a cut in pay; The assault was fierce, such that he passed out and remembers nothing further of the attack; Lest she appear over-familiar, she nodded and turned away; He gripped his brother's arm lest he be trampled by the mob; She was afraid lest she had revealed too much; We didn't go in daylight for fear that we would be recognised / lest we be recognised).*

3.5.2.10 La coordinació.

3.5.2.10.1 Oracions juxtaposades (*You snooze, you lose; Watch out! You are going to fall).*

3.5.2.10.2 Oracions disjuntives (*Not / Neither the time nor the place to be; John and Mary each / both have won a prize; John, Peter and Robert play basketball, baseball and football, respectively; Either she could come on her own or I could go pick her up; They should decide whether they come or not).*

3.5.2.10.3. Oracions adversatives:

- *But* (A very long but unusually interesting journey; He wrote to them politely but firmly; Rob spends hours in the bathroom, but then again so do I).
- *If, though i yet* (He looked at me kindly if somewhat sceptically; A shabby though comfortable chair; He drove quickly yet safely; I was sure I would get the sack; and yet the manager forgave me and I continued to work there).

3.5.2.10.4 Coordinació d'elements idèntics:

- Les formes comparatives d'adjectius i adverbis (*He felt more and more angry* (=He felt increasingly angry)).
- Amb verbs i partícules adverbials (*They knocked and knocked* (=They knocked repeatedly); *He talked on and on* (=He talked on continuously)).
- La repetició d'un substantiu (*There are teachers and teachers* (=There are good and bad teachers)).

3.5.2.10.5 Pseudo coordinació: relacionada amb formes comparatives: *as well as, as much as, rather than, more than* (*Sooner than go there by air, I'd take the slowest train; Rather than sitting quietly at home, he preferred to visit his friends; He chose to quit rather than admit that he'd made a mistake*).

3.5.2.11 Oracions interrogatives indirectes (*I don't know whether or not you'll print this; I didn't know if I was going to do it or not; I wonder is that form wrong (informal)*).

3.5.2.12 Oracions imperatives (*Somebody get one more chair, please; Don't let's confuse the issue...; Let us not forget that...; Let him realise that he made a mistake*).

3.5.2.13 Oracions exclamatives (*How I wished I could have been there!; He's such a kind soul!; How differently we were brought up by our mother!; How often I longed to play with the other kids!; ús de l'infinitiu o d'una oració amb 'that', en l'estil literari: Oh, to be lying on a sunny beach!; Oh, that I could see her again!; interjeccions: Alas!, Ta!, Good gracious me!; Bugger off!*).

3.5.2.14 *Tag i follow-up qüestions*: irregularitats (*I'm a little red, aren't I?; Let's have a coffee, shall we? Hold this, will you? A: You said you'd protect us. B: Aren't I? (I'm protecting you)*).

3.5.3. Fonètico-fonològics.

3.5.3.1 Representació gràfica de fonemes i sons.

- Regularitats en els fonemes de les vocals i dígrafs vocàlics ([æ;u]: *master / muster, bable / bubble, lark / lurk, stamp / stump*); [o;ou] segons la grafia simple o doble de la consonant (*robbing / robing*).
- Regularitats en els fonemes amb grafies diferents, segons la varietat geogràfica (*sceptical* (britànic) / *skeptical* (americà); *fibre* (britànic) / *fiber* (americà); *apologise* (britànic) / *apologize* (americà); *flavour* (britànic) / *flavor* (americà); *oestrogen* (britànic) / *estrogen* (americà)).
- Variacions en els fonemes vocàlics amb la mateixa grafia (*credence / tether; dip / fir / digraph, benign; colonel / corps; dubious / hustle / plural / cure; plague / plaque; toe /*

oedema; seethe / steer; tortoise / void; goad / broad / hoarse; flourish / dour / scour; ruin / nuisance; deaden / sweaty / endeavour; austere / taunt / haul; Caesar / aerobic; archaic / plaid; gauge / auction; lawn / awry; clean / cleanse; leopard / thereof / geography; fierce / conscientious / lieutenant; Surrey / geyser; dawdle / dawn; growl / bowl; martyr / tyrannical).

- Irregularitats en els fonemes consonàntics amb la mateixa grafia (*champagne / treacherous / chimera; gimlet, giddy, Gigabyte, gird / gist; gill* ([g;dʒ], segons el significat (*gauge* ([g;dʒ])); [h] aspirat en posició intervocàlica (*inherit, inhospitable, adhere, inhale, adhesive, inherent, ad hoc*); variació de fonemes per la grafia 'x' (*excruciating / exaggeration / xylophone*).

3.5.3.2 Fonemes vocàlics i consonàntics.

- Homòfons (*ducked / duct; wade / weighed; toad / toed / towed; crews / cruise*).

- Elisió de sons consonàntics: *silent consonants* (*benign, realm, plight, pestle, corps, debris, indict, wring, gnome, psalm*).

- Principals trets diferencials entre varietats geogràfiques:

- Canvis en l'accentuació de paraules entre l'anglès americà i el britànic (*Address / aDRESS; laBORatory / LAaboratory*).

- Alternança vocàlica i consonàntica entre l'anglès americà i el britànic (*fragile* [il] / *fragile* [ail]; *privacy* [ai] / *privacy* [i]; *realization* [schwa] / *realisation* [ai]; *schedule* [ʃ] / *schedule* [sk]).

- *Australian English* ([ei]>[ai] (*mate, make, take, they*); *flapped* [t] (*letter*)); allargament vocàlic (*sofa, fire*).

- *Rhoticity* en accents britànics: *Scottish, West Country*.

- *Glottal-stops*: *Cockney, Estuary English*.

- Vocalització de [ɪ] en *Cockney*: *pal* [pow]

- Simplificació vocàlica dels diftongs: escocès ([ei] > [e:], [ou] > [o:]); *Geordie* ([au > u:]);

- Reducció dels diversos fonemes de la grafia 'u' (*Midlands* i nord d'Anglaterra) al fonema [ʊ] (*foot, could, strut, fudge*).

- *Non-rhoticity* en accents americans: a Boston, Maine, New Orleans i New York; també en la parla d'altres estats del sud, degut a la influència de la comunitat afro-americana.

3.5.3.3 Processos fonològics:

- Ensordiment (devoicing) (*THis boy, misbehaVe, she' S so good; reD car*).

- Emmudiment de [d], [t] quan aquests sons estan en contacte amb altres consonants (*landlady; Let's face the facts. This company is going to burst quickly*); si [d] i [t] sense emmudiment van en posició final del missatge oral (A: *The plane is going to land. B: Already?*).

- Elisió d'un dels sons dels *consonant clusters* finals (*asked* [a:st]; *fifths* [fifs / fiθs]); excepcions els casos (*crisps* [kɹɪspz]), i les marques del passat i del plural (*wrapped* [ræpt]).

- Elisió i assimilació (*screeNplay* ([n] esdevé [m]); *the nexT train* (= [neck strain]; a *caT person* ([t] esdevé [p]; *he pleaded noT guilty* (= [t] esdevé [k])).

- Alternança vocàlica en els mots heterònims: la forma de l'adjectiu té un sufix àton

amb la vocal *schwa* per a l'adjectiu, i diftong [ei] en el sufix del verb (*duplicate, elaborate, articulate, deliberate, separate*).

- Alternança consonàntica en els mots heterònims acabats en *-ed*: l'adjectiu amb so final [id], i la forma verbal amb so final [t] (*blessed, beloved, learned, dogged, legged*).
- El so [r] intrusiu (*I saw [r] a film about law [r] and order at a media[r] event with Sylvia [r] and John*).
- Velarització de [l] seguida de consonant (*milk, filled*).

3.5.3.4 Syllabic consonants (*chasm, ageism, muddle, loosen, strengthen, toggle*).

3.5.3.5 Accentuació de la paraula: accent principal i secundari.

- L'accent de la síl·laba nuclear de la frase i del sintagma.
- L'accentuació com a recurs de la cohesió oral: per assenyalar on és el focus de la informació (*DYLAN Thomas was born in 1914 (not Edward Thomas); Who are you working FOR? (not with); He was speaking to ME (not you)*).
- Variacions de de la síl·laba tònica en les paraules derivades amb prefixos i sufixos:
 - El prefix *re-* amb diferent significat (*REcount/reCOUNT, RESort/reSORT*; variació dels mateixos prefixos en forma àtona o tònica: *co-eXIST / coOperate, underLINE / underCOver; COUNterpart / counterPROductive, subTROpical / SUBstandard; PARAchute / paraMEDic; OVERflow, OVERhaul / overREACT, overSEE; prePAID / PREmature*; sufixos àtons: *iNALienable, neGLIgible, PALatable, PREferable, RiSible*).
 - Suffixos que fan canviar la síl·laba tònica: *-eous (COUrage/couRAgeous); -ic(al) (Alcohol / alcoHolic); -ious (Acrimony / acriMONious); -ity (CAPtive / capTivIty, però: abSURD/abSURdity)*; sufixos que no canvien la síl·laba tònica (*difficult / difficulty, unanimous / unanimously, awe / awesome*).
 - La síl·laba tònica en els noms compostos (*passive SMOking, double-GLAzing, POverty trap, ARMS race, DRIVING licence / driving RAIN; SEARCH party, absolute ZERo, conTROL tower*).
 - La síl·laba tònica en els adjectius compostos (*PRAISEworthy, POverty-stricken, FEE-paying / sky-HIGH, full-LENGTH, long-SIghted, mind-BLOwing*).
 - La síl·laba tònica en compostos més llargs (*school-leaving AGE, first-degree BURNS, a wide-angle LENS / a hard-LUCK story, a wild-GOOSE chase, the SELL-by date*).
 - *Phrasal verbs* amb una síl·laba tònica (*SEttle for / HINT at*); variacions segons el significat (*LIVE on / LIVE ON; COME to / COME TO; COME by / COME BY; TURN on / TURN ON*).
 - *Phrasal verbs* amb dues síl·labes tòniques (*GROW OUT of, GO THROUGH with, CUT BACK on ; SEND OVER, GET BY*).
 - Variació de l'accent en els sintagmes (*stress shift*) (*It was worthWHILE / It was a WORTHwhile effort; at the weekEND / a WEEKend break; we should cancel the trip altoGETher/ He's bad-tempered and ALtogether selfish; short SLEEVES/ a SHORT-sleeved shirt; he is JapANESE / a Japanese bank; Prices were sky-HIGH / they were SKY-high prices*).

3.5.3.6 Entonació i patrons tonals de l'oració.

- Patrons d'entonació en diverses situacions de conversa: per canviar de tema, per

inserir un comentari, per remarcar contrast, per suavitzar una afirmació, per crear suspens, per expressar dubte, per formular preguntes de diversa tipologia (*echo questions, repetition questions, question tags, etc.*).

- Trets suprasegmentals significatius que assenyalen diferències de significat o funció (exaggeració, èmfasi, aclariment, etc.).
- Reconeixement de patrons regionals o dialectals: entonació ascendent en el tancament de l'oració en irlandès; entonació molt musical en l'accent gal·lès; *upspeak*
- entonació ascendent en les afirmacions, sobre tot per part dels joves.

3.5.3.7 Relació fonema-grafema.

- Prefixos i sufixos amb canvis vocàlics: prefixos amb alternança de vocal curta o llarga (*degrade / decompose; reclaim / reconsider; deflate / destabilise; relapse / resit*); sufixos que canvien de vocal llarga o diftong a vocal curta (*presume / presumption, deceive / deceptive, apply / applicable, explain / explanatory*).
- Pronunciació de llocs geogràfics, marques comercials, noms i cognoms, acrònims i altres (*Greenwich; Oldham; Gloucester, Worcester, Norwich, Warwick, Wycombe, Slough, Haverhill, Lincolnshire, Idaho, Tijuana, Oceania, Arkansas, Newark, Ottawa, Krakow; Volkswagen, Audi, ibuprofen, Lycra; Gorbachev, Orwellian, Heaney, Louie, Seymour, Phoebe, Waugh; Ivy League; Luddite; aka; Pisces*).
- Pronunciació de préstecs lingüístics (*au fait, abattoir, reservoir, nuance, angst, doppelgänger, lychee, denouement, panache, savoir-faire, fait accompli, macrame, masseuse, voyeur*).
- Pronunciació de cultismes (*panacea, pathos, massacre, catheter, leishmaniosis, catharsis, lumbago, neophyte, nexus, nihilism, nimiety, pharaoh, psyche, pyrrhic, sybarite* i de neologismes: *vlog, phishing, noob, tweet cred*).
- Grafemes especialment difícils: *ae-* d'origen grec (*Aegean, Aeneid, Aesop*); *-ai-* (*archaic, Braille*; *au Aussie / autocrat, inaugural / aubergine*); *ch-* (*attaché, chassis / attachment, orchard / chasm, scheme*); *-cq-* (*acquittal, acquisition, acquiesce*); *-ew-* (*sewage / sewn / curfew*); *-ou-* (*shroud, devout / conscious / encourage / troupe*); *-i-* (*stifle, diner, digressive / diction, stigma, timid, trivia / diaper / diesel*); *-ince -:* *mince, wince / since, province*; *hea-* (*heady / heathen / hearth / hearsay*); *sur-* (*surreal / surely / surly*); *-ough-* (*trough / rough / nought / thorough / plough*); *-ow-* (*highbrow, prowl, gown, sow, harrow*); *qua-* (*quadruple, quarrelsome / quasar / quar*); *th-* (*anthology, atheism, ether, thatch / anthem / Anthony, thyme / dither, thus*); *-y-* (*apocryphal, cyst, hypocrite, levy, pyramidal, odyssey, syrup / hyphen, mycology, python / myrrh, / myopic, tyrant / zephyr*).

3.5.4. Ortotipogràfics.

3.5.4.1 Ampliació dels usos dels signes ortogràfics i de puntuació: ús de guions, indentació de paràgrafs, ús de cursives, negreta, etc.

- Les cursives i negreta per ressaltar una paraula amb èmfasi (*It was not so much anger as self-reproach that made him agitated; Think of italics as butterflies that might swoop across the page*); per a citacions de llibres, articles, pel·lícules, etc., en les quals les paraules lèxiques comencen en majúscules (*His next play was Peace in the Dark*).
- El guió llarg (*dash*) en lloc dels dos punts per emfasitzar la conclusió en una oració (*The white sand, the warm water, the sparkling sun—this is what brought them to Hawaii*).

3.5.4.2 La puntuació com a recurs específic del discurs escrit.

- Les abreviatures amb les inicials amb majúscules (*P.T.O.*, *PTO*); i en minúscules (*i.e.*, *e.g.*).
- Les paraules escurçades (*Prof.*, *Dr.*, *Mr.*).
- Les comes com a indicador explícit de l'aposició (*Your brother, obviously an expert on English grammar, is highly praised in the book I am reading*).
- Ús del punt i coma per separar elements d'una llista quan alguns dels elements de l'oració ja estan separats per una coma (*I have been to Newcastle, Carlisle, and York in the North; Bristol, Exeter, and Portsmouth in the South; and Cromer, Norwich, and Lincoln in the East*). També després de connectors com *however*, però mai amb *and* o *but*.
- Els comentaris parentètics (*The other man, David Johnson, refused to leave. John (or perhaps his wife) will collect the parcel. David Johnson - I don't know why- refused to leave*).
- L'estil directe (*'I heard "Keep out" being shouted', he explained*).
- Les comes en l'estil indirecte després del *reporting verb* (*Johnson said, 'I won't discuss my private life'*).

3.5.4.3 Paraules que tenen una grafia diferent i duen a confusió (*all together / altogether; awhile / a while; any way / anyway; everyone / every one; whatever / what ever, etc. Stay awhile / I'll be fine in a while; He was the first man who ever ran a mile in under five minutes / Whoever sees this, they'll think it's botched; What ever became of that old drilling rig? / Whatever you say, it won't help*).

3.5.4.4 Ortografia dels derivats de verbs amb el sufix *-ic* (*mimic / mimicking; panic / panicked; traffic / trafficking*).

3.5.4.5 Ortografia dels derivats d'adjectius i verbs amb desinència *-e* (*force / forceful; blame / blameless*); però (*true / truly; whole / wholly; dye / dyeing / die - dying; singe / singeing; sing / singing*).

3.5.4.6 Altres recursos ortotipogràfics (*Sonata No. 1, 600 AD / BC, £255,000, 16th century, the 1950s / the 1950's; the dos and the don'ts; cf.*).

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita.

Produeix textos escrits extensos i complexos, de qualitat, amb claredat i fluïdesa, amb un estil apropiat i eficaç i una estructura lògica, adaptant-los amb eficàcia, naturalitat i precisió a un context complex específic, fins i tot especialitzat, en qualsevol registre, mostrant un domini dels recursos lingüístics que li permet expressar-se sense cap limitació, amb una gran riquesa estructural i lèxica, i amb una correcció total. S'expressa per escrit de manera conscientment irònica, ambigua o humorística. Escriu sobre assumptes complexos o delicats sense inconvenient.

2. Expressió oral.

S'expressa oralment amb una naturalitat total. Produeix textos orals monològics i dialògics, clars i fluïts; fins i tot sobre temes específics o especialitzats; lògicament

estructurats de manera que ajuda l'oient a fixar-se en elements significatius i a recordar-los; incloent conscientment l'ús irònic, ambigu i humorístic; comunicant amb seguretat informació complexa i detallada, sobre assumptes delicats. S'expressa sense inconvenients, sense esforçar-se ni dubtar.

3. Comprensió escrita.

Comprèn i interpreta de manera crítica, amb facilitat i rapidesa, detectant amb fiabilitat si les fonts són pertinents per a la tasca, qualsevol tipus d'escrit, inclosos els menys habituals, incloent-hi textos abstractes, estructuralment o lingüísticament complexos. Comprèn el tema, el contingut i l'orientació d'un text a partir d'una lectura ràpida, i també pot llegir diversos textos de manera paral·lela per integrar-ne la informació que contenen.

4. Comprensió oral.

Comprèn qualsevol tipus de parla sense dificultat, encara que estigui articulada al ritme ràpid i natural, tant si es tracta de converses cara a cara com si no i localitza informació o segueix el fil de l'argumentació en un text oral d'estructura discursiva complexa. Comprèn gairebé sense esforç les varietats fonètico-fonològiques estàndard pròpies de la llengua meta i reconeix els matisos subtils de significat i les diverses intencions pragmàtiques (cortesia, humor, ironia, sarcasme i altres).

5. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb una seguretat total informació complexa i detallada, així com els aspectes més subtils de les postures, opinions i implicacions dels textos, orals o escrits, d'origen. És plenament conscient del caràcter relatiu de les convencions de les comunitats diferents i pot explicar i analitzar les semblances i diferències culturals i lingüístiques de manera extensa i constructiva, així com superar possibles barreres en la comunicació posant en joc, de manera gairebé automàtica i interioritzada, la seva competència intercultural. Produeix textos coherents, cohesionats i de qualitat a partir d'una gran diversitat de textos font. Col·labora amb el grau de cortesia adequat, portant la conversa cap a una conclusió, facilitant acords, resumint, avaluant i lligant diverses contribucions i mostrant sensibilitat per evitar ofendre.

6. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis complexos cara a cara i en línia, amb naturalitat total, flexibilitat i eficàcia; prenent la paraula, mantenint-la i cedint-la de manera completament natural, contribuint al progrés del discurs convidant altres a participar-hi, formulant preguntes o plantejant qüestions per aprofundir en els temes tractats o altres de nous, desenvolupant o aclarint aspectes del que han dit els interlocutors, i fent un resum de les postures i els arguments d'aquests i, si s'escau, dels seus propis.

7. Interacció en línia.

Interactua espontàniament i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de nombroses eines digitals i adapta la informació amb flexibilitat i sensibilitat al context, canviant hàbilment d'estil i registre d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Coordina projectes en línia i sap avaluar propostes, anticipar problemes comunicatius i donar orientacions per tal de construir

continguts i coneixements de forma col·laborativa.

8. Estratègies de comprensió.

Utilitza amb eficàcia les estratègies més adequades per comprendre el que pretén o se li requereix en cada cas, utilitzant amb habilitat les claus contextuais per tal d'inferir l'actitud i les intencions de l'autor, i treure'n les conclusions apropiades.

9. Estratègies de producció.

Selecciona amb rapidesa i utilitza eficaçment i adequada tot tipus d'estratègies i recursos per controlar i reparar el seu text escrit i el seu discurs oral segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text, ajustant-los amb naturalitat i precisió al propòsit comunicatiu específic, als destinataris, a la situació i al context complex específic, fins i tot especialitzat. Per exemple selecciona, omet o reorganitza la informació; analitza i descriu dades empíriques, fa inferències i explica implicacions del que sent, llegeix o diu.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació el coneixement amb profunditat de les subtilitats i de les implicacions socioculturals i sociolingüístiques que pot tenir el que diu i escriu i la manera de dir-ho, i actua en conseqüència, adaptant-se de manera natural a la situació i al receptor, i adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies, comunicant-se amb naturalitat, eficàcia i precisió.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica i utilitza, segons el context i el gènere i el tipus de text específics, la intenció i significat d'una gamma rica d'exponents complexos de les funcions comunicatives o actes de parla, tant indirectes com directes, en els registres íntim, familiar, informal, neutre, semiformal, formal i solemne. Reconeix amb facilitat els usos humorístic i al·lusiú de l'idioma, i reconeix diferents varietats de la llengua i canvis de registre i d'estil. Reconeix matisos com la ironia o el sarcasme i treu les conclusions apropiades de l'ús que se'n fa.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera complexa i precisa, adaptant el registre i l'estil, o aplicant altres mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo amb total naturalitat a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió.

Produeix textos perfectament coherents i cohesionats fent un ús complet i apropiat de la totalitat del repertori de les estructures organitzatives textuais i dels mecanismes complexos de cohesió.

14. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza amb consistència i correcció un repertori ampli i fiable de vocabulari en l'àmbit personal, públic, professional i educatiu, que inclou termes especialitzats, expressions idiomàtiques, jocs de paraules, figures estilístiques, modismes, col·loquialismes, regionalismes i argot, i una gamma rica d'expressions amb la finalitat

d'enriquir, matisar, emfasitzar, eliminar ambigüitats i precisar el que vol dir, mitjançant l'ús d'una sèrie àmplia d'elements qualificatius i de procediments de modificació, sense manifestar cap limitació del que vol dir.

15. Fluïdesa.

Es comunica eficaçment amb fluïdesa, claredat, precisió i una seguretat total i rebut els arguments dels seus interlocutors amb desimboltura i de manera convincent, reconeixent i sent capaç d'utilitzar tots els registres i varietats diferents de la llengua, i una gamma rica de matisos de significat.

16. Riquesa i correcció gramatical.

Manté un bon control gramatical d'un llenguatge complex, encara que la seva atenció estigui pendent d'altres aspectes (per exemple, de la planificació o del seguiment de les accions d'altres persones). Utilitza sense problemes una gamma rica d'estructures lingüístiques, fins i tot les complexes formalment i conceptualment, i amb efectes comunicatius més subtils, incloent-hi variacions de caràcter estilístic (per exemple singular/plural generalitzador i de modèstia, metàfora gramatical, pregunta retòrica, estructures passives).

17. Pronunciació.

Pronuncia i entona de manera clara i natural. Articula segons algunes de les varietats estàndard pròpies de la llengua meta, i ajusta l'entonació a la situació comunicativa, variant-la per expressar matisos subtils de significat i adaptant-se als estats d'ànim i a les diverses intencions pragmàtiques (cortesia, humor, ironia, sarcasme i d'altres).

18. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza les convencions ortotipogràfiques pròpies de la llengua meta, tant de caràcter general com més específic, i fins i tot especialitzat, per produir textos escrits exempts d'errors d'ortografia, format, estructura, distribució en paràgrafs i/o puntuació; si de cas, pot presentar algun error tipogràfic ocasional.

Nivell Avançat C2

Català

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexico-semàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Avançat C2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma sense cap mena de dificultat, amb un grau de qualitat propi d'un parlant culte, en situacions d'alta complexitat, en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics.

Per aconseguir aquests objectius, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts necessaris que li permetin actuar com a mediador entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir una àmplia gamma de textos orals i escrits extensos i complexos conceptualment i lingüísticament, que tractin de temes tant abstractes com concrets de caràcter general o especialitzat, encara que no siguin del seu camp d'especialització, en una gran varietat d'accents, registres i estils, amb un repertori d'estructures variades, complexes, i també de lèxic que inclogui expressions idiomàtiques, col·loquials, regionals o especialitzades i que permeti percebre i expressar matisos subtils de significat.

1.2 Objectius generals de nivell.

Adquirir l'habilitat o capacitat de:

1. Saber comprendre i produir sense esforç qualsevol tipus de text oral o escrit sobre temes complexos per a propòsits socials, professionals i educatius.
2. Utilitzar la llengua de manera flexible i eficaç a l'hora de reformular idees sota formes lingüístiques diferents transmetent amb precisió matisos subtils de significat a fi d'emfasitzar, diferenciar o eliminar l'ambigüïtat demostrant un ús controlat d'estructures organitzatives, connectors i mecanismes de cohesió.
3. Tenir un bon domini d'expressions idiomàtiques i col·loquials i ser conscient del nivell connotatiu del significat.
4. Mantenir de manera consistent el control gramatical d'un llenguatge complex encara que l'atenció estigui pendent d'aspectes com la planificació del discurs o la

cohesió de la interacció.

5. Resumir informació procedent de diferents fonts orals o escrites, reconstruir fets o arguments i presentar-los d'una manera coherent.
6. Interactuar espontàniament, amb fluïdesa i precisió, captant i utilitzant els senyals no verbals i d'entonació sense esforç fins i tot en les situacions més complexes.
7. Valorar les implicacions sociolingüístiques i socioculturals quan els parlants de la llengua meta utilitzen la llengua i saber-hi reaccionar adequadament.
8. Fer de mediador entre parlants de la llengua meta i parlants de la seva comunitat d'origen tenint en compte les diferències socioculturals i sociolingüístiques.
9. Gestionar de manera conscient i autònoma l'aprenentatge de la llengua planificant-ne el procés i obtenint el màxim profit dels recursos disponibles. Desenvolupar noves estratègies durant el procés d'aprenentatge i ús de l'idioma per iniciativa pròpia.
10. Aprofitar la diversitat cultural com una font d'enriquiment de la pròpia competència intercultural. Desenvolupar un control conscient de les actituds i factors afectius personals i una perspectiva crítica i comprensiva en relació amb les altres cultures i amb la cultura dels països parlants de la llengua objecte.
11. Valorar el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixements. Ser conscient que el context de la comunicació (presencial o no presencial, sincrònic o asincrònic, visual o auditiu, oral, escrit o multimodal) i els nous gèneres textuais propiciats per les tecnologies digitals condicionen el discurs i en conseqüència saber adaptar el discurs i utilitzar estratègies específiques tant en el procés d'aprenentatge com en l'ús de la llengua.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre sense dificultat i interpretar de forma crítica qualsevol tipus de producció oral o escrita, independentment del canal, sobre qualsevol tema, fins i tot els aliens a la seva experiència, interès o camp d'especialització, encara que presenti trets estructurals o lèxics idiosincràtics. Apreciar, amb l'ús esporàdic del diccionari, distincions subtils d'estil i significat tant implícit com explícit de textos escrits, encara que siguin abstractes i extensos, estructuralment complexos, literaris, tècnics o d'un altre tipus, contemporanis o no contemporanis. Comprendre textos orals encara que hi hagi soroll ambiental i/o que la velocitat de parla sigui ràpida i natural, sigui quina sigui la variant geogràfica o social, a condició que l'usuari de la llengua tingui temps de familiaritzar-s'hi.

Producció.

Produir i coproduir, amb naturalitat, comoditat, desimboltura i fluïdesa, textos orals i escrits de qualitat, extensos, detallats, clars i fluids, correctes formalment, per comunicar-se en qualsevol tipus de situació de la vida personal, social, professional i acadèmica, adaptant amb una eficàcia total l'estil i el registre als diferents contextos

d'ús, independentment del suport, i fins i tot a una velocitat ràpida en temps real. Produir i coproduir textos escrits, exempts d'errors llevat d'algun de caràcter tipogràfic, sobre temes complexos fins i tot de tipus tècnic, amb un estil apropiat i eficaç i una estructura lògica que ajudi el lector a identificar i retenir les idees i els aspectes més significatius. Transmetre amb precisió matisos subtils de significat, inclosos els usos al·lusius de l'idioma. Produir textos orals sense errors llevat d'algun *lapsus linguae* ocasional mostrant una gran flexibilitat en l'ús d'un repertori ric d'expressions, accents i patrons d'entonació que li permetin transmetre amb precisió matisos subtils de significat.

Interacció.

Participar amb espontaneïtat, flexibilitat, fluïdesa i sense esforç, en tota mena de converses i discussions, orals, escrites o multimodals, cara a cara o en línia. Comunicar-se amb fluïdesa i transmetre amb precisió detalls i matisos fent ús d'un lèxic ric i ampli, amb expressions idiomàtiques i col·loquialismes, escollint l'expressió adequada entre un repertori disponible de funcions del discurs i utilitzant un to i un estil apropiats. Formular idees i opinions de manera precisa en qualsevol tipus d'interacció, respectant els torns de paraula, donant referències i fent al·lusions. Relacionar hàbilment la pròpia contribució al discurs amb la dels altres interlocutors tornant enrere i reestructurant-lo d'una manera hàbil quan sorgeixi alguna dificultat.

Mediació.

Actuar com a mediador de manera eficaç i natural entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües, en tot tipus de situacions, orientant el desenvolupament de les idees, animant els altres a elaborar el seu raonament, resumint, avaluant i vinculant les diverses contribucions per tal d'arribar a un acord i/o trobar solucions a possibles conflictes. Explicar sense dificultat el contingut de qualsevol classe de text oral o escrit, en un llenguatge clar, fluid i ben estructurat, explicant matisos i la forma en què es presenten els fets i els arguments de manera precisa, assenyalant implicacions socioculturals (per exemple, subestimació, ironia i sarcasme), reconeixent-hi significats implícits, apreciand-hi diferències d'estil i adaptant amb eficàcia l'estil i el registre als contextos d'ús diferents.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que aquella representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cadascú és el protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les noves tecnologies com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a mediador, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa.

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit i entre els diferents

registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com a element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge:

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques comunicatives d'aprenentatge.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroalimentació del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

Actes de parla que inclouen, a més a més de la mateixa emissió d'un enunciat amb sentit, la intenció de l'agent que el produeix i l'efecte en l'interlocutor, així com el context social i cultural en què s'insereixen, tant a través d'actes de parla directes com indirectes, en qualsevol tipus de registre:

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; consolar; tranquil·litzar; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions); assentir; dissentir; desestimar; classificar; atribuir, comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estats físics i anímics: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, orgull, admiració, ressentiment, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, penediment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent

o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.
- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; dispensar o eximir a algú de fer alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Nocions.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals variats i complexos conceptualment i lingüísticament per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: participants i les seves relacions; l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual, etc.; la modalitat (capacitat, habilitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, autorització, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa, creença i altres actes de parla).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuals que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements fonètico-fonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent.

3.2.2.3.1 Procediments sintàctics.

- Anàfora, catàfora, dixi: consolidació de l'ús anafòric dels pronoms febles en valors menys freqüents: valor possessiu de *en*, *li*, *els* (*Li coneixen les debilitats; En visitarem la catedral; Els coneixen els gustos*).
- Ús anafòric del demostratiu (*Aquest és el Joan de qui et parlava*).
- Diferents recursos per evitar el demostratiu *aquest* com a pronom: elisió del demostratiu (*Els bibliotecaris estan en vaga perquè [aquests] reclamen que es compleixi el conveni*); substitució per un pronom feble (*És una qüestió difícil de resoldre i per això no se'n parla [d'aquesta]*); repetició del substantiu amb una paraula de la mateixa família lèxica quan el demostratiu apareix amb un nom explícit (*Menjava molts plàtans i al final ha avorrit aquesta fruita*).
- Elisió del possessiu en casos de relació implícita entre l'element posseït i el posseïdor: parts del cos (*Quan va pronunciar el discurs, els (seus) ulls li brillaven*); parts d'objectes i altres entitats (*El centre comercial tancarà les (seves) portes a les 22.00 h*); noms i activitats de l'àmbit personal (*Ja he trobat la (meva) cartera!*).
- Correferència amb un pronom feble en lloc d'un possessiu o del determinant *mateix* (*Va llegir totes dues llibretes i va estripar-ne els (seus) fulls; Van revisar el nou pla municipal i en van aprovar els annexos (del mateix)*).

3.2.2.3.2 Procediments lèxics.

Referències mitjançant procediments lèxics: sinònims (*Va escriure un text molt complex. El document incloïa terminologia científica*); hipònims (*Tenia diversos*

síntomes. La temperatuelements lèxics intera era molt alta, patia un dolor agut al pit); hiperònims (El van voler nomenar conseller d'Agricultura, però va rebutjar el càrrec); proformes lèxiques (Van tractar la congestió del trànsit. El tema era molt delicat); metàfores (La Marta és molt llesta; és una fura) i metonímies (Ens agrada molt el vi; actualment ens hem aficionat als priorats); referències semàntiques basades en el coneixement del món (Una delegació d'empresaris ha visitat el president a l'ombra).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

- Organització global del text (connectors que estructuraven el text): per introduir el tema (*l'objectiu de l'escrit...*); per encetar / introduir arguments o subtemes (*pel que fa a, quant a, en relació amb, respecte a / de*); per marcar ordre / enumerar (*primerament, en segon lloc*); per distingir (*d'una banda / de l'altra*); per afegir / ampliar informació sobre un tema (*a més a més*); per posar exemples / donar detalls (*a tall d'exemple, en concret*); per reformular (*dit d'una altra manera, en altres paraules*); per posar èmfasi en un punt (*val la pena destacar, el més important és*); per resumir (*en resum, en poques paraules*); per acabar el text (*per acabar, finalment*); per indicar espai i temps (*tot seguit, més endavant*).

- Marcadors propis del discurs oral: per rebutjar un tema (*Ens estem desviant del tema*); per introduir temes i subtemes (*Ara que dius això; Obro parèntesi; Parlant de*); per tornar a un argument anterior (*Com anava dient; Tornant al tema*); per reformular (*Dit d'una altra manera; Més ben dit*); per controlar l'atenció de l'interlocutor (*No sé si m'explico; No sé si s'ha entès; M'explico?*); per tancar el discurs (*Arribats en aquest punt; Ho deixem aquí; Si no hi ha més preguntes*). Ús de *doncs* per continuar el discurs, fer una rèplica, respondre una pregunta més o menys òbvia, indicar inseguretat.

- Marcadors que indiquen el posicionament de l'emissor (*al meu entendre, segons el meu punt de vista, segons el meu parer, lamentablement, sincerament*).

- Connexió entre idees (connectors oracionals): causa (*atès que, considerant que, vist que, a causa de, per culpa de, arran de, amb motiu de*); conseqüència (*a conseqüència de, en conseqüència, doncs, per consegüent, cosa que, consegüentment*); finalitat (*perquè, a fi de / que, per tal de/que, amb l'objectiu de / que, la finalitat del qual*); condició (*en cas de / que, a condició de / que, només de/que, posat que*); oposició (*no obstant això, mentre que, ans al contrari, per contra, si més no, tanmateix*); objecció (*tot i que, encara que, mal que, malgrat que, per bé que*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de les cultures de les comunitats en què es parla l'idioma objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'aquest idioma.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i entendre el món, i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres i fa possible la modulació del discurs d'acord amb les pròpies necessitats i les del context. En aquest nivell caldrà assegurar que l'alumnat ja té assolida una consciència intercultural que li permet ser conscient i

interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es troba en els seus intercanvis interculturals, i alhora ampliar i aprofundir aquesta consciència en els nous àmbits temàtics que es tracten en aquest nivell.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura o cultures de la llengua que s'estudia.

Relacions interpersonals:

- Relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre persones.
- Relacions a la feina,.
- Relacions entre diferents comunitats.

Estructura de la societat:

- Estructura familiar
- El món del treball
- Lleis i normes.
- Grups socials, partits polítics, associacions, etc.
- Administració i institucions públiques i privades
- Mitjans d'informació i comunicació.

Condicions de vida:

- El nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- L'habitatge.
- Les prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, medi ambient, sostenibilitat, etc.).
- Trets socioeconòmics.
- Tecnologies de la informació i la comunicació.

Valors, creences i actituds:

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat.
- Creences religioses.
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Altres cultures i grups socials.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal:

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.
- Ús del temps i durada dels senyals no verbals.

Convencions socials i rituals:

- Actes i comportaments de caràcter social.
- Normes de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies, celebracions, festivitats, etc.

Marcadors lingüístics de relacions socials:

- Modismes, argot i llenguatges especialitzats.
- Expressions de saviesa popular: proverbis i dites.
- Dialectes i accents regionals.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos que tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre íntim, familiar, informal, neutre, semiformal, formal i solemne.
- En una àmplia varietat lingüística, amb expressions idiomàtiques, col·loquials i implícits socioculturals, i amb una estructura complexa, detallada i no necessàriament ordenada o explícita.
- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, demostració, exposició, explicació, instrucció, interpretació, comentari).

- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, missatges escrits o de veu, cartes, notes, informes, textos legals, contractes, notícies, presentacions, conferències, reportatges, entrevistes, articles, assajos, treball d'investigació, contes, novel·les, cançons, poemes, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe, en suport paper (contes, premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora i a la funció i tipologia del text).

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees preconcebudes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre els significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i para lingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).
- Utilització d'estratègies de comprensió global, selectiva, interpretativa.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació i d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre íntim, familiar, informal, neutre, semiformal, formal i solemne.
- En una àmplia varietat lingüística, amb expressions idiomàtiques, col·loquials i implícits socioculturals, i amb una estructura complexa, detallada i no necessàriament ordenada o explícita.
- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, demostració, exposició, explicació, instrucció, interpretació, comentari).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, missatges escrits o de veu, cartes, notes, informes, textos legals,

contractes, notícies, presentacions, conferències, reportatges, entrevistes, articles, assajos, treball d'investigació, contes, novel·les, cançons, poemes, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits.

- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe, en suport paper (contes, premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text al destinatari (funció i tipologia del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs...), considerant l'efecte que pot produir en el destinatari mateix.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (p. e. modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió, utilitzar mots per guanyar temps, etc.), para-lingüístics o paratextuals (p. e. demanar ajuda; senyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat); usar llenguatge corporal culturalment pertinent (p.e. gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica, sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals) sense interrompre el discurs.
- Composició i articulació del discurs integrant elements verbals i no verbals.
- Utilització dels recursos i de les estratègies de què es disposa per reajustar la tasca a l'alça.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Utilització de fragments de discurs coneguts per l'usuari i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Utilització d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació de l'audiència, a través de la seva reacció oral, gestual o d'expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic.
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels altres interlocutors pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, explicar la rellevància d'una informació trobada en un text complex.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure formes variades de presentació visual de dades empíriques i recerca complexa.
- Resum d'informació procedent de diferents fonts reconstruint arguments i justificacions.
- Traducció oral fluïda de textos analítics i argumentatius abstractes, i traducció escrita de material tècnic i especialitzat.

- Presa de notes selectiva, parafrasejant i abreviant per captar conceptes abstractes.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple, interpretar una producció artística (quadre, escultura, novel·la, etc.).
- Anàlisi i crítica de textos, per exemple, reconèixer subtileeses i deduir significats i connotacions.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup guiant la direcció de la conversa i oferint suport individualitzat.
- Foment del desenvolupament d'idees guiant la direcció de la conversa amb preguntes clau que animin a elaborar raonaments sobre temes abstractes.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords mitjançant eficientment i de forma natural entre membres de diferents comunitats, tenint en compte les diferències socioculturals i sociolingüístiques.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals...) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre dos o més textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.

- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lexico-semàntics.

3.5.1.1 Repertoris lèxics: reconeixement i utilització adequada (producció i comprensió) en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per a aquest nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques (sinònims, antònims, mots polisèmics, precisió lèxica). Sinònims relacionats amb el registre, amb el context i amb el grau d'especialització i de precisió.

3.5.1.3 Derivació.

3.5.1.3.1 Derivació mitjançant sufixació.

- Noms derivats de noms. Sufixos valoratius: *-arro, -às, -ó, -ot* (*cotxarro, actoràs, lladregot*); sufixos no valoratius: *-am, -ada, -ar, -alla* (*paperam, graellada, bestiar*); col·lectius: *-am, -ada* (*rocam, moscam, cistellada*).
- Noms derivats d'adjectius: *-esa, -ícia, -ària, -edat* (*saviesa, avarícia, llargària, falsedat*).
- Noms derivats de verbs: *-alla, -issa, -ança, -all* (*troballa, corredissa, esperança, sonall*).
- Verbs derivats de noms: *-ejar, -itzar, -egar* (*fastiguejar, harmonitzar, pedregar*).
- Verbs derivats d'adjectius: *-ejar, -itzar, -ificar* (*esterilitzar, solidificar*).
- Verbs derivats d'altres verbs (*parlar / parlotejar; ploure / plovisquejar; allargar / allargassar*).
- Adjectius derivats de noms: *-enc, -ívol, -ià, -esc* (*famolenc, homenívol, novel·lesc*).
- Adjectius derivats d'adjectius (*groc / groguenc; malalt / malaltís; bonic / bonicoi; blau / blavós*).
- Adjectius derivats de verbs: *-aire, -ble, -ívol, -ós, -ís* (*suportable, mengívol, espantós, esmunyedís*).
- Adverbis derivats d'adjectius: *-ment* (*feliçment, òbviament*).

3.5.1.3.2 Derivació mitjançant prefixació.

- Verbs derivats de noms (*pam / apamar; bla / reblanir; llom / esllomar-se*).
- Verbs derivats de verbs (*prear / menysprear; canviar / bescanviar*).

3.5.1.4 Composició.

3.5.1.4.1 Composició amb un prefix tònic: *sots-, pseudo-, vice-, avant-, sense-, contra-, extra-, sota-, entre-, pre-, inter-, anti-* (*pseudocientífic, vicepresident, sensesostre, antidisturbis*).

3.5.1.4.2 Composició pròpia.

- Compostos nominals (*escurabutxaques, portaveu, lloctinent, giravolta, capvespre*).
- Compostos verbals (*corglaçar-se, primfilar*).
- Compostos adjectivals (*garratibat, palplantat, malendreçat, clarivident, esmaperdut, agredolç, grecoromà*).

3.5.1.4.3 Composició culta: a partir de dos elements cultes (*etnocidi, canòdrom*); a partir d'un element culte i un de patrimonial (*petrolífer, comunicòleg*).

3.5.1.5 Habilitació. Canviant el significat però mantenint la forma (*Viu en un primer; Han robat un Casas i un Tàpies del MNAC*).

3.5.1.6 Abreviacions, sigles i acrònims.

- Abreviacions, sigles i acrònims més freqüents (*núm., Sra., ONU, ITV, Incavi, Termcat*).
- Lexicalització (*elapé, mòdem, pime, sida*).

3.5.1.7 Interjeccions i onomatopeies més comunes (*Compte!; bub-bub; xim-xim; xof!; xip-xap; xssst*).

3.5.1.8 Precisió lèxica i falsos amics.

- Precisió lèxica (*pèl / cabell; nombre / número; posar / ficar; caixa / capsa; escoltar / sentir*).
- Falsos amics (*afamat, ampolla, acostar-se, colgar, civada*).

3.5.1.9 Col·loquialismes, cultismes, neologismes i manlleus.

- Col·loquialismes (*fotre, fúmer, cardar*).
- Cultismes (*pregon, androgin, misogin*).
- Neologismes (*vegà, cupaire, gentrificació*).
- Manlleus adaptats (*càmping, búnquer, futbol*).
- Manlleus no adaptats (*streaming, boom*).

3.5.1.10 Locucions lèxiques.

- Locucions verbals amb *fer, tenir, anar* i altres verbs (*fer figa, tenir pressa, anar de corcoll, sortir escaldat/da*).
- Locucions adjectivals (*ple a vessar, fet i pastat*).
- Locucions adverbials (*a la babalà, de reüll, a la gatzoneta*).
- Locucions nominals (*cabell d'àngel, pa de pessic*).

3.5.1.11 Refranys i frases fetes.

- Refranys (*Abans s'agafa un mentider que un coix; A cal ferrer, cullera de fusta*).
- Frases fetes (*passar de taca d'oli, fer salat, escampar la boira*).

3.5.1.12 Recursos expressius: eufemismes, metàfores, metonímies, comparacions.

- Eufemismes (*anar de ventre, ser curt de vista, agafar una mona*).
- Metàfores (*El temps és or*).
- Metonímies (*una copa de conyac*).
- Comparacions (*alt com un Sant Pau*).

3.5.2. Morfosintàctics.

Elements constituents de l'oració.

3.5.2.1 El substantiu.

3.5.2.1.1 Morfologia del substantiu. Gènere: femení en *-na, -ina* (*orfe / òrfena; heroi / heroïna*); masculí en *-ot* (*bruixa / bruixot; dida / didot*); designació del gènere mitjançant mascle / femella (*balena mascle*).

3.5.2.2 Els determinants (morfologia i posició).

3.5.2.2.1 Articles.

Absència / presència de l'article personal segons el registre (*la Núria Pérez / Núria Pérez*).

3.5.2.2.2 Demostratius.

Posposició del demostratiu (*l'home aquell*).

3.5.2.2.3 Possessius.

Darrere del nom (*el cotxe meu; és problema teu*) i la construcció preposició + substantiu + possessiu tònic (*a càrrec teu*).

3.5.2.2.4 Quantificadors.

- Ordinals: sense oposició de gènere (*u, dos*); com a referència o xifra (*la fila dos, l'u de gener*); per oposició de nombre com a substantiu (*He tret dos sisos*).
- Partitius (*dos mitjos, tres terços, un desè / dècim*).
- Col·lectius (*una desena, una quinzena; octava, dècima; triangle, pentàgon; bienni, decenni, quadrimestre, cinquantenari, octogenari*).
- Quantitatius: *prou, massa i força* invariables en els registres formals (*prou diners, massa despeses, força problemes*) i possibilitat de ser variables en els col·loquials (*prous diners, masses despeses, forces problemes*).
- Indefinits (*cert/a/s/es; ambdós, ambdues, tots dos, totes dues*). Casos especials de concordança (*tot Barcelona, mig Catalunya*).

3.5.2.3 El pronom (morfologia, posició i funció).

3.5.2.3.1 Els pronoms personals.

Formes tòniques:

- Presència i absència del pronom personal fort. Ús de *jo / mi* darrera de preposicions (*Parlen de mi; segons jo*). El pronom reflexiu *si* i els pronoms recíprocs *ells i elles*.
- Restriccions en l'ús de pronoms tòncics no referits a persones per designar objectes (*M'agrada tant la música que m'hi dedico tot el dia (a ella)*). Possibilitat d'ús dels pronoms tòncics en contextos formals i tècnics (*Aquesta superfície, tota ella, està densament poblada*) i quan el complement no pot ser substituït per cap pronom feble

(Hem comprat diferents llibres per a la biblioteca, entre ells quatre en anglès) o està personificat (El meu gos i jo sempre ho fem tot junts: jo surto a passejar i ell també).

Formes àtones:

- El pronom *en* amb funció de CN (*N'hem d'esbrinar les causes, del seu comportament*).
- Els pronoms *el, la.../ ho* en funció d'atribut (*Aquella noia que vas saludar ho/l'era, la teva germana?*).
- Els pronoms *en* i *hi* en funció de C. Pred.: substantiu o adjectiu (*Jo em dic Roser i ma mare també se'n diu; S'hi ha tornat molt, de primmirada*) i de CC (*Fa les coses de qualsevol manera, sempre les hi ha fetes*).
- Absència dels pronoms locatius *en / hi* en verbs com *venir, acostar-se, anar-se'n, aturar-se, baixar, pujar, passar o tornar* (*Queda't una estona; Torneu quan vulgueu*).
- El pronom *en* en funció de subjecte (*Arriben pocs trens a aquesta estació; abans n'arribaven més*).
- Valor possessiu de *li* i *els* i *en* (*Li sóc padri*).
- El pronom enfàtic *en* en funció d'Atrib. o C. Pred. (*Que n'és, de soca!*).
- Casos especials de pronominalització amb *en* i *hi* (*En sé molt, d'esquiar; Hi estic a favor, d'aquesta opinió*).
- Combinacions de dos pronoms segons el registre (*Els els / els hi; l'hi / la hi; li ho / l'hi; li'n / n'hi*).
- Duplicació dels pronoms de complement indirecte *li* i *els* amb verbs com *agradar, caldre, tocar, fer falta, passar*, etc. (*Això només li pot passar al Roger!*).

3.5.2.3.2 Els relatius.

- Relatius invariables: preposició + *què / qui* + frase de relatiu (*El tema de què parlaven és molt controvertit*); relatiu neutre: *la qual cosa / cosa que* + frase de relatiu (*L'alcalde va tirar endavant el projecte, la qual cosa / cosa que va enfurismar l'oposició*).
- Relatius variables: *el / la qual els / les quals* + frase de relatiu (*Johan Cruyff, el qual era holandès, va ser jugador i entrenador del Barça*); prep.+ *el / la qual els / les quals* + frase de relatiu (*El camí pel qual vam passar era ple de maduixeres*); relatiu possessiu: subst. + *del / de la qual dels / de les quals* + frase de relatiu (*L'escriptor empordanès, l'obra més famosa del qual es va publicar el 1930, es va establir a París*).

3.5.2.3.3 Indefinits.

- *Cadascú / cadascun; ningú, res* amb sentit positiu en frases negatives, interrogatives i condicionals (*Si tinguessin cap dubte, ens poden adreçar un correu electrònic; quelcom (ús formal)*).

3.5.2.4 L'adjectiu.

3.5.2.4.1 Posició de l'adjectiu segons la funció. Especificatiu (*El meu germà petit estudia a la universitat*) o valoratiu (davant o darrere el verb). Anteposats per intensificar la funció subjectiva (*El nostre estimat conseller ens va deixar dijous*). Adjectius amb significats diferents segons la posició (*És un trist polític / És un polític trist*).

3.5.2.4.2 *Mateix*. Ús enfàtic (*La directora mateixa ens va donar permís*).

3.5.2.5 El verb.

3.5.2.5.1 Formes no personals.

- Infinitius: canvis segons el registre (*tindre / tenir; vindre / venir*).
- Infinitiu: formes truncades col·loquials (*coneixe'ns*).
- Gerundi d'anterioritat, de simultaneïtat i les formes *tot + gerundi* (*Havent dinat, anirem a fer un volt; Ho vaig fer tenint en compte les teves instruccions; Tot ballant vaig entrebancar-me i vaig caure*).
- Participis irregulars.
- Concordança del participi amb el pronom de complement directe (*L'has llegida, aquesta novel·la?; N'havien vistes moltes*).

3.5.2.5.2 Morfologia del verb.

- Verbs velars (present i imperfet de subjuntiu; imperatiu).
- Verbs incoatiu i no incoatiu . Falsos verbs incoatiu (*conec / coneixo*).

3.5.2.5.3 Usos dels verbs *ser, estar i haver-hi*.

- Usos dels verbs *ser, estar i haver-hi* en construccions locatives (*A la plaça hi ha un restaurant; El restaurant és a la plaça; Hi vam estar un parell de setmanes, a França*).
- Usos de *ser i estar* per designar qualitats (*és / està trista*).
- Usos d'*estar* en locucions (*estar de moda*).
- Verb *haver-hi*: concordança amb el sintagma nominal segons el registre.

3.5.2.5.4 Temps.

- Present: present històric (*L'any 1969 l'home arriba a la Lluna*); valor de futur immediat (*Demà m'examinem de català*) i no immediat (*Si veniu el cap de setmana, truqueu-me*); valor imperatiu (*Truques ara mateix al Martí per explicar-l'hi*).
- Perfet: valor de futur perfet (*Si demà no ha portat els llibres, trucaré als seus pares*).
- Imperfet: valor de futur (*Dos dies després començava la Guerra Civil*).
- Futur: valor de passat (*El 1939 s'exilià a Londres i continuarà la seva carrera mèdica*).
- Futur perfet: valor de passat (*A la primavera del 1950 s'haurà acabat la façana principal de la Sagrada Família*).
- Condicional: valor futur de passat (*Al cap de dos dies esdevindria president de la república*).
- Condicional perfet: per parlar d'informació no contrastada (*Segons fonts governamentals, l'atemptat hauria causat 30 morts*).

3.5.2.5.5 Les perífrasis verbals.

- Modals: *deure + infinitiu* (inferència); *gossar (de) + infinitiu* (atreuiment).
- Aspectuals: *anar a + infinitiu* en contextos de passat (*Semblava que anessin a discutir però al final es van posar d'acord*) i també de present amb valor d'imminència amb subjectes animats (*Ara mateix vaig a trucar-li*). Perífrasis amb valor d'inici sobtat: *arrencar a + infinitiu* amb els verbs *córrer, plorar, aplaudir o volar; rompre a + infinitiu* amb *cridar, plorar o lladrear; esclafir a + infinitiu* amb *riure o plorar*.

3.5.2.6 Les preposicions.

3.5.2.6.1 Preposicions *a* i *en*.

- *En* i *a* per indicar localització amb noms sense determinant (*Treballen en multinacionals*; *He viscut a ciutats molt diferents*).
- Davant quantificadors, *a* per indicar destinació (*Volem anar a diferents països*) i *a* o *en*, segons els parlars, per indicar localització (*A / En quin país us agradaria viure?*). *En* davant d'*altres*, *certs* i de quantitatius o indefinits en cas d'omissió del nom (*Ha viscut en altres països*; *He conegut moltes ciutats però no viuria en cap*).
- *En* davant dels relatius *què* i *qual* (*El solar en què van trobar el cadàver estava abandonat*).
- *En* i *a* amb llocs no físics (*Ho he llegit en el / al diari d'avui*).
- Preposició *a* optativa amb complement directe davant dels quantificadors referits a persones sempre que no portin un nom al darrere: *tothom*, *cada u*, *qualsevol*, *ningú*, *algú*, etc. (*Quan vam arribar no vam trobar (a) ningú*).
- Preposició *a* optativa amb el complement directe i davant dels interrogatius *qui*, *quin* i *quants* en casos de confusió entre el subjecte i el complement directe (*Qui aplaudeix al cantant?*; *A quin director va triar la junta?*).
- Preposició *a* amb els pronoms relatius: *qui* en oracions explicatives (*Avui vindrà el fill predilecte del poble, a qui tothom estima molt*); en cas d'ambigüitat amb el subjecte, preposició *a* davant de *qui* en oracions especificatives i dels relatius compostos *el qual*, *la qual*, *els quals* i *les quals* (*Van rebre els regidors als quals havien votat*).
- Preposició *a* amb complement directe animat en casos de dislocació (*A la nena, el canvi horari l'afecta molt*).

3.5.2.6.2 Preposició *de*.

- Amb valor partitiu (*De males notícies, no en volem sentir més*); davant d'un sintagma nominal no definit en què el nom o el nom amb algun complement han estat substituïts pel pronom *en* (*Si voleu estovalles, en tenim de molt boniques*); quan s'elideix un nom davant d'un adjectiu (*Té un cotxe nou i un altre de vell*).
- Preposició *de* optativa davant d'alguns infinitius en funció de subjecte o de complement directe (*Ens van proposar (de) fer un viatge junts*).

3.5.2.6.3 Preposició *per a*.

- Preposició *per a* amb valor de finalitat o destinació (*Hem recollit diners per al viatge de final de curs*; *Busquem una escola bressol per a la Maria*). Alternança entre *per a* i *per* quan la preposició modifica noms com *acord*, *conferència*, *conversa*, *crida*, *declaració*, *plataforma*, *programa* o *proposta* (*El govern ha fet una crida per (a) la pau*).
- Preposició *per a* amb valor temporal per expressar el límit o el moment posterior en què s'ha de concretar una acció (*Cal tenir el treball enllestit per a la setmana que ve*).
- Alternança entre *per a* i *per* quan s'expressa un punt de vista (*Per (a) mi, el Joan s'ha equivocat*).

3.5.2.6.4 Preposicions compostes *com a*, *cap a* i *fins a*.

- *Cap a i fins a*: elisió de la preposició *a* davant dels adverbis demostratius (*aquí, allà*), i els de relació espacial i temporal (*amunt, avall, endavant, enrere; demà, més tard, dilluns*). Ús optatiu de la preposició *a* davant l'interrogatiu o relatiu *on* (*Cap (a) on tirareu?; Hem arribat fins (a) on hi ha els límits del terreny*); en el cas de *fins a*, ús optatiu de *a* davant les preposicions intransitives *dalt, baix, prop, vora, sobre, sota* (*Va pujar fins (a) dalt del campanar*).
- *Fins a* amb valor temporal davant l'infinitiu (*No pararem fins a aconseguir-ho*).
- *Com a* per introduir complements predicatius i que equival a *en qualitat de* o *amb caràcter de* (*Com a professor és molt exigent*). *Com a* diferent de l'adverbi relatiu *com* amb valor comparatiu (*És alt com un Sant Pau*). *Com a* reduït a *com* davant sintagmes nominals definits, davant els indefinits *un, una, uns, unes* i davant els sintagmes preposicionals introduïts per *de* (*L'han reconegut com la millor escriptora de l'any; Semblava com de mentida*).

3.5.2.6.5 Canvi i caiguda de preposicions.

- Preposicions *a* i *de* davant d'infinitius en registres formals (*Confio a / de tornar aviat*). En registres informals, ús indistint de *a, de* o *en* (*Penseu en / a / de tornar els llibres a la biblioteca!*) o bé *amb, de* o *a* (*El va amenaçar amb / de / a fer-lo fora*).
- En registres formals, ús de recursos per evitar el contacte d'una preposició àtona amb la conjunció *que*: sintagma nominal com *el fet, la possibilitat, la idea*, etc. (*He pensat en la possibilitat de deixar el curs*); subordinada d'infinitiu amb *fer, deixar, permetre* (*Han contribuït a fer que hi hagi més treball en xarxa*); oració subordinada final o d'infinitiu (*Han fet una excepció perquè els menors puguin votar*); nom en lloc d'una subordinada substantiva (*Van obtenir la beca gràcies al seu esforç*).

3.5.2.7 L'oració simple.

3.5.2.7.1 Concordança dins el sintagma nominal.

- Repetició dels determinants, quantificadors i adjectius anteposats a un nom en un sintagma nominal que conté dos o més substantius coordinats per afavorir-ne una interpretació separada (*Tots els representants havien d'exposar les seves experiències, les seves anàlisis i les seves recerques en aquell camp concret*).
- Ús d'un sol especificador que afecta dos o tres noms coordinats per fer una interpretació més unitària dels diferents substantius (*L'estudi analitza les dades, aportacions i valoracions dels diferents experts en la matèria*).
- En els registres formals, concordança en masculí dels adjectius i participis que acompanyen dos o més noms coordinats de gènere diferent (*Tenim unes institucions i un govern prou sòlids*).

3.5.2.7.2 Concordança entre el subjecte i el verb amb els noms col·lectius.

- Concordança en singular o en plural quan un nom col·lectiu es refereix a persones, sobretot en el cas de *gent*, i també en cas que hi hagi distància dins la frase entre el subjecte i el verb (*Aquella família tenia / tenien molt bons contactes; Quan aquell grup d'estudiants de segon de batxillerat van / va anar d'excursió, l'institut semblava buit*).
- En oracions copulatives, concordança de l'atribut amb el subjecte en masculí plural (*El jovent sempre estan animats*).

3.5.2.7.3 Concordança entre un subjecte partitiu i el verb.

- Concordança del verb tant en singular com en plural amb paraules i expressions quantitatives com *majoria*, *meitat*, *una quarta part*, *una dotzena*, etc. (*La meitat dels enquestats estan / està a favor de mantenir els horaris actuals*).
- Concordança del verb en plural en les oracions copulatives (*La majoria dels parlants són occidentals*).

3.5.2.7.2 La negació.

Reforç de la negació amb la partícula *pas* en els casos següents: negació d'una suposició o negació prèvia (*Viure en llibertat no és pas sinònim de viure sense normes*); formulació d'una pregunta que l'emissor considera probablement certa (*Tinc mal de cap; no tens pas un analgèsic?*); reforç d'una prohibició amb un matís amenaçador (*No el toquéssiu pas, que es trencaria!*); reforç de la negació d'una part de l'oració (*Els Viles tenen una torre i no pas un pis!*); reforç de la negació en oracions comparatives (*Hi ha més gent mirant que no pas comprant*).

3.5.2.8 L'oració composta.

3.5.2.8.1 Les oracions subordinades substantives.

- Oracions subordinades substantives declaratives amb la conjunció *que* o amb un infinitiu. Obligatorietat de la conjunció *que* davant de l'oració subordinada (*Us agrairem que sigueu puntuals*).
- Ús de la preposició *de* en les subordinades substantives d'infinitiu en funció de subjecte o de complement directe (*No és permès de parlar durant l'examen*).
- Ús de les preposicions *a* o *per* davant construccions amb infinitiu (*No tenim res a / per perdre*).

3.5.2.8.2 Les oracions subordinades de relatiu explicatives i especificatives.

- En registres informals, oracions relatives especificatives amb el verb en infinitiu amb antecedent (*Busquem una escola bressol on deixar els nens*) i sense antecedent (*No teniu amb qui sortir avui?*).
- Relatives d'infinitiu en enunciat no oracionals, com ara títols o advertiments (*Locals on anar a ballar salsa*).
- Ús del relatiu *que* en oracions especificatives i del relatiu *que* i *el qual*, *la qual*, *els quals*, *les quals* en les oracions explicatives.
- Ús del relatiu *el qual*, *la qual*, etc. amb la majoria de preposicions tòniques (*El llibre sobre el qual debaten és anònim*) i amb totes les locucions (*La teoria a partir de la qual va construir la seva hipòtesi era d'un altre autor*).
- Ús de les relatives sense antecedent referides a éssers animats amb el pronom *qui*, sol o amb un determinant (*Qui no vulgui pols que no vagi a l'era*); o amb el pronom *que*, sempre amb un determinant (*Els qui / que guanyin hauran de convidar la resta de companys*).
- Ús optatiu de la preposició *a* en oracions de relatiu en funció de complement directe davant del relatiu *qui* (*L'escola premiarà (a) qui faci el millor treball de recerca*). Ús

obligatori de la preposició *a* en cas de dislocació (*A qui no vingui el farem fora del grup*).

3.5.2.8.3 Les oracions subordinades amb un relatiu amb valor temporal i locatiu.

- Ús del relatiu *que* en oracions de relatiu temporals (*Això va passar l'any (que / en què / en el qual) va nevar a l'estiu*).
- Ús del relatiu *on* en casos de locatius literals i no per a llocs metafòrics o figurats (*És un hotel on s'hostatgen molts comercials; És un programa de televisió en què resolen els dubtes de l'audiència*).

3.5.2.8.4 Casos de duplicació de pronom relatiu i feble.

- Coincidència de pronom relatiu i feble en el verbs en què el pronom feble forma part del verb (*Hi ha dies en què no hi toca*).
- Coincidència de pronom relatiu i feble de complement indirecte amb els verbs d'activitat psicològica (*L'article agradarà als estudiants a qui els interessi la botànica*).
- Coincidència de pronom relatiu compost *del qual*, *de la qual*, etc. i el pronom feble *en* (*Vaig deixar cinc llibres dels quals només n'he recuperat tres*).

3.5.2.8.3 Les oracions subordinades adverbials.

- Encapçalades per la conjunció *com* amb els quantificadors *més* i *menys*, i els comparatius *millor* i *pitjor* (*Com més treballis, més bones notes tindràs*).
- Causals introduïdes per *com que* (*com*, només en registres informals).
- Causals amb infinitiu compost (*La van multar per haver mirat el mòbil mentre conduïa*).
- Condicionals irrealis de passat (*Si haguessis vingut, ens ho hauríem/ens ho haguéssim passat molt bé*).
- Condicionals irrealis amb la perífrasi verbal *arribar a* + infinitiu (*Si arribo a saber que era vegetarià, no faig carn per dinar*).

3.5.3 Foneticofonològics.

- Pronunciació de determinades paraules, sobretot d'origen culte: mots plans (*monòlit, rèptil, tèxtil, termòstat, Marràqueix, omòplat, medul·la, atmosfera*); mots aguts (*poliglòt, elit, iber, xassís, futbol, tiquet, hoquei, Tibet*); mots esdrúixols (*període, aurèola, diòptria, Etiòpia, isòbara, olimpíades, Himàlaia, Hèlsinki, pneumònia, Ítaca*).
- Formes que admeten doble pronunciació (*pèrit / perit; xòfer / xofer; xilòfon / xilofon*).
- Pronunciació d'algunes paraules d'origen culte o bé manllevades d'altres llengües que no neutralitzen en síl·laba àtona (*Renfe, òpera, vàter, progre*).
- Pronunciació de les paraules *nord* i *sud* quan formen una paraula composta el segon element de la qual comença en vocal (*nord-americà, sud-africà*).
- Accent, ritme i entonació; patrons tonals de les oracions declaratives, interrogatives, exclamatives i imperatives.

3.5.4 Ortotipogràfics.

3.5.4.1 Majúscules i minúscules.

- Ús de les majúscules en els casos següents: pseudònims (*el Noi del Sucre*); fórmules de protocol i abreviatures dels tractaments (*Molt Honorable Senyor President*); noms d'entitats, institucions i organismes (*l'Hospital de Sant Pau*; *la Junta Directiva de l'Ateneu*); noms d'entitats religioses i polítiques (*l'Església ortodoxa*; *l'Estat francès*); festes i fets històrics singulars (*Nadal*; *la Guerra dels Segadors*); activitats acadèmiques, científiques i socials (*Primer Congrés de Metges de Catalunya*; *els Jocs Olímpics del 1992*); títols d'obres i publicacions (*La febre d'or*; *Serra d'Or*); títols de documents oficials (*Projecte de Llei d'ordenació dels ensenyaments no reglats*, *Llei 8/1980*); noms d'edificis singulars (*Palau dels Reis de Mallorca*).

- Ús de les minúscules en els casos següents: els càrrecs oficials (*el president de la Generalitat*; *el rector de la Universitat Autònoma*); noms d'entitats, institucions i organismes en sentit genèric (*els ateneus tenen una junta directiva*, *els consells escolars dels centres d'ensenyament*); divisions temporals (*edat mitjana*, *gener*, *dilluns*); moviments artístics i literaris (*romànic*, *barroc*, *modernisme*); noms de les demarcacions territorials i dels accidents geogràfics (*la comarca de la Safor*; *el cap de Creus*); la designació genèrica que acompanya els noms de places i carrers (*la plaça de Sant Jaume*; *l'avinguda dels Països Catalans*)

3.5.4.2 Cursiva.

Ús de la cursiva en els casos següents: títols de pel·lícules (*La plaga*), llibres (*Les veus del Pamano*), obres d'art (*La vicaria*); estrangerismes no adaptats (*streaming*); paraules amb sentit no literal (*La floreta* que li van dedicar el va deixar atònit).

3.5.4.3 Apòstrof.

Ús de l'apòstrof en els casos següents: apostrofació de l'article definit singular davant del prefix privatiu *a-* (*l'anormalitat*, *l'asimetria*); apostrofació davant de sigles que comencen en vocal o consonant (*l'N-II*, *l'FBI*); no apostrofació davant d'un mot amb un significat metalingüístic (*El participi de incloure és inclòs*); apostrofació de l'article i la preposició *de* davant de paraules en cursiva, de cometes o de noms propis començats amb l'article masculí en majúscula (*Ja hem rebut l'últim exemplar d'El Temps*; *El monestir d'El Escorial*; *Has sentit mai allò d'"Hostes vingueren que de casa en tragueren"*; *He sentit mai una cançó d'Els Pets?*).

3.5.4.4 Guionet.

Ús del guionet en els casos següents: lexicalització de paraules que comencen per l'adverbi *no* més un nom o adjectiu (*no-ficció*, *no-violent*); paraules formades per prefixos davant de majúscules, xifres, símbols, cometes o mots en cursiva (*anti-OTAN*, *pel·lícula en súper-8*, *ex-URSS*); expressions formades per un nom i els seus complements i compostos que ja contenen un guionet (*ex-consellera d'Educació*; *protesta anti-nord-americana*).

3.5.4.5 Contraccions de preposicions i articles.

- Absència de contracció quan l'article forma part del nom d'una entitat o d'un grup, o del títol d'una obra començats en majúscula (*Quedem a Els Quatre Gats; Montserrat Roig és l'autora d'El temps de les cireres*).

- Absència de contracció quan l'article forma part d'un nom propi estranger no catalanitzat (*els pebrots d'El Bierzo, anirem a El Salvador*).

3.5.4.6 Accent gràfic.

- Accents diacrítics. Plural de les paraules amb accent diacrític (*béns, déus*).

- Accent diacrític en els mots compostos amb guionet (*pèl-roig*).

- Accentuació dels compostos sense guionet (*socioeconòmic*).

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita.

Produeix textos escrits extensos i complexos, de qualitat, amb claredat i fluïdesa, amb un estil apropiat i eficaç i una estructura lògica, adaptant-los amb eficàcia, naturalitat i precisió a un context complex específic, fins i tot especialitzat, en qualsevol registre, mostrant un domini dels recursos lingüístics que li permet expressar-se sense cap limitació, amb una gran riquesa estructural i lèxica, i amb una correcció total.

S'expressa per escrit de manera conscientment irònica, ambigua o humorística. Escriu sobre assumptes complexos o delicats sense inconvenient.

2. Expressió oral.

S'expressa oralment amb una naturalitat total. Produeix textos orals monològics i dialògics, clars i fluïts; fins i tot sobre temes específics o especialitzats; lògicament estructurats de manera que ajuda l'oient a fixar-se en elements significatius i a recordar-los; incloent conscientment l'ús irònic, ambigu i humorístic; comunicant amb seguretat informació complexa i detallada, sobre assumptes delicats. S'expressa sense inconvenients, sense esforçar-se ni dubtar.

3. Comprensió escrita.

Comprèn i interpreta de manera crítica, amb facilitat i rapidesa, detectant amb fiabilitat si les fonts són pertinents per a la tasca, qualsevol tipus d'escrit, inclosos els menys habituals, incloent-hi textos abstractes, estructuralment o lingüísticament complexos. Comprèn el tema, el contingut i l'orientació d'un text a partir d'una lectura ràpida, i també pot llegir diversos textos de manera paral·lela per integrar-ne la informació que contenen.

4. Comprensió oral.

Comprèn qualsevol tipus de parla sense dificultat, encara que estigui articulada al ritme ràpid i natural, tant si es tracta de converses cara a cara com si no i localitza informació o segueix el fil de l'argumentació en un text oral d'estructura discursiva complexa. Comprèn gairebé sense esforç les varietats fonètico-fonològiques estàndard pròpies de la llengua meta i reconeix els matisos subtils de significat i les diverses intencions pragmàtiques (cortesia, humor, ironia, sarcasme i altres).

5. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb una seguretat total informació complexa i detallada, així com els aspectes més subtils de les postures, opinions i

implicacions dels textos, orals o escrits, d'origen. És plenament conscient del caràcter relatiu de les convencions de les comunitats diferents i pot explicar i analitzar les semblances i diferències culturals i lingüístiques de manera extensa i constructiva, així com superar possibles barreres en la comunicació posant en joc, de manera gairebé automàtica i interioritzada, la seva competència intercultural. Produeix textos coherents, cohesionats i de qualitat a partir d'una gran diversitat de textos font. Col·labora amb el grau de cortesia adequat, portant la conversa cap a una conclusió, facilitant acords, resumint, avaluant i lligant diverses contribucions i mostrant sensibilitat per evitar ofendre.

6. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis complexos cara a cara i en línia, amb naturalitat total, flexibilitat i eficàcia; prenent la paraula, mantenint-la i cedint-la de manera completament natural, contribuint al progrés del discurs convidant altres a participar-hi, formulant preguntes o plantejant qüestions per aprofundir en els temes tractats o altres de nous, desenvolupant o aclarint aspectes del que han dit els interlocutors, i fent un resum de les postures i els arguments d'aquests i, si s'escau, dels seus propis.

7. Interacció en línia.

Interactua espontàniament i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de nombroses eines digitals i adapta la informació amb flexibilitat i sensibilitat al context, canviant hàbilment d'estil i registre d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Coordina projectes en línia i sap avaluar propostes, anticipar problemes comunicatius i donar orientacions per tal de construir continguts i coneixements de forma col·laborativa.

8. Estratègies de comprensió.

Utilitza amb eficàcia les estratègies més adequades per comprendre el que pretén o se li requereix en cada cas, utilitzant amb habilitat les claus contextuais per tal d'inferir l'actitud i les intencions de l'autor, i treure'n les conclusions apropiades.

9. Estratègies de producció.

Selecciona amb rapidesa i utilitza eficaçment i adequada tot tipus d'estratègies i recursos per controlar i reparar el seu text escrit i el seu discurs oral segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text, ajustant-los amb naturalitat i precisió al propòsit comunicatiu específic, als destinataris, a la situació i al context complex específic, fins i tot especialitzat. Per exemple selecciona, omet o reorganitza la informació; analitza i descriu dades empíriques, fa inferències i explica implicacions del que sent, llegeix o diu.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació el coneixement amb profunditat de les subtileeses i de les implicacions socioculturals i sociolingüístiques que pot tenir el que diu i escriu i la manera de dir-ho, i actua en conseqüència, adaptant-se de manera natural a la situació i al receptor, i adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies, comunicant-se amb naturalitat, eficàcia i precisió.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica i utilitza, segons el context i el gènere i el tipus de text específics, la intenció i significat d'una gamma rica d'exponents complexos de les funcions comunicatives o actes de parla, tant indirectes com directes, en els registres íntim, familiar, informal, neutre, semiformal, formal i solemne. Reconeix amb facilitat els usos humorístic i al·lusi de l'idioma, i reconeix diferents varietats de la llengua i canvis de registre i d'estil. Reconeix matisos com la ironia o el sarcasme i treu les conclusions apropiades de l'ús que se'n fa.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera complexa i precisa, adaptant el registre i l'estil, o aplicant altres mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo amb total naturalitat a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió.

Produeix textos perfectament coherents i cohesionats fent un ús complet i apropiat de la totalitat del repertori de les estructures organitzatives textuais i dels mecanismes complexos de cohesió.

14. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza amb consistència i correcció un repertori ampli i fiable de vocabulari en l'àmbit personal, públic, professional i educatiu, que inclou termes especialitzats, expressions idiomàtiques, jocs de paraules, figures estilístiques, modismes, col·loquialismes, regionalismes i argot, i una gamma rica d'expressions amb la finalitat d'enriquir, matisar, emfasitzar, eliminar ambigüitats i precisar el que vol dir, mitjançant l'ús d'una sèrie àmplia d'elements qualificatius i de procediments de modificació, sense manifestar cap limitació del que vol dir.

15. Fluïdesa.

Es comunica eficaçment amb fluïdesa, claredat, precisió i una seguretat total i rebut els arguments dels seus interlocutors amb desimboltura i de manera convincent, reconeixent i sent capaç d'utilitzar tots els registres i varietats diferents de la llengua, i una gamma rica de matisos de significat.

16. Riquesa i correcció gramatical.

Manté un bon control gramatical d'un llenguatge complex, encara que la seva atenció estigui pendent d'altres aspectes (per exemple, de la planificació o del seguiment de les accions d'altres persones). Utilitza sense problemes una gamma rica d'estructures lingüístiques, fins i tot les complexes formalment i conceptualment, i amb efectes comunicatius més subtils, incloent-hi variacions de caràcter estilístic (per exemple singular/plural generalitzador i de modèstia, metàfora gramatical, pregunta retòrica, estructures passives).

17. Pronunciació.

Pronuncia i entona de manera clara i natural. Articula segons algunes de les varietats estàndard pròpies de la llengua meta, i ajusta l'entonació a la situació comunicativa, variant-la per expressar matisos subtils de significat i adaptant-se als estats d'ànim i a les diverses intencions pragmàtiques (cortesia, humor, ironia, sarcasme i d'altres).

18. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza les convencions ortotipogràfiques pròpies de la llengua meta, tant de caràcter general com més específic, i fins i tot especialitzat, per produir textos escrits exempts d'errors d'ortografia, format, estructura, distribució en paràgrafs i/o puntuació; si de cas, pot presentar algun error tipogràfic ocasional.

Nivell Avançat C2

Espanyol per a estrangers

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexico-semàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Avançat C2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma sense cap mena de dificultat, amb un grau de qualitat propi d'un parlant culte, en situacions d'alta complexitat, en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics.

Per aconseguir aquests objectius, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts necessaris que li permetin actuar com a mediador entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir una àmplia gamma de textos orals i escrits extensos i complexos conceptualment i lingüísticament, que tractin de temes tant abstractes com concrets de caràcter general o especialitzat, encara que no siguin del seu camp d'especialització, en una gran varietat d'accents, registres i estils, amb un repertori d'estructures variades, complexes, i també de lèxic que inclogui expressions idiomàtiques, col·loquials, regionals o especialitzades i que permeti percebre i expressar matisos subtils de significat.

1.2 Objectius generals de nivell.

Adquirir l'habilitat o capacitat de:

1. Saber comprendre i produir sense esforç qualsevol tipus de text oral o escrit sobre temes complexos per a propòsits socials, professionals i educatius.

2. Utilitzar la llengua de manera flexible i eficaç a l'hora de reformular idees sota formes lingüístiques diferents transmetent amb precisió matisos subtils de significat a fi d'emfasitzar, diferenciar o eliminar l'ambigüitat demostrant un ús controlat d'estructures organitzatives, connectors i mecanismes de cohesió.

3. Tenir un bon domini d'expressions idiomàtiques i col·loquials i ser conscient del nivell connotatiu del significat.

4. Mantenir de manera consistent el control gramatical d'un llenguatge complex encara que l'atenció estigui pendent d'aspectes com la planificació del discurs o la

cohesió de la interacció.

5. Resumir informació procedent de diferents fonts orals o escrites, reconstruir fets o arguments i presentar-los d'una manera coherent.
6. Interactuar espontàniament, amb fluïdesa i precisió, captant i utilitzant els senyals no verbals i d'entonació sense esforç fins i tot en les situacions més complexes.
7. Valorar les implicacions sociolingüístiques i socioculturals quan els parlants de la llengua meta utilitzen la llengua i saber-hi reaccionar adequadament.
8. Fer de mediador entre parlants de la llengua meta i parlants de la seva comunitat d'origen tenint en compte les diferències socioculturals i sociolingüístiques.
9. Gestionar de manera conscient i autònoma l'aprenentatge de la llengua planificant-ne el procés i obtenint el màxim profit dels recursos disponibles. Desenvolupar noves estratègies durant el procés d'aprenentatge i ús de l'idioma per iniciativa pròpia.
10. Aprofitar la diversitat cultural com una font d'enriquiment de la pròpia competència intercultural. Desenvolupar un control conscient de les actituds i factors afectius personals i una perspectiva crítica i comprensiva en relació amb les altres cultures i amb la cultura dels països parlants de la llengua objecte.
11. Valorar el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixements. Ser conscient que el context de la comunicació (presencial o no presencial, sincrònic o asincrònic, visual o auditiu, oral, escrit o multimodal) i els nous gèneres textuais propiciats per les tecnologies digitals condicionen el discurs i en conseqüència saber adaptar el discurs i utilitzar estratègies específiques tant en el procés d'aprenentatge com en l'ús de la llengua.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre sense dificultat i interpretar de forma crítica qualsevol tipus de producció oral o escrita, independentment del canal, sobre qualsevol tema, fins i tot els aliens a la seva experiència, interès o camp d'especialització, encara que presenti trets estructurals o lèxics idiosincràtics. Apreciar, amb l'ús esporàdic del diccionari, distincions subtils d'estil i significat tant implícit com explícit de textos escrits, encara que siguin abstractes i extensos, estructuralment complexos, literaris, tècnics o d'un altre tipus, contemporanis o no contemporanis. Comprendre textos orals encara que hi hagi soroll ambiental i/o que la velocitat de parla sigui ràpida i natural, sigui quina sigui la variant geogràfica o social, a condició que l'usuari de la llengua tingui temps de familiaritzar-s'hi.

Producció.

Produir i coproduir, amb naturalitat, comoditat, desimboltura i fluïdesa, textos orals i escrits de qualitat, extensos, detallats, clars i fluids, correctes formalment, per comunicar-se en qualsevol tipus de situació de la vida personal, social, professional i acadèmica, adaptant amb una eficàcia total l'estil i el registre als diferents contextos

d'ús, independentment del suport, i fins i tot a una velocitat ràpida en temps real. Produir i coproduir textos escrits, exempts d'errors llevat d'algun de caràcter tipogràfic, sobre temes complexos fins i tot de tipus tècnic, amb un estil apropiat i eficaç i una estructura lògica que ajudi el lector a identificar i retenir les idees i els aspectes més significatius. Transmetre amb precisió matisos subtils de significat, inclosos els usos al·lusius de l'idioma. Produir textos orals sense errors llevat d'algun *lapsus linguae* ocasional mostrant una gran flexibilitat en l'ús d'un repertori ric d'expressions, accents i patrons d'entonació que li permetin transmetre amb precisió matisos subtils de significat.

Interacció.

Participar amb espontaneïtat, flexibilitat, fluïdesa i sense esforç, en tota mena de converses i discussions, orals, escrites o multimodals, cara a cara o en línia. Comunicar-se amb fluïdesa i transmetre amb precisió detalls i matisos fent ús d'un lèxic ric i ampli, amb expressions idiomàtiques i col·loquialismes, escollint l'expressió adequada entre un repertori disponible de funcions del discurs i utilitzant un to i un estil apropiats. Formular idees i opinions de manera precisa en qualsevol tipus d'interacció, respectant els torns de paraula, donant referències i fent al·lusions. Relacionar hàbilment la pròpia contribució al discurs amb la dels altres interlocutors tornant enrere i reestructurant-lo d'una manera hàbil quan sorgeixi alguna dificultat.

Mediació.

Actuar com a mediador de manera eficaç i natural entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües, en tot tipus de situacions, orientant el desenvolupament de les idees, animant els altres a elaborar el seu raonament, resumint, avaluant i vinculant les diverses contribucions per tal d'arribar a un acord i/o trobar solucions a possibles conflictes. Explicar sense dificultat el contingut de qualsevol classe de text oral o escrit, en un llenguatge clar, fluid i ben estructurat, explicant matisos i la forma en què es presenten els fets i els arguments de manera precisa, assenyalant implicacions socioculturals (per exemple, subestimació, ironia i sarcasme), reconeixent-hi significats implícits, apreciand-hi diferències d'estil i adaptant amb eficàcia l'estil i el registre als contextos d'ús diferents.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que aquella representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cadascú és el protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les noves tecnologies com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a mediador, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa.

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit i entre els diferents

registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com a element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge:

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques comunicatives d'aprenentatge.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroalimentació del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

Actes de parla que inclouen, a més a més de la mateixa emissió d'un enunciat amb sentit, la intenció de l'agent que el produeix i l'efecte en l'interlocutor, així com el context social i cultural en què s'insereixen, tant a través d'actes de parla directes com indirectes, en qualsevol tipus de registre:

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; consolar; tranquil·litzar; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions); assentir; dissentir; desestimar; classificar; atribuir, comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estats físics i anímics: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, orgull, admiració, ressentiment, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, penediment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent

o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.
- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; dispensar o eximir a algú de fer alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Nocions.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals variats i complexos conceptualment i lingüísticament per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: participants i les seves relacions; l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual, etc.; la modalitat (capacitat, habilitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, autorització, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa, creença i altres actes de parla).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuais que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements fonètico-fonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

- Anàfora (*Carlos y Marta son novios, ella es de Barcelona y él de Tarragona*).
- Correferència (*Aunque todos vieron al actor, nadie lo reconoció / Aunque todos vieron al actor, nadie reconoció al protagonista de Juego de Tronos*).
- Substitució de proformes (*Plantó almendros, manzanos y cerezos. Estos árboles son duros y aguantan cambios de temperaturas. Los frutales además son agradecidos, ya que todo el mundo agradece sus Frutos*).
- Dixi espacial (*La casa esa está mal hecha*).
- Dixi personal (*Al decirlo ella, todos se asustaron*).
- Datiu d'interès (*Me comí el bocadillo*; textual (fórmules fixes d'identificació: *Los abajo firmantes, el que suscribe*).
- Substitució per hiperònims i per hipònims (*la iglesia / lugar de culto / templo*).
- Proformes lèxiques (*El Presidente inauguró la nueva sede del Parlamento. El mandatario dio un discurso muy breve. En su alocución mencionó a todos los trabajadores del proyecto*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

3.2.2.4.1 Estructuradors d'informació.

- D'inici (*antes que nada, bien. en primer lugar, ante todo, primeramente, para iniciar, para comenzar, inicialmente*).
- De continuïtat (*de igual forma / manera / modo*).
- De tancament i resum final (*a modo de conclusión, en último lugar, finalmente, para finalizar, por último, en conclusión, en fin, en suma, terminando, en resumen, para resumir, podríamos afirmar que*).
- Introducció de subtemes (*no solo... sino también, como ya se ha dicho antes, pasamos al punto siguiente*).

- Recuperació del tema (*como íbamos diciendo, volviendo al tema que estábamos tratando*).
- Digressió (*entre paréntesis, como inciso*).

3.2.2.4.2 Marcadors comentadors, de reformulació i èmfasi.

- Comentadors (*Pues bien, os dije hace algunos días que nos habían aprobado el proyecto. Pues bien, parece que han surgido algunos problemas*).
- Personalització (*Por lo que a mí respecta, personalmente, a mi modo de ver*).
- Èmfasi (*es preciso señalar, conviene enfatizar, conviene poner énfasis, sobre todo, cabe destacar, es necesario resaltar, naturalmente, por supuesto, en efecto, sin lugar a dudas, de hecho, obviamente, subrayamos, lo que es peor, ciertamente*).
- Explicatius (*dicho de otro modo*).
- De recapitulació (*en resumidas cuentas, a fin de cuentas, al fin y al cabo, después de todo; En resumidas cuentas, que quien tuvo que pagar la cena fui yo*).
- Rectificatius (*más bien. No creo que Marina se haya dejado la luz encendida. Más bien habrá sido el niño*).
- De distanciament (*de cualquier manera / forma / modo, en todo caso... Intentaré salir lo antes possible; En todo caso, no creo que pueda quedar antes de las siete*).
- Digressors (*a este respecto, de todas (las) maneras... Iremos por donde tú dices; De todas maneras, sigo pensando que esta no es la carretera que lleva a la playa*).
- D'exemplificació (*dicho de otra forma, dicho de otra manera, dicho de otro modo, o sea, para ser más precisos, en una palabra, en dos palabras, en pocas palabras, esto es, a saber, es decir, por ejemplo, verbigràcia*).

3.2.2.4.3 Connectors del discurs.

- Addició (*todavía más, más aún, aún más, encima, de igual manera / modo, igualmente; Le invito a comer, lo acompaño al hospital a ver a su madre y encima no me trae lo que le encargué*).
- Conseqüència (*de ahí, pues, así pues, por consiguiente; El consumo de gasolina no deja de subir de ahí que proliferen los patinetes por toda la ciudad*).
- Finalitat (*para que, a fin de que, con el fin de que, con el objeto de que, para así, con el propósito de; He preparado el documento con el fin de que lo tengáis más claro*).
- Causa (*debido a, a causa de, gracias a, en virtud de, dado que, por culpa de, debido a ello; Logró sobrevivir gracias a que llevaba el cinturón de seguridad*).
- Condició (*con tal que, si, en caso de, siempre que, a menos que, salvo que, a condición que, con tal de que, a no ser que, mientras que, como + subjuntiu; Iremos a menos que nos digas lo contrario*).
- Concessió (*no obstante, sin embargo, con todo, de cualquier modo, a pesar de, pese a; Sé que no te gusta, de cualquier modo, hay que hacerlo*).
- Contra argumentatius: expressió de contrast entre els membres (*por el contrario, al contrario, contrariamente; Contrariamente a lo que piensan, sé que el equipo ganará*); introducció d'un argument contrari (*pese a, ahora bien; Yo tengo mucha paciencia. Ahora bien, no me gusta que se rían de mí*); matisació del primer membre de l'argumentació (*con todo. Hace varios años que no lo veo. Con todo, sigo considerándolo un gran amigo*).

3.2.2.4.4 Per estructurar el discurs.

Introducció del tema:

- Discurs oral (*Como o todos ustedes saben...; A continuación trataré de...; Querría exponer...; No te lo creerás, pero...; A ver si adivinas...; Espero no interrumpir...; Una cosa...; Por cierto...; Perdona, tendría la amabilidad de...; Te tengo que explicar una cosa...*).
- Discurs escrit (*El motivo de esta carta...; Me dirijo / Me dirijo a usted por...; Nos sabe mal comunicarnos...; En este trabajo intentaremos demostrar...; A continuación analizaremos...*).
- Focalització (*Sobre el tema de las centrales nucleares he de destacar que...*) i tematització (*Lo ha tratado bien este tema*).

Desenvolupament temàtic i manteniment del tema:

- Correferència (ús de l'article, pronoms, demostratius; concordança de temps verbals).
- Repetició. Substitució per sinònims (*texto / documento*). Substitució per proformes lèxiques.
- Mecanismes de cohesió textual i lèxica.

Expansió del tema:

- Exemplificació (*asimismo, también, tal como*).
- Al·lusions, referències, cites i evocacions: *en cuanto a, en lo referente a, en relación con, respecto a, recordemos el que, no olvidemos que, hay que recordar, no hay que olvidar que, como (ya) sabemos, como dice/ha dicho / dijo / diria*).
- Definicions i aclariments (*en el sentido de, dicho de otro modo*).
- Enumeració i seqüenciació temporal (*a continuación paso a, una vez dicho esto, por último*).
- Precisió / matisació (*especialmente, en especial, particularmente, en concreto en efecto, por supuesto, de la misma manera, asimismo; igualmente, de hecho*).
- Contrast (*mientras que, no obstante, sin embargo, por otro lado, ahora bien, por el contrario, en realidad, a pesar de que, con todo*).
- Introducció de subtemes (*en cuanto a, no solamente... sino también, en relación con, volviendo a, como he dicho antes, respecto a, por lo que se refiere a, en otro orden de cosas*).

Conclusió del discurs, resum i recapitulació (*resumiendo, (dicho) en pocas palabras, en conjunto, recapitulando, en síntesis, en resumidas cuentas, raso y corto, brevemente, al fin y al cabo, en suma, sintetizando todo lo que hemos dicho antes, nos encontramos en un punto en qué*).

3.2.2.4.5 Recursos específics del discurs oral i escrit:

Inici del discurs:

- Mecanismes iniciadors de discursos orals (presa de contacte) (*Estimados oyentes; Señoras y señores; Señores, señoras...había una vez...; Tengo el placer de presentarles...; En primer lugar querría agradecerles...; Esta presentación durará...*).
- Mecanismes iniciadors de discursos escrits.

- Textos codificats (cartes, etc.): encapçalaments, sagnats, ortotipografia.
- Altres textos (treballs acadèmics, articles, correus electrònics, sms, etc): títols, subtítols, mecanismes d'acostament al lector.

Introducció del tema:

- Discurs oral formal (*Como ustedes ya saben, empezaremos por..., a continuación trataré de...; Querría exponer este tema...; Comenzaremos con...*).
- Discurs oral informal (*No te lo vas a creer, pero...; ¿Te has enterado de que...?; Espero no interrumpir...; Una cosa...; Por cierto...; Perdona/ Perdona...; Tengo que explicarte una cosa...*).
- Discurs escrit (*El motivo de esta carta...; Me dirijo a usted/e ...; Me complace comunicarles que...; En este trabajo intentaremos demostrar...; A continuación analizaremos...*).

Mecanismes per tancar:

- El discurs oral formal (*en conclusión, para terminar, eso es todo, me gustaría terminar diciendo / recordando..., lo dejamos aquí, si no hay más preguntas..., llegados a este punto, sólo me queda agradecerles, gracias por todo...*).
- El discurs oral no formal (*Bien, te dejo, así, pues; Lo siento, pero tengo que dejarte; Tendríamos que ir cerrando; Nos vemos y seguimos hablando; A ver si no tardamos tanto en vernos ¿eh?; Venga, hasta la vista / pronto...*).
- Rebutjar la proposta de conclusió (*Espera, espera, que todavía te tengo que explicar una cosa; No te vayas / no cuelgues que tengo que...*).

El discurs escrit:

- Textos codificats (cartes, etc.) (*Sin otro particular, en espera de su respuesta, le saluda atentamente, atentamente, cordialmente, saludos cordiales*).
 - Altres textos (treballs acadèmics, articles) (*en conclusión, para terminar*).
- Altres recursos: preguntes retòriques, ús de l'humor, cites.

3.2.2.4.5.1 Discurs oral (recursos específics).

Recursos específics del discurs interactiu:

- Sol·licitar a l'interlocutor que comenci (*Hola, ¿qué sabes de...?*).
- Reaccionar a la sol·licitud de començar un discurs (*Dime, dime; No, no interrumpes, en absoluto; Lo siento, pero no te puedo atender en este momento; Perdona que te interrumpa*).
- Indicar que se segueix el relat amb interès, amb incredulitat (*¡Ala!!!*); indiferència o resignació (*¿Ves qué te decía?*); admiració (*¡Caramba!, ¡Mira!, ¡Fíjate!; Es como si lo viera; ¡Tú dirás!*).
- Controlar l'atenció de l'interlocutor (*¿Sabes a qué me refiero?; ¿Ves por dónde voy?; ¿Verdad?; ¿Lo pillas?; No sé si me entiendes / si se me entiende / si se me sigue*).
- Demanar silenci (*Bien, por favor, un poco de silencio para poder*).
- Cedir el torn (*Ahora tiene/s la palabra; Cuando quiera/s; Te toca a ti; Le toca a usted*).
- Demanar el torn (*¿Podría hacer una pregunta?*).

- Interrompre (*Un momento; ¿Me permites un inciso?; ¿Me dejas que te interrumpa un momento?; Antes de seguir ¿puedo decir algo?*).
- Recursos dilatoris, ús de mots falca (*¿Me explico?; ¿Verdad que me entiendes?; En fin*).
- Rebutjar un tema (*Perdona, pero no me parece...*).
- Canvi temàtic i obrir una digressió (*Cambiando de tema...; Por otro lado; De otra parte...*).
- Tancar una digressió (*Bien, ¿por donde iba?; ¿Donde estamos?; Volviendo al tema*).
- Recuperació del tema (*Como decía...; Como iba diciendo...; En fin; Volviendo al tema que tratábamos; Pues bien...; Entonces...; Así pues...; Ahora que lo dices; Aquello que decía...; Retomando el tema...*).

L'entonació com a recurs de cohesió del text oral.

- Entonació declarativa: oracions amb una o més unitats tonals, enumeracions, elements perifèrics a l'oració (dislocacions, vocatius, elements parentètics, aposicions), focalitzacions contrastives, èmfasi, declaratives categòriques, dubitatives, d'obvietat, exclamatives.
- Entonació interrogativa absoluta: oracions amb una o més unitats tonals, la disjunció, enumeracions, elements perifèrics a l'oració (dislocacions, vocatius, elements parentètics, aposicions), focalització i èmfasi, interrogatives exclamatives, interrogatives confirmatòries, interrogatives imperatives, interrogatives retòriques.
- Entonació interrogativa parcial: oracions amb una o més unitats tonals, enumeracions, elements perifèrics a l'oració (dislocacions, vocatius, elements parentètics, aposicions), focalització i èmfasi, interrogatives exclamatives, interrogatives imperatives.
- Entonació interrogativa reiterativa. Entonació imperativa: ordres, precs. Vocatius.
- Les interjeccions pròpies i impròpies.

3.2.2.4.5.2 La puntuació com a recurs de cohesió d'un text escrit: usos dels signes de puntuació.

- El punt: absència en sigles, símbols, algunes abreviatures, títols, subtítols, rètols, datacions, ordinals, al final de càrrecs i noms.
- La coma: en els desplaçaments dels elements constituents de l'oració (*Para no olvidarme, hice un nudo en el pañuelo*). En enumeracions d'elements de la mateixa classe en combinació amb el punt i coma. En les el·lipses (*Marta fue al cine, Carlos, al teatro*). En la subordinació adverbial. Absència de coma entre verb i complements. Per evitar ambigüitats (*Ve ahora, a la escuela*). Presència de coma en les duplicacions de constituents de l'oració. Davant de coordinades adversatives i distributives (*Me gustan los caramelos, pero no los puedo comer*). Vocatius (*Fernando, no vuelvas tarde*). En les datacions, després del nom de la població (*Mataró, 30 de noviembre de 2010*). En les adreces, després del nom del carrer i el número (*Calle Iradier, 25, 3º 1ª*). Després de les fórmules de comiat, si no hi ha verb (*Cordialmente,*). En les quantitats, coma separador decimal (*876,55*).
- Els dos punts: en documents administratius (*Expone que:*); per introduir enumeracions, explicacions i exemples (*Teníamos dos opciones muy claras: ir con lluvia o subir en coche*); en les enumeracions incompletes (*Allí compramos de todo: pan, embutidos, leche, yogurts, fruta*); per tancar una enumeració (*Cuadros, joyas,*

objetos de valor: de todo se llevaron); després de les salutacions que encapçalen les cartes i altres documents (*Muy señores míos*:).

- El punt i coma: per separar oracions unides per un lligam lògic; en enumeracions complexes; davant de conjuncions adversatives (*pero, mas, aunque, sin embargo*) i concessives en oracions llargues.
- Els parèntesis: intercalació d'informació secundària en el discurs (*El escritor catalán Vázquez Montalbán (Barcelona, 1939- Bangkok, 2003) fue...*); per a un aclariment (*Marta viene con frecuencia (es como de la familia) y yo a la suya, también; Trabaja en el C.S.I.C. (Consejo Superior de Investigaciones Científicas)*).
- Les cometes: en les citacions i per reproduir pensaments, per enmarcar sobrenoms (*Le llamaban "El Vaquilla"*) o termes estrangers (*Iba con un "maillot" blanco*). Les cometes simples es posen per donar relleu a una paraula (*Hay que buscar siempre al 'buen' lector*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de les cultures de les comunitats en què es parla l'idioma objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'aquest idioma.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i entendre el món, i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres i fa possible la modulació del discurs d'acord amb les pròpies necessitats i les del context. En aquest nivell caldrà assegurar que l'alumnat ja té assolida una consciència intercultural que li permet ser conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es troba en els seus intercanvis interculturals, i alhora ampliar i aprofundir aquesta consciència en els nous àmbits temàtics que es tracten en aquest nivell.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura o cultures de la llengua que s'estudia.

Relacions interpersonals:

- Relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre persones.
- Relacions a la feina,.
- Relacions entre diferents comunitats.

Estructura de la societat:

- Estructura familiar
- El món del treball
- Lleis i normes.
- Grups socials, partits polítics, associacions, etc.
- Administració i institucions públiques i privades
- Mitjans d'informació i comunicació.

Condicions de vida:

- El nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- L'habitatge.
- Les prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, medi ambient, sostenibilitat, etc.).
- Trets socioeconòmics.
- Tecnologies de la informació i la comunicació.

Valors, creences i actituds:

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat.
- Creences religioses.
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Altres cultures i grups socials.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal:

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.
- Ús del temps i durada dels senyals no verbals.

Convencions socials i rituals:

- Actes i comportaments de caràcter social.
- Normes de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies, celebracions, festivitats, etc.

Marcadors lingüístics de relacions socials:

- Modismes, argot i llenguatges especialitzats.
- Expressions de saviesa popular: proverbis i dites.
- Dialectes i accents regionals.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos que tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per

mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre íntim, familiar, informal, neutre, semiformal, formal i solemne.
- En una àmplia varietat lingüística, amb expressions idiomàtiques, col·loquials i implícits socioculturals, i amb una estructura complexa, detallada i no necessàriament ordenada o explícita.
- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, demostració, exposició, explicació, instrucció, interpretació, comentari).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, missatges escrits o de veu, cartes, notes, informes, textos legals, contractes, notícies, presentacions, conferències, reportatges, entrevistes, articles, assajos, treball d'investigació, contes, novel·les, cançons, poemes, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe, en suport paper (contes, premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora i a la funció i tipologia del text).

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees preconcebudes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre els significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i para lingüístics (imatges, gènere textual, suport,

font).

- Utilització d'estratègies de comprensió global, selectiva, interpretativa.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació i d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre íntim, familiar, informal, neutre, semiformal, formal i solemne.
- En una àmplia varietat lingüística, amb expressions idiomàtiques, col·loquials i implícits socioculturals, i amb una estructura complexa, detallada i no necessàriament ordenada o explícita.
- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, demostració, exposició, explicació, instrucció, interpretació, comentari).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, missatges escrits o de veu, cartes, notes, informes, textos legals, contractes, notícies, presentacions, conferències, reportatges, entrevistes, articles, assajos, treball d'investigació, contes, novel·les, cançons, poemes, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits.
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe, en suport paper (contes, premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text al destinatari (funció i tipologia del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs...), considerant l'efecte que pot produir en el destinatari mateix.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (p. e. modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió,

utilitzar mots per guanyar temps, etc.), para-lingüístics o paratextuals (p. e. demanar ajuda; senyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat); usar llenguatge corporal culturalment pertinent (p.e. gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica, sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals) sense interrompre el discurs.

- Composició i articulació del discurs integrant elements verbals i no verbals.
- Utilització dels recursos i de les estratègies de què es disposa per reajustar la tasca a l'alça.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Utilització de fragments de discurs coneguts per l'usuari i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Utilització d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació de l'audiència, a través de la seva reacció oral, gestual o d'expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic.
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels altres interlocutors pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles

malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, explicar la rellevància d'una informació trobada en un text complex.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure formes variades de presentació visual de dades empíriques i recerca complexa.
- Resum d'informació procedent de diferents fonts reconstruint arguments i justificacions.
- Traducció oral fluïda de textos analítics i argumentatius abstractes, i traducció escrita de material tècnic i especialitzat.
- Presa de notes selectiva, parafrasejant i abreviant per captar conceptes abstractes.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple, interpretar una producció artística (quadre, escultura, novel·la, etc.).
- Anàlisi i crítica de textos, per exemple, reconèixer subtileses i deduir significats i connotacions.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup guiant la direcció de la conversa i oferint suport individualitzat.
- Foment del desenvolupament d'idees guiant la direcció de la conversa amb preguntes clau que animin a elaborar raonaments sobre temes abstractes.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords mitjançant eficientment i de forma natural entre membres de diferents comunitats, tenint en compte les diferències socioculturals i sociolingüístiques.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics,

actitudinals..) per mediar entre parlants.

- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre dos o més textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lèxico-semàntics.

3.5.1.1 Ampliació de repertoris lèxics d'acord amb els objectius especificats per a aquest nivell en un ample ventall de registres formal, informal, col·loquial (i de varietats històriques i socials de la llengua).

3.5.1.2 Ampliació i revisió de la derivació mitjançant sufixació. Noms derivats d'adjectius, Noms derivats de verbs. Verbs derivats de noms. Verbs derivats d'adjectius. Verbs derivats d'altres verbs mitjançant sufixos intensius. Adjectius derivats de verbs. Derivació amb sufixos valoratius.

3.5.1.3 Derivació mitjançant prefixació. Prefixos segons el seu significat.

3.5.1.3.1 Derivació culta. Prefixos grecs i llatins (*tele* (*teléfono*), *peri* (*perímetro*), *meta* (*metafísica*), *hipo*, (*hipotenso*), *demo* (*demografia*), *bio* (*biopsia*), *ultra* (*ultrarrojo*)).

3.5.1.3.2 Formació de les paraules. Ampliació i revisió de nivell C1.

Substantius, adjectius i verbs compostos. Paraules compostes per aglutinació, per dues peces de caràcter gramatical en les quals intervé algun element de relació o un pronom relatiu. Paraules formades amb prefixoides.

3.5.1.3.3 Altres mecanismes de composició: elements lèxics que entren en la formació de la unitat superior (sinapsia), elements lèxics integrants, la contraposició, la lexicalització de dos elements lèxics amb guió.

3.5.1.3.4 Composició culta (composició a partir de dos elements cultes). Locucions adjectivals. Construccions lexicalitzades amb funció expressiva i fraseologia. Recursos expressius: eufemismes, metàfores, metonímia, comparacions.

3.5.1.3.5 Neologismes. Estrangerismes recents que es presenten sota la forma de calcs, s'adapten a la nostra ortografia i pronunciació. Dins de la composició per aglutinació, el grup dels denominats compostos cultes formats mitjançant l'agregació d'una arrel prefixa grega o llatina a una paraula espanyola (*cosmonave*, *pluriempleo*), d'una arrel grega o llatina a una espanyola (*petrolífero*, *carnívoro*), d'una arrel prefixa grega i una arrel llatina (*automóvil*), paraules formades sobre la base d'elements pertanyents al lèxic comú en els quals s'ha efectuat un tall (*eurovisión*, *publireportaje*), procediment sovint recolzat en l'existència prèvia de una apòcope (*autopista*, *radiopatrulla*, *telediario*).

3.5.2 Aspectes morfosintàctics.

3.5.2.1 El substantiu.

3.5.2.1.1 Noms propis.

3.5.2.1.2 Antropònims.

- Noms de pila amb article o un altre determinant (*la Carmen* (ús social i dialectal), *la María a la que yo me refiero* [valor contrastiu o diferenciador]; *Se presentó la Sara (esta) como si nada* [valor despectiu o depreciatiu] / *Esta Sara...* [sentit d'indulgència, amb demostratiu]). Cognoms amb article (*el Banderas*, *la Jurado* [usos socials]).
- Sobrenoms y pseudònims (*el Mochuelo*, *el Roto*).
- Topònims amb article o un altre determinant (*el Madrid de los Austrias*, *la España democrática* [valor contrastiu o diferenciador], *los bilbaos*, *los carabancheles* [usos dialectals, socials i afectius]).
- Formes de tractament (*Su Majestad*, *Su Excelencia*). A Hispanoamèrica distinció del gènere en certs substantius creant formes femenines en –a o masculines en –o (*estudiante*, *tigra*, *sapa*, *pianito*, *maquinista*).
- Cultismes del llatí i del grec: plural regular (*déficit* / *déficits*; *álbum* / *álbumes*; *currículo* / *currículos*). Plural anòmal (*hipérbaton* / *hipérbatos*).
- Plural. Monosíl·labs amb plural en –s en els noms de notes musicals (*dos*, *res*, *mis*, etc.).

3.5.2.2 Els determinants.

3.5.2.2.1 Articles.

3.5.2.2.1.1 L'article indefinit. Valors i significat.

- Valor emfàtic. Acompanyat o no de reforços (*Es una profesora / Es toda una profesora / Es una señora profesora / Es una profesora, profesora*). Amb una de + substantiu (quantitat) (*¡Tengo una de trabajo!*).
- Valor substantivador. Davant d'infinitiu amb complements modificadors, sovint amb valor estilístic (*un despertar sin sosiego*). Metàbasi plenes (*un entrar y salir*).
- Distribució sintàctica. Restriccions degudes a altres components del sintagma nominal. En combinació amb *todo* en singular i amb valor emfàtic (*todo un hombre*).
- Absència de determinació. Combinatòria sintàctica. Subjecte preverbal quan reben accent contrastiu o emfàtic (*Tiempo es lo que necesito*). En titulars de premsa (*Político declara un soborno*). Amb participi (*Ministro implicado en fraude*). En refranys i proverbis (*Casa con dos puertas mala es de guardar; Secreto entre tres ya no lo es*). Precedits de la preposició *en* (*En todas partes cuecen habas*).

3.5.2.2.1.2 L'article definit. Valors i significat.

- Valor emfàtic. Valor de grau màxim (*No es una novela, es la novel·la*). Seguit de preposició *de*, amb valor quantitatiu (*¡La de tonterías que dices!*).
- Valor substantivador. En construccions de sintagma nominal atributiu (*el inepto de tu cuñado*).

3.5.2.2.2 Demostratius.

- Anafòric. Criteri de proximitat (*Este Pedro del que me hablas*).
- Distribució sintàctica. Posició postnominal. En exclamacions amb *vaya* + substantiu, seguit de relativa: (*¡Vaya piso este que te has comprado!*)
- Valor despectiu de *este / esta / estos / estas* (*la niña esta*).

3.5.2.3 L'adjectiu.

3.5.2.3.1 Els adjectius qualificatius.

- De color. Compostos (*verdiblanco, blanquiazul*).
- Adjectius relacionals. Gentilis poc freqüents (*onubense, gaditano*).
- Gènere de l'adjectiu. A Hispanoamèrica tendència a distingir el gènere de certs adjectius creant formes masculines en -o (*bromisto, cuentisto*).
- Nombre de l'adjectiu. Morfema 0, invariables quant al nombre (*cortés*).

3.5.2.3.2 Els adjectius possessius.

Intensificadors (*Muy mío, más mío que tuyo*).

3.5.2.3.3 Posició de l'adjectiu. Anteposició:

- Amb valor literari o estilístic (*la blanca paloma*).
- Anteposició de *buen* y *mal* amb valor ponderatiu (*Es un buen pedazo de pastel*).
- Amb valor irònic (*valiente, bonito, menudo: Valiente amigo está hecho*).
- Adjectius anteposats que formen una combinació gairebé fixa.

3.5.2.3.4 Graus de l'adjectiu.

- Comparatiu: comparatius cultes llatins poc freqüents (*ulterior*).
- Superlatiu: forma culta (*ubérrimo*). Altres mecanismes d'expressió del grau superlatiu: prefixos (*requete-*).

3.5.2.3.6 Els adjectius quantificadors.

- Numerals.
- Ordinals.
- Distributiu *sendos/a* (*Todos los periodistas presentaron sendas crónicas*).
- Gradatiu o de grau:
 - Comparatiu. Terme de la comparació elidit amb valor enfàtic, amb *más, tan, tanto* (*Es más tonto...*).
 - Proporcionals quantificatius: *todo, nada*, modificadors de substantius i adjectius (*Llegó todo sucio; No es nada bonito*).
 - Quantificadors amb valor enfàtic: *Muy* + substantiu (*Muy hombre; Demasiado* + substantiu (*Ese es demasiado coche para esta familia*).
 - *Mucho/a* + substantiu contable o no contable (*Es mucha comida para nosotros*).
 - *Cada* (pèrdua del valor quantificador) (*Tiene cada idea...*).
 - Quantificadors: Incloents amb *hasta* (*De él me gustan hasta los andares*); excloents amb *apenas* (*Apenas duerme*; estructures quantificades: *algún que otro, todo lo más*).

3.5.2.4 Els pronoms.

3.5.2.4.1 Pronom subjecte.

Presència / absència.

- Presència amb valor enfàtic (*Si yo no he sido!*); amb imperatiu, per reiterar una ordre o un consell (*Tú ven aquí*); presència amb certs adjectius valoratius o de trets físics, en tercera persona i entre comes (*Marta, estupenda ella, me tiró el zumo de naranja encima*).
- Presència en estructures de reduplicació. Contrast entre el valor enfàtic i el significat adverbial (*El niño quiere hacerlo él*).
- *Ello* anafòric discursiu, en registre formal (*Se nubló. Ello no impidió que salieran*).

3.5.2.4.2 Pronoms àtons d'objecte indirecte, sèrie *me, te, le*.

- Datiu ètic i expressions fixes amb pronoms àtons (*¿No te fastidia?*).

3.5.2.4.3 Valors de *se*: revisió.

- Com a variant de *le* (*Le compró el libro a Juan > Se lo compro*); pronom reflexiu (*Marta se peina*); Pronom recíproc (*Ellos se saludan*); marcador de processos interns (*El coche se averió*); modificador de perspectiva (*dormir / dormirse*); bloquejador d'agent (*Se alquilan apartamentos*); modificador de significat o de construcció (*olvidar / olvidarse*); part pronominal del verb (*enterarse*).

3.5.2.4.4 Combinació dels pronoms àtons i les seves restriccions.

- Substitució de *lo / los* per *le / les* en casos de *se* impersonal + *lo* (*Se le ve bien / Se lo ve bien*).

3.5.2.4.5. Pronoms reflexius tòpics: darrere d'una preposició (*Me acordé de ti*); forma especial amb *con* (*contigo, consigo*); reforç de *mismo* (*Piensa en él / Piensa en él mismo*).

3.5.2.4.6 Pronoms possessius: intensificadors (*Él es muy suyo*); amb valor enfàtic (*Un coche nuevo, con sus faros y sus ventanas brillantes*); en exclamacions (*¡Qué cara la tuya!*).

- Expressions amb possessius (*Me salí con la mía*).

3.5.2.4.7 Pronoms relatius.

Que:

- En relatives predicatives, predicacions secundàries introduïdes per *con* (*Con los pintores que se mueven por la casa, es imposible tener nada limpio*).
- Amb verbs de percepció sensorial (*La vi que bajaba*).
- En relatives enfàtiques (*De la de problemas que la hemos salvado*).

3.5.2.4.8 Pronoms exclamatius.

Cómo:

- Amb verb seguit de les expressions *de bien / de mal* amb valor ponderatiu d'intensitat o valoració (*¡Cómo come de bien!*).
- Amb verb copulatiu i atribut amb preposició amb valor ponderatiu (*¡Cómo es de alto su niño!*).

Cuánto / cuánta / cuántos / cuántas amb adjectiu valoratiu o avaluatiu en singular (*¡Cuánto inconsciente hay por el mundo!*).

Dónde seguit de negació amb valor ponderatiu o enfàtic (*¡Dónde no iríamos...!*).

Cuán:

- Seguit d' adjectiu o adverb. Registre literari (*¡Cuán lejos estás de adivinarlo!*).
- Amb substantius precedit d'un epítet (adjectiu) (*¡Cuán importante invento!*).
- Interpretació de l'exclamatiu en associació a distància (*¡Qué magnífico trabajo dicen las críticas que hace este director!*).

3.5.2.5 El verb.

3.5.2.5.1 Tipus de verbs.

3.5.2.5.2 Temps i aspecte:

3.5.2.5.2.1 Mode indicatiu.

Present:

- Valor de present (amb valor d'amenaça) (*No lo acepto, te vas ahora mismo a decírselo*).

- Valor de futur (*No puedes hacerlo, mañana lo resuelves y punto*).
- Valor de passat (*Muere el arquitecto aragonés a la edad de ochenta años*).

Imperfet:

- Valor descriptiu d'acció interrompuda o de censura (*Lo que nos faltava*).
- En condicionals en registre informal (*Si lo hubiera sabido, no iba*).
- Estil indirecte implícit amb marcador temporal de present o futur (*Esta mañana llegaba a Tarragona la estrella del alpinisme*).
- Valor d'allunyament (*Tanto buscarlo y ¡mira donde estaba!*).

Pretèrit indefinit: amb valor de present (*Señores, ya entraron*).

Futur imperfet:

- Amb valor de sorpresa crítica (*Seré tonto, no haberlo visto venir*).
- En afirmació taxativa (*No sabré yo de esto*).
- Per deixar a altre la responsabilitat (*¡Tú verás!*).

Condicional simple:

- Amb valor d'advertiment (*No serías tú quien se lo dirías*).
- Condicional periodístic (*Las lluvias serían torrenciales por todo el Norte*).
- Amb verbs modals, alternança amb pretèrit imperfet d'indicatiu i de subjuntiu (*deberías, debiera, debías*).

Pretèrit perfet:

- Coneixement de diferents formes del participi. Forma feble per al verb i forta per a l'adjectiu (*freído / frito; concluido / concluso; imprimido / impreso*); i el seu ús (*He freído / Están fritas*).

Pretèrit anterior:

- Coneixement de la forma.
- Valor d'anterioritat immediata, de vegades amb marcadors com a *no bien* o *en cuanto* (*En cuanto lo hubo dicho se marchó*).
- Neutralització amb el pretèrit indefinit i el pretèrit plusquamperfet (*Cuando salió/hubo salido, todos aplaudieron*).
- En alguns registres literaris.

Pretèrit plusquamperfet:

- Amb valor de cortesia (*¿Me habías traído algo?*).
- Contrast amb l'adverbi indicant que l'acció ha tingut lloc (*Había entrado a las ocho / Ya había entrado a las ocho*).

Futur perfecte:

- Valor de sorpresa o de crítica (*¿No habrás sido tú quien lo ha comprado?*).
- Valor d'amenaça (*¿No se lo habrás dicho tú?*).
- Valor d'afirmació (*¡No lo habré repetido veces!*).

Condicional compost:

- Amb valor d'advertiment amb matís d'anterioritat (*¿No habrías sido tú el que le avisó?*).

- Condicional periodístic amb significat d'anterioritat (*Según nuestras fuentes, habrían sido dos hombres encapuchados*).
- Relació amb altres verbs donada la *consecutio temporum* (*Creyó que habría llegado*).

3.5.2.5.2.2 Mode subjuntiu.

Present:

- En oracions subordinades de lloc introduïdes per *dondequiera* (*Dondequiera que vayas, lo encontrarás*).
- En subordinades concessives (*Por más que grites, no te harán caso*).
- Amb verbs que canvien de significat *entender*, *decidir*, *acordar*, *temerse* (*Entiendo que te preocupe y no digas nada*).

Pretèrit imperfecte:

- En oracions independents, o expressions amb valor de futur o de desig (*Qué más quisiera!*).
- En lloc d'un condicional (*Debieras hablar con ella*).

Futur:

- Coneixement de la forma i el seu paradigma.
- Ús a la llengua administrativa i jurídica (*Si fuere necesario*); o bé en expressions lexicalitzades (*A donde fueres, haz lo que vieres*).

3.5.2.5.2.3 Imperatiu.

- Valor condicional (*Trae un libro y te daremos otro a cambio*).
- Valor concessiu (*Enfádate si quieres, no conseguirás que cambie de opinión*).
- Imperatius lexicalitzats en funció fàtica dintre del discurs (*Ten en cuenta que...*).
- Per expressar sorpresa o incredulitat (*¡Anda! no lo sabía*).
- Per expressar crítica (*Mira que te lo he dicho veces*).
- Altres com *a toma*, *dale*, *mira*.

3.5.2.5.2.4 Formes no personals del verb.

Infinitiu:

- El subjecte dels infinitius. Subjecte tàcit (control exercit per l'objecte indirecte) (*No nos es fácil decirle lo que tiene que hacer*).
- Amb valor verbal en forma independent com a infinitiu compost (*¡Haber llegado antes!*).
- En registres informals pot substituir a l'imperatiu plural (*Seguirme todos*).

Gerundi:

- De vegades pot admetre diminutius a Hispanoamèrica (*Callandito*; *Llegaremos antes corriendito*).
- En una forma independent (*¿Qué? ¿Disfrutando del paisaje?*).
- Valor concessiu (*Habiendo estudiado tanto y no ha recordado nada*).
- Valor causal (*Sabiendo que no le quedaba más remedio, se pudo a pedir*).

Participi:

- En construccions absolutes amb connectors temporals (*Hasta llegadas las seis, no hizo nada*).

3.5.2.6 Preposicions. Revisió de tots els usos i valors.

Treball i revisió de locucions preposicionals:

- (Preposició) + substantiu + preposició (*por medio de, a fuerza de, con base en, camino de, con excepción de, a fin de, por culpa de, a costa de, en honor a, con motivo de, a favor de, a causa de, en comparación con, de manera que, por orden de, en torno a, a propósito de*).
- Adjectiu + preposició (*conforme con, conforme a*).
- Preposició + preposició (+ preposició) (*en contra de, a por*).
- (Preposició) + adverb de lloc + preposició (*dentro de, junto con, encima de, alrededor de, por encima de*).
- Adverb de temps + preposició (*antes de, después de, luego de*).

3.5.2.7 Adverbis.

3.5.2.7.1 Ampliació de locucions adverbials:

- De lloc (*de frente, por fuera, de arriba abajo, frente por frente, por encima*).
- De manera (*a pies juntillas, a trancas y barrancas, entre pitos y flautas, de veras, a diestro y siniestro, a fuerza de, a ciegas, a chorro*).
- De temps (*de pronto, de Pascuas a Ramos, en un pispás, en un santiamén*).
- De quantitat (*a mansalva, a porrillo, hasta más no poder*).
- Adjectius adverbialitzats (*hablar alto, ver claro, ir derecho a*).
- Adverbialització d'adjectius substantivats amb *lo* (*lo peor, lo bien: Me lo dijo por lo bajo*).
- Usos de *pronto* (*por de pronto, de pronto, bien pronto*).
- Adverbis introduïts per preposicions (*verlo muy de cerca, se echó hacia atrás, dejarlo para más tarde, mirar por detrás de la ventana*).
- Usos de prefix de l'adverb (*recién salido del horno, la casa estaba casi vacía, medio en broma medio en serio*).

3.5.2.8 L'oració.

3.5.2.8.1 L'oració simple.

Concordances:

- Discordances deliberades (*Mi infancia son recuerdos*).
- El plural majestàtic (*Hemos pensado bajar los impuestos* (dit per l'autoritat)).
- Plural de modèstia (*Como decíamos ayer (dije yo ayer)*).

Col·locació:

- Col·locació opcional de l'element quantificat per *más o menos* en posició preverbal en sintagmes superlatius que contenen una oració de relatiu (*La que más premios consiguió / La que consiguió más premios*).

- Dislocació de sintagmes emfàtics encapçalats per *bonito, vaya, menudo* i altres operadors exclamatius (*En bonito lío me has metido*).
- Actitud del parlant. Interrogatives directes parcials, amb sentit negatiu figurat (*¿Qué se ha hecho de todo lo que hicimos juntos?*); i preguntes retòriques (*¿Creen realmente que podemos hacerlo solos?*).

3.5.2.8.2 L'oració composta.

3.5.2.8.2.1 Oracions subordinades substantives (en funció d'objecte directe).

- Amb verbs que poden alternar indicatiu i subjuntiu amb canvi de significat (*ver, entender* i verbs d'opinió: *No veo que sea importante / No ve que hay una grieta en la pared*).

3.5.2.8.2.2 Oracions subordinades adjectives o de relatiu.

Revisió de l'ús d'article segons siguin explicatives o especificatives:

- Relatives predicatives. Predicacions secundàries introduïdes per *con* (*Con el dinero que se ha gastado es difícil equivocarse*).
- Relatius inespecífics: Pronoms i adverbis relatius acabats en *-quier/a* en un registre culte (*Dondequiera que va, siempre conoce a alguien*). O l'expressió *por doquier(a)* aïllada o com a nexa propi del registre literari (*Había pobreza por doquier*).
- Les concordances de persona en construccions partitives: *Yo soy de los que prefieren no decirlo todo*. En juxtaposició (*Hablamos de aquel momento, instante en el que todo cambió para todos*).
- Relatives emfàtiques (*¡A saber cuándo vendrá!*; *La de problemas que ha ocasionado*).

3.5.2.8.2.3 Oracions subordinades adverbials.

Temporals:

- De posterioritat. Introduïdes per *no bien* indicant immediatesa amb indicatiu i subjuntiu (*No bien llegó a la sala se pusieron todos de pie*).

De lloc:

- Destí. Introduïdes per *adonde*, amb verbs de moviment, amb o sense antecedent expressat (*Ven adonde estamos*).
- Ubicació. Introduïdes per *donde*, seguit de substantiu i sense antecedent expressat (*Nos vemos donde la panadería*).

De manera:

- Introduïdes per *como* (*Parece como que no ha amenecido todavía*).
- Introduïdes per *según y como* (*Lo preparó según y como lo decían las instrucciones*).

Causals:

- Nexa *que*, sovint de registre col·loquial (*Me voy, que tengo prisa*).
- Integrada en una interrogació (*¿Acaso lo compraste porque estaba rebajado?*).

Finals:

- *Para que* + subjuntiu per expressar disconformitat o rebuig (*No he trabajado para que otra se lleve el merito*).
- Imperatiu + *que* + subjuntiu a l'oració subordinada (*Habla alto, que te oiga bien*).

Condicionals:

Temps verbals:

- Pròtasi en indicatiu amb apòdosis en imperfecte d'indicatiu en substitució del condicional en un registre informal (*Si estaba pintado, no se veía*). Pròtasi en subjuntiu futur simple i perfect en el llenguatge jurídic i administratiu (*Si fuere necesario intervenir*); i també en el poètic.

Nexes i connectors condicionals:

- *De* + infinitiu simple o compost (*De haberlo sabido, te habría llamado*).
- *Que* frase... *que* frase (*Que puedes, vas, que no puedes, avisas y ya está*).
- Imperatiu amb *y* o amb *que* amb valor d'amenaça (*Dime quién ha sido, que se va a enterar*), o de promesa (*Hazlo todo bien y te llevaré al parque*).

Consecutives. Tipus:

- Coordinades. Introduïdes per *conque*, registre informal, amb matís imperatiu (*No puedo esperarte, conque ve por tu cuenta*).
- Subordinades. D'intensitat, amb *tal que, así... que, una de... que* (*Tiene una de trabajo que no puede salir*).
- Perifèriques amb les expressions *tanto, hasta tal punto, a tal extremo* (*Sufrió a tal extremo que nunca quiso volver*).
- Expressions: *hasta tal punto*, amb indicatiu i subjuntiu, *a tal extremo*, amb indicatiu i subjuntiu (*Es torpe a tal extremo que tiene que leer una página tres veces*; *Tal que: Era de un educado tal que saludaba a todo el mundo*; - *Así... que: Así fue su comportamiento que todos los invitados se marcharon*); *De* + estructura emfàtica (*No se le veía el cuerpo de los paquetes que llevaba*); expressió quantificada *una de... que* (*Tenía una de dolores que no podía levantarse de la cama* / *Tenía una de dolores* (possibilitat de deixar en suspensió la frase); *De un... que* amb adjectiu amb possibilitat de deixar-ho en suspensió (*Es de un pesado que no lo aguanto* / *Es de un pesado...*).

3.5.2.9 El sintagma nominal.

Complements i modificadors. Revisió i ampliació dels continguts de C1.

- Expressió de valor atributiu (*un horror de viaje* (*un viaje horroroso*)).

Concordança interna al sintagma nominal:

- Adjectiu davant de dos substantius singulars. Concordança en singular (*su valiosa colaboración y Trabajo*); i concordança en singular o en plural entre adjectiu i substantius. Matisos (*Un tono y una voz desagradables*).
- Concordança del sintagma nominal amb el verb. Discordances deliberades: plural majestàtic; ús de la primera persona del plural (*¿Cómo estamos hoy, querido público?*); i plural de modèstia (*Hoy vamos a presentr los resultados de la investigación = Yo voy a presentar...*).

3.5.2.10 El sintagma verbal.

3.5.2.10.1 Els verbs copulatius o atributius.

- Perífrasis de relatiu de caràcter emfàtic (*Lo que tú eres es un maestro del engaño*).
- Ser + adjectiu. Expressions amb *ser* (*Es ave de paso; No es cosa de risa*).
- Estar + adjectiu (*Hoy invito yo, estoy rico*).
- Estar sense adjectiu, amb *para* (*Está para comérselo*).

3.5.2.10.2 Les perífrasis verbals.

- Perífrasis verbals. Modals d'infinitiu (*haber de* (obligativa), *acertar a, tardar en*).
- Distinció entre perífrasis verbal i locució verbal (*echar a correr / echar a perder*).

3.5.2.10.3 Els complements del verb.

- Objecte directe: reduplicació amb valor emfàtic i absència de pronom (*UNA MESA necesito*); com a tòpic contrastiu (*Ese coche me llevaria*).
- Objecte indirecte: altres usos del datiu (*Esto me lo acabo rápido*).

3.5.3 Aspectes fonètico-fonològics.

Revisió de la forma normal de fonació: grau de tensió, vocals, absència de fricació en les consonants, manteniment del timbre en les vocals inaccentuades, moviment de llavis, manca de nasalització, tendència a la síl·laba oberta. Variants dels diferents accents de la llengua a Espanya i Hispanoamèrica.

3.5.3.1 L'entonació.

- Diferència entre l'entonació de la lectura i l'espontània. Divisió de les unitats melòdiques amb signes de puntuació: comes, punts, parèntesis, etc.
- Producció de patrons melòdics d'ordre: topicalització (*A Juan lo llamaron ayer*).
- Identificació i producció dels patrons melòdics corresponents a l'entonació enunciativa: inici, variacions al cos de l'enunciació. Enumeració, intensificació, valoració i tancament.
- Treball de l'entonació en relació a la puntuació.
- Identificació i producció dels patrons melòdics corresponents a l'entonació interrogativa: restrictiva reiterativa, exclamativa, hipotètica, interrogativa amb diversos grups melòdics, i amb vocatiu.
- Identificació i producció dels patrons melòdics corresponents als diferents actes de la parla, ja siguin orientats al parlant (assertius, exclamatius i expressius) o a l'oient (interrogatius i imperatius). Exclamacions desideratives, de protesta, de resignació, de retret, de sorpresa, d'estranyesa, exhortacions d'amenaça, de desig per donar ànims, salutacions i bons desitjos. L'èmfasi articuladori: d'intensitat, d'entonació, d'interrogació, d'articulació.

3.5.3.2 La síl·laba i l'accent.

- Reestructuració de les síl·labes en el discurs (*resilabeo*).
- Reconeixement, identificació i producció de l'accent: desplaçament en alguns plurals, alternances en llanes i esdrúixoles o paraules amb un hiatus que es pronuncien com a diftong (*caràcter / caracteres; régimen / regímenes*).
- Elements accentuats per èmfasi (*Este es MI coche*).

3.5.3.3 El ritme, les pauses i el temps.

- Reproducció de models rítmics regulars: refranys, proverbis, cançons populars, lectura de prosa. Percepció i producció de les pauses i els grups fònics.

3.5.3.4 Els fonemes i les seves variants.

- Hiperarticulació i hipoarticulació depenent del registre i de la zona geogràfica i de l'entorn social.
- L'elisió a la parla espontània (*ta mañana*).
- Tancament de vocals en diftongs (*estropear* > *estropiar*).
- Les consonants bilabials: «p» (*septiembre* (*setiembre*), *séptimo* (*sétimo*); *acepto* > *acetto*); «b» (*obtener* > *optener*; *absorver* > *assorver*); «m» (*réquiem*).
- Les consonants interdental: «z»: tendència al seseo a Hispanoamèrica i centre-sud d'Espanya.
- Les consonants dentals: «t» (*ritmo* > *ridmo*); «d»: (*adjuntar* > *a[ð]juntar*). Varietats regionals i dialectals. La pronunciació de l'imperatiu plural en la «d» fricativa (y la seva substitució per «r» (*terminad* > *terminar*)).
- Les consonants alveolars: «s»: Variacions diatòpiques i diastràtiques: la «s» andalusa i la «s» americana. El ceceo. «n» (*instruir, transformar, construir* > *istruir, trasformar, construir*). «r» simple.
- Les consonants palatals: realització africada prepalatal generalitzada de la «ch», amb variacions a Hispanoamèrica. «y» africada o fricativa: *ieisme* com fenomen general de l'espanyol. «ll»: pronunciació sense *ieisme*.
- Les consonants velars: «k», «g», «j».
- Els grups «cc» y «cn».

3.5.3.5 Sons agrupats: enllaç dels sons en el grup fònic.

Reducció del grup vocàlic (de dues o més vocals) a una sola síl·laba:

- Vocals iguals inaccentuades en una mateixa paraula o en paraules diferents: pronunciació lenta, cuidada i emfàtica: separació de les vocals: *alcoholismo* / *alcoolismo*; però reducció a una síl·laba en una pronúncia relaxada: *alcól*, *de vegades* amb risc de canvi de significat: *azahar* > *azar*
- Grups amb accent, interiors de paraula, amb «i», «u» (elements secundaris): pronunciació lenta i emfàtica: hiat (*baúl*); pronunciació ràpida y familiar: sinèresis (*baül* > *bául*)
- Grups accentuats interiors de paraula amb vocals obertes inaccentuades: element feble o secundari «a», «e», «o»: tendència a la reducció, diftongació de hiat (*ahora*, *ahí*); el grup accentuat «ía»: pronunciació molt ràpida i en posició poc accentuada: tolerància de la sinèresis (*un día cualquiera* > *un dia cualquiera*).
- La «u» en casos como *huida*, *huir*, etc.: sinalefa con la vocal anterior (*la huida* > *lau.ida*).

3.5.4 Ortotipogràfics.

3.5.4.1 Les consonants.

Les lletres *b*, *v*, *w*:

- Lletra *b*: Verbs en *-buir*: *contribuir*; paraules amb l'element compositiu inicial *bi-*, *bis-*, *biz-*, *bio-*, *bien-*: *bisílabo*, *biznieto*, *biologia*; paraules amb síl·labes inicials *bur-*, *bus-*, *-bundo*: *buscar* i els seus derivats: *buscavidas*, *búsqueda*, *vagabundo*; alternança grup *bs* / *s*: *obsuro* / *osuro*; paraules compostes amb la forma llatina *bene-*: *benevolente*.
- Lletra *v*: paraules amb síl·labes inicials: *ad-*, *ob-* *sub-*+ fonema labial sonor (*adviento*, *obsequio*, *subvencionar*); planes amb final *-vira*, *-viro* i esdrúixoles amb final en *-ívor*, *-ívora*: *omnívor* (excepció: *víbora*); paraules amb síl·labes inicials *eva-*, *eve-*, *evi-*, *evo-*: *evadir*, *evaluar*, *evitar*; paraules amb l'element compositiu *vi-*, *vice-*, *viz-* (*vicerector*); futur imperfecte de subjuntiu de *andar*, *estar*, *tener* i els seus compostos; homòfons *b* / *v*: *Baca* / *vaca*; *bienes* / *vienès*; *grabar* / *gravar*; *revelar* / *rebelar*.
- Lletra *w*: Representació gràfica del fonema labial sonor /b/ en veus incorporades a l'espanyol (*Wenceslao*) i la doble grafia *w* / *v*, *w* / *b* a paraules incorporades a l'espanyol (*darwinismo* / *darwinismo*; *wolframio* / *volframio*).

Les lletres *g*, *j*:

- Lletra *g*: Paraules amb final *-gél*ico, *-gen*, *-genario*, *-gencia*, *gén*ito, *-ges*imal, *-gés*imo; paraules amb final *-gogia*- *gogía*, *-logía*, *-ígena*, *-ígen*o, *-ígen*era, *-ígen*ero, *-gién*ico, *-ginal*, *-gíneo*, *-ginoso* (*cancerígeno*, *psicología*, *flamígero*); verbs amb final *-ger*, *-gir*, *-gerar* (*proteger*, *surgir*, *exagerar* (excepcions: *tejer*, *crujir* i els seus derivats); paraules amb l'element compositiu *-algia*, *fibromialgia*; l'ús de la dièresi (*pingües*, *lingüíst*ico, *paragüero*); alternança al grup *gn/n* (*gnóst*ico / *nóst*ico).
- Lletra *j*: paraules amb final *-eje* i *-aje* (*patinaje*. *Esqueje*); verbs con amb final *-jer*, *-jir*, *-je*ar (*tejer*); paraules amb final *-je*ar (*hoje*ar); futur imperfecte de subjuntiu de *decir*, *traer* (i els seus derivats) i verbs acabats en *-ducir*, *-traer* (*dijéramos*, *extrajéramos*); homòfons *j/g* : *gira*/*jira* derivats de paraules amb *ja* o *jo* (*flojo* / *flojera*); paraules amb final *jería*, *jero*, *jera* (*consejería*, *extranjera*, *relojero*).
- Lletra *h*: Paraules compostes i derivades de paraules amb *h* (*deshacer*, *deshonor*, *prehistòria*); paraules amb diftong (*h* +) e inicial (*hueco*); derivats sense *h* (*huérfano* / *orfanato*; *hueso* / *óseo*; *huevo* / *oval*); paraules amb l'element compositiu inicial d'origen grec *hagio*, *hecto*, *helio*, *hemi*, *hemo*, *hepta*, *hetero*, *hexa*, *hidro*, *hidra*, *híper*, *hipo*, *holo*, *homo*, *homeo* (*hemoglobina*, *hemiciclo*, *hidrogeno*, *homeopatia*); Homòfons *ha*, *ah*, *a*/ (*haber* -a ver; *habría* / *abría*); pronunciació al grup *hi* + *e* (tònica), com el

fonema palatal sonor /y/ en posició inicial de paraula i la seva incidència en la escriptura (*hierba / yerba*); en interjeccions (*¡Ah!; ¡Bah!; ¡Oh!*).

- Lletres y, dígraf ll:

- Verbs con final en -*ellar, -illar, -ullar, -ullir* (*pillar, atropellar, maullar*). I els diminutius, o paraules d'origen diminutiu (*pelillos, mesilla, decansillo, palillo*).
- Lletres y: Després dels prefixos *ad-, dis-, sub-* (*adyacente*); alternança facultativa y / h (*hierba / yerba*). Distinció de paraules homònimes *callado / cayado; arrollo / Arroyo*; gerundis com *yendo* (*ir*).

- Les lletres m, n, ñ:

- Lletres n: Alternança grup *ns / s* amb preferència de *ns* (*transferencia / trasferencia; transmitir / trasmitir; trascendental / transcendental*; però només *instante* o *institución*).

- Lletres m: Grup *mn* en inici de paraula per simplificació (*mnemotécnico / nemotécnico*), i en interior de paraula (*solemne, alumno, amnesia*); i el grup -*nm* (*conmemorar o inmadurez*).

- Lletres ñ: representació gràfica del fonema nasal palatal a l'inici de paraula (*ñoño, ñora, ñu*).

- Alternança en grups consonàntics amb la lletra p: grup *ps / s* (*psiquiatra / siquiatria; psicoanálisis / sicoanálisis*); alternances grup *pt / t* (*septiembre / setembre*).

- Lletres r, dígraf rr: paraules compostes el segon formant del qual comença per r (*extrarradio, però desriñonar, postromántico*).

- Lletres x: paraules amb l'element compositiu inicial *ex-, extra- xeno-, xero-, xilo-* (*extraordinario, xilografía*). Paraules parònimes: (*contesto / contexto; espirar / expirar*).

- Lletres c: grup consonàntic *cc* (*accidente, occitano, abstracción*); i parònimes (*adición / adicción*).

3.5.4.2 Les majúscules: revisió.

- En paraules o enunciats sencers (*ORTOGRAFÍA; I. INTRODUCCIÓN; EXPONE: Que...*).

- Majúscules inicials (*Su Excelencia; los Estuardo; Alfonso X el Sabio; Clarín; Apolo; Más Igualdad y Trabajo para Todos*); pseudònims, alies (*Azorín*); topònims (*Murcia*); Títols de publicacions (*El Diario Oficial*); marques comercials, abreviatures de tractaments (*Dra.*).

- En la puntuació (*Sr. D.; Supongo que sí; CERTIFICA: Que, consultados los testigos...*).

- Contrast de paraules que deixen de ser noms propis (*Ganó dos goyas*).

3.5.4.3 Les minúscules.

- Notes musicals (*do, re, mi, etc.*).

- En la puntuació (*Creo que... voy a hacerte caso*).

- Ús dialectal d'alguns topònims (*los madriles, los carabancheles*).

3.5.4.4 Tipus de lletres.

- Cursiva (*El Greco; sic; vox populi*); negreta; lletres volades (*Miguel de Cervantes¹ 1 Autor español que...; V.º B.º*).

3.5.4.5 Ortografia de les paraules: Toponímia (veus d'altres llengües: *Girona*); escriptura facultativa (*asimismo / así mismo*); paraules de doble escriptura (*demás / de más; con qué / con que / conque; sin fin / sinfín; sin razón / sinrazón; quehacer / que hacer*); ortografia de les paraules compostes i distinció (*lavavajillas, hora punta*); ortografia d'estrangerismes (*chalet / chalé; whisky / güisqui*).

3.5.4.6 Accentuació.

- Revisió de l'accentuació de diftongs i hiats.
- Esdrúixoles que desplacen l'accent a la síl·laba següent en plural (*régimen / regímenes*).
- Doble accentuació (*fútbol / futbol; período / periodo; búmeran / bumerang*).

3.5.4.7 Puntuació: la puntuació com a recurs de cohesió d'un text escrit: usos dels signes de puntuació.

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita.

Produeix textos escrits extensos i complexos, de qualitat, amb claredat i fluïdesa, amb un estil apropiat i eficaç i una estructura lògica, adaptant-los amb eficàcia, naturalitat i precisió a un context complex específic, fins i tot especialitzat, en qualsevol registre, mostrant un domini dels recursos lingüístics que li permet expressar-se sense cap limitació, amb una gran riquesa estructural i lèxica, i amb una correcció total.

S'expressa per escrit de manera conscientment irònica, ambigua o humorística. Escriu sobre assumptes complexos o delicats sense inconvenient.

2. Expressió oral.

S'expressa oralment amb una naturalitat total. Produeix textos orals monològics i dialògics, clars i fluïts; fins i tot sobre temes específics o especialitzats; lògicament estructurats de manera que ajuda l'oient a fixar-se en elements significatius i a recordar-los; incloent conscientment l'ús irònic, ambigu i humorístic; comunicant amb seguretat informació complexa i detallada, sobre assumptes delicats. S'expressa sense inconvenients, sense esforçar-se ni dubtar.

3. Comprensió escrita.

Comprèn i interpreta de manera crítica, amb facilitat i rapidesa, detectant amb fiabilitat si les fonts són pertinents per a la tasca, qualsevol tipus d'escrit, inclosos els menys habituals, incloent-hi textos abstractes, estructuralment o lingüísticament complexos. Comprèn el tema, el contingut i l'orientació d'un text a partir d'una lectura ràpida, i també pot llegir diversos textos de manera paral·lela per integrar-ne la informació que

contenen.

4. Comprensió oral.

Comprèn qualsevol tipus de parla sense dificultat, encara que estigui articulada al ritme ràpid i natural, tant si es tracta de converses cara a cara com si no i localitza informació o segueix el fil de l'argumentació en un text oral d'estructura discursiva complexa. Comprèn gairebé sense esforç les varietats fonètico-fonològiques estàndard pròpies de la llengua meta i reconeix els matisos subtils de significat i les diverses intencions pragmàtiques (cortesía, humor, ironia, sarcasme i altres).

5. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb una seguretat total informació complexa i detallada, així com els aspectes més subtils de les postures, opinions i implicacions dels textos, orals o escrits, d'origen. És plenament conscient del caràcter relatiu de les convencions de les comunitats diferents i pot explicar i analitzar les semblances i diferències culturals i lingüístiques de manera extensa i constructiva, així com superar possibles barreres en la comunicació posant en joc, de manera gairebé automàtica i interioritzada, la seva competència intercultural. Produeix textos coherents, cohesionats i de qualitat a partir d'una gran diversitat de textos font. Col·labora amb el grau de cortesía adequat, portant la conversa cap a una conclusió, facilitant acords, resumint, avaluant i lligant diverses contribucions i mostrant sensibilitat per evitar ofendre.

6. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis complexos cara a cara i en línia, amb naturalitat total, flexibilitat i eficàcia; prenent la paraula, mantenint-la i cedint-la de manera completament natural, contribuint al progrés del discurs convidant altres a participar-hi, formulant preguntes o plantejant qüestions per aprofundir en els temes tractats o altres de nous, desenvolupant o aclarint aspectes del que han dit els interlocutors, i fent un resum de les postures i els arguments d'aquests i, si s'escau, dels seus propis.

7. Interacció en línia.

Interactua espontàniament i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de nombroses eines digitals i adapta la informació amb flexibilitat i sensibilitat al context, canviant hàbilment d'estil i registre d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Coordina projectes en línia i sap avaluar propostes, anticipar problemes comunicatius i donar orientacions per tal de construir continguts i coneixements de forma col·laborativa.

8. Estratègies de comprensió.

Utilitza amb eficàcia les estratègies més adequades per comprendre el que pretén o se li requereix en cada cas, utilitzant amb habilitat les claus contextuais per tal d'inferir l'actitud i les intencions de l'autor, i treure'n les conclusions apropiades.

9. Estratègies de producció.

Selecciona amb rapidesa i utilitza eficaçment i adequada tot tipus d'estratègies i recursos per controlar i reparar el seu text escrit i el seu discurs oral segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text, ajustant-los amb naturalitat i precisió al

propòsit comunicatiu específic, als destinataris, a la situació i al context complex específic, fins i tot especialitzat. Per exemple selecciona, omet o reorganitza la informació; analitza i descriu dades empíriques, fa inferències i explica implicacions del que sent, llegeix o diu.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació el coneixement amb profunditat de les subtileeses i de les implicacions socioculturals i sociolingüístiques que pot tenir el que diu i escriu i la manera de dir-ho, i actua en conseqüència, adaptant-se de manera natural a la situació i al receptor, i adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies, comunicant-se amb naturalitat, eficàcia i precisió.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica i utilitza, segons el context i el gènere i el tipus de text específics, la intenció i significat d'una gamma rica d'exponents complexos de les funcions comunicatives o actes de parla, tant indirectes com directes, en els registres íntim, familiar, informal, neutre, semiformal, formal i solemne. Reconeix amb facilitat els usos humorístic i al·lusiu de l'idioma, i reconeix diferents varietats de la llengua i canvis de registre i d'estil. Reconeix matisos com la ironia o el sarcasme i treu les conclusions apropiades de l'ús que se'n fa.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera complexa i precisa, adaptant el registre i l'estil, o aplicant altres mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo amb total naturalitat a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió.

Produeix textos perfectament coherents i cohesionats fent un ús complet i apropiat de la totalitat del repertori de les estructures organitzatives textuais i dels mecanismes complexos de cohesió.

14. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza amb consistència i correcció un repertori ampli i fiable de vocabulari en l'àmbit personal, públic, professional i educatiu, que inclou termes especialitzats, expressions idiomàtiques, jocs de paraules, figures estilístiques, modismes, col·loquialismes, regionalismes i argot, i una gamma rica d'expressions amb la finalitat d'enriquir, matisar, emfasitzar, eliminar ambigüitats i precisar el que vol dir, mitjançant l'ús d'una sèrie àmplia d'elements qualificatius i de procediments de modificació, sense manifestar cap limitació del que vol dir.

15. Fluïdesa.

Es comunica eficaçment amb fluïdesa, claredat, precisió i una seguretat total i rebut els arguments dels seus interlocutors amb desimboltura i de manera convincent, reconeixent i sent capaç d'utilitzar tots els registres i varietats diferents de la llengua, i una gamma rica de matisos de significat.

16. Riquesa i correcció gramatical.

Manté un bon control gramatical d'un llenguatge complex, encara que la seva atenció estigui pendent d'altres aspectes (per exemple, de la planificació o del seguiment de les accions d'altres persones). Utilitza sense problemes una gamma rica d'estructures lingüístiques, fins i tot les complexes formalment i conceptualment, i amb efectes comunicatius més subtils, incloent-hi variacions de caràcter estilístic (per exemple singular/plural generalitzador i de modèstia, metàfora gramatical, pregunta retòrica, estructures passives).

17. Pronunciació.

Pronuncia i entona de manera clara i natural. Articula segons algunes de les varietats estàndard pròpies de la llengua meta, i ajusta l'entonació a la situació comunicativa, variant-la per expressar matisos subtils de significat i adaptant-se als estats d'ànim i a les diverses intencions pragmàtiques (cortesia, humor, ironia, sarcasme i d'altres).

18. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza les convencions ortotipogràfiques pròpies de la llengua meta, tant de caràcter general com més específic, i fins i tot especialitzat, per produir textos escrits exempts d'errors d'ortografia, format, estructura, distribució en paràgrafs i/o puntuació; si de cas, pot presentar algun error tipogràfic ocasional.

Nivell Avançat C2

Francès

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexico-semàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Avançat C2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma sense cap mena de dificultat, amb un grau de qualitat propi d'un parlant culte, en situacions d'alta complexitat, en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics.

Per aconseguir aquests objectius, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts necessaris que li permetin actuar com a mediador entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir una àmplia gamma de textos orals i escrits extensos i complexos conceptualment i lingüísticament, que tractin de temes tant abstractes com concrets de caràcter general o especialitzat, encara que no siguin del seu camp d'especialització, en una gran varietat d'accents, registres i estils, amb un repertori d'estructures variades, complexes, i també de lèxic que inclogui expressions idiomàtiques, col·loquials, regionals o especialitzades i que permeti percebre i expressar matisos subtils de significat.

1.2 Objectius generals de nivell.

Adquirir l'habilitat o capacitat de:

1. Saber comprendre i produir sense esforç qualsevol tipus de text oral o escrit sobre temes complexos per a propòsits socials, professionals i educatius.
2. Utilitzar la llengua de manera flexible i eficaç a l'hora de reformular idees sota formes lingüístiques diferents transmetent amb precisió matisos subtils de significat a fi d'emfasitzar, diferenciar o eliminar l'ambigüitat demostrant un ús controlat d'estructures organitzatives, connectors i mecanismes de cohesió.
3. Tenir un bon domini d'expressions idiomàtiques i col·loquials i ser conscient del nivell connotatiu del significat.
4. Mantenir de manera consistent el control gramatical d'un llenguatge complex encara que l'atenció estigui pendent d'aspectes com la planificació del discurs o la

cohesió de la interacció.

5. Resumir informació procedent de diferents fonts orals o escrites, reconstruir fets o arguments i presentar-los d'una manera coherent.
6. Interactuar espontàniament, amb fluïdesa i precisió, captant i utilitzant els senyals no verbals i d'entonació sense esforç fins i tot en les situacions més complexes.
7. Valorar les implicacions sociolingüístiques i socioculturals quan els parlants de la llengua meta utilitzen la llengua i saber-hi reaccionar adequadament.
8. Fer de mediador entre parlants de la llengua meta i parlants de la seva comunitat d'origen tenint en compte les diferències socioculturals i sociolingüístiques.
9. Gestionar de manera conscient i autònoma l'aprenentatge de la llengua planificant-ne el procés i obtenint el màxim profit dels recursos disponibles. Desenvolupar noves estratègies durant el procés d'aprenentatge i ús de l'idioma per iniciativa pròpia.
10. Aprofitar la diversitat cultural com una font d'enriquiment de la pròpia competència intercultural. Desenvolupar un control conscient de les actituds i factors afectius personals i una perspectiva crítica i comprensiva en relació amb les altres cultures i amb la cultura dels països parlants de la llengua objecte.
11. Valorar el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixements. Ser conscient que el context de la comunicació (presencial o no presencial, sincrònic o asincrònic, visual o auditiu, oral, escrit o multimodal) i els nous gèneres textuais propiciats per les tecnologies digitals condicionen el discurs i en conseqüència saber adaptar el discurs i utilitzar estratègies específiques tant en el procés d'aprenentatge com en l'ús de la llengua.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre sense dificultat i interpretar de forma crítica qualsevol tipus de producció oral o escrita, independentment del canal, sobre qualsevol tema, fins i tot els aliens a la seva experiència, interès o camp d'especialització, encara que presenti trets estructurals o lèxics idiosincràtics. Apreciar, amb l'ús esporàdic del diccionari, distincions subtils d'estil i significat tant implícit com explícit de textos escrits, encara que siguin abstractes i extensos, estructuralment complexos, literaris, tècnics o d'un altre tipus, contemporanis o no contemporanis. Comprendre textos orals encara que hi hagi soroll ambiental i/o que la velocitat de parla sigui ràpida i natural, sigui quina sigui la variant geogràfica o social, a condició que l'usuari de la llengua tingui temps de familiaritzar-s'hi.

Producció.

Produir i coproduir, amb naturalitat, comoditat, desimboltura i fluïdesa, textos orals i escrits de qualitat, extensos, detallats, clars i fluids, correctes formalment, per comunicar-se en qualsevol tipus de situació de la vida personal, social, professional i acadèmica, adaptant amb una eficàcia total l'estil i el registre als diferents contextos

d'ús, independentment del suport, i fins i tot a una velocitat ràpida en temps real. Produir i coproduir textos escrits, exempts d'errors llevat d'algun de caràcter tipogràfic, sobre temes complexos fins i tot de tipus tècnic, amb un estil apropiat i eficaç i una estructura lògica que ajudi el lector a identificar i retenir les idees i els aspectes més significatius. Transmetre amb precisió matisos subtils de significat, inclosos els usos al·lusius de l'idioma. Produir textos orals sense errors llevat d'algun *lapsus linguae* ocasional mostrant una gran flexibilitat en l'ús d'un repertori ric d'expressions, accents i patrons d'entonació que li permetin transmetre amb precisió matisos subtils de significat.

Interacció.

Participar amb espontaneïtat, flexibilitat, fluïdesa i sense esforç, en tota mena de converses i discussions, orals, escrites o multimodals, cara a cara o en línia. Comunicar-se amb fluïdesa i transmetre amb precisió detalls i matisos fent ús d'un lèxic ric i ampli, amb expressions idiomàtiques i col·loquialismes, escollint l'expressió adequada entre un repertori disponible de funcions del discurs i utilitzant un to i un estil apropiats. Formular idees i opinions de manera precisa en qualsevol tipus d'interacció, respectant els torns de paraula, donant referències i fent al·lusions. Relacionar hàbilment la pròpia contribució al discurs amb la dels altres interlocutors tornant enrere i reestructurant-lo d'una manera hàbil quan sorgeixi alguna dificultat.

Mediació.

Actuar com a mediador de manera eficaç i natural entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües, en tot tipus de situacions, orientant el desenvolupament de les idees, animant els altres a elaborar el seu raonament, resumint, avaluant i vinculant les diverses contribucions per tal d'arribar a un acord i/o trobar solucions a possibles conflictes. Explicar sense dificultat el contingut de qualsevol classe de text oral o escrit, en un llenguatge clar, fluid i ben estructurat, explicant matisos i la forma en què es presenten els fets i els arguments de manera precisa, assenyalant implicacions socioculturals (per exemple, subestimació, ironia i sarcasme), reconeixent-hi significats implícits, apreciand-hi diferències d'estil i adaptant amb eficàcia l'estil i el registre als contextos d'ús diferents.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que aquella representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cadascú és el protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les noves tecnologies com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a mediador, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa.

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit i entre els diferents

registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com a element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge:

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques comunicatives d'aprenentatge.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroalimentació del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

Actes de parla que inclouen, a més a més de la mateixa emissió d'un enunciat amb sentit, la intenció de l'agent que el produeix i l'efecte en l'interlocutor, així com el context social i cultural en què s'insereixen, tant a través d'actes de parla directes com indirectes, en qualsevol tipus de registre:

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; consolar; tranquil·litzar; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions); assentir; dissentir; desestimar; classificar; atribuir, comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estats físics i anímics: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, orgull, admiració, ressentiment, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, penediment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent

o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.
- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; dispensar o eximir a algú de fer alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Nocions.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals variats i complexos conceptualment i lingüísticament per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: participants i les seves relacions; l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual, etc.; la modalitat (capacitat, habilitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, autorització, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa, creença i altres actes de parla).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuals que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements fonètico-fonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

Procediments lèxics (ampliació i consolidació):

- Repeticions: ampliació de recursos i consolidació respecte al nivell C1.
- Sinònims (*avoir du travail, du boulot, du taf, du pain sur la planche; pleurnicher, avoir les larmes aux yeux, pleurer, pleurer à chaude larmes, bramer*).
- Antònims: ampliació (*moche / canon; prochinois / antichinois*).
- Hipònims i hiperònims (*Il avait plusieurs armes, mais celui auquel il tenait le plus était le revolver de son grand-père; Il y avait plein d'objets sur l'étagère, tous ces bibelots étaient remplis de poussière*).
- Metàfores (*être dans la fleur de l'âge; Il est tellement bête qu'il s'est encore fait plomer*).
- Metonímies (*Il fait frais, n'oublie pas ta petite laine; C'est une sacrée fourchette, il adore manger!*).
- Proformes lèxiques (*Comment il s'appelle déjà? Il y a trucmuche qui t'a appelé; C'est quoi ce bidule? Un crayon, tu ne vois pas!; C'est qui qui l'a fait? C'est bibi, comme d'hab*).
- Referències semàntiques basades en el coneixement del món (*C'est un vrai Tartuffe; Tu crois encore au Père Noël?; Ne compte pas sur lui pour te prêter de l'argent, il est pire qu'Harpagon*).

- Procediments sintàctics:

- Anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Le Président de la République a une maîtresse, le scoop a fait la une des journaux; celui-ci / celle-ci; ce dernier / cette dernière; cela dit; ce qui / ce que*).
- Catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Si tu leur parles, dis à tes voisins qu'ils ont oublié de fermer les volets*).

- Dixi textual (fórmules fixes d'identificació: *en amont, en aval, ci-dessus, ci-dessous*).
- El·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *Sophie mange des pommes, Pierre, des poires; Les résultats ont été meilleurs que prévu*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text. Els marcadors discursius i els connectors (ampliació i consolidació).

Organització global del text: marcadors:

- Per iniciar (*de prime abord, d'emblée, au sujet de, avant toute chose*).
- Per ordenar (*pour ce qui est de, en ce qui concerne, concernant, quant à, par ailleurs, enfin, d'un côté... de l'autre, d'une part... d'autre part, soit... soit, aussi bien... que, tant... que, de plus, par ailleurs, de même, également, du reste, de surcroît, en outre, de plus*).
- Per concloure o resumir (*tout compte fait, en fin de compte, en résumé, bref, en bref, en un mot, en définitive, en somme, en conclusion, donc, en somme, somme toute, tout bien considéré, de cela il s'ensuit, il découle que*).
- Per acabar (*pour terminer, pour finir; Je terminerai par...*) i diferència entre *finalment* i *enfin* i entre *dernièrement* i *en dernier lieu*.
- Posicionament de l'emissor (*personnellement, d'après moi, selon moi, je sais que, je suis persuadé que, à mon sens, en ce qui me concerne, quant à moi, j'en suis sûr(e) et certain(e), à mon avis, si je peux me permettre*).

Tractament de la informació:

- Reformulació, paràfrasi i aclariments (*en d'autres mots; autrement dit; en d'autres termes; Tu vois ce que je veux dire?; Tu me suis?; J'ai perdu le fil; là, je ne te suis plus*).
- Exemplificació (*en guise / à titre d'exemple, notamment, ainsi, à l'instar de*).
- Introducció de temes / subtemes (*pour ce qui est de, à cet égard, pour ce qui concerne*).
- Èmfasi (*à plus forte raison, d'autant plus que*).
- Enumeració, seqüenciació temporal (*de prime abord, déjà*).
- Al·lusions, referències, cites i evocacions (*eu egard à*).
- Reforç, precisió / matisació (*à savoir, qui plus est, au besoin, à cet égard, à ce propos*).
- Contrast (*quoi qu'il en soit, d'autre part, alors que, tandis que*).
- Digressió (*soit dit en passant, au fait*).
- Recuperació del tema (*on reprend, où en est-on, pour en revenir à, revenons à nos moutons*).

Connectors per relacionar parts del text:

- Sumatius (*de surcroît, du reste*).
- Contrastius (*il n'en reste pas moins que, pour autant*).
- Causatiu (*sous prétexte que, du fait que, faute de, d'autant plus / moins, soit que... soit que...*).
- Consecutius (*tant et si bien que, d'où, aussi + inversió del subjecte*).

- Condicionals (*pourvu que, à supposer que, en admettant que, pour peu que, selon que, que... que...*).
- Finals (*de crainte de, histoire de*).
- Temporals (*désormais, dorénavant, aussitôt que / sitôt que*) i consolidació (*dès, dès que, depuis, depuis que*).

Recursos específics del discurs oral:

- Cessió del torn de paraula (*concernant ce que vous venez de dire; par rapport à ce que vous venez de dire; Je voudrais en placer une; Je voudrais rebondir sur ce qu'on vient de dire; Je voudrais nuancer votre propos*).
- Sol·licitar a l'interlocutor que comenci (*Je vous en prie; Vas-y*).
- Indicar que se segueix el relat amb interès (*Vas-y; Je t'écoute; C'est clair!*); amb incredulitat / ironia (*Sans blague!; Tu m'étonnes!; Ah, j'y crois?; Sérieux?; Tu déconnes?; Puisque tu le dis*); amb indiferència o resignació (*Dommage!; Eh ben, tant pis!; que veux-tu!*); admiració (*(la) classe!; Respect!; Top!; Trop bien!; Cool!*).
- Paper de la persona interlocutora. Petició i demostració de comprensió, petició d'aclariments (*Tu me suis?; Tu piges?; Tu captes?; Absolument; Bien entendu; Effectivement; Tout à fait; Oui*).
- Recursos dilatoris: ús de mots falca (*Tiens; Dis; Bon; Quand même; Enfin bref; Dis donc*).
- Mostrar desacord (*Je t'en pose moi des questions!; Occupe-toi de tes oignons!*).
- Tancament (*Sur ce; C'est comme ça; Point barre*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de les cultures de les comunitats en què es parla l'idioma objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'aquest idioma.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i entendre el món, i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres i fa possible la modulació del discurs d'acord amb les pròpies necessitats i les del context. En aquest nivell caldrà assegurar que l'alumnat ja té assolida una consciència intercultural que li permet ser conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es troba en els seus intercanvis interculturals, i alhora ampliar i aprofundir aquesta consciència en els nous àmbits temàtics que es tracten en aquest nivell.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura o cultures de la llengua que s'estudia.

Relacions interpersonals:

- Relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre persones.
- Relacions a la feina,.
- Relacions entre diferents comunitats.

Estructura de la societat:

- Estructura familiar
- El món del treball
- Lleis i normes.
- Grups socials, partits polítics, associacions, etc.
- Administració i institucions públiques i privades
- Mitjans d'informació i comunicació.

Condicions de vida:

- El nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- L'habitatge.
- Les prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, medi ambient, sostenibilitat, etc.).
- Trets socioeconòmics.
- Tecnologies de la informació i la comunicació.

Valors, creences i actituds:

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat.
- Creences religioses.
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Altres cultures i grups socials.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal:

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.
- Ús del temps i durada dels senyals no verbals.

Convencions socials i rituals:

- Actes i comportaments de caràcter social.
- Normes de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies, celebracions, festivitats, etc.

Marcadors lingüístics de relacions socials:

- Modismes, argot i llenguatges especialitzats.
- Expressions de saviesa popular: proverbis i dites.
- Dialectes i accents regionals.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i

coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos que tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre íntim, familiar, informal, neutre, semiformal, formal i solemne.
- En una àmplia varietat lingüística, amb expressions idiomàtiques, col·loquials i implícits socioculturals, i amb una estructura complexa, detallada i no necessàriament ordenada o explícita.
- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, demostració, exposició, explicació, instrucció, interpretació, comentari).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, missatges escrits o de veu, cartes, notes, informes, textos legals, contractes, notícies, presentacions, conferències, reportatges, entrevistes, articles, assajos, treball d'investigació, contes, novel·les, cançons, poemes, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe, en suport paper (contes, premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de

consciència dels coneixements previs que se'n tenen.

- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora i a la funció i tipologia del text).

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees preconcebudes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre els significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i para lingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).
- Utilització d'estratègies de comprensió global, selectiva, interpretativa.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació i d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre íntim, familiar, informal, neutre, semiformal, formal i solemne.
- En una àmplia varietat lingüística, amb expressions idiomàtiques, col·loquials i implícits socioculturals, i amb una estructura complexa, detallada i no necessàriament ordenada o explícita.
- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, demostració, exposició, explicació, instrucció, interpretació, comentari).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, missatges escrits o de veu, cartes, notes, informes, textos legals, contractes, notícies, presentacions, conferències, reportatges, entrevistes, articles, assajos, treball d'investigació, contes, novel·les, cançons, poemes, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits.
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe, en suport paper (contes, premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text al destinatari (funció i tipologia del text, àmbit i canal, registre,

estructura i cohesió del discurs...), considerant l'efecte que pot produir en el destinatari mateix.

- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.

- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (p. e. modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió, utilitzar mots per guanyar temps, etc.), para-lingüístics o paratextuals (p. e. demanar ajuda; senyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat); usar llenguatge corporal culturalment pertinent (p.e. gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica, sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals) sense interrompre el discurs.

- Composició i articulació del discurs integrant elements verbals i no verbals.

- Utilització dels recursos i de les estratègies de què es disposa per reajustar la tasca a l'alça.

- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).

- Utilització de fragments de discurs coneguts per l'usuari i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).

- Utilització d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació de l'audiència, a través de la seva reacció oral, gestual o d'expressió facial.

- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic.

- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels altres interlocutors pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.

- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.

- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.

- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, explicar la rellevància d'una informació trobada en un text complex.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure formes variades de presentació visual de dades empíriques i recerca complexa.
- Resum d'informació procedent de diferents fonts reconstruint arguments i justificacions.
- Traducció oral fluïda de textos analítics i argumentatius abstractes, i traducció escrita de material tècnic i especialitzat.
- Presa de notes selectiva, parafrasejant i abreviant per captar conceptes abstractes.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple, interpretar una producció artística (quadre, escultura, novel·la, etc.).
- Anàlisi i crítica de textos, per exemple, reconèixer subtileeses i deduir significats i connotacions.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup guiant la direcció de la conversa i oferint suport individualitzat.
- Foment del desenvolupament d'idees guiant la direcció de la conversa amb preguntes clau que animin a elaborar raonaments sobre temes abstractes.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords

mediant eficientment i de forma natural entre membres de diferents comunitats, tenint en compte les diferències socioculturals i sociolingüístiques.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals..) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre dos o més textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1 Lèxico-semàntics.

3.5.1.1 Ampliació de repertoris lèxics d'acord amb els objectius especificats per a aquest nivell en un ampli ventall de registres (formal, semiformal, informal, neutre, col·loquial) (*habillé(e)/sappé(e); J'aimerais bien / ça me dit / ça me botte*); de varietats geogràfiques (*un sac en plastique / une poche; un pain au chocolat / une chocolatine; faire les magasins / magasiner; la voiture / le char; endive / chicon; mémoriser / motamoter*); històriques (*soixante-huitard, beur, collabo*); generacionals i/o socials (*aimer / kiffer; étrange / bizarre / relou; la Police / les flics / les keufs*); cultismes, neologismes i vulgarismes (*illico, un alibi, un aléa, le hic, grosso modo, adolescent, surfer, arobase*).

3.5.1.2 Famílies lèxiques (consolidació).

Relacions de sinonímia (*ridicule / dérisoire; traces / pépin; collègue / bahut*); antonímia (*aubaine / galère; majeur / mineur*); polisèmia (*Le plateau du déjeuner est prêt; Le plateau du Vercors est très apprécié des amateurs de ski*); homonímia homòfona (*mais, mai, mets (verb), mets (nom), mes, maie*) i homògrafs (*louer un appartement, louer un travail; des fruits frais, l'appartement a beaucoup de frais*); hiperonímia i hiponímia (*Poissons: lotte, sole, cabillaud, morue, colin; Pardessus: manteau, duffle-coat, blouson, veste, gilet, doudoune, caban*) en diferents camps semàntics i famílies lèxiques.

3.5.1.3 Formació de paraules: principals mecanismes:

Derivació: prefixació i sufixació.

- Prefixos de noms: *a-, en-, de-, in-*.
- Prefixos de verbs: *a-, ad-, co-, re-, in-*.
- Prefixos d'adjectius: *mé-, dis-, outre-*.
- Prefixos grecs i llatins (derivació culta): *circum-, ultra-, hémi-, méga-, hypo-*.
- Prefixos per marcar la intensitat: *archi-, extra-, hyper-, infra-, sous-, super-*.
- Prefixos per marcar l'oposició: *anti-, contre-, dis-*.
- A partir de sigles, acrònims i sintagmes lexicalitzats (*smicard, rmiste, je -m'en-foutisme*).
- Sufixos valoratiu: *-asse/ace (blondasse), -ard (connard), -iche (boniche), -aillon (écrivain), -on (laideron), -âtre (jaunâtre), -aud (lourdaud), -in/e (rouquin), -ingue (lourdingue)*.
- Sufix zero (*marcher / marche; galoper / galop*).
- Sufixos per a la formació de noms a partir d'un adjectiu: *-eur (blancheur), -ité/té/eté (beauté, célébrité), -ance/ence (vaillance, prudence), -at (anonymat), -erie (fourberie), -esse (gentillesse), -ie (courtoisie), -ise (franchise), -isme (capitalisme), -iste (communiste), -ude (similitude)*.

Composició:

Paraules de composició popular:

- Noms: verb + nom (*un pique-assiette, un abat-jour*); nom + nom amb juxtaposició (*une porte-fenêtre*); nom + nom per subordinació (*un micro-trottoir*); preposició + nom (*un à-côté*); grup verbal (*un touche-à-tout, couche-tard*); frase (*un m'as-tu-vu, le qu'en-dira-t-on*); nom + adjectiu o adjectiu + nom (*un grand magasin, une mauvaise herbe, une grande surface, un poids lourd*); nom + preposició + nom o infinitiu (*une pomme de terre, un mode d'emploi, une chambre à coucher*).
- Adjectius: adjectiu + adjectiu (*aigre-doux, sourd-muet*); adjectiu + nom (*bleu ciel*); preposició + nom (*sans-gêne, à cran*); adverbis + participi (*nouveau-né, clairvoyant*).
- Verbs: verb + nom (*avoir lieu, prendre froid*); verb + determinant + nom (*prendre la mouche, tirer au clair*); verb + adjectiu emprat com a adverbis o verb (*voir rouge, tenir bon, bien / mal tomber*).

Paraules de composició culta: d'origen llatí (*calorifique, adduction, viaduc*); d'origen grec (*allopathie, archéologie, hydrater, polyvalent*).

3.5.1.4 Abreviacions i sigles freqüents:

- Troncació a principi de paraula ((ca) *pitaine*, (An) *toine*, (amé) *ricain*).
- Troncació a final de paraula (*alu* (*minium*), *la socio* (*logie*), *sciences po* (*litiques*), *impec* (*cable*), *extra* (*ordinaire*)).
- Troncació a final de paraula amb efecte de repetició de síl·laba (*dodo*, *joujou*, *Jojo*).
- Troncació per a l'argot, registre coloquial i d'especialitat (*crade*, *clodo*, *un imper*, *une perf*, *le carbu*, *un accu*).
- Sigles (*CHU*, *RATP*, *BCBG*, *RAS*, *B.A. BA*, *l'ENA*, *le BO*, *l'IVG*).

3.5.1.5 Interjeccions i onomatopeies:

- Interjeccions expressives: sorpresa (*Ça alors!*; *La vache!*; *Sidérant!*); decepció (*Flûte!*; *Merde*); fàstic (*Beurk*); menyspreu (*pff...*); conatives (*Ça suffit*; *Un peu de retenue*; *La ferme*; *Ouste!*); excusa (*Oups!*); fàtica (*Coucou!*; *Dis donc!*; *Qui va là!*); metalingüístiques (*euh*, *ben*, *quoi!*, *bof*).
- Onomatopeies que expressen sorolls, sentiments, expressions familiars, crits d'animals (*slurp*, *glouglou*, *atchoum*, *frou frou*, *hi hi*, *aïe*, *ouille*, *et tac!*, *cocorico*, *ouaf*, *coin-coin*).

3.5.1.6 Verbs que descriuen accions de parla: tараuder, ressasser, baragouiner, rabâcher, baratiner, parler sur un ton péremptoire.

3.5.1.7 Mots transparents o pròxims (*compromis*, *extra*, *savoir-vivre*, *être constipé(e)*, *compétence*, *concurrer*, *débile*, *balancer*, *flipper*, *humour* / *humeur*, *vieille* / *veille*).

3.5.1.8 Mots manllevats i mots d'origen estranger (*un has-been*, *c'est du has-been*, *un briefing*, *un debriefing*, *un scoop*, *un racket*, *du bluff*, *un open-bar*, *un toubib*, *le bled*, *le mektoub*, *une razzia*, *basta*, *ersatz*, *un buzz*).

3.5.1.9 Frases fetes, dites, refranys i expressions idiomàtiques d'ús freqüent:

Frases fetes, dites, refranys, proverbis (*l'hôpital qui se moque de la charité*, *aime-toi le ciel t'aimera*, *en avril ne te découvre pas d'un fil*); símls o expressions comparatives (*avoir un caractère de cochon*, *repandre du poil de la bête*, *sage comme une image*); expressions imaqées (*caresser dans le sens du poil*; *il pleut des cordes*; *être malade comme un chien*; *faire un travail de cochon*). Algunes cites molt conegudes de la literatura, del cinema, de personatges coneguts, històriques (*Va, je ne te hais point*; *Famille, je vous hais*; *L'enfer c'est les autres*; *Français, je vous ai compris*).

3.5.2 Morfosintàctics.

3.5.2.2 El substantiu.

Morfologia i casos especials de gènere, nombre i concordança dels substantius:

- Substantius que canvien de significat en funció del gènere (*un moule* / *une moule*, *un livre* / *une livre*, *un somme* / *une somme*, *le total* / *la totale*).

- Substantius amb un ús particular segons el gènere (*une hymne / un hymne, l'oeuvre complet / de belles oeuvres, une période difficile / il souffre d'un cancer à son dernier période*).
- Substantius amb dos plurals (*yeux et œils; travail: travaux et travaux* (les oeils et les travaux s'utilitzen en un sentit tècnic)).
- Substantius amb dos gèneres en funció del nombre (*un amour fou / des amours folles*).
- Substantius que són noms propis (*des boules Quies*).
- Substantius dels noms propis (*les Turcs, les Durand*).
- Plural dels substantius compostos (*des sèche-linge, des arcs-en-ciel, des timbres-poste*).
- Plural dels noms col·lectius (*la plupart sont partis* però *la plupart du travail a été effectuée; une infinité de personnes est venue / sont venues*).
- Substantius que s'utilitzen solament en plural (*les alentours, les frais*) i en singular (*la haine*).
- Substantius formats per formes verbals o locucions (*des va et viens*).
- Substantivació a partir d'un verb i polisèmia (*passer / passage / passation; finir / fin / finition / finissage; essayer / essai / essayage; régler / règle / réglage / règlement*).

3.5.2.3 Els determinants.

3.5.2.3.1 Articles. Ús i omissió.

- Davant un adjectiu plural (*Je viens avec des amis italiens / Ce sont de grands amis*).
- Frase negativa i excepcions (*Je n'ai pas d'argent; Je ne gagne pas de l'argent pour le gaspiller*). Cas del verb *être* (*Ce sont des vacances; Ce ne sont pas des vacances*). Cas dels noms compostos (*Il a publié des petites annonces*).
- Diferència entre valor particular i valor general (*Je connais le directeur de l'école / un directeur d'école*).
- Ús amb els adverbis de quantitat o locucions adverbials (*J'ai envoyé des cartes postales / J'ai envoyé un tas de cartes postales; Pour beaucoup de personnes, la situation est grave / Pour beaucoup des personnes concernées la situation est grave*).
- Precisió i caracterisació (*avoir faim, avoir une faim de loup; avec plaisir, avec un plaisir immense*).
- Omissió amb proverbis o comparació (*blanc comme neige*).
- Omissió en algunes enumeracions (*Il est arrivé avec femme, enfants, chien*).
- Expressions com (*avoir peur, donner congé, rendre justice*).

3.5.2.3.2 Alguns usos particulars dels possessius.

L'ús afectiu (*J'ai fait mon ménage; J'ai mon mercredi de libre; Il gagne bien sa vie*); o precisió (*Elle a coupé ses longs cheveux*).

3.5.2.3.4 Demostratius. Utilització del demostratiu per a dirigir-se a algú en tercera persona (*Si ces messieurs veulent bien s'asseoir*).

3.5.2.4 Els pronoms.

3.5.2.4.1 Alguns usos particulars de pronoms personals.

- Valor imprecisa dels pronoms *en*, *y* en expressions com: *s'en aller*, *en vouloir à quelqu'un*, *s'y prendre mal*, *n'en faire qu'à sa tête* *s'y connaître en*, *s'y retrouver*.
- Pronoms personals explicatius (*Goûtez-moi ça*; *Si tu le peux*).
- Pronom personal reflexiu *soi* (*nuire à soi-même*, *l'amour de soi*, *des soi-disant professeurs*).

3.5.2.4.2 Els pronoms relatius.

- Cas de *lequel* en lloc de *qui* en el registre formal, literari, administratiu, jurídic (*On a entendu trois témoins, lesquels ont tous fait la même déclaration*).
- Usos amb *c'est* (*c'est la classe où...*, *c'est dans la classe que...*); usos amb el pronom *ce* (*ce à quoi je pense*, *ce contre quoi je lutte*); alguns usos particulars (*Je fais ce qui me plaît*; *Je fais ce qu'il me plaît de faire*).
- Relatius sense antecedent (*Qui vivra verra*; *Il ne sait plus que répondre*).

3.5.2.4.3 Els pronoms demostratius *ça* i *ce* i la distinció *c'est* / *il est*.

- Diferència entre el pronom demostratiu neutre *ça* i el pronom subjecte *il* (*Ça m'énerve* / *Il m'énerve*; *Ça suffit!* / *Il suffit d'attendre!*).
- Diferència entre *ça* i *c'est* en expressions fixades (*Ça y est*; *Ça roule*; *C'est ça*).
- Ús de *ça* + verb i de *c'est* + adjectiu per reprendre una frase i afegir un comentari (*Elle ne donne pas de nouvelles. Ça inquiète ses parents*; *Elle ne donne pas de nouvelles. C'est inquiétant*).
- Diferència de registre entre *ça* (oral) i *cela* (escrit).
- Canvi de posició a l'oral de *ça* i *c'est* com a tècnica de posada en relleu (*Répéter les mêmes choses énerve* / *Répéter les mêmes choses, c'est énervant* / *C'est énervant de répéter les mêmes choses*; *Étudier, ça fatigue* / *Ça fatigue d'étudier*).
- Diferència entre *il est* + adjectiu i *c'est* + adjectif (*Il est fatigant d'étudier*, (s'anuncia el que segueix) i *Étudier, c'est fatigant* (es reprèn el que precedeix); distinció general i particular (*Les enfants, c'est mignon*; *Mes enfants, ils sont mignons*).
- El pronom impersonal *il* davant de *manque*, *reste* i *suffit de* i diferència entre *il paraît que* i *on dirait que*.

3.5.2.4.4 Consolidació dels pronoms indefinits:

- Pronoms indefinits d'identitat: *quelqu'un* (*quelqu'un a téléphoné*); *certain* (*certain aiment le café sans sucre*); *chacun* (*chacun apportera ce qu'il voudra*); *les mêmes* (*ce sont toujours les mêmes qui gagnent*); *autre* (*d'autres* / *des autres*: *J'en veux une autre* / *J'en veux d'autres* / *C'est le problème des autres*); *quelque chose* (*Je vais manger quelque chose*); *quelque part* (*J'ai perdu mes clés quelque part*); *quelque...* de + qualificació (*Tu as lu quelque chose de bien dernièrement?*); *quelqu'un de + qualificació* (*Pierre est quelqu'un d'honnête*); *qui* (*Ils embauchent n'importe qui*); *n'importe quoi* (*Elle lit n'importe quoi*); *n'importe où* (*Elle peut dormir n'importe où*); *n'importe quand* (*Elle téléphone n'importe quand*); *n'importe comment* (*Il a terminé le travail n'importe comment*).
- Ús de *où que*, *qui que*, *quoi que* i *quel que* (*Quoi que tu fasses, je te suivrai*; *Nous partons quel que soit le temps qu'il fasse*).
- Ús de *quelconque* (*Choisis une pièce quelconque dans la pile* / *Ils ont annulé le rendez-vous pour une raison quelconque* (manca de precisió) / *C'est un roman quelconque, sans grand intérêt littéraire* (sentit de "banal").

- Ús de *quiconque* en el llenguatge administratiu (*Quiconque peut voter sous certaines conditions*). Ampliació amb l'ús de *quiconque* com a pronom relatiu subjecte en el llenguatge administratiu (*Quiconque le désire peut s'y inscrire*).
- Ampliació amb els usos particulars d'*autrui* (*Ne fais pas à autrui ce que tu ne voudrais pas qu'on te fit*); *aucun* (*Aucun n'est venu*) i *nul* (*Nul ne viendra ce soir*).

3.5.2.5 L'adjectiu.

3.5.2.5.1 Casos especials de concordança:

- Adjectius compostos (*une demi-douzaine, deux heures et demie, les yeux mi-clos*).
- Invariabilitat d'alguns adjectius (*feu, chic, snob*).

3.5.2.5.2 Canvi de significat segons la posició (*grand, brave, sale, propre, chic: une sale affaire / un homme sale; un curieux garçon / un garçon curieux, pauvre, vieille, vieux*).

3.5.2.5.3 Posició de dos o més adjectius qualificatius i dels adjectius acompanyats d'adverbis (*une petite et belle table carrée, c'est beaucoup trop grand*).

3.5.2.5.4 Adjectius amb funció adverbial (*Cette maison coûte cher; La maîtresse était fin prête à recevoir ses élèves; Les employés sont fort attentionnés envers le stagiaire*).

- Ús col·loquial de l'adjectiu com a adverbi (*Après les cours, Marie se rend direct chez elle (directement); Quand je fais un régime je perds facile 5 kilos en deux semaines (facilement); Pierre aime tous ses enfants pareil (pareillement)*).
- L'adjectiu com a adjectiu i/o adverbi (*La pluie tombait serré (ou serrée)*).

3.5.2.6 El verb.

3.5.2.6.1 Participi passat: casos particulars de concordança.

- Concordança dels participis dels verbs reflexius i recíprocs (*Ils sont vus; Ils se sont écrit*).
- Participis passats seguits d'infinitiu: *faire* (*Les étagères que j'ai fait faire*); *se faire* (*Ils se sont fait cambrioler*) i *voulu, pensé, cru, fallu, pu* (*On fait tous les exercices qu'on a pu [faire]*).
- Les formes impersonals (*Tu as vu les embouteillages qu'il y a eu hier?*).
- Casos dels verbs de percepció (*voir, sentir, entendre, etc.*) i el verb *laisser* (*La chanteuse que j'ai entendue chanter / La chanson que j'ai entendu chanter; Elle s'est laissée tomber sur la chaise / Elle s'est laissé accuser*).
- Concordança de *soussigné, ci-joint, ci-inclus*, segons la posició (*Ci-joint les factures demandées / Voir les documents ci-joints*).

3.5.2.6.2 Forma negativa.

- Verbs que es poden fer servir sense *pas* a la forma negativa en registre formal: *savoir, pouvoir, oser, cesser* (*Elle n'ose me dire la vérité*).

3.5.2.6.3 Temps i aspecte.

- Usos i valors de tots els temps i modes (consolidació).
- Consolidació del *passé simple*.
- Els passats relatius: *plus-que-parfait*, *passé surcomposé* i *passé antérieur*.
- Gerundi: oposicions formals i funcionals del gerundi i del participi present (*Je l'ai vu traversant la rue*; *Je l'ai vu en traversant la rue*) i aspecte duratiu del gerundi (*La crise va en augmentant*), *tout en* + gerundi (*Je fais le ménage tout en écoutant de la musique*).
- Distinció participi present i adjectiu verbal (*adhérant* / *adhérent*).
- Ús i valor de *être à* + infinitiu (*J'étais là à attendre quand l'ai vu*).

3.5.2.6.4 Veu activa i passiva: altres formes d'expressar la veu passiva (*J'ai fait examiner mon chien*; *Elle ne se laisse pas insulter*; *Il s'est fait vacciner*; *L'église s'aperçoit de loin*).

3.5.2.7 Les preposicions.

- Preposicions de règim (*s'intéresser à*, *chercher à*, *songer à*, *refuser de* / *se refuser à*, *être amené à*, *être poussé à*).

Casos particulars de preposicions:

- *dans* / *en* (*Il vit en banlieue*, *dans une banlieue calme*).
- *par* / *pour* (*Il fait cela par amour* / *Il agit de la sorte pour l'amour de sa mère*).
- *depuis* / *puis* (*Depuis sa fenêtre*; *J'étudie depuis trois ans*; *Ils ont d'abord crié, puis sont partis*).
- *entre* / *parmi* (*Il y a un problème entre les deux enfants*; *Entre toi et moi, je crois qu'elle a raison*; *Parmi les personnes de la salle, il y a trois étrangers*; *C'est un exemple parmi d'autres*).
- *vers* / *envers* / *à l'égard de* (*Je reviens vers toi*; *avoir une dette envers quelqu'un*; *avoir du respect à l'égard de quelqu'un*).
- *vers* / *environ* (*Il arrive vers huit heures* / *Il est environ huit heures*).
- La repetició de les preposicions *à*, *de*, *en* el cas d'una enumeració (*Il écrit à Sophie, à Pierre et aux enfants*; *Elle est allée en Allemagne et en France*).
- Locucions preposicionals (*quitte à*, *aux dépens de*, *faute de*, *auprès de*, *au péril de*, *hors de*, *quant à*, *par delà*).

3.5.2.8. Els adverbis.

3.5.2.8.1 Usos particulars d'alguns adverbis com ara *bien*, *tout*, *quelque* (*Il est bien plus aimable qu'elle*; *Les arbustes sont tout petits*; *Ils ont reçu quelque quarante personne à dîner*).

3.5.2.8.2 Locucions adverbials: preposició + nom (*à mi-chemin*, *en revanche*, *à plat ventre*, *sans cesse*, *à l'insu de*); preposició + adjectiu (*au dépourvu*); preposició + verb + complement (*d'arrache-pied*, *à tue-tête*).

3.5.2.8.3 Adverbis d'intensitat / quantitat: *si*, *aussi* + adj / participis – adjectius / adverbis (*un enfant si sage!*); *tant*, *autant* + noms o verbs (*Il a tant travaillé*).

3.5.2.8.4 Adverbis de negació: cas del *ne explétif* amb verbs que expressen el temor (*Je crains qu'elle n'arrive en retard*); d'impediment (*J'évite qu'il ne me parle*); de dubte o negació (*Je doute qu'il ne vienne*); locucions conjuntives (*avant qu'il ne fasse froid*).

3.5.2.8.5 L'adverbialització (*voir clair*; *L'avion vole haut*).

3.5.2.9. L'oració.

3.5.2.9.1 L'oració simple.

- Inversió subjecte / verb amb els adverbis *aussi, ainsi, peut-être, sans doute* (*aussi croit-il..., ainsi en est-il...; peut-être appellera-t-il ; sans doute est-il venu hier...*).
- Oració sense verb (*La belle affaire!; Bonjour, la honte!*).
- Oració interrogativa: la interrogació directa i indirecta. Consolidació i ampliació. L'oració interrogativa sense subjecte (*Qu'est-ce que...; Qu'est-ce que c'est que...; À quoi bon?*).
- L'estil indirecte lliure (*Elle se fâcha. Non! Elle ne partirait pas de là, le lendemain!*).
- Oració exclamativa (*Ce que tu peux être pénible!*).
- Oració negativa: casos particulars de *ne ... guère* i *ne ... point* en registre formal (*Il ne parle guère; Il ne veut point t'écouter*).

3.5.2.9.2 L'oració composta.

- La coordinació i la juxtaposició (consolidació): repetició de la preposició, del pronom relatiu, de la conjunció que o de l'article després de les conjuncions de coordinació *mais, ou, et, donc, or, ni, car* (*Je pense qu'il faut lui parler, que c'est nécessaire, mais qu'on doit faire attention à ce qu'on dit*).
- La subordinació (consolidació): subordinades substantives (subjecte, complement d'adjectiu, infinitives, interrogatives o exclamatives); subordinades circumstancials seguides d'indicatiu i de subjuntiu (temporals, consecutives, causals, comparatives, de participi, etc.).

3.5.3 Fonètico-fonològics.

3.5.3.1 Accent, ritme i entonació i patrons tonals de l'oració (consolidació).

- Ritme i entonació adequats en qualsevol tipus d'oració complexa i en funció del registre.
- Accentuació enfàtica en la síl.laba que es vol ressaltar o en totes les síl.labes d'una paraula (*J'en ai marre!; c'est ha-llu-ci-nant! je – vous –dis- qu'il – n'y- a personne*); allargar síl.labes (*pourquoi? [purkwa:]*); forçar l'accentuació (*Mais NON !; on dit pas [diz], [disssssssssss] !*).
- Introducció i ampliació als diferents accents francòfons.

3.5.3.2 Processos fonològics.

- Sons i fonemes vocàlics i semivocàlics: pronunciació dels fonemes vocàlics i semivocàlics amb atenció especial a aquells que presenten més dificultat.

- Sons i fonemes consonàntics: pronunciació dels fonemes consonàntics amb atenció especial a aquells que presenten més dificultat. Agrupació de fonemes consonàntics per la supressió de [ə] (*tu m(e) manques*).
- Domini de les 5 consonants de liaison [z,t,n,r,p] (*les États-Unis; un faux-ami; allez-y; tout éveillé; un grand espoir; en attendant; un premier emploi; trop ému*) i enllaços obligatoris i prohibits. Enllaços en funció del registre (*pas encore / pa(s) encore*).
- Elisió: pronunciació col·loquial (*j'sais pas, y'en a pas*). Absència d'elisió davant del fonema /h/ aspirat i de paraules d'origen estranger (*je le hais, la honte, le yacht*).
- Paraules d'ús freqüent amb pronunciació anòmala (-ai: *aimant / faisant; -ch: orchestre / arche; -em: temps / tempo; poêle, saoul*).
- Pronunciació de mots forans que conserven la seva pronunciació original, adaptats al sistema francès (*club, pub*).
- Característiques fonètiques més representatives dels diferents nivells de llengua. Atenció especial a les característiques fonètiques del registre familiar: [ʔ pa].
- La "l" *euphonique* en el registre formal (*On choisit qui l'on veut*).

3.5.4 Ortotipogràfics.

3.5.4.1 Els signes de puntuació.

- La puntuació en les cartes i altres textos de caràcter formal, en textos literaris, en textos acadèmics: orals (discursos, presentacions) i escrits (tipologia textual).
- La puntuació en el discurs directe, indirecte i indirecte lliure (*Comprends-moi, dit Pierre, je ne peux vraiment pas venir; Il est peu probable, vous savez, qu'il vienne*).

3.5.4.2 Ortografia.

Revisió en general i sistemàtica de les principals dificultats de l'ortografia de la llengua francesa.

- Domini de les grafies dels sons vocàlics, semivocàlics i consonàntics.
- Domini de l'ortografia dels mots gramaticals, lexicals i formes verbals.
- Ortografia de mots forans (adaptats al sistema francès o no i coexistència d'ortografia original i adaptada) (*mail / mél*).
- Ortografia de les onomatopeies (*bof, ouïe*).
- Grafia de les paraules homòfones: distinció de paraules gramaticals (*c'est / ces / ses; d'en / dans; l'a / la / là / l'as; mes / m'est / m'es / met / mets / mais; qu'en / quand / quant; quelques fois / quelquefois*).
- Ortografia de paraules compostes: amb *trait d'union* i *soudures* (*contre-révolution, contretemps, surestimer, sous-estimer*).
- Plurals singulars (*aucuns frais*).
- Abreviatures (*vs, a+, id, tt*); sigles (*SVP, RSA; OGM; RTT; CDD*) i acrònims que esdeven noms comuns (*radar, cedex*).
- Usos d'emoticones, de signes de puntuació sense regla amb escrits informals: *mail, xat, fòrum (C'est fabuleux !!!!!!!!!!! ; :-)*).

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita.

Produeix textos escrits extensos i complexos, de qualitat, amb claredat i fluïdesa, amb

un estil apropiat i eficaç i una estructura lògica, adaptant-los amb eficàcia, naturalitat i precisió a un context complex específic, fins i tot especialitzat, en qualsevol registre, mostrant un domini dels recursos lingüístics que li permet expressar-se sense cap limitació, amb una gran riquesa estructural i lèxica, i amb una correcció total.

S'expressa per escrit de manera conscientment irònica, ambigua o humorística. Escriu sobre assumptes complexos o delicats sense inconvenient.

2. Expressió oral.

S'expressa oralment amb una naturalitat total. Produeix textos orals monològics i dialògics, clars i fluïts; fins i tot sobre temes específics o especialitzats; lògicament estructurats de manera que ajuda l'oient a fixar-se en elements significatius i a recordar-los; incloent conscientment l'ús irònic, ambigu i humorístic; comunicant amb seguretat informació complexa i detallada, sobre assumptes delicats. S'expressa sense inconvenients, sense esforçar-se ni dubtar.

3. Comprensió escrita.

Comprèn i interpreta de manera crítica, amb facilitat i rapidesa, detectant amb fiabilitat si les fonts són pertinents per a la tasca, qualsevol tipus d'escrit, inclosos els menys habituals, incloent-hi textos abstractes, estructuralment o lingüísticament complexos. Comprèn el tema, el contingut i l'orientació d'un text a partir d'una lectura ràpida, i també pot llegir diversos textos de manera paral·lela per integrar-ne la informació que contenen.

4. Comprensió oral.

Comprèn qualsevol tipus de parla sense dificultat, encara que estigui articulada al ritme ràpid i natural, tant si es tracta de converses cara a cara com si no i localitza informació o segueix el fil de l'argumentació en un text oral d'estructura discursiva complexa. Comprèn gairebé sense esforç les varietats fonètico-fonològiques estàndard pròpies de la llengua meta i reconeix els matisos subtils de significat i les diverses intencions pragmàtiques (cortesia, humor, ironia, sarcasme i altres).

5. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb una seguretat total informació complexa i detallada, així com els aspectes més subtils de les postures, opinions i implicacions dels textos, orals o escrits, d'origen. És plenament conscient del caràcter relatiu de les convencions de les comunitats diferents i pot explicar i analitzar les semblances i diferències culturals i lingüístiques de manera extensa i constructiva, així com superar possibles barreres en la comunicació posant en joc, de manera gairebé automàtica i interioritzada, la seva competència intercultural. Produeix textos coherents, cohesionats i de qualitat a partir d'una gran diversitat de textos font. Col·labora amb el grau de cortesia adequat, portant la conversa cap a una conclusió, facilitant acords, resumint, avaluant i lligant diverses contribucions i mostrant sensibilitat per evitar ofendre.

6. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis complexos cara a cara i en línia, amb naturalitat total, flexibilitat i eficàcia; prenent la paraula, mantenint-la i cedint-la de manera completament natural, contribuint al progrés del discurs convidant altres a participar-hi, formulant preguntes o plantejant qüestions per aprofundir en els temes tractats o altres de nous, desenvolupant o aclarint aspectes del que han dit els

interlocutors, i fent un resum de les postures i els arguments d'aquests i, si s'escau, dels seus propis.

7. Interacció en línia.

Interactua espontàniament i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari. Coneix la utilitat i els avantatges de nombroses eines digitals i adapta la informació amb flexibilitat i sensibilitat al context, canviant hàbilment d'estil i registre d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Coordina projectes en línia i sap avaluar propostes, anticipar problemes comunicatius i donar orientacions per tal de construir continguts i coneixements de forma col·laborativa.

8. Estratègies de comprensió.

Utilitza amb eficàcia les estratègies més adequades per comprendre el que pretén o se li requereix en cada cas, utilitzant amb habilitat les claus contextuais per tal d'inferir l'actitud i les intencions de l'autor, i treure'n les conclusions apropiades.

9. Estratègies de producció.

Selecciona amb rapidesa i utilitza eficaçment i adequada tot tipus d'estratègies i recursos per controlar i reparar el seu text escrit i el seu discurs oral segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text, ajustant-los amb naturalitat i precisió al propòsit comunicatiu específic, als destinataris, a la situació i al context complex específic, fins i tot especialitzat. Per exemple selecciona, omet o reorganitza la informació; analitza i descriu dades empíriques, fa inferències i explica implicacions del que sent, llegeix o diu.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació el coneixement amb profunditat de les subtilitats i de les implicacions socioculturals i sociolingüístiques que pot tenir el que diu i escriu i la manera de dir-ho, i actua en conseqüència, adaptant-se de manera natural a la situació i al receptor, i adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies, comunicant-se amb naturalitat, eficàcia i precisió.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica i utilitza, segons el context i el gènere i el tipus de text específics, la intenció i significat d'una gamma rica d'exponents complexos de les funcions comunicatives o actes de parla, tant indirectes com directes, en els registres íntim, familiar, informal, neutre, semiformal, formal i solemne. Reconeix amb facilitat els usos humorístic i al·lusiú de l'idioma, i reconeix diferents varietats de la llengua i canvis de registre i d'estil. Reconeix matisos com la ironia o el sarcasme i treu les conclusions apropiades de l'ús que se'n fa.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera complexa i precisa, adaptant el registre i l'estil, o aplicant altres mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo amb total naturalitat a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió.

Produeix textos perfectament coherents i cohesionats fent un ús complet i apropiat de la totalitat del repertori de les estructures organitzatives textuais i dels mecanismes complexos de cohesió.

14. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza amb consistència i correcció un repertori ampli i fiable de vocabulari en l'àmbit personal, públic, professional i educatiu, que inclou termes especialitzats, expressions idiomàtiques, jocs de paraules, figures estilístiques, modismes, col·loquialismes, regionalismes i argot, i una gamma rica d'expressions amb la finalitat d'enriquir, matisar, emfasitzar, eliminar ambigüitats i precisar el que vol dir, mitjançant l'ús d'una sèrie àmplia d'elements qualificatius i de procediments de modificació, sense manifestar cap limitació del que vol dir.

15. Fluïdesa.

Es comunica eficaçment amb fluïdesa, claredat, precisió i una seguretat total i rebut els arguments dels seus interlocutors amb desimboltura i de manera convincent, reconeixent i sent capaç d'utilitzar tots els registres i varietats diferents de la llengua, i una gamma rica de matisos de significat.

16. Riquesa i correcció gramatical.

Manté un bon control gramatical d'un llenguatge complex, encara que la seva atenció estigui pendent d'altres aspectes (per exemple, de la planificació o del seguiment de les accions d'altres persones). Utilitza sense problemes una gamma rica d'estructures lingüístiques, fins i tot les complexes formalment i conceptualment, i amb efectes comunicatius més subtils, incloent-hi variacions de caràcter estilístic (per exemple singular/plural generalitzador i de modèstia, metàfora gramatical, pregunta retòrica, estructures passives).

17. Pronunciació.

Pronuncia i entona de manera clara i natural. Articula segons algunes de les varietats estàndard pròpies de la llengua meta, i ajusta l'entonació a la situació comunicativa, variant-la per expressar matisos subtils de significat i adaptant-se als estats d'ànim i a les diverses intencions pragmàtiques (cortesia, humor, ironia, sarcasme i d'altres).

18. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza les convencions ortotipogràfiques pròpies de la llengua meta, tant de caràcter general com més específic, i fins i tot especialitzat, per produir textos escrits exempts d'errors d'ortografia, format, estructura, distribució en paràgrafs i/o puntuació; si de cas, pot presentar algun error tipogràfic ocasional.

Nivell Avançat C2

Italià

Índex

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexico-semàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell.

El Nivell Avançat C2 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma sense cap mena de dificultat, amb un grau de qualitat propi d'un parlant culte, en situacions d'alta complexitat, en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics.

Per aconseguir aquests objectius, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts necessaris que li permetin actuar com a mediador entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir una àmplia gamma de textos orals i escrits extensos i complexos conceptualment i lingüísticament, que tractin de temes tant abstractes com concrets de caràcter general o especialitzat, encara que no siguin del seu camp d'especialització, en una gran varietat d'accents, registres i estils, amb un repertori d'estructures variades, complexes, i també de lèxic que inclogui expressions idiomàtiques, col·loquials, regionals o especialitzades i que permeti percebre i expressar matisos subtils de significat.

1.2 Objectius generals de nivell.

Adquirir l'habilitat o capacitat de:

1. Saber comprendre i produir sense esforç qualsevol tipus de text oral o escrit sobre temes complexos per a propòsits socials, professionals i educatius.

2. Utilitzar la llengua de manera flexible i eficaç a l'hora de reformular idees sota formes lingüístiques diferents transmetent amb precisió matisos subtils de significat a fi d'emfasitzar, diferenciar o eliminar l'ambigüïtat demostrant un ús controlat d'estructures organitzatives, connectors i mecanismes de cohesió.

3. Tenir un bon domini d'expressions idiomàtiques i col·loquials i ser conscient del nivell connotatiu del significat.

4. Mantenir de manera consistent el control gramatical d'un llenguatge complex encara que l'atenció estigui pendent d'aspectes com la planificació del discurs o la

cohesió de la interacció.

5. Resumir informació procedent de diferents fonts orals o escrites, reconstruir fets o arguments i presentar-los d'una manera coherent.
6. Interactuar espontàniament, amb fluïdesa i precisió, captant i utilitzant els senyals no verbals i d'entonació sense esforç fins i tot en les situacions més complexes.
7. Valorar les implicacions sociolingüístiques i socioculturals quan els parlants de la llengua meta utilitzen la llengua i saber-hi reaccionar adequadament.
8. Fer de mediador entre parlants de la llengua meta i parlants de la seva comunitat d'origen tenint en compte les diferències socioculturals i sociolingüístiques.
9. Gestionar de manera conscient i autònoma l'aprenentatge de la llengua planificant-ne el procés i obtenint el màxim profit dels recursos disponibles. Desenvolupar noves estratègies durant el procés d'aprenentatge i ús de l'idioma per iniciativa pròpia.
10. Aprofitar la diversitat cultural com una font d'enriquiment de la pròpia competència intercultural. Desenvolupar un control conscient de les actituds i factors afectius personals i una perspectiva crítica i comprensiva en relació amb les altres cultures i amb la cultura dels països parlants de la llengua objecte.
11. Valorar el potencial de les tecnologies digitals com a mitjà per a l'expressió, interacció, col·laboració i creació de continguts i coneixements. Ser conscient que el context de la comunicació (presencial o no presencial, sincrònic o asincrònic, visual o auditiu, oral, escrit o multimodal) i els nous gèneres textuais propiciats per les tecnologies digitals condicionen el discurs i en conseqüència saber adaptar el discurs i utilitzar estratègies específiques tant en el procés d'aprenentatge com en l'ús de la llengua.

1.3 Objectius per activitat de llengua.

Recepció.

Comprendre sense dificultat i interpretar de forma crítica qualsevol tipus de producció oral o escrita, independentment del canal, sobre qualsevol tema, fins i tot els aliens a la seva experiència, interès o camp d'especialització, encara que presenti trets estructurals o lèxics idiosincràtics. Apreciar, amb l'ús esporàdic del diccionari, distincions subtils d'estil i significat tant implícit com explícit de textos escrits, encara que siguin abstractes i extensos, estructuralment complexos, literaris, tècnics o d'un altre tipus, contemporanis o no contemporanis. Comprendre textos orals encara que hi hagi soroll ambiental i/o que la velocitat de parla sigui ràpida i natural, sigui quina sigui la variant geogràfica o social, a condició que l'usuari de la llengua tingui temps de familiaritzar-s'hi.

Producció.

Produir i coproduir, amb naturalitat, comoditat, desimboltura i fluïdesa, textos orals i escrits de qualitat, extensos, detallats, clars i fluids, correctes formalment, per comunicar-se en qualsevol tipus de situació de la vida personal, social, professional i acadèmica, adaptant amb una eficàcia total l'estil i el registre als diferents contextos

d'ús, independentment del suport, i fins i tot a una velocitat ràpida en temps real. Produir i coproduir textos escrits, exempts d'errors llevat d'algun de caràcter tipogràfic, sobre temes complexos fins i tot de tipus tècnic, amb un estil apropiat i eficaç i una estructura lògica que ajudi el lector a identificar i retenir les idees i els aspectes més significatius. Transmetre amb precisió matisos subtils de significat, inclosos els usos al·lusius de l'idioma. Produir textos orals sense errors llevat d'algun *lapsus linguae* ocasional mostrant una gran flexibilitat en l'ús d'un repertori ric d'expressions, accents i patrons d'entonació que li permetin transmetre amb precisió matisos subtils de significat.

Interacció.

Participar amb espontaneïtat, flexibilitat, fluïdesa i sense esforç, en tota mena de converses i discussions, orals, escrites o multimodals, cara a cara o en línia. Comunicar-se amb fluïdesa i transmetre amb precisió detalls i matisos fent ús d'un lèxic ric i ampli, amb expressions idiomàtiques i col·loquialismes, escollint l'expressió adequada entre un repertori disponible de funcions del discurs i utilitzant un to i un estil apropiats. Formular idees i opinions de manera precisa en qualsevol tipus d'interacció, respectant els torns de paraula, donant referències i fent al·lusions. Relacionar hàbilment la pròpia contribució al discurs amb la dels altres interlocutors tornant enrere i reestructurant-lo d'una manera hàbil quan sorgeixi alguna dificultat.

Mediació.

Actuar com a mediador de manera eficaç i natural entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües, en tot tipus de situacions, orientant el desenvolupament de les idees, animant els altres a elaborar el seu raonament, resumint, avaluant i vinculant les diverses contribucions per tal d'arribar a un acord i/o trobar solucions a possibles conflictes. Explicar sense dificultat el contingut de qualsevol classe de text oral o escrit, en un llenguatge clar, fluid i ben estructurat, explicant matisos i la forma en què es presenten els fets i els arguments de manera precisa, assenyalant implicacions socioculturals (per exemple, subestimació, ironia i sarcasme), reconeixent-hi significats implícits, apreciand-hi diferències d'estil i adaptant amb eficàcia l'estil i el registre als contextos d'ús diferents.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds.

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que aquella representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cadascú és el protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les noves tecnologies com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a mediador, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa.

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit i entre els diferents

registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com a element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge:

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques comunicatives d'aprenentatge.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroalimentació del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital.

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals.

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions.

Actes de parla que inclouen, a més a més de la mateixa emissió d'un enunciat amb sentit, la intenció de l'agent que el produeix i l'efecte en l'interlocutor, així com el context social i cultural en què s'insereixen, tant a través d'actes de parla directes com indirectes, en qualsevol tipus de registre:

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; demanar transmetre una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; fer compliments; lamentar un fet; compadir-se; consolar; tranquil·litzar; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions); assentir; dissentir; desestimar; classificar; atribuir, comparar; confirmar la veracitat d'un fet; confirmar i demanar confirmació; postil·lar; corroborar; desmentir; expressar curiositat; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, productes, llocs, situacions, activitats, esdeveniments, procediments, processos i canvis; donar, oferir i demanar informació; demanar i donar indicacions; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte i certesa; identificar/-se; narrar fets o esdeveniments passats puntuals i habituals; descriure estats i situacions presents; expressar esdeveniments futurs i prediccions a curt, mitjà i llarg termini; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; acusar; defensar; exculpar.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació; elogiar; menysprear; recriminar, retreure, renyar.
- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estats físics i anímics: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, orgull, admiració, ressentiment, decepció, afecte, amor, odi, confiança, desconfiança envers algú; expressar l'estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, penediment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat, resignació, vergonya.
- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió o creença amb diferents graus de fermesa; expressar acord i desacord; objectar; queixar-se; reclamar; replicar; rectificar; rebatre; expressar certesa, dubte, escepticisme, incredulitat; formular conjectures, condicions i hipòtesis sobre esdeveniments presents, passats i futurs; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable, a causa o conseqüència d'un altre, com a contingent

o com a versemblant.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; sol·licitar, suplicar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; admetre; consentir; convidar; prometre, jurar; retractar-se; expressar intencions i decisions sobre accions futures.
- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell, aconsellar i desaconsellar; recomanar; avisar; advertir; prevenir algú en contra d'alguna cosa o d'una persona; animar i desanimar, proposar, suggerir; expressar el desig que algú faci alguna cosa; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir, acceptar o refusar ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.
- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; donar ordres; persuadir, dissuadir; prohibir; exigir; demanar que es faci alguna cosa; dispensar o eximir a algú de fer alguna cosa; demanar un favor, necessitat o obligació; demanar, donar i denegar permís; restringir; censurar; amenaçar; intimidar; demanar autorització, autoritzar i denegar autorització.

3.1.2 Nocions.

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals variats i complexos conceptualment i lingüísticament per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: participants i les seves relacions; l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, habilitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, autorització, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa, creença i altres actes de parla).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius.

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context.

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuais que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements fonètico-fonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual.

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

Procediments lèxics:

- Repeticions (*La sua reazione è stata sorprendente. Nessuno si aspettava una reazione simile*).
- Sinònims (*Lavoro da quando avevo quattordici anni. Nella vita ho sempre sgobbato*) i antònims (*Non sopporto il comportamento bislacco del mio coinquilino. Per convivere avrei bisogno di una persona più equilibrata*).
- Hipònims (*Si sente il profumo del timo e delle ginestre. Ce ne sono dei cespugli sulla roccia a picco sul mare*) i hiperònims (*Metti a tavola le forchette e i coltelli. Ti dimentichi sempre le posate!*).
- Metàfores (*Quell'offerta è uno specchietto per le allodole*) i metonímies (*La panchina ha deciso di sostituire il giocatore*).
- Proformes lèxiques: *tema, argomento, questione, affare* (*Non torna a casa da due giorni. È un brutto affare!*).
- Referències semàntiques basades en el coneixement del món (*Hanno finito il lavoro in zona Cesarini*).

Procediments sintàctics:

- Anàfora (*Appunto di questo volevo parlare, Ne sanno troppe*).
- Catàfora (*L'avrei giurato che avrebbe fatto cilecca!; La prego di andare avanti con la procedura*).
- El·lipsi (*Questo brano si suona solo con le dita della sinistra*).
- Dixi textual (*suddetto, sottoscritto, sottostante*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors.

Organització global del text:

- Marcadors per iniciar: introducció del tema (*a proposito di, per quanto riguarda*); introducció de subtemes (*in quanto a, in primis, d'altronde*); recursos específics del discurs oral (*Gentile cliente, La preghiamo di rivolgersi al Suo rivenditore; Chi si vede!; Cosa avete combinato ultimamente?*); recursos específics del discurs escrit (*Sono lieto/a di informarvi; Facendo riferimento a...*).
- Marcadors per ordenar (*dapprima, in seguito, in un secondo tempo*).
- Marcadors per resumir o concloure (*in fin dei conti, in definitiva, e per chiudere in bellezza, per dirla tutta*).

Posicionament de l'emissor (*a mio avviso / giudizio, a mio parere*).

Tractament de la informació:

- Reformulació (*altrimenti detto, ovvero, vale a diré*).
- Exemplificació (*a mo' d'esempio, metti che*).
- Introducció / recuperació de temes (*Dove eravamo?; Tornando sull'argomento*).
- Disgressió (*per inciso*).
- Èmfasi (*a maggior ragione*).
- Reforç. Precisió / matisació (*specie, nella fattispecie, più che altro*).

Connectors per relacionar parts del text:

- Sumatiu (*per di più, per giunta*).
- Contrastiu (*orbene, peraltro, d'altro canto, sia come sia, alla fin fine*).
- Causatiu (*dovuto a, in seguito a, giacché*).
- Consecutiu (*tenuto conto di, sicché*).
- Concessiu (*a dispetto di, giacché, malgrado, nondimeno*).
- Condicionals (*basta che, a patto che, casomai, laddove, qualora*).
- Finals (*in modo da, far sì che, in vista di*).
- Temporals (*di primo acchito, dapprima, sin dall'inizio, d'ora in poi*).

Marcadors propis del discurs oral:

- Demanda de confirmació o acord (*Senza scherzi*).
- Advertència (*La smetti?, Piantala!, Mi raccomando!, Stammi a sentire!*).
- Desacord (*Macché!; Non ci penso neppure!; Non esiste proprio; Il problema è tutt'altro; E basta; Finita lì*).
- Tancament (*Facciamola finita*).
- Indicació d'interès, incredulitat, indiferència, admiració (*Dai!, Mi meraviglio!, Beato/a te!, Su, figurati!*).
- Cessió del torn de paraula (*A Lei la parola!; Prego, parla pure!*).
- Recursos dilatoris, ús de mots falca (*Beh, Capirai!, Magari!*).
- Paper de la persona interlocutora. Petició i demostració de comprensió, petició d'aclariments (*Mi segui?; Ho perso il filo*).

Marcadors propis del discurs escrit:

- Presència de coma en les duplicacions de constituents de l'oració (*Di acquistare la macchina nuova, non se ne parla proprio!*).
- Textos codificats (cartes, etc.) (*In attesa di un gentile cenno di riscontro, La prego di voler gradire i miei più distinti saluti*).
- Altres recursos: preguntes retòriques, ús de l'humor, ironia, cites, etc. (*Cosa ti avevo detto?; Ma chi ti credi di essere?; Non sono mica Zio Paperone; Uno alla volta per carità*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics.

El coneixement de la societat i de les cultures de les comunitats en què es parla l'idioma objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'aquest idioma.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i entendre el món, i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres i fa possible la modulació del discurs d'acord amb les pròpies necessitats i les del context. En aquest nivell caldrà assegurar que l'alumnat ja té assolida una consciència intercultural que li permet ser conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es troba en els seus intercanvis interculturals, i alhora ampliar i aprofundir aquesta consciència en els nous àmbits temàtics que es tracten en aquest nivell.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura o cultures de la llengua que s'estudia.

Relacions interpersonals:

- Relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre persones.
- Relacions a la feina,.
- Relacions entre diferents comunitats.

Estructura de la societat:

- Estructura familiar
- El món del treball
- Lleis i normes.
- Grups socials, partits polítics, associacions, etc.
- Administració i institucions públiques i privades
- Mitjans d'informació i comunicació.

Condicions de vida:

- El nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- L'habitatge.
- Les prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, medi ambient, sostenibilitat, etc.).
- Trets socioeconòmics.

- Tecnologies de la informació i la comunicació.

Valors, creences i actituds:

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat.
- Creences religioses.
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).
- Altres cultures i grups socials.
- Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal:

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.
- Ús del temps i durada dels senyals no verbals.

Convencions socials i rituals:

- Actes i comportaments de caràcter social.
- Normes de cortesia, tractament i ús dels registres.
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies, celebracions, festivitats, etc.

Marcadors lingüístics de relacions socials:

- Modismes, argot i llenguatges especialitzats.
- Expressions de saviesa popular: proverbis i dites.
- Dialectes i accents regionals.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua.

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos que tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents

formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita.

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre íntim, familiar, informal, neutre, semiformal, formal i solemne.
- En una àmplia varietat lingüística, amb expressions idiomàtiques, col·loquials i implícits socioculturals, i amb una estructura complexa, detallada i no necessàriament ordenada o explícita.
- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, demostració, exposició, explicació, instrucció, interpretació, comentari).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, missatges escrits o de veu, cartes, notes, informes, textos legals, contractes, notícies, presentacions, conferències, reportatges, entrevistes, articles, assajos, treball d'investigació, contes, novel·les, cançons, poemes, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits, etc.
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe, en suport paper (contes, premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.1.2 Estratègies de recepció.

Planificació.

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora i a la funció i tipologia del text).

Execució.

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees preconcebudes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre els significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i para lingüístics (imatges, gènere textual, suport, font).
- Utilització d'estratègies de comprensió global, selectiva, interpretativa.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació i d'elements significatius del text.

Avaluació i reparació.

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita.

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús.

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre íntim, familiar, informal, neutre, semiformal, formal i solemne.
- En una àmplia varietat lingüística, amb expressions idiomàtiques, col·loquials i implícits socioculturals, i amb una estructura complexa, detallada i no necessàriament ordenada o explícita.
- Sobre una extensa gamma de temes generals, concrets, abstractes, complexos, relacionats amb l'actualitat, la feina, els estudis, l'aprenentatge o desconeguts.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, demostració, exposició, explicació, instrucció, interpretació, comentari).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses, debats, tertúlies, xerrades, correus electrònics, missatges escrits o de veu, cartes, notes, informes, textos legals, contractes, notícies, presentacions, conferències, reportatges, entrevistes, articles, assajos, treball d'investigació, contes, novel·les, cançons, poemes, instruccions, normatives, catàlegs, prospectes, llibres de text, diccionaris bilingües i monolingües, obres de referència i consulta, pel·lícules, espectacles, publicitat, tires còmiques, acudits.
- Emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en directe, en suport paper (contes, premsa) o en suport digital o multimèdia (internet, mòbils).

3.4.2.2 Estratègies de producció.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text al destinatari (funció i tipologia del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs...), considerant l'efecte que pot produir en el destinatari mateix.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució.

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (p. e. modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió, utilitzar mots per guanyar temps, etc.), para-lingüístics o paratextuals (p. e. demanar ajuda; senyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat); usar llenguatge corporal culturalment pertinent (p.e. gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica, sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals) sense interrompre el discurs.

- Composició i articulació del discurs integrant elements verbals i no verbals.
- Utilització dels recursos i de les estratègies de què es disposa per reajustar la tasca a l'alça.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Utilització de fragments de discurs coneguts per l'usuari i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Utilització d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.

Avaluació i reparació.

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació de l'audiència, a través de la seva reacció oral, gestual o d'expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic.
- En l'expressió oral i escrita, la retroalimentació que rep dels altres interlocutors pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció.

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació.

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, del sistema de comunicació i dels tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució.

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació.

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació.

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en

línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació.

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita.

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, explicar la rellevància d'una informació trobada en un text complex.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure formes variades de presentació visual de dades empíriques i recerca complexa.
- Resum d'informació procedent de diferents fonts reconstruint arguments i justificacions.
- Traducció oral fluïda de textos analítics i argumentatius abstractes, i traducció escrita de material tècnic i especialitzat.
- Presa de notes selectiva, parafrasejant i abreviant per captar conceptes abstractes.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple, interpretar una producció artística (quadre, escultura, novel·la, etc.).
- Anàlisi i crítica de textos, per exemple, reconèixer subtileteses i deduir significats i connotacions.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural.

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup guiant la direcció de la conversa i oferint suport individualitzat.
- Foment del desenvolupament d'idees guiant la direcció de la conversa amb preguntes clau que animin a elaborar raonaments sobre temes abstractes.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords mitjançant eficientment i de forma natural entre membres de diferents comunitats, tenint en compte les diferències socioculturals i sociolingüístiques.

3.4.3.2 Estratègies de mediació.

Planificació.

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant dels propis com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Identificació, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa (lingüístics, actitudinals...) per mediar entre parlants.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Advertiment de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües

entre les quals es fa la mediació.

Execució.

- Explicació de nous conceptes enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació.

- Comprovació de la congruència entre dos o més textos.
- Comprovació de la coherència dels usos.

Reparació.

- Matís amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics.

3.5.1. Lèxico-semàntics.

3.5.1.1 Ampliació de repertoris lèxics d'acord amb els objectius especificats per a aquest nivell en un ample ventall de registres formals (*Vostro Onore, schermirsi*); informal (*fare schifo*); acadèmic (*commissione, collegio docenti*); col·loquial (*noncuranza, menefreghismo*) i de varietats geogràfiques (*piccirillo, cinno; canovaccio, straccio*); històriques (*pasdaran, manfrina*) i socials (*nobile, bracciante*) de la llengua.

Relacions de sinonímia, antonímia, mots polisèmics, precisió lèxica en diferents camps semàntics i famílies lèxiques:

- Sinonímia (*assistere, curare, sorvegliare, badare*).
- Antonímia (*attempato, sbarbatello; abbiente, nullatenente*); antònims formats per prefixos (*compresso, decompresso; conformista, anticonformista; garbato, sgarbato*).
- Polisèmia (*testata, voce, borsa, papera*).
- Homonímia (*camerata, miglio, canto, macchia*).
- Hiperonímia, hiponímia (*dente, molare, incisivo; posate, cucchiaio, coltello, forchetta*).
- Cultismes, neologismes i vulgarismes (*iter, addenda; taggare, postare, fotosciappare; infatuazione, innamoramento, cotta; amoreggiare, civettare, flirtare*).

3.5.1.2 Formació de les paraules.

Mecanismes de derivació.

Mitjançant sufixació:

- De noms i adjectius (diminutius, augmentatius, despectius: *vermicello, birbaccione, volpacchione, gentaglia*).
- Amb sufixos en *-ario/-aio/-aro* (*firmatario, dirimpettaio, metallaro*), *-ino/-one/-ione* (*scribacchino, spacccone, impiccione*), *aiolo/-aiuolo/-arolo* (*mariolo, bombarolo, tombarolo*), *-iere/-iero* (*giocoliere, scudiero*), *-ista* (*saccopelista, camperista*).
- Verbs derivats d'altres verbs mitjançant sufixos intensius (*fumare* (*sfumacchiare*); *bere* (*sbevazzare*)).

Mitjançant prefixació:

- Prefixos de noms: *bi-* (*bisettimanale*), *cis-* (*cispadano*), *sub-* (*subalpino*), *sovra-* (*sovrastuttura*), *contro-* (*controsenso*); prefixos de relacions jeràrquiques: *pro-* (*pronipote*), *arci-* (*arciduca*), *vice-* (*vicere, vicepresidente*).
- Prefixos de verbs: *ante-* (*anteporre*), *s-* (*strafare, snidare*), *dis-* (*disfare*), *co-* (*coabitare*), *sotto* (*sottoscrivere*).
- Prefixos d'adjectius: *contra-* (*contraffatto*), *arci-* (*arcinoto*), *sovra-* (*sovraccarico*), *extra-* (*extrarapido*).
- Derivació culta. Prefixos grecs i llatins: *tele-* (*telecinesi*), *semi-* (*seminterrato*), *ex-* (*ex novo*), *circum-* (*circonvallazione*).

Mecanismes de composició:

- Substantius compostos: nom + nom (*compravendita*), adjectiu + nom (*altopiano*), nom + adjectiu (*piedipiatti*), verb + nom (*corrimano*), verb + verb (*fuggifuggi*), preposició + nom (*sottoscala*), adverbis + verb (*retrotterra*).
 - Adjectius compostos: adjectiu + adjectiu (*grigioverde*), adjectiu + nom (*purosangue*), adverbis + adjectiu (*malsano*), adverbis + verb (*variopinto*).
 - Verbs compostos: nom + verb (*manomettere, imboccare*), preposició + verb (*sottostimare, fuoriuscire*).
- Paraules formades amb prefixoides: *aero-* (*aerobico*), *circum-* (*circumnavigare*), *lito-* (*litografia*), *piro-* (*piromane*), *topo-* (*topografia*); i sufixoides: *-colo* (*terricolo*), *-fago* (*antropofago*), *-voro* (*carnivoro*).
- Substantius precedits d'una preposició (*all'antica, alla svelta, a galla*).
 - Ús de l'adjectiu en funció d'adverbis en algunes expressions (*rigare dritto, dire chiaro e tondo*).

3.5.1.3 Abreviacions. Sigles. Acrònims.

Mecanisme d'abreujament de paraules del registre estàndard, registre familiar, registre formal (*raga, S.p.A., S.r.l., ONLUS*).

3.5.1.4 Interjeccions i expressions (*to', si figuri, mi faccia il piacere, neanche per sogno*).

3.5.1.5 Mots transparents i pròxims.

Falsos amics (*affettare, confetti, presupposto*). Interferències lèxiques més freqüents (calcs i barbarismes).

3.5.1.6 Préstecs i mots d'origen estranger: anglicismes (*flop, mouse, mobbing, stand-by*), gal·licismes (*décolleté, tailleur*), hispanismes (*machete, movida*), germanismes (*hinterland, kitsch, poltergeist, loden*).

3.5.1.7 Usos idiomàtics i expressius del lèxic.

- Expressions idiomàtiques (*mettere la pulce nell'orecchio, starci come i cavoli a merenda*).
- Expressions idiomàtiques recents (*essere fuori come un balcone, essere strafatto*).
- Refranys (*Tanto va la gatta al lardo che ci lascia lo zampino*).
- Jocs de paraules (*Una certa età è sempre un'età incerta*).

3.5.2. Morfosintaxi.

3.5.2.1 El substantiu.

3.5.2.1.1 Substantius amb femení i masculí diferents al singular i al plural (*l'eco / gli echi; il riso / le risa; il carcere / le carceri*).

- Substantius amb dos plurals i canvi de significat (*gli ossi / le ossa; i fili / le fila; i cigli / le ciglia*).
- Substantius amb la mateixa forma al singular i al plural: alguns noms femenins que acaben en *-ie* (*la / le sèrie; la / le specie*); femenins en *-i* (*la / le ipotesi; la / le analisi; la / le nevrosi*); seqüència adjectiu de color + nom (*le camicie verde bottiglia, le copertine grigio topo*); noms amb el prefix *anti* + nom (*i prodotti anticellulite, le sostanze antigelo*).

3.5.2.1.2 Gènere. Absència de correspondència entre el gènere natural i el gramatical (*la guardia, il / la soprano, la sentinella*).

- El gènere dels noms de ciutat (*la Milano da bere*) i dels equips de futbol (*la Roma, il Napoli*).

3.5.2.1.3 Substantius que introdueixen determinades preposicions (*fiducia in, fedeltà a*).

3.5.2.2 Els determinants.

3.5.2.2.1 Articles.

- L'ús de l'article determinat en noms de llocs seguits per especificacions (*la Firenze dei Medici, la Roma fascista*).
- L'article (i la preposició articulada) amb els noms propis en algunes variants regionals (*la Silvana, il Gino*); cognoms (*i Rossi*); cognoms femenins (*la Loren*); cognoms masculins de personatges famosos (*il Manzoni*); malnoms (*il Guercino, l'Ammazzasette*); els noms propis referits a una obra d'art (*l'Amleto di Shakespeare, la Carmen di Bizet, il David di Donatello*).
- Omissió de l'article davant al possessiu en expressions fixes (*a mio dire, a modo mio, a mio avviso, a vostro parere*).

3.5.2.2.2 Demostratius.

L'ús de *alcuno* en frases negatives (*non ho ricevuto alcuna risposta*).

3.5.2.2.3 Expressions amb alguns adjectius numerals (*fare due chiacchiere, fare quattro passi*).

3.5.2.3 Els pronoms.

3.5.2.3.1 Els pronoms demostratius en el llenguatge escrit, regional, burocràtic (*codesto, siffatto, medesimo*).

- Els demostratius amb valor neutre (*questa è bella*).

3.5.2.3.2 Ús del *che* en el llenguatge col.loquial (*il giorno che ti ho incontrata*).

Aprofundiment del pronom relatiu + formes del pronom relatiu neutre (*il che, per cui*).

3.5.2.3.3 Aprofundiment dels diferents valors del *si*: impersonal amb els verbs reflexius i pronominals passivants (*Affittasi appartamento*); i amb el valor de *noi* típic de la Toscana (*Stasera noi si va al cinema*).

- Ús de les formes impersonals amb els pronoms (*Lo si seguirà con attenzione*) i amb els pronoms reflexius i falsos reflexius (*Non è escluso che lo si faccia*).

3.5.2.3.4 Posició enclítica dels pronoms personals en subordinades amb l'infinitiu, amb temps simples i compostos (*Per esserselo preso*); i amb el participi (*La lettera consegnatagli; Accortasi dell'errore*).

3.5.2.4 L'adjectiu.

- Adjectius qualificatius compostos i formació del plural (*atteggiamenti piccolo-borghesi, vestito verde scuro*).

- Adjectius qualificatius que canvien de significat en posició anterior o posterior al nom (*una certa informazione / un'informazione certa; un grand'uomo / un uomo grande*).

- Usos particulars de l'adjectiu *bello* (*alla bell'e meglio; il bello è che*).

- El superlatiu absolut: usos familiars (*Marco è tutto sportivo*); idiomàtics (*ricco sfondato, bagnato fradicio, buio pesto*); amb prefixos (*arcistupo, stragrande, superleggero*).

- Superlatius en *-errimo* (*pauperrimo*), *-entissimo* (*eccellentissimo*).

- Expressions fixes amb adjectiu qualificatiu + nom (*la prima donna*).

3.5.2.5 El verb.

3.5.2.5.1 Tipus de verbs: copulatius, predicatius, auxiliars, transitius, intransitius, impersonals, reflexius, pronominals, actius i passius.

3.5.2.5.2 Temps i aspecte.

Mode indicatiu:

- Aprofundiment de les funcions temporals (ús del present, del passat i del futur) i aspectuals (aspecte perfectiu i imperfectiu dels temps del passat i del futur).

Mode subjuntiu:

- Repàs de l'ús del subjuntiu en frases independents: *congiuntivo dubitativo* (*Che abbiano sbagliato strada?*); *congiuntivo esclamativo* (*Venisse a dirmelo di persona!*); *congiuntivo desiderativo* (*La smettessero di urlare*).
- Ús obligatori del subjuntiu en les frases dependents: amb conjuncions finals, concessives, condicionals, *eccettuative*, *limitative*, temporals (*Casomai Marco non possa, andrò io a comprare i biglietti*; *Mi hanno rubato il portafoglio senza che me ne accorgessi*; *Potevo aspettarmi di tutto, fuorché mi licenziassero*); en subordinades que precedeixen la principal (*Che questo lavoro fosse così complicato, non me l'aspettavo*); en les interrogatives indirectes (*Ci chiediamo chi sia quella ragazza*).

Mode condicional:

- Repàs de l'ús del condicional en frases principals.
- Ús del condicional en les subordinades interrogatives indirectes (*Non immaginavamo che cosa avrebbero fatto alla fine della scuola*); temporals (*Questo problema capita quando meno me lo sarei aspettato*); adversatives (*È assolutamente tranquillo, mentre si dovrebbe preoccupare*); comparatives (*Sono stati più disponibili di quanto ci saremmo aspettati*); *incidentali* (*Il debito, a quanto risulterebbe, è stato pagato dagli eredi*). Condicional passat per expressar el futur nel passat (*La mamma ha detto al bimbo che gli avrebbe comprato le caramelle l'indomani*).

Infinitiu:

- L'infinitiu després d'*oltre*, *tranne che* / *salvo che* / *eccetto che*, *in quanto a* (*Accetto tutto, salvo che essere tradito*).
- Ús de la construcció *andare* / *venire* + gerundi per indicar la repetició d'una acció (*I politici vanno dicendo che le cose miglioreranno*; *Nessuno ascolta quello che i filosofi vengono dicendo da tempo*).

Gerundi:

- Gerundi introduït per *come* / *quasi* (*Si muoveva in fretta, come cercando qualcosa*; *È arrivato di corsa, quasi inciampando nelle scale*).

Participi:

- Ús del participi present com verb en el llenguatge administratiu (*gli aventi diritto, il richiedente*).
- Participi futur llatí amb funció d'adjectiu o substantiu (*perituro, venturo, laureando*).
- Participi passat amb *appena*, *una volta* (*Appena arrivati, si sono seduti a tavola*; *Una volta sposata, ha smesso di lavorare*).
- Locucions amb el participi (*detto fatto, per grazia ricevuta, a cose fatte*).

3.5.2.5.3 La veu passiva.

- Ús de *rimanere* + participi passat (*Siamo rimasti bloccati per ore in autostrada*).
- Ús de *vedersi* + participi passat (*L'uomo si è visto sommerso dagli insulti*).

3.5.2.6 Les preposicions. Repàs i aprofundiment. Usos particulars.

- Verbs i expressions amb preposició (*accontentarsi di, bello da morire*).
- *In articolato* + infinitiu (*Nel correre si è slogato una caviglia*).
- Locucions preposicionals (*in fretta e furia, sulle prime, alle prese con*).

3.5.2.7 Els adverbis. Repàs i aprofundiment.

- Usos particulars d'alguns adverbis (*mica, proprio, specie*).
- Funció i posició de l'adverbi *mai* (*mai sentito, caso mai, se mai ti capitasse*).
- Usos d' *affatto* (*Non mi piace affatto; Mi ha fatto un'impressione nient'affatto sgradevole*).
- Adverbis en *-oni* (*ginocchioni, cavalcioni*).
- Adverbis per afirmar i negar (*senz'altro, appunto, assolutamente no*).
- Locucions adverbials (*a più non posso, d'altronde, press'a poco, alla meglio, a squarciagola, a vanvera*).

3.5.2.8 Els connectors. Repàs i aprofundiment.

- Els connectors textuais en funció adversativa (*anzi, bensì, addirittura*); d'oposició (*tuttavia, nondimeno*); enumeratiu (*ovvero*); d'ordre cronològic (*proprio allora, nel frattempo*).
- Senyals discursius (*appunto, dunque*).

3.5.2.9 L'oració.

3.5.2.9.1 L'oració simple.

Oració exclamativa (*Quanto sei pesante!; Io una cosa del genere, mai!*).

3.5.2.9.2 L'oració composta.

- Repàs de la subordinació.
- La frase scissa (*È a Luisa che ho regalato un libro; Quello che non so è perché non si siano fatti più vivi*).

3.5.2.10 El sintagma nominal.

- Posició de l'adjectiu qualificatiu: funció distintiva (*gli amici vecchi*) i funció descriptiva (*i vecchi amici*).
- Seqüència amb dos adjectius (*la difficile situazione economica / la situazione economica difficile; la nebbiosa pianura Padana*).
- Focalització: la *dislocazione a sinistra* (*Il vestito, l'ho comprato al mercato; Inquieto, Marco lo è sempre stato*) i la *dislocazione a destra* (*Non lo mangio, il formaggio*).

3.5.2.11 El sintagma verbal.

3.5.2.11.1 La reggenza verbale.

3.5.2.11.2 Posició dels elements de negació *affatto, assolutamente*, després de *non* + verb (*Non sono affatto contenta*).

3.5.2.11.3 Posició del participi passat.

- Participi passat amb valor predicatiu (*Ho la pelle tutta arrossata*).
- Participi passat en construccions emfàtiques (*Mangiato, sicuramente ha mangiato*).

- Posició de l'infinitiu en expressions col·loquials (*Studiare, ha sempre studiato poco*).

3.5.3 Fonètico-fonològics.

3.5.3.1 Diferència entre /e/ i /ɛ/, i /o/ i /ɔ/ (*l'peska/, presente verbo pescare, l'pɛska/, il frutto; l'volto/, il viso, l'volto/, participio passato del verbo volgere*).

3.5.3.2 Pronúncia del grup *gli* + consonant al començament de paraula (*glicèmia, glicine*) i en les paraules *negligente* i derivats i en els compostos i derivats de *glifo* (*geroglifico, triglifo*).

3.5.3.3 Pronúncia de les dues consonants del dígraf *gn* en paraules d'origen grec (*gnosi*) i alemany (*wagneriano*).

3.5.3.4 Aprofundiment de les diferents pronuncies regionals, amb especial atenció al *raddoppiamento fonosintattico*, a la diferent intensitat de les consonants geminades al nord i al sud, a la pronúncia *scempia* de la /r/ al centre-sud, a la pronúncia més intensa de [dʒ] i [b] al centre-sud, a la pronúncia diferent de [ts] i [dz] entre vocals a les diverses zones.

3.5.4. Ortotipgràfics.

3.5.4.1 Puntuació: ús del guió, de les cometes, dels punts suspensius, de l'asterisc i dels parèntesis.

3.5.4.2 Convencions de puntuació i lletres majúscules en textos de caràcter formal.

3.5.4.3 Ús del guionet: entre dos numerals (*due-tre compresse al giorno*); entre dues paraules amb funció el·líptica (*la partita Italia-Germania, l'autostrada Bologna-Firenze, il rapporto madre-figlio*); entre dos substantius (*Stato-nazione, ascolti-record*); entre dos adjectius el primer dels quals és masculí singular (*la produzione tecnico-scientifica*) o el primer dels quals està truncat (*socio-educativo, eco-incentivi*).
- Ús de les cometes.

3.5.4.4 Fonemes homòfons no homògrafs (*liquore / cuore; quotidiano / cuocere*).

3.5.4.5 Ús de la *d* eufònica.

3.5.4.6 Grafemes estrangers: paraules amb les lletres *j, k, w, x, y*.

4. Criteris d'avaluació

1. Expressió escrita.

Produeix textos escrits extensos i complexos, de qualitat, amb claredat i fluïdesa, amb un estil apropiat i eficaç i una estructura lògica, adaptant-los amb eficàcia, naturalitat i precisió a un context complex específic, fins i tot especialitzat, en qualsevol registre, mostrant un domini dels recursos lingüístics que li permet expressar-se sense cap limitació, amb una gran riquesa estructural i lèxica, i amb una correcció total.

S'expressa per escrit de manera conscientment irònica, ambigua o humorística. Escriu sobre assumptes complexos o delicats sense inconvenient.

2. Expressió oral.

S'expressa oralment amb una naturalitat total. Produeix textos orals monològics i dialògics, clars i fluïts; fins i tot sobre temes específics o especialitzats; lògicament estructurats de manera que ajuda l'oient a fixar-se en elements significatius i a recordar-los; incloent conscientment l'ús irònic, ambigu i humorístic; comunicant amb seguretat informació complexa i detallada, sobre assumptes delicats. S'expressa sense inconvenients, sense esforçar-se ni dubtar.

3. Comprensió escrita.

Comprèn i interpreta de manera crítica, amb facilitat i rapidesa, detectant amb fiabilitat si les fonts són pertinents per a la tasca, qualsevol tipus d'escrit, inclosos els menys habituals, incloent-hi textos abstractes, estructuralment o lingüísticament complexos. Comprèn el tema, el contingut i l'orientació d'un text a partir d'una lectura ràpida, i també pot llegir diversos textos de manera paral·lela per integrar-ne la informació que contenen.

4. Comprensió oral.

Comprèn qualsevol tipus de parla sense dificultat, encara que estigui articulada al ritme ràpid i natural, tant si es tracta de converses cara a cara com si no i localitza informació o segueix el fil de l'argumentació en un text oral d'estructura discursiva complexa. Comprèn gairebé sense esforç les varietats fonètico-fonològiques estàndard pròpies de la llengua meta i reconeix els matisos subtils de significat i les diverses intencions pragmàtiques (cortesia, humor, ironia, sarcasme i altres).

5. Mediació.

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb una seguretat total informació complexa i detallada, així com els aspectes més subtils de les postures, opinions i implicacions dels textos, orals o escrits, d'origen. És plenament conscient del caràcter relatiu de les convencions de les comunitats diferents i pot explicar i analitzar les semblances i diferències culturals i lingüístiques de manera extensa i constructiva, així com superar possibles barreres en la comunicació posant en joc, de manera gairebé automàtica i interioritzada, la seva competència intercultural. Produeix textos coherents, cohesionats i de qualitat a partir d'una gran diversitat de textos font. Col·labora amb el grau de cortesia adequat, portant la conversa cap a una conclusió, facilitant acords, resumint, avaluant i lligant diverses contribucions i mostrant sensibilitat per evitar ofendre.

6. Interacció.

Interactua oralment i per escrit, en intercanvis complexos cara a cara i en línia, amb naturalitat total, flexibilitat i eficàcia; prenent la paraula, mantenint-la i cedint-la de manera completament natural, contribuint al progrés del discurs convidant altres a participar-hi, formulant preguntes o plantejant qüestions per aprofundir en els temes tractats o altres de nous, desenvolupant o aclarint aspectes del que han dit els interlocutors, i fent un resum de les postures i els arguments d'aquests i, si s'escau, dels seus propis.

7. Interacció en línia.

Interactua espontàniament i facilita la interacció entre les parts a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari.

Coneix la utilitat i els avantatges de nombroses eines digitals i adapta la informació amb flexibilitat i sensibilitat al context, canviant hàbilment d'estil i registre d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Coordina projectes en línia i sap avaluar propostes, anticipar problemes comunicatius i donar orientacions per tal de construir continguts i coneixements de forma col·laborativa.

8. Estratègies de comprensió.

Utilitza amb eficàcia les estratègies més adequades per comprendre el que pretén o se li requereix en cada cas, utilitzant amb habilitat les claus contextuais per tal d'inferir l'actitud i les intencions de l'autor, i treure'n les conclusions apropiades.

9. Estratègies de producció.

Selecciona amb rapidesa i utilitza eficaçment i adequada tot tipus d'estratègies i recursos per controlar i reparar el seu text escrit i el seu discurs oral segons les macrofuncions, els gèneres i tipus de text, ajustant-los amb naturalitat i precisió al propòsit comunicatiu específic, als destinataris, a la situació i al context complex específic, fins i tot especialitzat. Per exemple selecciona, omet o reorganitza la informació; analitza i descriu dades empíriques, fa inferències i explica implicacions del que sent, llegeix o diu.

10. Aspectes socioculturals i sociolingüístics.

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació el coneixement amb profunditat de les subtilitats i de les implicacions socioculturals i sociolingüístiques que pot tenir el que diu i escriu i la manera de dir-ho, i actua en conseqüència, adaptant-se de manera natural a la situació i al receptor, i adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies, comunicant-se amb naturalitat, eficàcia i precisió.

11. Intencions, funcions comunicatives i registres.

Identifica i utilitza, segons el context i el gènere i el tipus de text específics, la intenció i significat d'una gamma rica d'exponents complexos de les funcions comunicatives o actes de parla, tant indirectes com directes, en els registres íntim, familiar, informal, neutre, semiformal, formal i solemne. Reconeix amb facilitat els usos humorístic i al·lusi de l'idioma, i reconeix diferents varietats de la llengua i canvis de registre i d'estil. Reconeix matisos com la ironia o el sarcasme i treu les conclusions apropiades de l'ús que se'n fa.

12. Macrofuncions, gènere i tipus de text.

Organitza el text oral i escrit de manera complexa i precisa, adaptant el registre i l'estil, o aplicant altres mecanismes d'adaptació contextual per adequar-lo amb total naturalitat a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

13. Coherència i cohesió.

Produeix textos perfectament coherents i cohesionats fent un ús complet i apropiat de la totalitat del repertori de les estructures organitzatives textuais i dels mecanismes complexos de cohesió.

14. Repertori lèxic.

Reconeix i utilitza amb consistència i correcció un repertori ampli i fiable de vocabulari en l'àmbit personal, públic, professional i educatiu, que inclou termes especialitzats, expressions idiomàtiques, jocs de paraules, figures estilístiques, modismes, col·loquialismes, regionalismes i argot, i una gamma rica d'expressions amb la finalitat d'enriquir, matisar, emfasitzar, eliminar ambigüitats i precisar el que vol dir, mitjançant l'ús d'una sèrie àmplia d'elements qualificatius i de procediments de modificació, sense manifestar cap limitació del que vol dir.

15. Fluïdesa.

Es comunica eficaçment amb fluïdesa, claredat, precisió i una seguretat total i rebut els arguments dels seus interlocutors amb desimboltura i de manera convincent, reconeixent i sent capaç d'utilitzar tots els registres i varietats diferents de la llengua, i una gamma rica de matisos de significat.

16. Riquesa i correcció gramatical.

Manté un bon control gramatical d'un llenguatge complex, encara que la seva atenció estigui pendent d'altres aspectes (per exemple, de la planificació o del seguiment de les accions d'altres persones). Utilitza sense problemes una gamma rica d'estructures lingüístiques, fins i tot les complexes formalment i conceptualment, i amb efectes comunicatius més subtils, incloent-hi variacions de caràcter estilístic (per exemple singular/plural generalitzador i de modèstia, metàfora gramatical, pregunta retòrica, estructures passives).

17. Pronunciació.

Pronuncia i entona de manera clara i natural. Articula segons algunes de les varietats estàndard pròpies de la llengua meta, i ajusta l'entonació a la situació comunicativa, variant-la per expressar matisos subtils de significat i adaptant-se als estats d'ànim i a les diverses intencions pragmàtiques (cortesia, humor, ironia, sarcasme i d'altres).

18. Patrons ortotipogràfics.

Utilitza les convencions ortotipogràfiques pròpies de la llengua meta, tant de caràcter general com més específic, i fins i tot especialitzat, per produir textos escrits exempts d'errors d'ortografia, format, estructura, distribució en paràgrafs i/o puntuació; si de cas, pot presentar algun error tipogràfic ocasional.